Sezonul Oaselor

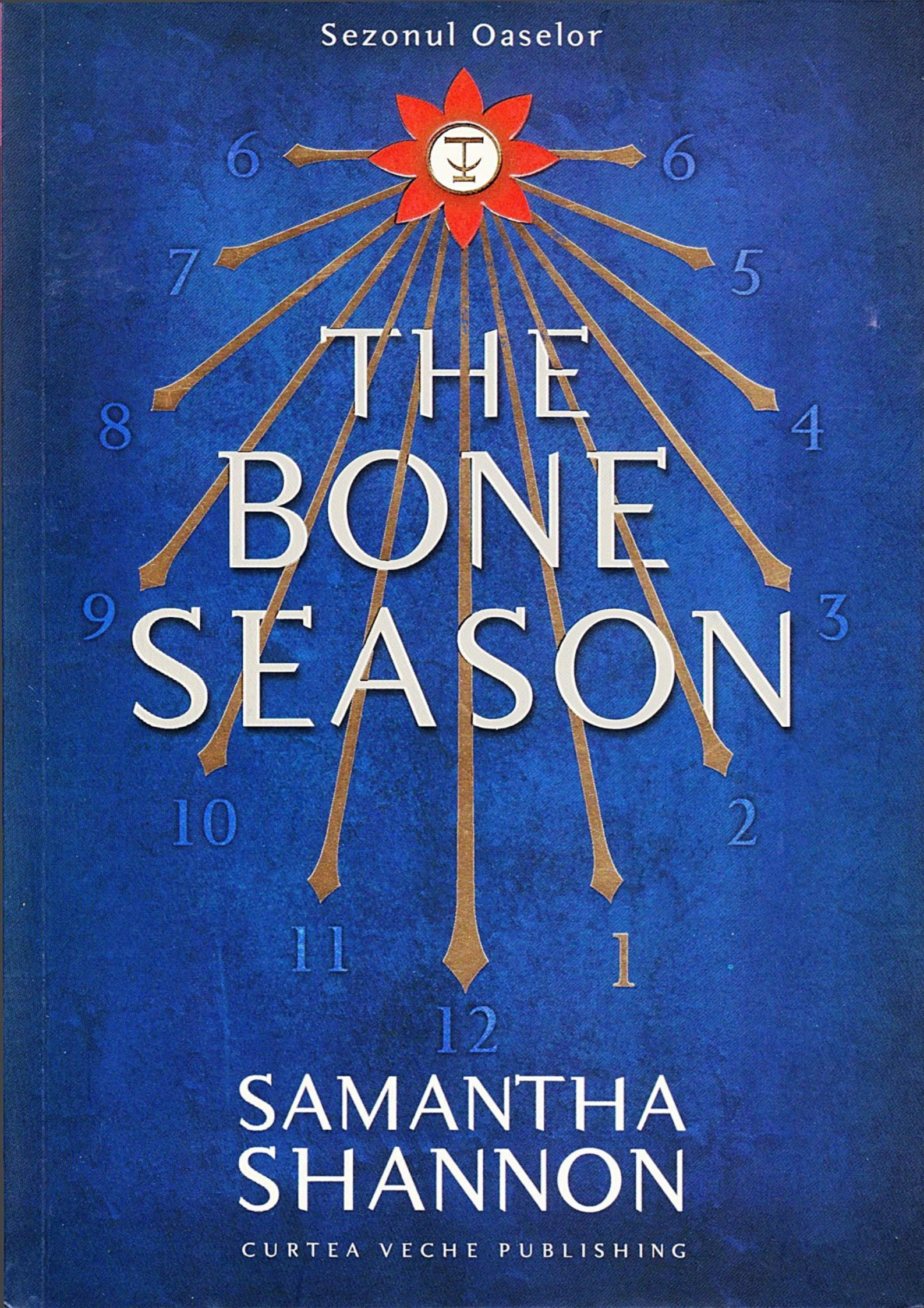

THE BONE SEASON

SAMANTHA SHANNON

CURTEA VECHE PUBLISHING

Samantha Shannon s-a născut la Londra, în 1991. A început să scrie la vârsta de 15 ani. Între 2010 şi 2013, a studiat limba şi literatura engleză la St Anne's College, Oxford. În 2012, Women of the Future Awards a nominalizat-o la The Young Star Award.

The Bone Season este primul ei roman, iar până la apariţia acestei ediţii drepturile de publicare fuseseră vândute în peste 20 de ţări.

THE BONE SEASON

SAMANTHA SHANNON

Traducere din limba engleză de
TEODORA VĂCARIU

CURTEA VECHE PUBLISHING
Bucureşti, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SHANNON, SAMANTHA

The Bone Season / Samantha Shannon;

trad.: Teodora Văcariu. – Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2013

vol.

ISBN 978-606-588-621-6

Vol. 1. – 2013. – ISBN 978-606-588-622-3

I. Văcariu, Teodora (trad.)

821.111-311.9=135.1

Editor: Grigore Arsene

Redactori: Cătălin Sturza, Olimpia Novicov

Tehnoredactor: Dragoş Dumitrescu

CURTEA VECHE PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091

tel.: 021 260 22 87, 0744 55 47 63

fax: 021 223 16 88

distribuţie: 021 222 25 36

e-mail: redactie@curteaveche.ro

internet: www.curteaveche.ro

SAMANTHA SHANNON

The Bone Season

Copyright © 2013 by Samantha Shannon-Jones

All rights reserved.

Published by arrangement with David Godwin Associates, London.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2013

pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-588-622-3

Pentru cei care visează

MULŢUMIRI

Îi sunt profund îndatorată familiei Godwin, în special lui David, pentru călduroasa primire în lumea editorială. Multe mulţumiri lui Kirsty McLachlan, Caitlin Ingham şi Annei Watkins pentru tot efortul depus în ceea ce priveşte filmul şi drepturile de distribuţie internaţională. Nu mi-aş fi putut dori o agenţie mai bună decât DGA.

Către echipa editurii Bloomsbury: înainte de a vă cunoaşte, nici nu-mi închipuiam câtă pasiune şi muncă de echipă se investesc pentru crearea unei cărţi. Aş vrea să-mi exprim recunoştinţa faţă de neasemuita Alexandra Pringle, al cărei entuziasm pentru acest roman a fost cea mai bună inspiraţie pe care mi-o puteam dori. Mulţumiri Alexei von Hirschberg, minunata mea editoare, şi lui Rachel Mannheimer, Justine Taylor şi Sarah Barlow, care m-au ajutat să aduc *The Bone Season* în forma cea mai bună cu putinţă. Mulţumesc din inimă lui Katie Bond, lui Jude Drake, Amandei Shipp, lui Ianthe Cox-Willmott, Eleanorei Weil şi lui Oliver Holden-Rea din Marea Britanie, dar şi lui George Gibson, Cristinei Gilbert, lui Nancy Miller, Mariei Coolman şi Sarei Mercuro din Statele Unite. Aţi fost, cu toţii, fantastici.

Mulţumiri lui Andy Serkis, Jonathan Cavendish, Chloe Sizer, Will Tennant şi restului echipei de la Imaginarium: este un privilegiu să lucrez cu voi. Vă mulţumesc pentru devotamentul faţă de fiecare aspect al acestei cărţi, devotament care a depăşit cu mult planul vizual. Pe plan artistic, multe mulţumiri îi sunt datorate lui Andras Bereznay pentru harta de la începutul cărţii; lui David Mann pentru frumoasa

copertă – nimeni nu-i ca tine! — şi Leianei Leatutufu pentru că este „automatista“ mea personală.

A spune că această carte a fost viaţa mea în ultimii doi ani ar fi un eufemism. Sunteţi prea mulţi pentru a fi pomeniţi cu toţii în acest spaţiu restrâns, dar vă mulţumesc foarte mult vouă, tuturor prietenilor care m-aţi sprijinit în anii aceştia – şi înainte de anii aceştia. Mulţumiri speciale îi sunt datorate lui Neil Diamond şi lui Fran Tracey; Emmei Forward, profesoara mea de engleză, o adevărată sursă de inspiraţie pentru mine; şi lui Rian, Jesica şi Richard, pentru că m-au luat cu ei în Irlanda. Dacă nu aţi fi fost voi, n-aş fi întâlnit-o, niciodată, pe Molly Malone în carne şi oase.

Traducătorilor mei din toată lumea, vă mulţumesc pentru traducerea acestei cărţi în mai multe limbi decât aş putea eu vreodată să vorbesc. Alie şi Fio, vă mulţumesc pentru sfaturile voastre cu privire la numele sârbeşti şi franţuzeşti, iar Devorei, de la Agam Books, îi mulţumesc pentru răspunsurile la întrebările mele cu privire la limba ebraică.

Mulţumesc tuturor acelora care mi-au urmărit blogul şi contul de Twitter în drumul spre publicare, în special lui Susan Hill. Sprijinul tău mi-a dat aşa de multă încredere. Mulţumesc şi echipei şi studenţilor de la St. Anne’s College pentru înţelegere şi pentru grija pe care mi-au purtat-o în acest ultim an haotic. Vă salut pe toţi cu dragoste!

Şi, desigur, mulţumesc familiei mele, în special mamei, pentru puterea şi sprijinul pe care mi le-a oferit, şi lui Mike, minunatul meu tată vitreg şi regele incontestabil al taseografiei. Amândoi m-aţi văzut în cele mai grele momente, aşa că, în spiritul lui Marilyn Monroe, meritaţi cu siguranţă să vă bucuraţi şi de cele mai bune momente ale mele.

JD, îţi mulţumesc că mi-ai fost muză, în acest demers. Eşti poetul meu preferat. Şi, nu în ultimul rând, mulţumiri foarte călduroase lui Ali Smith,

pentru că mi-a dat curajul să fac cunoscută această carte lumii întregi.

Vă mulţumesc tuturor că aţi crezut într-o visătoare.

Dincolo de lumea aceasta şi de seminţia omenească,
există o lume nevăzută şi o împărăţie a spiritelor.
Lumea aceea se află în jurul nostru – e pretutindeni.

Charlotte Brontë

CELE ŞAPTE ORDINE DE CLARVIZIUNE

După *Asupra virtuților stării nefireşti*

❊ I. PREZICĂTORI ❊

— violet —

Au nevoie de obiecte ritualice (numene) ca să intre în legătură cu eterul. Se apelează la ei pentru a prezice viitorul.

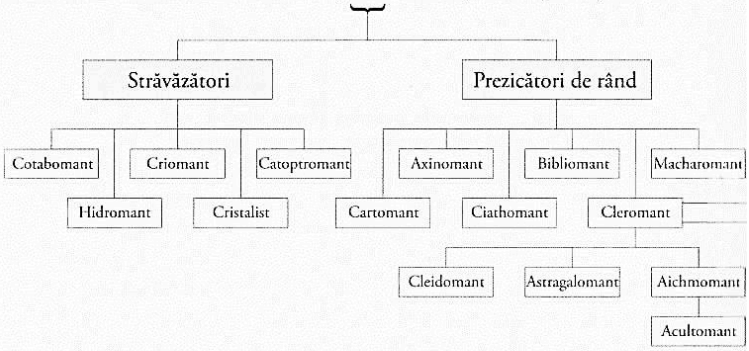

❊III. MEDIUMI❊

— verde —

Intră în legătură cu eterul prin intermediul posesiunii spirituale. Controlați, într-o anumită măsură, de spirite.

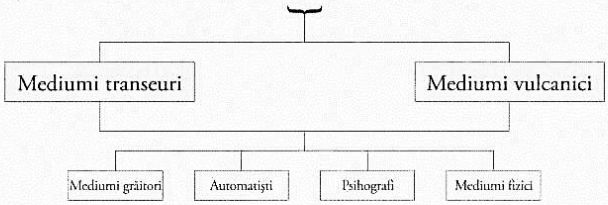

❊IV. SENZORI❊

— galben —

Apropiați ai eterului la nivel senzorial şi lingvistic. Capabili uneori să canalizeze eterul.

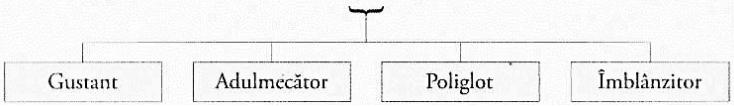

✲ II. AUGURI ✲

— albastru —

Folosesc materie sau elemente organice în scopul conectării cu eterul. Se apelează la ei pentru a prezice viitorul.

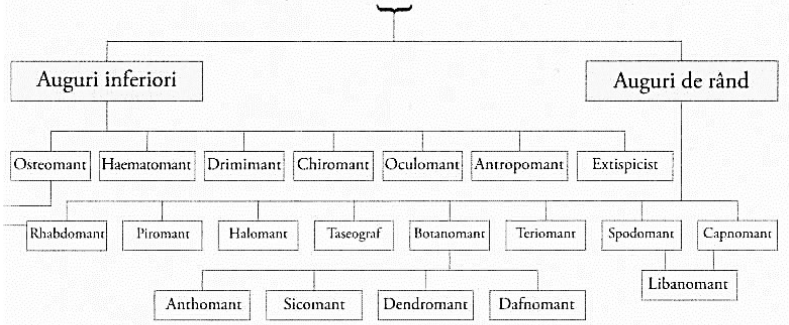

✲ V. PĂZITORI ✲

— portocaliu —

Deţin un nivel peste medie de control asupra spiritelor şi pot depăşi limitele eterico-spaţiale obişnuite.

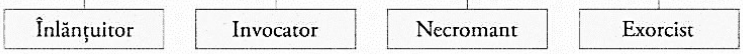

✲ VI. FURII ✲

— roşu-portocaliu —

Supuşi schimbării interioare în momentul conectării la eter, de obicei la nivelul tărâmului oniric.

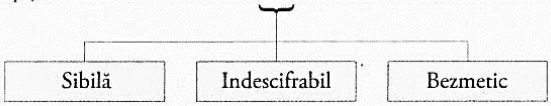

✲VII. SĂLTĂREŢI✲

— roşu —

Capabili să influenţeze eterul în afara propriilor forme fizice. Sensibilitate sporită la eter.

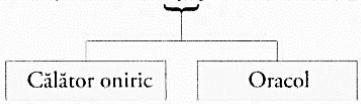

N
către Port Meadow
Casa Amauroticilor
Reședința Trinity
Reședința Balliol
Hawksmoor
Porumbăria
Strada Mare
Vechiul Teatru
Vechea Bibliotecă
Reședința Exeter
Unitatea de Detenție
Guildhall
Turnul Tom
Casa
Reședințele Custozilor
Reședințe speciale

COLONIA PENITENCIARĂ SHEOL I
TERITORIUL OFICIAL AL SUZERANEI
Strada Mare
Reședința Suzeranei
Reședința Reginelor
Vechea Biserică
Calea Magdalen
Reședința Magdalen
Reședința Moștenitorului
Reședința Oriel
Podul
Reședința Merton
Reședința Corpus
către Țara Nimănui

1.Blestemul

Îmi place să-mi închipui că, la început, eram mai mulţi. Nu prea mulţi, bănuiesc, dar oricum mai mulţi decât acum.

Noi suntem minoritatea, cei pe care lumea nu-i acceptă. Nu din cauza fanteziei, deşi chiar şi aceasta e pe lista neagră. Arătăm ca oamenii obişnuiţi şi, câteodată, ne şi purtăm ca ei. Din multe puncte de vedere, chiar *suntem* ca ei. Suntem peste tot, pe oricare stradă. Trăim o viaţă pe care ai putea-o considera normală, dacă nu ai cerceta prea adânc.

Nu toţi ştim ce suntem. Unii dintre noi mor fără să afle vreodată. Unii dintre noi ştiu, şi nu sunt prinşi niciodată. Dar existăm.

Crede-mă.

Trăiam de şapte ani într-o zonă a Londrei care pe vremuri se numea Islington. Am urmat o şcoală particulară pentru fete, de unde am plecat la 16 ani, ca să-mi caut serviciu. Asta se întâmpla prin 2056 sau AS 127, după calendarul Scionului. Tinerilor li se cerea să-şi câştige existenţa pe oriunde puteau, adică, de obicei, în spatele vreunei tejghele. Erau o mulţime de slujbe în domeniul serviciilor. Tata credea că o să am o viaţă simplă, că eram isteaţă, dar lipsită de ambiţie, şi că m-aş fi mulţumit cu orice slujbă pe care mi-ar fi scos-o în cale viaţa.

Şi se-nşela, ca de obicei.

De la 16 ani, am început să lucrez în lumea interlopă, printre răufăcătorii din Scion, Londra – SciLo, cum i se spunea în stradă. Munceam în mijlocul bandelor nemiloase de văzători, toţi gata să se calce în picioare ca să supravieţuiască, roţi membri ai unui Sindicat mare cât toată Citadela, în

fruntea căruia se afla Tartorul. Împinşi la marginea societăţii, eram obligaţi să comitem fărădelegi ca să ne câştigăm existenţa. Şi aşa, oamenii ajunseseră să ne urască şi mai tare. Transformam poveştile în realitate.

Îmi aveam şi eu locşorul meu în acest haos. Eram ceea ce se chema o filidă: protejata unui mim-baron. Şeful meu era un bărbat pe nume Jaxon Hall, mim-baronul care controla Sectorul I-4. Sub conducerea lui directă eram şase şi ne ziceam Cele Şapte Peceţi.

Tatei nu-i puteam spune nimic. El credea că sunt angajată la un bar de oxigen – o slujbă prost plătită, dar legală. Era o minciună la îndemână. N-ar fi înţeles, dacă i-aş fi spus de ce îmi petreceam viaţa printre răufăcători. Habar n-avea că locul meu era alături de ei. Mai mult decât era alături de el.

Aveam 19 ani, în ziua când viaţa mea s-a schimbat. Eram deja un nume cunoscut pe stradă. După o săptămână grea pe piaţa neagră, aranjasem să-mi petrec sfârşitul de săptămână cu tata. Jax nu putea să priceapă de ce am nevoie de pauză. Viaţa lui era Sindicatul; pentru el, nu exista nimeni şi nimic în afară de asta –, dar el n-avea familie, ca mine. Cel puţin, nu una în viaţă. Şi, chiar dacă tata şi cu mine nu fuseserăm niciodată prea apropiaţi, tot simţeam nevoia să ţin legătura cu el. Să luăm uneori masa împreună, să-l sun din când în când, să-i fac un cadou pentru Sărbătoarea de Noiembrie. Singura hibă era că nu pridideа cu întrebările. Ce slujbă aveam? Cine îmi erau prietenii? Unde locuiam?

Nu puteam să-i răspund. Adevărul era primejdios. M-ar fi putut trimite chiar el la Dealul Turnului, dac-ar fi ştiut ce făceam, de fapt. Poate că ar fi trebuit să-i spun adevărul. Poate că asta l-ar fi omorât. Oricum, nu-mi părea rău că intrasem în Sindicat. Nu era onorabilă meseria mea, dar făceam bani frumoşi. În plus, cum spunea mereu Jax, mai bine să fii răufăcător decât să ajungi un hoit.

Ploua în ziua aceea. Ultima mea zi de muncă.

Aparatul la care eram conectată mă ţinea în viaţă. Păream moartă, şi chiar eram, într-un fel; spiritul mi se detaşase parţial de trup. Era o fărădelege pentru care aş fi putut ajunge direct la spânzurătoare.

Am spus că lucram în Sindicat. Să lămuresc lucrurile. Eram un fel de hacker. Nu chiar un *ghicitor* de gânduri, ci mai mult un fel de radar al minţii, pe aceeaşi lungime de undă cu eterul. Eu simţeam mişcările planurilor onirice şi ale spiritelor rătăcitoare. Lucruri din afara mea. Lucruri pe care văzătorul de rând nu le simte.

Jax mă folosea ca instrument de supraveghere. Treaba mea era să supraveghez activitatea eterică din sectorul lui. Adesea, mă punea să-i verific pe alţi văzători, ca să văd dacă nu cumva ascundeau ceva. La început, nu fusese vorba decât despre oameni aflaţi în aceeaşi încăpere, pe care îi puteam vedea, auzi şi atinge, dar nu peste mult timp şi-a dat seama că puteam ajunge mult mai departe. Simţeam lucruri care se întâmplau în alte părţi: un văzător trecând pe stradă, un conclav de spirite în Grădină. Atât timp cât eram conectată la aparat, puteam simţi activităţile eterice pe o rază de un kilometru împrejurul Celor Şapte Cadrane. Aşadar, când avea nevoie de cineva care să-i ciripească despre ce se petrecea în I-4, puteai fi sigur că Jaxon venea la subsemnata. Spunea că am un potenţial chiar mai mare de atât, dar Nick refuza să-mi dea voie să încerc. Nu aveam idee ce efecte ar fi putut avea o asemenea încercare asupra mea.

Toate practicile de clarviziune erau interzise, bineînţeles. Dar cele din care puteau ieşi bani erau de-a dreptul un păcat. Exista un termen special pentru aşa ceva: mim-crima. Comunicarea cu lumea spiritelor, în scopul explicit de a câştiga bani. Dar crima din umbră era temelia Sindicatului.

Prezicerile plătite cu bani cash erau practicate, asiduu, de toţi cei care nu puteau intra într-o bandă. Noi numeam asta ghicit ambulant, dar Scionul o numea trădare. Iar metoda clasică de execuţie pentru astfel de fărădelegi era sufocarea cu azot, pus pe piaţă sub denumirea de Noctazmil. Mai ţin minte şi-acum titlurile din ziare: „PEDEAPSA NEDUREROASĂ – ULTIMA MINUNE A SCIONULUI“. Se zicea că e ca şi cum ai adormi sau ai lua un hap. Se mai practica încă spânzurătoarea în public şi, din când în când, puteai să asişti la câte o tortură pentru înaltă trădare.

Eu comiteam înaltă trădare doar respirând.

Să ne întoarcem însă la ziua cu pricina. Jaxon mă conectase la aparat şi mă trimisese în recunoaştere prin sector. Mă apropiasem de o minte de prin împrejurimi, un musafir obişnuit al Sectorului 4. Îmi dădusem toată silinţa să-i cercetez amintirile, dar ceva mă tot împiedica. Planul ăsta oniric era complet diferit de orice altceva întâlnisem până atunci. Nici măcar Jax nu-i dădea de cap. După straturile mecanismelor de apărare, aş fi zis că gazda avea vreo câteva mii de ani, dar asta era imposibil. Era ceva diferit la acest vizitator.

Jax era din fire un tip suspicios. Regula nescrisă era aceea că orice nou văzător din sectorul lui trebuia să-şi anunţe prezenţa în 48 de ore. El zicea că trebuie să fie vorba despre cineva din altă bandă, însă nimeni din I-4 n-avea experienţa necesară să-mi blocheze scanarea. Nimeni nu avea habar de ce eram eu în stare. Nu era vorba nici de Didion Waite, capul celei de-a doua bande ca mărime din zonă. Nu erau nici haimanalele moarte de foame care frecventau Cadranele. Şi nici mim-baronii specializaţi în furtişaguri eterice. Altceva era la mijloc.

Mii de minţi treceau pe lângă mine, împrăştiind scânteieri argintii în întuneric. Se strecurau pe străzi rapid, la fel ca stăpânii lor. Nu-mi dădeam seama

cine erau. Nu le vedeam feţele, ci doar marginile difuze ale minţilor.

Acum nu mă mai aflam în Cadrane. Percepţia mea se mutase mai la nord, deşi nu-mi dădeam seama exact pe unde. Urmam sentimentul familiar de primejdie. Mintea străinului era pe-aproape. Mă atrăgea prin eter ca o feştilă, iţindu-se când pe dedesubtul, când pe deasupra celorlalte minţi. Mintea i se mişca rapid, ca şi cum străinul m-ar fi simţit. Ca şi cum încerca să fugă.

Nu ar trebui să urmăresc lumina asta. Habar n-aveam unde m-ar putea duce, şi mă îndepărtasem deja prea mult de Cele Şapte Cadrane.

Jaxon ţi-a ordonat să-l găseşti. Un gând îndepărtat. *O să se înfurie.* Am continuat să înaintez, mişcându-mă mai repede decât aş fi putut vreodată dacă m-aş fi aflat în trup. Am întins la maximum legăturile care mă ţineau conectată cu spaţiul fizic. Acum distingeam clar inteligenţa aceea hoinară şi rebelă. Nu argintie, cum erau celelalte – nu, asta era întunecată şi rece, o minte de gheaţă şi cremene. Am ţâşnit către ea. Era atât, *atât* de aproape… doar nu era s-o pierd tocmai acum…

Chiar atunci, eterul a început să tremure în jurul meu şi, cât ai bate din palme, străinul a dispărut. Mintea lui devenise, din nou, imposibil de atins.

Cineva îmi scutura trupul.

Struna mea de argint – legătura dintre corpul şi spiritul meu – era extrem de sensibilă. Prin ea exploram, de la depărtare, planurile onirice. Şi tot ea putea să mă tragă, într-o clipă, înapoi în propriul trup. Când am deschis ochii, Dani îmi flutura peste faţă o lanternă minusculă.

— Reacţie pupilară, îşi spuse în barbă. E bine.

Danica. Geniul nostru local (doar Jax fiind mai deştept ca ea). Cu trei ani mai mare ca mine; fermecătoare şi sensibilă precum o subită lovitură în plex. La angajare, Nick i-a pus eticheta de sociopată. Jax nu zicea decât că aşa e firea ei.

— Hopa sus, Călătoareo!

Mă plesni peste obraz.

— Bine ai revenit în spaţiul cărnii!

Palma ei mă usturase: semn bun, deşi nu era o senzaţie plăcută. Am întins mâna să-mi desfac masca de oxigen.

Sclipirea întunecată a bârlogului deveni mai clară. Cuibul lui Jax era o grotă secretă pentru contrabandă: filme, cărţi şi muzică, toate interzise şi înghesuite pe rafturi înecate în praf. Mai era acolo şi o colecţie de romane de duzină, dintre acelea pe care le găseai în Grădină la sfârşit de săptămână, dar şi un vraf de broşuri, imprimate pe foi capsate. Era singurul loc din lume în care puteam să mă uit la orice doream, să citesc ce mi se năzărea şi să fac după cum mă tăia capul.

— N-ai voie să mă trezeşti aşa, i-am spus.

Ştia regulile.

— Cât timp am stat acolo?

— Acolo, unde?

— Tu unde crezi?

Dani îşi pocni degetele între ele.

— A, da, sigur – în eter. Scuze. N-am fost atentă.

Foarte greu de crezut. Dani nu avea niciodată momente de neatenţie.

M-am uitat la acele albastre ale cronometrului Nixie de pe aparat. Chiar Dani îl făcuse, cu mâna ei. Îl numise Sistemul de Sprijin al Văzătorilor în Moarte sau SVM2. Îmi monitoriza şi controla funcţiile vitale, când cercetam eterul la distanţe mari. Mi-a stat inima, când am văzut cifrele.

— 57 de minute.

Mi-am frecat tâmplele.

— M-ai lăsat să stau în eter o oră întreagă?

— Poate.

— O oră întreagă?

— Ordinul e ordin. Jax a zis că vrea să afli ce-i cu mintea asta misterioasă până la apusul soarelui. Ai reuşit?

— Am încercat.

— Adică n-ai reuşit. Adio, primă.

Dădu cana cu cafea peste cap.

— Tot nu-mi vine să cred că ai pierdut-o pe Anne Naylor, continuă să mă „încurajeze“.

Nu era ea, dacă nu aducea vorba de asta. Mă trimiseseră cu vreo câteva zile în urmă la casa de licitaţii, să recuperez un spirit care de drept îi aparţinea lui Jax: Anne Naylor, renumita fantomă din Farringdon. Iar alţii oferiseră mai mult.

— Oricum, n-am fi căpătat-o niciodată pe Naylor, i-am spus. Didion n-avea de gând să ne-o lase nouă. Nu după ce s-a întâmplat ultima dată.

— Cum zici tu. În orice caz, nici nu ştiu ce-ar fi făcut Jax cu un strigoi.

Dani mă măsură din priviri.

— Zice că ţi-a dat liber la sfârşitul ăsta de săptămână. Cum te-ai învârtit?

— Motive psihologice.

— Cum vine asta?

— Asta vine aşa: tu şi drăciile tale mă scoateţi din minţi.

Azvârli cu cana goală în mine.

— Eu am grijă de tine, puşlama. Drăciile mele nu funcţionează de capul lor. Puteam să-mi iau pauza de prânz şi să-ţi las caricatura aia de creier să se usuce.

— Chiar *putea* să se usuce.

— N-ai decât să verşi un râu de lacrimi, de aia nu mai pot eu. Ştii procedura: Jax dă ordinele, noi facem cum zice el şi ne căpătăm tainul. Du-te şi lucrează pentru Hector, dacă nu-ţi place.

Touché.

Dani îmi dădu, pufnind, cizmele uzate din piele. Mi le-am tras în picioare.

— Unde-s ceilalţi?

— Eliza doarme. A avut o criză.

Spuneam *criză* doar când unul dintre noi dădea nas în nas cu moartea, ceea ce, pentru Eliza, însemna o posedare silită. Am aruncat o privire către uşă, spre atelierul ei de pictură.

— E bine?

— O să doarmă şi-o să-i treacă.

— Bănuiesc că Nick a trecut pe la ea.

— L-am chemat. E încă la Chat, cu Jax. A zis că o să te ducă el la taică-tău cu maşina, la cinci jumate.

Localul lui Chateline era unul dintre puţinele locuri în care ne puteam duce să luăm masa în oraş. Era un bar stilat din Neal's Yard. Aveam o înţelegere cu proprietarul: noi îi dădeam bacşişuri grase, iar el nu le spunea Gardienilor ce suntem. Bacşişul era mai mare decât consumaţia, dar merita, pentru o ieşire în oraş.

— Aşadar, întârzie, am spus eu.

— L-o fi reţinut ceva.

Dani se întinse după telefon.

— Nu-ţi bate capul.

Mi-am vârât părul sub pălărie.

— N-aş vrea să le stric adunarea.

— Nu poţi să mergi cu trenul.

— Ba da, chiar pot.

— Treaba ta.

— Mă descurc eu. Pe linia aia, n-a mai fost control de săptămâni întregi.

M-am ridicat.

— Luăm micul dejun luni?

— Poate. Dar cred că-i datorez bestiei nişte ore suplimentare.

Aruncă un ochi pe ceas.

— Ai face bine să pleci. E aproape şase.

Avea dreptate. Aveam mai puţin de zece minute, ca să ajung la gară. Mi-am înşfăcat haina şi am alergat la uşă, salutându-l în grabă pe Pieter, spiritul din colţ. A strălucit, ca răspuns, o licărire ştearsă şi plictisită. N-am văzut scânteierea, dar am simţit-o. Pieter era iarăşi deprimat. Moartea i se părea greu de suportat, câteodată.

Existau proceduri bine stabilite în privinţa muncii cu spiritele – cel puţin, în sectorul nostru. Pieter, de exemplu, era unul dintre spiritele cu care

stăteam la sfat. O muză, dacă vreţi să intrăm în detalii tehnice. Eliza se lăsa posedată de el, lucrând în reprize de câte trei ore pe zi, timp în care picta câte o capodoperă. Când termina, dădeam fuga în Grădină şi o plasam câte unui naiv colecţionar de artă. Dar ţineţi cont că Pieter avea un temperament vulcanic. Treceau luni întregi, câteodată, fără ca ea să picteze vreun alt tablou.

Într-un bârlog ca al nostru, nu era loc de considerente etice – aşa se întâmplă atunci când obligi o minoritate să treacă în ilegalitate. Şi când lumea e un loc plin de cruzime. N-aveai de ales, trebuia să mergi mai departe. Să încerci să supravieţuieşti, să faci un ban. Să prosperi în umbra Acropolei Westminster.

Slujba mea – viaţa mea – se desfăşura în Cele Şapte Cadrane. Conform sistemului unic de administrare urbană a Scionului, zona se afla în Cohorta I, Sectorul 4 (sau, altfel spus, I-4) şi era construită în jurul unei coloane dintr-o intersecţie apropiată de piaţa neagră din Covent Garden. Pe această coloană erau amplasate şapte cadrane solare.

Fiecare sector avea propriul mim-baron sau propria mim-baroneasă. Împreună, alcătuiau Adunarea Nefireştilor, ce se proclama drept forul de conducere al Sindicatului, dar fiecare făcea după cum îl tăia capul în propriul sector. Cadranele se aflau în Cohorta Centrală, unde Sindicatul deţinea cea mai mare putere. De-asta o şi alesese Jax. De-asta şi rămâneam acolo. Nick era singurul care-şi avea propriul cuib, mai sus spre nord, prin Marylebone. Dar nu-i foloseam bârlogul decât pentru situaţii de urgenţă. În cei trei ani de când lucram pentru Jaxon, nu fusese decât o singură astfel de situaţie, atunci când cu raidul Diviziei de Pază Nocturnă (DPN), care scotocise Cadranele căutând orice semn de activitate profetică. Cu două ore înainte de raid, noi primiserăm un pont de la un

curier, aşa că am reuşit să ne evaporăm în mai puţin de o oră.

Afară era umed şi rece. O seară tipică de martie. Simţeam spirite prin jur. În vremurile de dinaintea înfiinţării Scionului, Cadranele erau o simplă mahala, iar în jurul coloanei mai roia încă o mulţime de suflete amărâte, în aşteptarea unui nou rost. Am chemat atunci un fuior dintre ele, să-mi stea alături. Ceva protecţie în plus nu era, niciodată, de lepădat.

Scionul era autoritatea supremă, în ceea ce priveşte securitatea amaurotică. Se interzicea orice referire la vreo viaţă de apoi. Frank Weaver ne considera nefireşti şi, la fel ca mulţi alţi Mari Inchizitori de dinaintea lui, învăţase şi restul Londrei să ne urască. Dacă nu era neapărat necesar să ne expunem, nu ieşeam decât în orele când eram în siguranţă. Adică atunci când dormea DPN-ul şi prelua controlul Divizia de Pază Diurnă. Ofiţerii DPD nu erau văzători. Nu aveau voie să se comporte la fel de brutal precum omologii lor nocturni. Sau, cel puţin, nu în public.

DPN-ul era altfel. Clarvăzători în uniformă. Cu jurământ de a rămâne în serviciu timp de 30 de ani, înainte de a fi eutanasiaţi. O înţelegere diabolică, ziceau unii, dar care le oferea garanţia a 30 de ani de viaţă în condiţii de confort. Cei mai mulţi dintre văzători nu se bucurau de un asemenea noroc.

Istoria Londrei era atât de înţesată de moarte, încât era greu să găseşti un loc lipsit de spirite. Dar ele formau împreună o plasă de siguranţă. Totuşi, trebuia să speri că acelea cu care te alegeai erau spirite puternice. Dacă foloseai o fantomă fragilă, ea nu făcea decât să-l ameţească pentru câteva secunde pe cel care te ataca. Spiritele care trăiseră vieţi violente erau cele mai bune. Asta era motivul pentru care anumite spirite se vindeau atât de bine pe piaţa neagră. Jack Spintecătorul s-ar fi vândut cu câteva milioane, dacă ar fi fost de găsit. Erau şi unii în stare să jure că Spintecătorul ar fi fost Eduard al

VII-lea – prinţul căzut, Regele Sângeros. Umbla vorba prin Scion că Spintecătorul ar fi fost primul clarvăzător din istorie, dar eu nu crezusem aşa ceva niciodată. Preferam să cred că noi existaserăm dintotdeauna.

Afară se întuneca. Cerul la asfinţit era auriu, iar peste el luna părea o pată ştearsă, de culoare albă. Dedesubtul ei se înălţa Citadela. La Doi Berari, barul de oxigen de vizavi, era înţesat cu amaurotici. Oameni normali. Văzătorii ziceau că aceştia erau bolnavi de amauroză, aşa cum amauroticii ziceau despre văzători că erau bolnavi de clarviziune. *Rotici,* cum li se mai zicea câteodată.

Nu mă dădusem niciodată în vânt după cuvântul acesta. Îi făcea să pară nişte stârvuri în descompunere. Ceea ce e oarecum ipocrit, odată ce noi eram cei care vorbeam cu morţii.

M-am încheiat la haină şi mi-am tras şapca pe ochi. Capul plecat, ochii deschişi. Asta era legea după care trăiam. Nu după legile Scionului.

— Să-ţi ghicesc de-un ban. Doar de-un ban, cucoană. Cel mai bun oracol din Londra, mă jur. Un arap pentru un ghioc amărât?

Vocea venea dinspre un bărbat subţire, ghemuit sub o haină la fel de subţire. Nu mai văzusem de ceva timp un ghicitor ambulant. Erau rari în Cohorta Centrală, unde majoritatea văzătorilor făceau parte din Sindicat. I-am citit aura. Nu era nici pe departe un oracol, ci un simplu prezicător, unul foarte prost – mim-baronii scuipau pe cerşetori. M-am îndreptat direct către el.

— Ce naiba crezi că faci?

L-am înşfăcat de guler.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Vă rog, don’şoară, mor de foame, îmi spuse cu un glas îngroşat de sete. Faţa îi era străbătută de spasmele unui dependent de oxigen. N-am niciun sprijin. Să nu mă spui înlănţuitorului, don’şoară. Nu voiam decât…

— Atunci cară-te. I-am înghesuit câteva bancnote în pumn. Oriunde vezi cu ochii – doar cărăbăneşte-te de pe stradă. Şterge-o. Şi, dacă vrei să ghiceşti şi mâine, fă-o în Cohorta VI. Nu aici. Clar?

— Fiţi binecuvântată, don'şoară.

Îşi strânse puţinele lui obiecte, printre care şi un glob de sticlă. Mai ieftin decât cristalul. L-am petrecut cu privirea pe când o lua la picior, spre Soho.

Săracul om. Dacă risipea banii ăia într-un bar de oxigen, ajungea înapoi în stradă cât ai clipi din ochi. Aşa făceau o mulţime de oameni – se conectau la o canulă şi sorbeau ore în şir aer aromat. Era singurul narcotic legal din Citadelă. Oricum ar fi fost, ghicitorul ăla era disperat. Poate că fusese dat afară din Sindicat, sau poate că familia îl alungase. N-aveam de gând să întreb.

Nimeni nu punea întrebări pe aici.

Gara I-4B era de obicei aglomerată. Pe amaurotici nu-i deranja să meargă cu trenul. N-aveau aure care să-i trădeze. Cei mai mulţi dintre văzători evitau transportul public, însă câteodată trenul era mai sigur decât strada. Agenţii DPN-ul erau împrăştiaţi ca să acopere toată Citadela. Controalele inopinate erau destul de rare.

În fiecare dintre cele şase cohorte erau câte şase sectoare. Dacă voiai să pleci din sectorul tău, mai ales noaptea, aveai nevoie de permis de călătorie şi de un strop de noroc. După lăsarea întunericului, agenţii intrau în serviciu. Un regiment al Diviziei de Pază Nocturnă, aceştia erau văzători înzestraţi cu darul vederii spiritelor, care beneficiau de un contract obişnuit, de treizeci de ani. Se puseseră în slujba statului ca să rămână în viaţă.

Mie nu-mi trecuse niciodată prin cap să lucrez pentru Scion. Văzătorii erau capabili de acte de cruzime între ei – aveam o oarecare înţelegere pentru cei care se întorceau împotriva propriilor semeni –, dar tot simţeam o anumită afinitate cu ei.

Desigur că n-aş fi fost vreodată în stare să arestez un văzător. Ceea ce nu însemna, totuşi, că nu mi se întâmpla câteodată, după ce trudeam din greu două săptămâni la rând, iar Jax uita să mă plătească, că nu mă simţeam tentată s-o fac.

Mi-am scanat documentele, şi încă mai aveam două minute înainte de plecarea trenului. Odată trecută de bariere, i-am dat drumul fuiorului de spirite să plece. Spiritelor nu le plăcea să fie duse prea departe de locurile pe care le bântuiau, şi nu m-ar fi ajutat dacă le forţam mâna.

Îmi bubuia capul. Orice medicament îmi băgase Dani în vene, acum îşi pierdea efectul. O *oră* în eter… Jaxon chiar îmi împingea limitele rezistenţei la maxim.

Pe peron un Nixie luminos, verzui, afişa orarul trenurilor; altfel, locul nu era prea luminat. Vocea înregistrată a lui Scarlett Burnish plutea prin difuzoare.

— Trenul are oprire în toate staţiile din Cohorta I, Sectorul 4, în direcţia nord. Vă rugăm, pregătiţi-vă cardurile pentru control. Puteţi să urmăriţi buletinele de seară pe ecranele de securitate. Va mulţumim şi vă dorim o seară plăcută.

Pentru mine nu era deloc o seară plăcută. Nu mai pusesem nimic în gură din zori. Jax nu-mi dădea pauză de prânz decât dacă era foarte bine dispus, ceea ce se întâmpla doar din an în paşte.

Pe ecranul de securitate apăru un nou mesaj: TDR: TEHNOLOGIE DE DETECŢIE RADIESTEZICĂ. Ceilalţi navetişti nici nu observară. Anunţul apărea mereu.

„Într-o Citadelă atât de populată ca Londra, nu e ieşit din comun să te gândeşti că s-ar putea să călătoreşti lângă un individ nefiresc.“ Pe ecran apăru o pantomimă cu siluete, fiecare dintre ele reprezentând un cetăţean. Unul din ei căpătă culoarea roşie. „Centrul de cercetare SciSSUS testează acum Senziscutul TDR în complexul din Paddington Terminal şi în Acropolă. Până în anul

2061, ne propunem să instalăm Senziscutul în optzeci la sută dintre staţiile Cohortei Centrale, ceea ce ne va permite să reducem numărul de angajaţi ai Poliţiei Nefireşti de la Metrou. Pentru mai multe informaţii, mergeţi la Paddington sau întrebaţi un ofiţer DPD.“

Anunţurile se tot schimbau, dar mie acesta îmi rămăsese în minte. TDR era cea mai mare ameninţare pentru societatea de văzători din Citadelă. Dacă ne luam după spusele Scionului, putea detecta o aură până la zece metri depărtare. Dacă nu apărea ceva grav care să le întârzie realizarea planurilor, până în 2061 ne vom vedea obligaţi să tragem obloanele. Tipic pentru mim-baroni, niciunul nu venise cu vreo soluţie. Nu făceau decât să se ciondănească toată ziua. Să se ciondănească iar şi iar, şi pe urmă să se mai ciondănească un pic, din cauza ciondănelilor mai vechi.

Aurele vibrau pe strada de deasupra. Eram un diapazon care zumzăia, captându-le energia. Ca să-mi distrag atenţia de la ele, mi-am pipăit actul de identitate. Avea fotografia mea, numele, adresa, amprentele, locul de naştere şi ocupaţia. Domnişoara Paige E. Mahoney, cetăţean naturalizat cu domiciliul în I-5. Născută în Irlanda, în anul 2040. Mutată la Londra în anul 2048, în condiţii speciale. Angajată la un bar de oxigen din I-4, ceea ce explica permisul de călătorie. Blondă. Ochi cenuşii. 1,75 în înălţime. Fără semne distinctive, dar cu buze închise la culoare, probabil din cauza fumatului.

Nu fumasem în viaţa mea.

O mână umedă mă înşfacă de încheietură. Am tresărit.

— Îmi datorezi scuze.

Mi-am ridicat ochii asupra unui bărbat brunet, cu melon şi cu o cravată de un alb murdar. Ar fi trebuit să-l recunosc fie numai şi după duhoare: Haymarket Hector, unul dintre rivalii noştri mai

puţin spălaţi. Puţea mereu a canal. Din păcate, era însă şi Tartorul, şeful cel mare al Sindicatului. Teritoriului lui i se zicea Pogonul Dracului.

— Meciul l-am câştigat noi. Pe bune şi pe cinstite.

Mi-am smuls braţul din strânsoare.

— Tu n-ai nimic de făcut, Hector? N-ar fi rău dacă ai începe cu spălatul pe dinţi.

— Poate că *tu* ar trebui să-ţi speli limba şi vorbele, trepăduş amărât. Şi să înveţi să-l respecţi pe Şeful tău cel mare.

— Eu nu trişez.

— Ba eu cred că da. Îşi ţinea glasul scăzut. Oricâte aere şi-ar da şi oricât s-ar fandosi mim-baronul ăla al tău, sunteţi toţi şapte nişte trişori josnici şi nişte mincinoşi. Umblă zvonul că sunteţi cei mai josnici de pe piaţa neagră, Călătoarea mea dragă. Dar o să dispăreţi.

Mi-a atins obrazul cu un deget.

— Toţi cei ca voi dispar în cele din urmă.

— Nici tu n-ai să scapi.

— Asta mai vedem noi. Curând.

Următoarele vorbe mi le şuieră în ureche:

— Să ajungi *în siguranţă* acasă, puicuţă.

Şi dispăru în tunelul de ieşire.

În preajma lui Hector trebuia să mă păzesc cu mare grijă. Ca Tartor, nu avea cine ştie ce putere asupra celorlalţi mim-baroni – rolul lui era doar acela de a convoca adunările; avea în schimb o mulţime de adepţi. Era cu capsa pusă de când banda din care făceam eu parte câştigase meciul de tarrochi împotriva oamenilor lui, cu două zile înainte de licitaţia cu Naylor. Oamenilor lui Hector nu le plăcea să piardă. Jaxon a înrăutăţit lucrurile, zgândărindu-i neîncetat. Cei mulţi din banda mea reuşiseră să evite să intre în colimator, în mare parte ferindu-se din calea lor, dar Jax şi cu mine fuseserăm prea sfidători. Călătoarea Palidă – cum mi se spune în stradă – ajunsese pe lista lor neagră. Dacă m-ar fi încolţit vreodată, mi-ar fi sunat ceasul.

Trenul sosi cu un minut întârziere. M-am aruncat într-un scaun liber. În vagon nu mai era decât o singură persoană: un bărbat care citea ziarul *Daily Descendant.* Era văzător – un medium. M-am încordat. Lui Jax nu-i lipseau duşmanii şi o mulţime de văzători mă ştiau drept filida lui. Mai ştiau şi că plasam obiecte de artă care nu ar fi putut să fie pictate, sub nicio formă, de adevăratul Pieter Claesz.

Mi-am scos tableta electronică standard şi am ales romanul preferat, din cele care nu erau ilegale. În lipsa unui fuior care să-mi asigure protecţia, singura apărare la care puteam recurge era să-mi iau un aer cât se poate de normal şi de amaurotic.

În timp ce răsfoiam paginile, pe ecran, trăgeam cu coada ochiului la cealaltă persoană. Îmi dădeam seama că şi el mă detectase, dar nu scoteam niciunul vreo vorbă. Şi, cum nu mă înşfăcase încă de gât şi nu mă călcase în picioare, mi-am dat seama că probabil nu era un amator de artă, proaspăt tras pe sfoară.

Am riscat să arunc o privire spre ziarul pe care îl avea în mână, singura publicaţie încă tipărită pe hârtie. Hârtia se preta prea uşor la folosirea inadecvată; tabletele electronice însemnau că nu puteam descărca decât puţinul conţinut media aprobat de cenzor. Ştirile tipice se înşirau, monoton, pe pagină. Doi tineri spânzuraţi pentru înaltă trădare, o piaţă suspectă închisă în Sectorul 3. Mai era un articol lung care respingea concepţia „nenaturală“ că Marea Britanie ar fi fost izolată politic. Jurnalistul denumea Scionul „un imperiu în stare embrionară“. Spuneau chestia asta de când mă ştiam eu pe lume. Dacă Scionul era încă în stare embrionară, eram a naibii de sigură că n-aş fi vrut să fiu de faţă când ar fi scos capul din pântece.

Trecuseră aproape două secole de la înfiinţarea Scionului, ca reacţie la o presupusă ameninţare asupra imperiului. *Epidemia*, cum o numeau ei. O epidemie de clarviziune. Data oficială era 1901,

când pe seama lui Eduard al VII-lea au fost puse cinci omoruri înfricoşătoare. Ei susţineau că Regele Sângeros deschisese o poartă care nu mai putea fi închisă vreodată, că abătuse năpasta clarviziunii asupra lumii şi că adepţii lui erau peste tot, înmulţindu-se şi omorând oameni, trăgându-şi puterea dintr-o sursă malefică extrem de puternică.

Scionul a fost ceea ce a urmat. O republică înfiinţată cu scopul să distrugă maladia. În următorii cincizeci de ani a devenit o maşinărie de vânat văzători, iar toate politicile importante îi vizau pe cei nefireşti. Crimele erau întotdeauna comise de nefireşti. Acte de violenţă comise la întâmplare şi fără motiv, furturi, violuri, incendieri – toate se întâmplau din cauza nefireştilor. Mai târziu, în Citadelă s-a dezvoltat Sindicatul văzătorilor, o lume interlopă organizată, care oferea adăpost clarvăzătorilor. De atunci, Scionul îşi intensificase eforturile ca să ne elimine.

Odată instalat sistemul TDR, Sindicatul s-ar fi destrămat şi nimic n-ar mai fi scăpat de privirea Scionului. Ne mai rămâneau doi ani să întreprindem ceva, dar, cu Hector ca Tartor, nu mi se părea foarte probabil ca asta să se întâmple. Conducerea lui nu adusese nimic, în afară de corupţie.

Trenul trecu prin trei staţii, fără vreun incident. Tocmai ce terminasem de citit un capitol, când luminile s-au stins. Trenul se opri. Mi-am dat seama de ceea ce se întâmpla cu o frântură de clipă înaintea celuilalt pasager. Acesta şi-a îndreptat spatele, în scaun.

— O să controleze trenul.

Am încercat să zic ceva, să-i confirm temerile, dar îmi simţeam limba ca o cârpă mototolită, în gură.

Mi-am închis tableta. În peretele tunelului se deschise o uşă. Ecranul Nixie din vagon comută pe anunţul ALERTĂ DE SECURITATE. Ştiam ce avea să iasă din tunel: doi sub-agenţi care-şi făceau

rondul. Unul era întotdeauna şeful, un medium, de obicei. Era primul control inopinat prin care treceam, dar ştiam că puţini erau văzătorii care scăpau din aşa ceva.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Am aruncat o privire spre celălalt pasager, încercând să-i apreciez reacţia. Era medium, deşi nu unul deosebit de puternic. Nu puteam spune exact cum îmi dădeam seama de lucrurile astea. Pur şi simplu antenele îmi vibrau într-un fel anume.

— Trebuie să coborâm din tren. Se ridică în picioare. Tu ce eşti, drăguţă? Un oracol?

N-am scos o vorbă.

— Ştiu că eşti văzătoare.

Trase de mânerul uşii.

— Hai, drăguţă, nu sta înţepenită acolo. Trebuie să existe o cale de ieşire de aici. Îşi trecu mâneca peste frunte. Din toate zilele de control inopinat, chiar în *singura zi*…

N-am mişcat. N-aveam cum să scap din situaţia asta. Ferestrele erau blindate, uşile erau încuiate – şi nici timp nu mai era. Două lanterne străluciră în vagon.

Stăteam neclintită. Sub-agenţi. Se vede că identificaseră un anumit număr de văzători în vagon, altfel n-ar fi stins luminile în tren. Ştiam că ne pot vedea aurele, dar doreau să afle exact ce fel de văzători suntem.

Erau în vagon. Un invocator şi un medium. Trenul o luă din loc, dar luminile rămaseră stinse. Merseră mai întâi direct spre bărbat.

— Numele?

Omul se îndreptă de spate.

— Linwood.

— Motivul deplasării?

— Mi-am vizitat fiica.

— Ţi-ai vizitat fiica. Crezi că asta e o scuză suficient de bună ca să călătoreşti dintr-o cohortă în alta la ora asta?

Ăştia doi căutau cearta cu lumânarea.

— Am documentele necesare de la spital. E foarte bolnavă, spuse Linwood. Am voie s-o văd în fiecare săptămână.

— N-ai să mai ai voie s-o vezi deloc dacă îţi mai deschizi fleanca odată.

Sub-agentul se întoarse să latre către mine:

— Tu de colo! Unde ţi-e cardul?

L-am scos din buzunar.

— Şi permisul de călătorie?

I l-am înmânat. Se opri să-l citească.

— Lucrezi în Sectorul 4.

— Da.

— Cine ţi-a eliberat permisul ăsta?

— Bill Bunbury, supraveghetorul meu.

— Văd. Dar trebuie să văd şi altceva, îmi băgă lanterna în ochi.

— Stai pe loc!

N-am mişcat niciun muşchi.

— Nu poţi vedea spirite, observă el. Trebuie să fii un oracol. Nu am mai văzut vreunul de ceva vreme.

— Eu n-am mai văzut un oracol cu ţâţe de prin anii patruzeci, spuse celălalt sub-agent. O să le placă la nebunie fătuca asta.

Superiorul lui zâmbi. Avea amândoi irişii fisuraţi, un semn că putea să vadă, în permanenţă, spiritele.

— Eşti pe cale să mă îmbogăţeşti, domnişoară, îmi spuse el. Ia să mai verific o dată ochii ăia.

— Nu sunt oracol, i-am spus.

— Sigur că nu. Acum tacă-ţi fleanca şi holbează-ţi feştilele. Majoritatea văzătorilor credeau că sunt oracol. Era o greşeală uşor de făcut. Aurele erau asemănătoare – aveau, de fapt, aceeaşi culoare.

Cu degetul, sub-agentul îmi deschise ochiul stâng. Pe când îmi examina pupilele cu o lanternă îngustă, în căutarea fisurilor din iris, care lipseau, celălalt pasager se repezi înspre uşa deschisă. Se simţi o zguduitură când asmuţi un spirit – îngerul lui păzitor – către sub-agenţi. Inferiorul ţipă în clipa

în care îngerul se aruncă înspre el, amestecându-i simţirile ca şi cum ai bate ouă într-un castron.

Dar primul sub-agent era extrem de rapid. Înainte ca cineva să poată face vreo mişcare, invocase un fuior de strigoi.

— Nu mişca, mediumule!

Linwood îl ţinti cu privirea. Era un bărbat micuţ, de vreo patruzeci de ani, subţire, dar vânos, cu păr şaten care-i încărunţea pe la tâmple. Pe strigoi nu-i puteam vedea – şi nici altceva, din cauza lanternei înguste –, dar aceştia mă slăbeau mult prea tare, ca să mă mai pot mişca. Am numărat trei. Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să controleze *un singur* strigoi, darămite trei. Am simţit transpiraţia rece curgându-mi pe ceafa.

Îngerul se răsuci pentru un nou atac. Strigoii începură să-i dea târcoale sub-agentului.

— Vino cu noi în linişte, mediumule, spuse acesta, şi-o să-i rugăm pe şefii noştri să nu te tortureze.

— Arătaţi-mi ce puteţi, domnilor.

Linwood îşi ridică un braţ.

— Cu îngerii de partea mea, nu mi-e frică de niciun om.

— Toţi zic chestia asta, domnule Linwood. Dar încep să uite asta atunci când văd Turnul.

Linwood îşi asmuţi îngerul în lungul vagonului. N-am văzut izbitura, dar mi-a opărit, instantaneu, toate simţurile. M-am străduit să rămân în picioare.

Prezenţa a trei strigoi mă seca de energie. Linwood era curajos în vorbe, însă făcea eforturi să-şi întărească îngerul. În timp ce invocatorul controla strigoii, sub-agentul doi psalmodia ultima incantaţie; un şir de vorbe care le făceau pe spirite să moară cu totul, trimiţându-le într-o zonă unde văzătorii nu mai aveau acces. Îngerul tremură. Trebuia să-i cunoască numele complet ca să-l poată alunga, dar, atât timp cât unul dintre ei continua să rostească incantaţia, îngerul era prea slăbit să-şi ocrotească gazda.

Sângele îmi bubuia în urechi. Mi se strânsese gâtlejul şi-mi amorţiseră degetele. Dacă nu intram în luptă, am fi fost arestaţi amândoi. M-am imaginat în Turn, torturată, pe eşafod…

N-aveam de gând să mor astăzi.

Pe când strigoii se năpusteau asupra lui Linwood, cu vederea mea se întâmplă ceva. M-am concentrat asupra sub-agenţilor. Minţile lor pulsau aproape de a mea, două inele zvâcnitoare de energie. Mi-am auzit trupul izbindu-se de podea.

Nu voiam decât să-i dezorientez, să-mi ofer răgazul să scap. Aveam de partea mea elementul surprizei. Nu mă luaseră în seamă. Oracolele aveau nevoie de un fuior ca să prezinte o ameninţare.

Eu nu aveam.

Mă cuprinse un val negru de spaimă. Spiritul meu îşi luă zborul direct din trup, de-a dreptul spre sub-agentul unu. Înainte să-mi dau seama ce făceam, mă şi izbisem *în* planul lui oniric. Nu doar de el, ci în el, străpungându-l. I-am azvârlit spiritul în eter, lăsându-i trupul ca pe o cochilie goală. Tovarăşul lui îi împărtăşi soarta, înainte să apuce să clipească.

Cât ai pocni din degete, spiritul meu se întoarse în propria piele. Durerea îmi explodă în spatele ochilor. În viaţa mea nu mai simţisem un asemenea chin; ca nişte cuţite care îmi treceau prin craniu; ca şi cum însăşi materia cerebrală mi-ar fi luat foc, o durere atât de acută, încât nu puteam să văd, să mă mişc sau să gândesc. Eram vag conştientă de podeaua cleioasă a vagonului, lipită de obrazul meu. Orice aş fi făcut, nu aveam de gând să repet lucrul acela prea curând.

Trenul se scutură. Trebuia să fie aproape de următoarea staţie. Mi-am sprijinit greutatea în coate, muşchii tremurându-mi din cauza efortului.

— Domnule Linwood?

Niciun răspuns. M-am târât spre locul în care zăcea. Când trenul a trecut prin dreptul unui semnal luminos, i-am văzut expresia feţei.

Mort. Strigoii îi smulseseră spiritul din trup. Cardul de identitate îi zăcea pe podea. William Linwood. Patruzeci şi trei de ani. Doi copii, unul dintre ei suferind de fibroză chistică. Căsătorit. Bancher. Medium.

Soţia şi copiii lui aveau oare habar despre viaţa lui tainică? Sau erau amaurotici, orbi faţă de astfel de lucruri?

Trebuia să rostesc ultima incantaţie, altfel ar fi bântuit pe veci vagonul.

— William Linwood, am spus, păşeşte în eter. Totul e rezolvat. Toate datoriile sunt plătite. Nu mai e nevoie să rămâi printre cei vii.

Spiritul lui Linwood plutea prin apropiere. El şi îngerul lui dispărură, într-o şoaptă, în eter.

Luminile se aprinseră din nou, brusc. Mi se puse un nod în gât.

Pe podea zăceau alte două trupuri.

M-am agăţat de o bară ca să mă ridic în picioare. De-abia mă puteam ţine cu mâna năclăită. La câţiva metri mai încolo, sub-agentul unu era mort, cu o expresie de uimire încă întipărită pe chip.

Îl omorâsem. Omorâsem un sub-agent.

Tovarăşul lui fusese mai puţin norocos. Zăcea întins pe spate, cu privirea aţintită în tavan. Pe bărbie i se scurgea un firicel unduitor de salivă. A tresărit când m-am apropiat. Mi-au trecut fiori pe spate, iar gustul de bilă mă arse pe gât. Nu reuşisem să-i azvârl spiritul suficient de departe, îi mai rătăcea încă în colţurile întunecate ale minţii: cotloanele tainice şi tăcute în care n-ar trebui să sălăşluiască niciun spirit. Înnebunise. Nu. Eu *îl făcusem* să-şi piardă minţile.

Mi-am îndreptat maxilarul. Nu-l puteam lăsa în starea aceea. Nici măcar un sub-agent nu merita aşa o soartă. Mi-am pus mâinile reci pe umerii lui şi m-am străduit să fiu puternică, încercând să-l ucid, din milă. A scos un geamăt şi a şoptit:

— Ucide-mă.

Trebuia s-o fac. Aveam datoria asta faţă de el.

Dar n-am putut. Pur şi simplu nu m-am simţit în stare.

La sosirea trenului în Staţia I-5C, am aşteptat lângă uşă. Până când următorii pasageri ar fi găsit leşurile, ar fi fost prea târziu să mă mai prindă cineva. Voi fi fost deja deasupra lor, pe stradă, cu şapca trasă pe ochi, ca să-mi ascund faţa.

2.Mincinosul

M-am strecurat în apartament şi mi-am atârnat haina în cuier. Complexul Semiluna de Aur avea un paznic care lucra cu normă întreagă, pe Vic, dar el era plecat să îşi facă rondul când m-am furişat înăuntru. Nu mi-a văzut faţa albă ca moartea şi mâinile care îmi tremurau, când mi-am scos cardul de intrare.

Tata era în camera de zi. Îi vedeam picioarele încălţate cu papuci proptite pe taburet. Urmărea ştirile la Ochiul Scionului, reţeaua de ştiri care acoperea toate Citadelele din Scion. Pe ecran era Scarlett Burnish, care anunţa că linia de metrou care traversa Cohorta I tocmai fusese închisă.

Nu fusesem niciodată în stare să aud vocea aceea fără să mă treacă un fior. Burnish n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, cel mai tânăr Mare Reporter de până acum: asistenta Marelui Inchizitor, cea care îşi închinase vocea şi inteligenţa Scionului. Oamenii o porecliseră Târfa lui Weaver, poate din gelozie. Avea tenul strălucitor şi buze generoase şi-i plăcea machiajul gros şi roşu în jurul ochilor. Se asorta cu părul, pe care şi-l purta prins într-un coc şic la ceafă. Rochiile ei cu guler înalt mă duceau întotdeauna cu gândul la ştreang.

— La ştirile externe, Benoît Ménard, Marele Inchizitor al Republicii Franceze, va face o vizită Inchizitorului Weaver, cu ocazia Sărbătorii de Noiembrie de anul acesta. În cele opt luni care ne mai despart de acest eveniment, Acropola a început deja să se pregătească pentru ceea ce se anunţă a fi o vizită magistrală.

— Paige?

Mi-am dat jos şapca din cap.

— Bună.

— Hai, vino şi aşază-te.

— Doar o clipă.

M-am dus direct la baie. Nu tremuram de frică: eram de-a dreptul zguduită de groază.

Omorâsem pe cineva. Chiar omorâsem, într-adevăr, pe cineva. Jax spunea mereu că sunt în stare de asta – de crimă fără vărsare de sânge –, dar nu-i dădusem niciodată crezare. Iar acum eram o criminală. Şi, mai rău decât atât, lăsasem urme: un supravieţuitor. Şi nici tableta electronică nu o mai aveam. Era plină de amprente. Era clar că nu mă aştepta doar o moarte prin Noctazmil. Nu, ar fi fost o pedeapsă mult prea blândă pentru mine. Tortură şi spânzurătoare, fără umbră de îndoială.

Imediat ce am ajuns în baie, mi-am vărsat maţele în toaletă. Iar când nu-mi mai rămăsese nimic în stomac, tremuram atât de violent, că de-abia mă mai ţineam pe picioare. Mi-am smuls hainele de pe mine şi am mers, împleticindu-mă, până sub duş. Apa clocotită îmi izbea pielea.

Ucisesem doi oameni folosindu-mi spiritul. Pentru prima dată în viaţa mea, *invadasem* alte planuri onirice. Nu doar le atinsesem.

Jaxon ar fi ţopăit de fericire.

Mi s-au închis ochii. Scena din vagon mi se derula la nesfârşit pe sub pleoape. Nu intenţionasem să-i omor. Doar să-i îmbrâncesc puţin. Doar atât cât să le provoc o durere de cap, şi poate să le dea sânge pe nas. Să creez o diversiune.

Dar ceva mă făcuse să intru în panică. Spaima de a nu fi descoperită. Spaima de a nu deveni o nouă victimă anonimă a Scionului.

M-am gândit la Linwood. Văzătorii nu se apărau niciodată între ei, în afară de cazul în care nu făceau parte din aceeaşi bandă, dar moartea lui mă făcea, totuşi, să mă simt vinovată. Mi-am tras genunchii la gură, ţinându-mi capul sfredelit de durere cu

ambele mâini. Trebuia să fi fost mai rapidă. Aşa, omorâsem doi oameni, în timp ce acela pe care încercasem să-l salvez era mort.

M-am ghemuit într-un colţ al duşului, cu genunchii lipiţi de piept. Nu mă puteam ascunde o veşnicie acolo. Până la urmă, reuşeau mereu să te găsească.

Trebuia să gândesc. În Scion exista o procedură de carantină pentru astfel de situaţii. Odată ce eliberau staţia şi reţineau orice posibil martor, era chemat un spiţer – un expert în medicamente eterale –, şi se administra steliţă albastră. În acest fel, victima mea şi-ar fi recăpătat, temporar, amintirile, care ar fi devenit vizibile. După ce vor fi înregistrat părţile relevante din aceste amintiri, victima va fi eutanasiată, iar cadavrul va fi expediat la morga din II-6. Pe urmă vor trece prin amintirile lui, în căutarea chipului ucigaşului. Şi apoi mă vor descoperi pe mine.

Arestările nu se petreceau întotdeauna noaptea. Câteodată te săltau ziua, când ieşeai pe stradă. O lumină în ochi, un ac în gât şi dus erai. Nimeni nu te dădea dispărut.

Dar acum nu mă puteam gândi la viitor. Un nou val de durere îmi străbătu craniul, aducându-mă înapoi în prezent.

Mi-am trecut în revistă opţiunile. Mă puteam întoarce în Cadrane şi să stau ascunsă o vreme în bârlogul nostru, dar era posibil ca Gardienii să fi fost deja pe urmele mele. Să-i conduc la Jax nu era o opţiune valabilă, în plus, staţiile de metrou fiind închise, nu exista nicio cale de întoarcere în Sectorul 4. Ar fi fost greu de găsit un taxi pirat, iar sistemele de securitate funcţionau de zece ori mai intens în timpul nopţii.

Puteam sta la un prieten, dar toţi prietenii mei din afara Cadranelor erau amaurotici – fete de la şcoală cu care aproape că pierdusem orice legătură. Ar fi crezut că m-am ţicnit dacă le-aş fi spus că eram vânată de poliţia secretă pentru că omorâsem pe

cineva proiectându-mi spiritul. Şi, pe urmă, aproape sigur că ele m-ar fi turnat.

Îmbrăcată într-un capot vechi, am lipăit cu picioarele goale spre bucătărie şi am pus o oală de lapte pe maşina de gătit. Aşa făceam întotdeauna când eram acasă; nu era nevoie să-mi încalc obiceiurile. Tata îmi lăsase la îndemână cana preferată, aceea mare pe care scria APUCĂ VIAŢA DE CAFEA. Nu mă dădusem niciodată în vânt după oxigenul parfumat, sau OxArom®, alternativa Scionului pentru alcool. Cafeaua era la marginea legalităţii. Încă se mai făceau cercetări dacă nu cumva cafeina ar fi putut declanşa clarviziunea. Dar APUCĂ VIAŢA DE OXIGENUL AROMAT n-ar fi transmis, pur şi simplu, aceeaşi vioiciune.

Folosirea spiritului în felul acela îmi făcuse ceva la cap. De-abia îmi puteam ţine ochii deschişi. Pe când îmi turnam laptele, am privit pe fereastră. Tata avea un gust desăvârşit când venea vorba de decoraţiunile interioare. Îl ajuta şi faptul că avea destui bani ca să-şi permită o locuinţă în zona de mare securitate de pe exclusivistul Barbican Estate. Apartamentul era modern şi spaţios, scăldat de lumină. Holurile miroseau a flori uscate şi a aşternuturi curate. Fiecare cameră avea ferestre mari, pătrate. Cea mai mare era în camera de zi, o fereastră panoramică acoperind întregul perete de apus, lângă uşile franţuzeşti cu decoraţii complicate care dădeau spre balcon. Copil fiind, priveam adesea apusul soarelui de la fereastra aceea.

Afară, vârtejul Citadelei continua nestingherit. Deasupra blocului nostru se înălţau cele trei coloane brutale, din beton, ale Clădirii Barbican, unde locuiau birocraţii Scionului. În vârful Turnului Lauderdale era montat ecranul de transmisie din I-5. Acesta era ecranul de pe care se proiectau execuţiile publice prin spânzurare, duminică seara. Acum, afişa însemnele sistemului statal al Scionului – un simbol roşu asemănător unei ancore şi un singur cuvânt scris cu negru: SCION, totul pe

un fundal alb, ca de spital. Şi, apoi, lozinca aceea îngrozitoare: NU EXISTA LOC MAI SIGUR.

Mai curând niciun loc *nu e* sigur. Nu pentru noi.

Mi-am sorbit laptele şi am privit simbolul o vreme, dorindu-mi să se ducă dracului odată pentru totdeauna. Apoi mi-am spălat cana, mi-am turnat un pahar cu apă şi am luat-o spre dormitorul meu. Trebuia să-l sun pe Jaxon.

Tata îmi tăie calea, pe hol.

— Stai aşa, Paige.

M-am oprit.

Născut în Irlanda, cu o claie de păr roşu aprins, tata lucra în sectorul de cercetări ştiinţifice din Scion. Când nu făcea asta, mâzgălea formule pe tableta electronică şi vorbea, plin de entuziasm, despre biochimia clinică, una dintre cele două specializări ale lui. Nu semănăm, fizic, nici cât negru sub unghie.

— Bună, i-am spus. Iartă-mă că am întârziat. Am făcut nişte ore suplimentare.

— Nu-i nevoie să te scuzi.

Îmi făcu semn să intru în camera de zi.

— Să-ţi dau ceva de mâncare. Eşti cam trasă la faţă.

— Sunt bine. Doar obosită.

— Ştii, citeam azi despre circuitul oxigenului. Un caz îngrozitor în IV-2. Angajaţi prost plătiţi, oxigen murdar, clienţi care sufereau atacuri de apoplexie – foarte neplăcut.

— Barurile din centru sunt acceptabile, pe cuvântul meu. Clienţii vor calitate.

L-am privit în timp ce aşeza masa.

— Ce mai e pe la muncă? mă întrebă.

— Toate bune.

Îşi ridică ochii către mine.

— Paige, cu privire la slujba ta de la bar…

— Ce-i cu ea? m-am prefăcut mirată.

O fiică angajată în eşalonul cel mai de jos al Citadelei. Nimic nu putea fi mai jenant pentru un bărbat aflat în poziţia lui. Ce prost trebuie să se

simtă când îl întreabă colegii despre copii, aşteptându-se ca progenitura lui să fie vreun doctor sau avocat. Cum trebuie că încep aceştia să şuşotească atunci când îşi dau seama că lucrez într-un bar, şi nu în Barou. Minciuna pe care i-o spuneam era un gest de milă. N-ar fi putut niciodată face faţă adevărului: că eram o nefirească, o infractoare.

Şi o criminală. Simplul gând îmi provoca greaţă.

— Ştiu că nu e treaba mea să spun aşa ceva, dar eu cred că ar trebui să te gândeşti să te înscrii din nou la facultate. Slujba aia e o fundătură. Bani puţini, nicio perspectivă. Dar la universitate…

— Nu.

Glasul îmi sună mai aspru decât intenţionasem.

— Mie îmi place slujba mea. A fost alegerea mea.

Îmi aminteam încă de directoare, înmânându-mi situaţia şcolară finală.

— Îmi pare rău că ai optat să nu te înscrii la universitate, Paige, spusese ea, însă e posibil ca aceasta să fie cea mai bună soluţie. Ai lipsit mult prea mult de la şcoală. E ceva ce nu se face, pentru o tânără domnişoară de calitate.

Îmi înmânase un dosar subţirel, îmbrăcat în piele, împodobit cu blazonul şcolii.

— Uite o recomandare pentru angajare de la profesori. Subliniază aptitudinile tale deosebite la Îmbogăţire Fizică, Limba franceză şi Istoria Scionului.

Nu-mi păsa. Întotdeauna detestasem şcoala: uniforma, dogma. Părăsirea şcolii era punctul culminant al anilor mei de formare.

— Aş putea face nişte aranjamente, spuse tata.

Îşi dorise cu atâta ardoare să aibă o fiică educată.

— Te-ai putea înscrie din nou.

— În Scion nu merge nepotismul, i-am spus. Ar trebui să ştii.

— Eu n-am avut de ales, Paige.

Un muşchi îi tresări pe faţă.

— Eu n-am avut parte de luxul acesta.

Nu îmi doream să purtăm discuţia asta. Nu voiam să mă gândesc la ce lăsaserăm în urmă.

— Tot cu prietenul tău stai? întrebă.

Minciuna cu prietenul fusese dintotdeauna o greşeală. Încă de când îl inventasem prima dată, tata ceruse în permanenţă să-l cunoască.

— M-am despărţit de el, i-am spus. Nu mergea prea bine. Dar e-n ordine. Suzette are un loc liber la ea în apartament – ţi-aduci aminte.

— Suzy de la şcoală?

— Da.

În timp ce vorbeam, o durere ascuţită îmi străbătu o parte din cap. Nu-l puteam aştepta să pregătească cina. Trebuia să-l sun pe Jaxon, să-i spun ce se întâmplase. Acum.

— De fapt, mă cam doare capul, am spus. Te superi dacă mă culc devreme?

Veni alături de mine şi-mi luă bărbia cu o mână.

— Mereu ai durerile astea de cap. Eşti prea obosită.

Îmi trecu degetul peste obraji şi peste cearcănele de sub ochi.

— E un documentar bun la televizor, dacă te simţi în stare… te instalez pe canapea.

— Poate mâine.

I-am dat cu blândeţe mâna la o parte.

— Ai ceva calmante împotriva durerii prin casă?

După un moment, dădu din cap.

— În baie. O să gătesc o prăjeală irlandeză de dimineaţă, bine? Vreau să aud tot ce ai mai făcut în ultima vreme, albinuţă.

L-am fixat cu privirea. Nu-mi mai gătise micul dejun de pe când aveam vreo doisprezece ani; şi nici nu mi se mai adresase cu porecla aceea de când trăiam în Irlanda. Acum zece ani. Acum o viaţă.

— Paige?

— Bine, i-am răspuns. Ne vedem dimineaţă.

M-am tras înapoi şi m-am îndreptat spre camera mea. Tata nu mai spuse nimic. Lăsă uşa

întredeschisă, cum făcea întotdeauna când eram acasă. Nu ştiuse niciodată cum să se poarte când eram prin preajmă.

Camera de oaspeţi era caldă, ca întotdeauna. Fosta mea cameră. Mă mutasem în Cadrane imediat ce terminasem şcoala, dar tata nu-şi luase niciodată un chiriaş. N-avea nevoie. Oficial, locuiam încă acolo. Era mai simplu să nu se complice şi să facă schimbări în acte. Am deschis uşa de la balcon, care pornea de la camera mea până la bucătărie. Răceala de la sudoarea îngheţată de pe piele se transformase în fierbinţeală. Iar în ochi aveam o senzaţie ciudată, de încordare, ca şi cum m-aş fi holbat ore în şir la o lumină. Tot ce vedeam era chipul celui pe care îl omorâsem şi goliciunea, *nebunia* celui pe care-l lăsasem în viaţă.

Provocasem acele daune în doar câteva clipe. Spiritul meu nu era doar o iscoadă – era o armă. Jaxon se aştepta să se întâmple asta.

Am dibuit telefonul şi am sunat la camera lui Jaxon, din bârlog. Nici n-a apucat bine să sune, că mi-a şi răspuns.

— Măi, măi, măi! Credeam că mă părăsiseşi la sfârşitul ăsta de săptămână. Ce arde, păpuşică? Te-ai răzgândit în privinţa vacanţei? Nici măcar *n-ai nevoie* de ea, nu? Ştiam eu că nu. Chiar nu-mi permit să-mi pierd Călătoarea pentru două zile. Nu poţi să fii aşa lipsită de inimă, scumpo. Excelent, mă bucur că eşti de acord. Apropo, ai pus mâna pe Jane Rochford? Am să-ţi mai transfer încă vreo câteva mii, dacă ai nevoie. Numai nu-mi spune că nenorocitul ăla îngâmfat de Didion a găbjit-o pe Anne Naylor şi…

— Am omorât pe cineva.

Tăcere.

— Pe cine?

Glasul lui Jaxon suna ciudat.

— Un sub-agent. Au încercat să aresteze un medium.

— Aşa că ai omorât sub-agentul.

— Pe unul dintre ei.

Îşi trase cu zgomot răsuflarea.

— Şi celălalt?

— L-am trimis în zona abisală.

— Stai aşa, ai făcut asta cu…?

Neprimind niciun răspuns, Jax începu să râdă. Îl puteam auzi cum plesneşte cu palma peste birou.

— *În sfârşit.* În sfârşit, Paige, *taumaturg* mic ce eşti, ai reuşit! Îţi iroseai talentul pe şedinţele de spiritism, serios că da. Deci tipul ăla, sub-agentul, chiar e o legumă?

— Da.

Am făcut o pauză.

— Mă concediezi?

— Să te concediez? Pe Duhul vremii, dulceaţă, sigur că nu! De ani de zile aştept să-ţi pui talentul la bătaie cu folos. Ai înflorit ca un boboc divin ce eşti, adorabilul meu copil minune. Mi l-am închipuit sărbătorind, trăgând, tacticos, din ţigară.

— Măi, măi, măi, Călătoarea mea prin vis a penetrat, în sfârşit, un alt plan oniric. Şi nu i-au trebuit decât trei ani. Spune-mi, în ceea ce-l priveşte pe văzător, ai reuşit să-l salvezi?

— Nu.

— Nu?

— Aveau trei strigoi.

— Ei, hai. Nu există medium care să poată controla trei strigoi.

— Uite, mediumul ăsta putea. Credea că sunt oracol.

Râse uşurel.

— Amatori.

Am privit afară pe fereastră spre turn, unde apăruse un nou mesaj: VĂ INFORMĂM CĂ POT APĂREA ÎNTÂRZIERI NEPREVĂZUTE LA METROU.

— Au închis metroul, i-am spus. Mă caută.

— Încearcă să nu intri în panică, Paige. Nu se cuvine.

— Păi, ai face bine să vii cu un plan. Întreaga reţea e blocată. Trebuie să ies de aici.

— Ei, nu-ţi face griji de asta. Chiar şi dacă se străduiesc şi-i extrag amintirile, creierul sub-agentului ăluia mai avea puţin şi se făcea terci. Sigur l-ai împins până la capăt în zona abisală?

— Da.

— Atunci o să le ia cel puţin douăsprezece ore să-i extragă amintirile. Mă mir că mai trăia, nenorocitul.

— Ce spui să fac?

— Spun că ar trebui să stai cuminte la locul tău şi să nu te repezi cu capul înainte în mijlocul unei vânători de oameni. Eşti mai în siguranţă la tăticul tău care lucrează pentru Scion decât aici.

— Au adresa de aici. Nu pot să stau şi să aştept să mă aresteze.

— N-o să te aresteze, scumpo. Ai încrederea în gargara mea. Stai acasă, dormi şi linişteşte-te, şi o să-l trimit pe Nick dimineaţă cu maşina. Ce zici?

— Nu-mi place.

— Nici nu trebuie să-ţi placă. Fă-ţi doar somnul de frumuseţe. Nu că ai avea nevoie de aşa ceva, adaugă el. Că veni vorba, poţi să-mi faci şi mie un serviciu? Treci mâine prin strada Grub şi ia elegiile alea ale lui Donne de la Minty, ce spui? Nu-mi vine să cred că spiritul lui s-a întors, e absolut…

Am închis.

Jax era un nemernic. Genial, desigur, dar tot un sociopat linguşitor, strâns la pungă şi lipsit de inimă, ca toţi mim-baronii. Dar la cine altcineva puteam apela? De una singură eram vulnerabilă, cu un dar ca al meu. Jax era doar cel mai mic dintre două rele.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc la gândul ăsta. Dacă Jaxon Hall era cel mai mic dintre două rele, asta spunea multe despre lumea în care trăiam.

Nu puteam dormi. Trebuia să mă pregătesc. Într-unul dintre sertare era un revolver Deringer, ascuns sub un morman de rufe curate. Tot acolo era şi

prima ediţie a unuia dintre pamfletele lui Jaxon, *Asupra virtuţilor stării nefireşti.* Enumera toate categoriile principale de văzători, o listă la care ajunsese în urma unor cercetări îndelungate. Exemplarul meu era plin tot de adnotările lui – noi idei şi numere de contact ale văzătorilor. După ce am încărcat revolverul, am tras un rucsac de sub pat. Trusa mea de urgenţă, depozitată aici de doi ani, gata pentru ziua în care aş fi fost obligată să fug. Am înghesuit broşura în buzunarul din faţă. Nu trebuia să o găsească nimeni în casa tatii.

M-am întins pe spate, îmbrăcată din cap până-n picioare, cu mâna odihnindu-mi-se pe revolver. Undeva în depărtare, în întuneric, se auzea tunetul.

Trebuie să fi adormit. Când m-am trezit, ceva nu părea în regulă.

Eterul era prea deschis. Văzători în clădire, în casa scărilor. Nu era bătrâna doamnă Heron de la etaj, care folosea un cadru ca să poată merge şi lua întotdeauna liftul. Erau bocancii unui detaşament de reţinere.

Veniseră după mine.

În sfârşit, veniseră.

Am sărit instantaneu în picioare. Mi-am aruncat o haină peste cămaşă. Cu mâinile tremurânde, mi-am tras încălţările şi mănuşile. Pentru asta mă antrenase Nick: să fug ca vântul. Puteam să alerg până la gară dacă mă străduiam, dar goana mi-ar fi consumat energia până la limită. Trebuia să găsesc şi să opresc un taxi ca să ajung în Sectorul 4. Taxiurile pirat luau aproape pe oricine pentru câteva lire, fie el văzător fugar sau nu.

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr, am vârât revolverul în buzunarul jachetei şi am deschis uşa către balcon. O închisese vântul. Ploaia mi se izbea de haine. Am traversat balconul, m-am căţărat pe pervazul ferestrei de la bucătărie şi m-am prins de marginea acoperişului. Dintr-o singură sforţare,

eram sus. Până când au ajuns ei la apartament, eu începusem deja să fug.

Bang. S-a zis cu uşa. Niciun ciocănit la uşă, niciun avertisment. O clipă mai târziu, noaptea fu sfâşiată de o împuşcătură. M-am obligat să alerg în continuare. Nu mă puteam întoarce. Nu omorau niciodată amaurotici fără motiv; angajaţii Scionului sigur nu făceau aşa ceva. Împuşcătura fusese foarte probabil trasă dintr-o simplă armă cu tranchilizant, ca să-l reducă pe tata la tăcere în timp ce mă arestau. Ca să mă doboare pe mine aveau nevoie de ceva mult, mult mai puternic.

Cartierul era cufundat în linişte. Am aruncat o privire peste marginea acoperişului, măsurând-o. Nici urmă de paznic; trebuie să fi plecat din nou să-şi facă rondul. Nu mi-a luat mult timp să descopăr dubiţa în parcare, vehiculul cu geamuri cenuşii şi cu farurile de un alb strălucitor. Dacă şi-ar fi dat cineva osteneala să se uite, ar fi putut vedea simbolul Scionului pe uşa din spate.

Am păşit peste un spaţiu gol şi m-am căţărat pe o ieşitură a peretelui. Alunecoasă şi riscantă. Încălţările şi mănuşile mele aveau o aderenţă destul de bună, însă tot trebuia să fiu atentă. M-am lipit cu spatele de zid şi m-am strecurat spre o scară de urgenţă. Ploaia îmi lipea părul de faţă. M-am căţărat pe un balcon din fier forjat de la etajul următor, unde am forţat o ferestruică, şi-am rupt-o la fugă prin apartamentul părăsit. Am coborât în goană trei etaje şi am ieşit pe uşa din faţă a clădirii. Trebuia să ies în stradă şi să mă topesc în întunericul unei alei.

Faruri roşii. Vehiculul DPN era parcat chiar în faţa mea, blocându-mi evadarea. M-am întors pe călcâie şi am trântit uşa, armând încuietoarea de siguranţă. Cu mâinile tremurânde, am scos un topor de incendiu din cutia lui, am spart un geam de la parter şi am sărit într-o mică curte interioară, tăindu-mi mâinile în cioburile de sticlă. Ieşisem din nou în bătaia ploii, cățărându-mă pe burlane şi

pervazuri, abia ţinându-mi echilibrul, până am ajuns la acoperiş.

Mi-a stat inima în loc când i-am văzut. Exteriorul clădirii era năpădit de bărbaţi în cămăşi roşii şi cu haine negre. Spre mine s-au îndreptat mai multe fascicule luminoase ale unor lanterne, care m-au orbit. Am simţit o strângere în piept. Nu mai văzusem uniforma aceea prin Londra, oare tipii ăştia ţineau de Scion?

— Stai pe loc!

Cel mai apropiat făcu un pas înspre mine. În mâna înmănuşată ţinea o armă. Am dat înapoi, simţind o aură puternică. Şeful soldaţilor era un medium extrem de puternic. Lumina lanternei îmi dezvălui un chip supt, nişte ochi tăioşi ca aşchiile şi o gură subţire şi mare.

— Nu fugi, Paige, strigă el către mine de la capătul celălalt al acoperişului. De ce nu vii să te adăposteşti de ploaie?

Mi-am rotit rapid privirea în jur. Clădirea de alături era un bloc dărăpănat cu birouri. Ar fi fost un salt lung, de peste şase metri, iar mai încolo se găsea un drum aglomerat. Era mai mult decât încercasem să sar vreodată, dar, dacă nu voiam să-l atac pe medium şi să-mi abandonez trupul, trebuia să încerc.

— Nu, mulţumesc, i-am spus şi am luat-o iar la picior.

Printre soldaţi se propagă un strigăt de alarmă. Am sărit pe o altă porţiune a acoperişului, mai joasă. Mediumul o luă la fugă după mine. Îi auzeam paşii bufnind pe acoperiş, imediat în spatele meu. Era antrenat pentru astfel de urmăriri, nu-mi puteam îngădui să mă opresc nici măcar o clipă. Eram uşoară şi zveltă, suficient de zveltă încât să mă strecor printre gratii şi pe sub garduri, dar şi urmăritorul meu era tot aşa. Rapid. Când am tras un foc cu revolverul Deringer peste umăr, se feri fără să se oprească. Hohotul său de râs a fost spulberat

de vânt, aşa că n-am putut să-mi dau seama cât de aproape era.

Am băgat revolverul înapoi în buzunarul jachetei. Nu avea niciun rost să trag – n-aş fi reuşit decât să ratez, iar şi iar. Mi-am îndoit degetele, gata de contactul cu solul. Muşchii îmi ardeau, iar plămânii erau gata să plesnească. O arsură în gleznă mă avertiză că mă rănisem, dar trebuia să alerg mai departe. Lupţi sau pieri; fugi sau mori.

Mediumul se lansă peste lespede, rapid şi fluid ca apa. Adrenalina îmi săgetă prin vine. Picioarele îmi zvâcneau şi ploaia mă izbea peste ochi. Am sărit peste ţevi şi guri de ventilaţie, luându-mi avânt şi încercând să-mi întorc cel de-al şaselea simţ asupra mediumului. Avea o minte redutabilă, care se mişca la fel de rapid ca şi el. N-o puteam străpunge, nu-mi dezvăluia nici măcar o imagine. Nu puteam face nimic să-l încetinesc.

Pe măsură ce câştigam viteză, adrenalina îmi amorţea focul din gleznă, în faţă se căsca un hău de cincisprezece etaje, care mă aştepta. Dincolo de hău era un canal şi de partea cealaltă se găsea o uşă de incendiu. Dacă reuşeam să cobor prin ea, mă puteam pierde în arterele pulsatile ale Sectorului 5. Aş fi reuşit să scap. Da, aveam o şansă. Vocea lui Nick îmi răsuna în cap, îndemnându-mă: *genunchii la piept. Ochii pe punctul de aterizare.* Acum ori niciodată. M-am sprijinit pe degetele de la picioare şi m-am aruncat pe deasupra hăului.

Trupul mi se izbi de un zid dur de cărămidă. Impactul îmi crăpă buza, dar nu îmi pierdusem cunoştinţa. Degetele mi se încleştară pe marginea streşinii. Picioarele mi se izbeau de perete. Mi-am folosit toată forţa care îmi mai rămăsese ca să mă trag în sus, în timp ce streaşina îmi muşca adânc din degete. O monedă îmi căzu din haină, izbindu-se de caldarâmul străzii întunecate de dedesubt.

N-aveam să mă bucur prea mult de victorie. Pe când încercam să mă târăsc peste marginea acoperişului, cu palmele julite şi opărite, pe şira

spinării îmi trecu o durere înfiorătoare. Şocul m-ar fi putut face să-mi dau drumul, însă o mână îmi rămase încleştată de acoperiş. Icnind, mi-am răsucit gâtul ca să mă uit peste umăr. Aveam o săgeată lungă şi subţire înfiptă în spate, deasupra şoldurilor.

Flux.

Aveau *flux.*

Drogul mi se infiltrase în vene. În şase secunde, întregul circuit al sângelui îmi era dat peste cap. M-am gândit la două lucruri: mai întâi că Jax avea să mă omoare şi apoi că asta nici nu mai conta. Urma să mor oricum. Mi-am descleştat mâna de pe acoperiş.

N-am mai simţit nimic.

3.Închisă

Parcă trecuse o viaţă întreagă. Îmi era peste puteri să-mi amintesc când începuse şi nici nu vedeam când se putea sfârşi.

Îmi aminteam mişcare, un hohot gutural, şi pe mine legată fedeleş de o suprafaţă tare. Şi pe urmă un ac, după care se înstăpânea durerea.

Realitatea era distorsionată. Eram aproape de o lumânare, dar flacăra se tot mărea, înălţându-se ca flăcările iadului. Eram închisă într-un cuptor. Sudoarea îmi picura din pori ca ceara. Eram însuşi focul. Ardeam. Mă pârjoleam şi mă acopeream de băşici, iar pe urmă îngheţam, disperată după un strop de căldură, simţind că mor. Cale de mijloc nu era. Doar durere fără margini şi fără sfârşit.

AUP Fluxion 14 era rezultatul unui proiect desfăşurat în colaborare de divizia medicală şi cea militară din Scion. Avea un efect paralizant, numit fantasmagorie, căruia văzătorii oropsiţi îi spuneau „ciuma minţii“: o serie de halucinaţii intense şi vii, determinate de deformarea planului oniric uman. Mă luptam cu fiecare halucinaţie, urlând când durerea devenea prea intensă ca s-o pot suporta în tăcere. Dacă există o definiţie a iadului, atunci aceasta este. Era *iadul* în stare pură.

Părul mi se năclăia de lacrimi în timp ce vărsăm, încercând în zadar să-mi scot otrava din corp. Nu-mi doream decât să se sfârşească toate. Că era somn, leşin sau moarte, ceva trebuia să mă scoată din coşmarul ăsta.

— Uşurel, scumpete. Nu vrem să mori încă. Ne-ajunge că am pierdut deja trei astăzi.

Degete reci care mă mângâiau pe frunte. Mi-am încordat spatele şi m-am tras în lături. Dacă nu voiau să mor, atunci de ce-mi făceau asta?

Flori ofilite îmi treceau prin faţa ochilor. Camera se răsuci într-o spirală care se roti până nu am mai ştiut de unde începe şi unde se termină. Am muşcat o pernă ca să îmi înăbuş ţipetele. Am simţit gust de sânge şi mi-am dat seama că mai muşcasem ceva – buzele, limba, obrazul, cine mai ştie?

Flux nu-ţi ieşea pur şi simplu din sistem. Indiferent de câte ori vărsai sau urinai, circula în continuare prin corp, purtat de sânge, reprodus de propriile celule, până când îţi băgai antidotul în vene. Am încercat să implor, dar n-am putut scoate niciun sunet. Valuri de durere se prăvăleau peste mine, până când am devenit sigură că urma să mor.

Apăru un glas nou.

— Gata! De tipa asta avem nevoie vie. Aduceţi antidotul sau o să am eu grijă să primiţi o doză de două ori mai mare decât a primit ea.

Antidotul! Mai era o şansă de a rămâne în viaţă. Am încercat să văd prin vălul tremurător de iluzii care-mi acoperea ochii, dar nu reuşeam să disting nimic, în afara lumânării.

Dura prea mult. Unde era antidotul ăla? Nu părea să conteze. Voiam să dorm, să cad în cel mai lung somn posibil.

— Lăsați-mă! am spus. Daţi-mi drumul!

— I-auziţi, vorbeşte. Aduceţi apă.

Marginea rece a paharului mi se izbi de dinţi. Am sorbit câteva înghiţituri prelungi, uscată de sete. Am privit în sus şi am încercat să desluşesc chipul celui care mă salvase.

— Vă rog, am îngăimat.

Doi ochi îmi întoarseră privirea. Izbucniră în flăcări.

Şi, în cele din urmă, coşmarul încetă. M-am prăbuşit într-un somn adânc, negru.

Când m-am trezit, am rămas nemişcată.

Îmi recăpătasem suficient simţurile cât să-mi formez în minte o bună imagine a locului în care mă aflam: întinsă pe burtă pe o saltea ţeapănă, îmi simţeam gâtlejul pârjolit. Era o durere aşa de ascuţită, că m-a obligat să-mi vin în simţiri, chiar şi numai pentru a căuta o gură de apă. Mi-am dat seama, tresărind, că eram dezbrăcată.

M-am răsucit pe o parte, sprijinindu-mă cu toată greutatea în cot şi pe şold. Simţeam gustul de vomă uscată în colţurile gurii. Imediat ce m-am putut concentra, am pipăit eterul. Erau şi alţi văzători pe-aici, pe undeva, prin închisoarea asta.

A durat ceva până ochii mi s-au obişnuit cu bezna. Mă găseam într-un pat îngust, cu cearşafuri reci şi umede. La dreapta era o fereastră zăbrelită, fără geam. Podeaua şi pereţii erau din piatră. Un curent rece îmi trimise fiori prin întregul corp. Când respiram, îmi ieşeau norişori din gură. Am tras cearşafurile în jurul umerilor. Cine naiba îmi luase hainele?

Într-un colţ, era o uşă întredeschisă. Se zărea o geană de lumină. M-am ridicat, încercându-mi puterea. Când am fost sigură că n-am să cad, m-am îndreptat spre lumină. Am descoperit, după uşă, o toaletă rudimentară. Lumina venea de la o singură lumânare. Înăuntru era un vas de toaletă străvechi şi un robinet ruginit, plasat sus, pe un perete. Robinetul părea gata să se descompună la cea mai mică atingere. Când l-am deschis, m-am trezit înghiţită de un şuvoi de apă rece ca gheaţa. Am încercat să-l răsucesc în direcţia cealaltă, dar apa s-a încăpăţânat să nu se încălzească mai mult de o jumătate de grad. M-am hotărât să intru sub apă cu mâinile şi picioarele, pe rând, înmuindu-le în şuvoiul acestui simulacru de duş. Prosoape nu existau, aşa că am folosit cearşafurile ca să mă usuc, lăsându-mi unul înfăşurat în jurul trupului. Am tras de uşa de la intrarea celulei, dar era încuiată.

Mă furnica pielea. N-aveam idee unde mă găseam sau de ce eram acolo, sau ce aveau de gând să-mi facă oamenii aceia. Nimeni nu ştia ce li se întâmpla deţinuţilor; niciunul nu se mai întorsese în lumea de afară.

M-am aşezat pe pat şi am respirat adânc de câteva ori. Eram încă slăbită în urma orelor îndelungate de fantasmagorie şi n-aveam nevoie de o oglindă pentru a-mi da seama că arătam chiar şi mai cadaverică decât de obicei.

Tremuram nu numai de frig. Eram goală şi singură într-o cameră întunecată, cu zăbrele la ferestre şi fără vreo şansă aparentă de a evada. Cel mai probabil, mă duseseră în Turn. Îmi luaseră şi rucsacul, şi broşura. M-am ghemuit, rezemându-mă de tăblia patului, şi-am încercat pe cât puteam de bine să-mi conserv căldura corpului, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Simţeam că mi se pusese un nod mare în gâtul care mă ardea.

O să-i facă oare vreun rău tatălui meu? Era valoros, da – o marfă utilă –, dar aveau să îl ierte că adăpostise un văzător? Asta însemna complicitate la trădare. Pe de altă parte, era un om important. Erau obligaţi să îl cruţe.

Pentru o vreme, am pierdut noţiunea timpului. Am alunecat într-un somn intermitent. În sfârşit, uşa se izbi de perete, iar eu m-am trezit brusc.

— Scoală sus!

Un felinar cu parafină pătrunse în cameră, legănându-se. Îl ţinea o femeie. Avea pielea arămie şi lucioasă, o structură osoasă elegantă, şi era cu puţin mai înaltă decât mine. Părul îi era uşor ondulat, lung şi negru, la fel ca rochia cu talie înaltă pe care o purta, ale cărei mâneci îi ajungeau până la vârfurile înmănuşate ale degetelor. Nu-i puteai ghici vârsta: era posibil să fi avut tot atât de bine şi douăzeci şi cinci, şi patruzeci de ani. Mi-am strâns cearşaful şi mai bine pe mine, fără s-o slăbesc din ochi.

Am observat trei lucruri ciudate la femeia asta. Mai întâi, avea ochii galbeni – nu acea culoare de chihlimbar pe care o poţi confunda cu galbenul într-o anumită lumină. Erau galbeni de-adevăratelea, aproape galbeni-verzui, şi străluceau.

În al doilea rând, m-a izbit aura ei. Era văzătoare, însă nu mai întâlnisem tipul acesta de văzător până atunci. Nu-mi dădeam seama exact ce era ciudat în privinţa ei, dar îmi răscolea cumva simţurile.

Iar cel de-al treilea lucru – şi cel care îmi dădea fiori – era planul ei oniric. Exact ca acela pe care-l simţisem în I-4, cel pe care nu fusesem în stare să-l identific. Străinul. Instinctul îmi spunea s-o atac, dar ştiam deja că n-aş fi reuşit să străpung un astfel de plan oniric, cu siguranţă nu în starea în care mă aflam acum.

— Ăsta-i Turnul? Vocea îmi era îngroşată.

Femeia îmi ignoră întrebarea. Îşi apropie felinarul de faţa mea, privindu-mi cercetător ochii. Am început să mă întreb dacă nu era tot un rezultat al ciumei minţii.

— Ia astea, îmi spuse.

M-am uitat la cele două pastile din mâna ei.

— Ia-le!

— Nu, i-am răspuns.

M-a lovit. Am simţit gust de sânge. Voiam să ripostez, să mă lupt, dar eram atât de slăbită, că de-abia îmi puteam ridica mâna. Am luat cu greu pastilele, din cauza buzei care tocmai îmi plesnise.

— Acoperă-te, îmi spuse temnicera mea. Dacă-mi mai nesocoteşti odată porunca, o să am grijă să nu mai ieşi niciodată din încăperea asta. Nu cu carne pe oase.

Aruncă o boccea de haine spre mine.

— Ia-le de jos!

Nu voiam să mai fiu lovită o dată. De data asta m-aş fi prăbuşit. Cu fălcile încleştate, le-am ridicat.

— Pune-le pe tine!

Am privit în jos la haine, în timp ce sângele îmi picura din buză. O pată se lăţi pe tunica albă din

mâinile mele. Avea mâneci lungi şi un decolteu pătrat. În afară de ea, mai era o centură neagră, care se asorta cu pantalonii, şosete şi ghete, o garnitură de lenjerie de corp simplă şi o jiletcă neagră, brodată cu o ancoră mică şi albă. Simbolul Scionului. M-am îmbrăcat cu mişcări rigide, obligându-mi membrele reci să se mişte. Când am fost gata, se întoarse spre uşă.

— Urmează-mă. Nu spui nicio vorbă, nimănui.

În afara camerei era un frig de moarte, iar covorul ros nu avea nicio şansă să mai ridice temperatura. Cândva, fusese, probabil, roşu, dar acum culoarea se ştersese şi era pătat de vomă. Îndrumătoarea mă conduse printr-un labirint de coridoare de piatră, pe lângă ferestre înguste şi zăbrelite şi torţe aprinse. Păreau prea strălucitoare, prea crude, pe lângă felinarele reci şi albastre ale Londrei.

Putea fi oare un castel? Pe o rază de o mie cinci sute de kilometri în jurul Londrei nu ştiam nicio regiune în care să fi existat un castel – nu mai avuseserăm niciun monarh de la Regina Victoria încoace. Poate că era una din puşcăriile vechi, de categorie D. Sau poate că era Turnul.

Am riscat şi am aruncat o privire afară. Era noapte, dar am reuşit să văd o curte, sub lumina mai multor felinare. Mă întrebam cât timp mă aflasem sub influenţa fluxului. Mă privise oare femeia asta zbătându-mă? Era sub comanda DPN-ului sau DPN-ul era sub comanda ei? Poate lucra pentru Acropolă? Dar ei n-ar fi angajat un văzător. Şi, indiferent ce altceva mai era ea, femeia asta era, cu siguranţă, văzătoare.

Se opri în faţa unei uşi. Din cameră fu împins, afară, un băiat. O fiinţă sfrijită, cu o mutră de şobolan, cu un smoc de păr cânepiu, care avea toate simptomele intoxicaţiei cu flux: ochi sticloşi, chipul alb ca de cadavru, buzele albastre. Femeia îl măsură din cap până-n picioare.

— Numele?

— Carl, scrâşni acesta.

— Cum ai zis?

— *Carl.* Era clar că suferea puternic.

— Ei bine, felicitări că ai supravieţuit în faţa Fluxion 14, Carl. Glasul ci transmitea orice altceva, numai felicitări nu. S-ar putea să fi fost ultimul somn de care vei avea parte ceva timp de acum înainte.

Am schimbat o privire cu Carl. Ştiam că trebuie să fie arătat la fel de îngrozitor ca şi el.

În timp ce ne târâm pe coridoare, am adunat mai mulţi văzători prizonieri. După aurele lor puternice şi distincte, puteam încerca să ghicesc ce era fiecare dintre ei. Un străvăzător. O chiromantă – ghicitoare în palmă, cu părul tuns cu breton, în franjuri, şi vopsit într-un albastru electric. Un taseograf. Un oracol cu capul ras. O brunetă zveltă şi cu buze subţiri, probabil o îmblânzitoare, cu un braţ care părea să fie rupt. Niciunul nu părea trecut cu mult de douăzeci de ani, sau mai tânăr de cincisprezece. Toţi erau palizi şi sufereau din cauza fluxului. La sfârşit eram, cu toţii, zece. Femeia se întoarse cu faţa spre mica ei turmă de ciudăţenii.

— Eu sunt Pleione Sualocin, spuse ea. O să vă fiu îndrumătoare pentru prima voastră zi în Sheol I. Diseară veţi participa la oraţia de bun venit. Există câteva reguli simple pe care trebuie să le respectaţi. Nu îi veţi privi pe niciunul dintre Refaiţi în ochi. Nu vă veţi ridica privirea din podea, unde-i e locul, dacă nu veţi fi invitaţi să vă uitaţi la altceva.

Ghicitoarea în palmă ridică o mână, cu ochii fixaţi la propriile picioare.

— Refait?

— O să afli în curând. Pleione făcu o pauză. Şi încă o regulă: nu vorbiţi decât dacă vi se adresează un Refait. E ceva neclar legat de chestiunile astea?

— Da, este. Vorbise taseograful. Nu se uita în pământ. Unde suntem?

— Veţi afla foarte curând.

— Cine dracu' vă dă dreptul să ne săltaţi? Nici măcar nu ghiceam pe stradă. Io nu-s un răufăcător. Dovedeşte că am aură! Io mă întorc direct în oraş şi tu n-ai să…

Se opri. Două mărgele întunecate de sânge îi ieşeau din ochi. Scoase un sunet înăbuşit înainte să se prăbuşească.

Ghicitoarea în palmă ţipă.

Pleione măsură trupul taseografului. Când îşi ridică ochii spre noi, erau albăstrui ca flacăra de gaz. Mi-am mutat privirea de la ei.

— Alte întrebări?

Ghicitoarea îşi astupă gura cu mâna.

Am fost mânaţi cu toţii într-o cămăruţă. Cu pereţii şi pardoseala umede, întunecată ca o criptă. Pleione ne încuie înăuntru şi plecă.

Timp de un minut, nimeni nu îndrăzni să vorbească. Ghicitoarea ofta neîntrerupt, aproape de isterie. Ceilalţi, cei mai mulţi, erau încă prea slăbiţi să vorbească. M-am aşezat într-un colţ, deoparte de grup. Pe sub mâneci, pielea mi se făcuse toată de găină.

— Să fie ăsta Turnul? întrebă un augur. Aşa arată a fi.

— Taci din gură, spuse cineva. Taci odată din gură.

Cineva se apucă să se roage la Spiritul Timpului. Ca şi cum ar fi folosit la ceva. Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi. Nu voiam să ştiu ce-o să ne facă. Nu ştiam cât de puternică puteam fi dacă m-ar fi supus torturii cu apă. Îl auzisem pe tata vorbind despre asta, cum te lasă să respiri doar câteva secunde odată. El spunea că nu e tortură; că e terapie.

Alături de mine se aşeză un străvăzător. Era chel şi cu umeri largi. Nu-l vedeam prea bine în semiîntuneric, dar îi puteam observa ochii mari, negri, cu privire intensă. Îmi întinse mâna.

— Julian.

Nu părea speriat. Doar liniştit.

— Paige, i-am răspuns. Mai bine fără nume întregi. Mi-am curăţat gâtul uscat. Din ce cohortă eşti?

— IV-6.

— I-4.

— E teritoriul Înlănţuitorului Alb.

Am dat din cap.

— Din ce parte?

— Soho, am răspuns. Dacă spuneam că eram din Cadrane, şi-ar fi dat seama că trebuie să fi fost unul dintre oamenii apropiaţi lui Jaxon.

— Te invidiez. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în centru.

— De ce?

— Sindicatul e puternic acolo. În sectorul meu nu se întâmplă cine ştie ce.

Nu-şi ridica vocea.

— Le-ai dat vreun motiv să te aresteze?

— Am omorât un sub-agent.

Mă durea gâtul.

— Tu? l-am întrebat, la rândul meu.

— O neînţelegere minoră cu un Gardian. Mai pe scurt, Gardianul nu mai e printre noi.

— Dar eşti străvăzător.

Majoritatea văzătorilor îi priveau cu dispreţ pe străvăzători – o categorie de prezicători. Ca toţi prezicătorii, comunicau cu spiritele prin obiecte; orice reflecta lumina, în cazul străvăzătorilor. Jax îi ura cu pasiune („*prostzicători*, păpuşă, zi-le prostzicători“). Ca şi pe auguri, dacă tot veni vorba.

Julian părea să-mi citească aceste gânduri.

— Să nu crezi că străvăzătorii sunt capabili să omoare.

— Nu cu ajutorul spiritelor. N-ai putea controla un fuior suficient de mare.

— Chiar te pricepi la văzători. Îşi frecă braţul. Aşa e. L-am împuşcat. Asta nu i-a împiedicat să mă aresteze.

Nu am răspuns. Apa îngheţată picura de pe tavan, în părul meu, şi mi se scurgea pe nas. Mai toţi

ceilalţi prizonieri tăceau. Un băiat se legăna în faţă şi în spate pe călcâie.

— Ciudată aură ai. Julian mă privi. Nu-mi pot da seama ce eşti. Oracol, aş zice, dar…

— Dar?

— De mult n-am auzit de un oracol femeie. Şi nici sibilă nu cred că eşti.

— Sunt o acultomantă.

— Şi ce ai făcut? Ai înţepat pe cineva cu un ac?

— Cam aşa ceva.

De afară se auzi o bufnitură, şi un urlet îngrozitor. Toată lumea se opri din vorbit.

— Un bezmetic. Era o voce speriată de bărbat. Doar n-o să aducă un bezmetic aici, nu?

— Bezmeticii nu există, am spus.

— N-ai citit *Virtuţile*?

— Ba da. E o categorie ipotetică.

Nu părea să se fi liniştit prea tare. Gândul la broşură mă făcu să îmi fie mai frig ca niciodată. Putea fi oriunde, în mâinile oricui – ediţia princeps a celui mai rebel pamflet din Citadelă, plină de adnotări proaspete şi de cele mai noi date de contact. N-aş fi putut pune mâna niciodată pe aşa ceva fără să-l cunosc pe autor.

— O să ne tortureze din nou. Îmblânzitoarea îşi ogoia braţul rupt. Vor ceva. Nu ne-ar fi lăsat pur şi simplu afară.

— Afară de unde? am întrebat.

— Din Turn, idioato. Acolo unde-am fost cu toţii în ultimii doi ani.

— Doi?

Din colţ se auzi un râs pe jumătate isteric.

— Ia spune mai bine nouă. Nouă ani.

Un alt râs, un chicotit.

Nouă ani. Din câte ştiam, deţinuţii aveau două alternative: ori erau executaţi, ori intrau în DPN. Nu erau nevoie să *depozitezi* oameni.

— De ce nouă? am întrebat.

Din colţ nu veni niciun răspuns. După un minut, Julian spuse:

— Mai e cineva care se întreabă de ce n-am murit încă?

— Pe ceilalţi i-au omorât. Pe toţi.

O voce nouă.

— Eu am stat luni de zile acolo. Ceilalţi văzători din aripa unde eram au ajuns cu toţii la ştreang.

Pauză.

— Ne-au ales ei cu un scop.

— SciSSUS, murmură cineva. O să fim cobai, nu? Doctorii vor să ne hăcuiască.

— Aici nu-i SciSSUS, am spus.

Se lăsă o tăcere mormântală, întreruptă doar de lacrimile amare ale ghicitoarei în palmă. Părea că nu e în stare să se oprească. În sfârşit, Carl se adresă îmblânzitoarei.

— Spuneai că sigur *vor* ceva, şuierici. Ce-ar putea să vrea de la noi?

— Orice, răspunse ea. Vederea noastră.

— N-au cum să ne ia vederea, am spus.

— Hai, lasă-mă. Tu nici măcar n-ai o vedere. N-au ei nevoie de văzători *fără puteri.*

Am rezistat impulsului de a-i rupe şi cealaltă mână.

— Ce i-a făcut taseografului? Ghicitoarea în palmă tremura. Ochii ei – nici măcar n-a mişcat!

— Păi, eram sigur că o să ne omoare, spuse Carl, ca şi cum nu-şi putea închipui de ce noi, ceilalţi, eram aşa de îngrijoraţi. Avea vocea mai puţin răguşită. Eu aş prefera orice alternativă, ca să scap de ştreang, voi nu?

— Ştreangul nu e încă exclus, am spus.

Tăcu din gură.

Un alt băiat, atât de palid că părea că fluxul îi arsese sângele din vine, începuse să gâfâie. Nasul îi era înţesat de pistrui. Nu-l observasem înainte; n-avea nici urmă de aură.

— Ce-i locul ăsta? De-abia putea rosti cuvintele. Cine… cine sunteţi voi?

Iulian îi aruncă o privire.

— Eşti amaurotic, spuse. Pe tine de ce te-au săltat?

Amaurotic?

— Din greşeală, probabil. Oracolul părea plictisit. N-are importanţă – tot o să-l omoare. Ghinion, puştiule.

Băiatul părea pe punctul să leşine. Sări în picioare şi se repezi la zăbrele.

— Ce caut eu aici? Vreau acasă! Eu nu-s nefiresc, nu! Aproape îl podidiseră lacrimile. Îmi pare rău, îmi pare rău pentru piatră!

I-am aşezat o mână peste gură.

— Termină!

Câţiva dintre grup îl înjurară.

— Vrei să îţi pună şi ţie pielea pe băţ?

Tremura. Bănuiam că avea vreo cincisprezece ani, dar de-abia îi împlinise. Mi-a adus aminte de alte vremuri – vremuri când eram înspăimântată şi singură.

— Cum te cheamă? Am folosit un ton cât se poate de blând.

— Seb. S-Seb Pearce. Îşi încrucişă braţele, încercând să se facă mai mic. Voi… sunteţi toţi… nefireşti?

— Da, şi o să-ţi facem nişte chestii nefireşti la organele interne dacă nu-ţi tace fleanca, se auzi o voce batjocoritoare.

Seb se chirci.

— Nu, n-o să-ţi facem, am spus. Eu sunt Paige. Iar el e Julian.

Julian dădu doar din cap. Părea că e sarcina mea să stau de vorbă cu amauroticul.

— De unde eşti, Seb?

— Cohorta III.

— Inelul, spuse Julian. Drăguţ.

Seb îşi feri privirea. Îi tremurau buzele de frig. Cu siguranţă credea că urma să-l ciopârţim şi să ne scăldăm în sângele lui, cuprinşi de o frenezie ocultă. În Inel făcusem gimnaziul, iar Inelul era numele folosit în stradă pentru Cohorta III.

— Zi-ne ce s-a întâmplat, am spus.

Aruncă o privire către ceilalţi. Nu puteam să-i reproşez că-i era frică. Din momentul în care începuse să lege primele cuvinte, i se spusese că văzătorii erau izvorul tuturor relelor din lume, iar acum se găsea în închisoare în mijlocul lor.

— Unul dintr-a şasea mi-a plantat marfă de contrabandă în ghiozdan.

O piatră de ghicit, probabil, cel mai obişnuit numen de pe piaţa neagră.

— Directorul m-a văzut când încercam să le-o dau înapoi în oră. A crezut că o aveam de la unul din tipii ăia care cerşeau. I-au chemat pe gardienii şcolii să mă verifice.

Tipic pentru un puşti din Scion. Dacă şcoala avea propriii gardieni, trebuie că era dintr-o familie cu o avere astronomică.

— A durat ore întregi să-i conving că era vorba de o înscenare. Am luat-o spre casă pe o scurtătură. Seb îşi înghiţi lacrimile. La un colţ erau doi bărbaţi în roşu. Am încercat să trec pe lângă ei, dar m-au auzit. Purtau măşti. Nu ştiu de ce, dar am rupt-o la fugă. Mi-era frică. Pe urmă am auzit un foc de armă şi… cred că am leşinat. Şi pe urmă mi-a fost rău.

Mă întrebam ce efecte are fluxul la amaurotici. Era logic să apară simptome fizice – vărsături, senzaţie de sete, un sentiment inexplicabil de groază –, dar nu şi fantasmagorie.

— Îngrozitor, am spus, sigur e vorba de o greşeală teribilă.

Şi eram sigură că aşa era. Un puşti amaurotic bine crescut ca Seb n-avea nicicum ce căuta aici.

Seb păru să prindă curaj.

— Asta înseamnă că o să-mi dea drumul acasă?

— Nu, spuse Julian.

Mi-am ciulit urechile. Paşi. Se întorcea Pleione. Trase de uşă şi o deschise, îl înşfacă pe prizonierul cel mai la îndemână şi-l ridică în picioare cu o mână.

— Urmaţi-mă. Nu uitaţi regulile.

Am ieşit din clădire printr-o uşă dublă, ghicitoarea fiind îndrumată de îmblânzitoare. Aerul îngheţat muşca din fiecare centimetru de piele descoperită. Am tresărit când am ajuns la eşafod – poate că *era* totuşi Turnul –, dar Pleione trecu pe lângă el. Habar n-aveam ce-i făcuse taseografului, sau ce fusese urletul acela, dar n-aveam de gând să întreb. Capul plecat, ochii deschişi. Regula asta se aplica foarte bine şi aici.

Ne conduse de-a lungul unor străzi pustii, luminate de felinare cu gaz, şi pline de apă, după o noapte de ploaie torenţială. Julian îşi potrivi pasul cu al meu. Pe măsură ce mergeam, clădirile deveneau tot mai înalte, dar nu erau zgârie-nori. Nici pe departe. Fără structură de metal, fără lumină electrică. Clădirile acestea erau vechi şi necunoscute mie, construite pe vremea când gusturile estetice erau altele decât acum. Ziduri de piatră, uşi din lemn, ferestre plumbuite cu geamuri de un roşu puternic combinat cu violet. După ce am dat şi ultimul colţ, am fost întâmpinaţi de o privelişte pe care n-am s-o uit niciodată.

Strada care se întindea în faţa noastră era neobişnuit de largă. Nu se vedea nicio maşină: doar un rând lung de locuinţe dărăpănate, care şerpuia haotic de la un capăt la celălalt. Pereţi din placaj se sprijineau pe stâlpi de metal ruginit. De fiecare parte a acestui orăşel erau clădiri mai mari.

Aveau uşi grele de lemn, ferestre înalte şi creneluri, precum castelele de pe vremea reginei Victoria. Îmi aminteau atât de tare de Turn, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

La câţiva metri de cea mai apropiată colibă, un grup de siluete zvelte stătea pe o scenă în aer liber. De jur împrejur fuseseră aşezate lumânări, care le iluminau feţele mascate. De sub duşumea se auzea o vioară. Muzică pentru văzători, genul de melodie pe care n-o puteau interpreta decât îmblânzitorii. De la picioarele scenei îi priveau numeroşi

spectatori, fiecare dintre ei purtând o tunică roşie şi o jiletcă neagră.

Ca şi cum ne-ar fi aşteptat sosirea, siluetele au început să danseze. Erau toţi văzători; de fapt, toţi cei de aici erau clarvăzători – dansatorii, spectatorii, *toţi*. Niciodată în viaţa mea nu mai văzusem atâţia văzători la un loc, stând liniştiţi împreună. Erau probabil o sută de privitori, strânşi ciorchine în jurul scenei.

Nu era o întâlnire secretă prin vreun tunel de metrou. Nici Sindicatul brutal al lui Hector. Era altceva. Când Seb se întinse şi mă apucă de mână, nu l-am respins.

Spectacolul continuă câteva minute. Nu toţi spectatorii erau atenţi. Unii vorbeau între ei, alţii aruncau comentarii zeflemitoare către scenă. Eram sigură că auzisem pe cineva spunând „laşii“. După dans, o fată îmbrăcată într-un costum negru, mulat, de dans, păşi pe o platformă mai înaltă. Părul negru îi era strâns la ceafă într-un coc, iar masca îi era aurie şi cu aripi. Rămase acolo o clipă, nemişcată, ca de sticlă – apoi sări de pe platformă şi se agăţă de două draperii lungi şi roşii care atârnau de galerie. Încolăcindu-şi braţele şi picioarele în jurul lor, se căţără preţ de zece metri înainte de a se opri ca să pozeze. Obţinu un ropot de aplauze din partea publicului.

Creierul îmi era încă ameţit de drog. Era vreun cult de-al văzătorilor? Auzisem de lucruri şi mai bizare. M-am străduit să cercetez strada. Un lucru era sigur: aici nu era SciLo. Nu se simţea nici cel mai mic semn al prezenţei Scionului. Clădiri mari şi vechi, spectacole cu public, felinare cu gaz şi o stradă pietruită – era ca şi cum s-ar fi dat timpul înapoi.

Ştiam exact unde eram.

Toată lumea auzise de oraşul Oxford, oraşul pierdut. Se vorbea despre el în programa şcolară a Scionului. Universitatea fusese distrusă de o serie de incendii în toamna lui 1859. Ceea ce rămăsese

fusese declarat Sector Restricţionat de Tip A. Nimeni n-avea voie să pună piciorul acolo de teama vreunei contaminări nedefinite. Scionul îl ştersese, pur şi simplu, de pe hartă. Citisem în registrele lui Jaxon că un ziarist întreprinzător de la *Roaring Boy* încercase să ajungă cu maşina acolo prin 2036, ameninţând cu publicarea unor dezvăluiri, dar maşina îi fusese scoasă de pe şosea de către lunetişti, iar el nu mai fusese văzut de nimeni. *Roaring Boy,* un ziar de un penny, dispăruse şi el la fel de rapid. Încercase de mult prea multe ori să dezvăluie secretele Scionului.

Pleione se întoarse şi se uită la noi. Întunericul îi făcea faţa greu de distins, dar ochii îi ardeau în continuare.

— Nu-i cuviincios să te holbezi, spuse. Nu se face să întârzii la oraţie.

Cu toate astea, nu ne puteam controla şi am continuat să ne zgâim la dans. Ne-am luat după ea, dar nu ne puteam opri să ne uităm.

Am urmat-o pe Pleione până am ajuns la două porţi enorme din fier forjat. Le-au desferecat doi bărbaţi, care semănau amândoi cu îndrumătoarea noastră: aceiaşi ochi, aceeaşi piele satinată, aceleaşi aure. Pleione trecu chiar pe lângă ei. Seb începuse să se înverzească. Nu i-am dat drumul mâinii, în timp ce mergeam pe terenul clădirii. Amauroticul ăsta nu ar fi trebuit să însemne nimic pentru mine, dar părea prea vulnerabil ca să îl las singur. Ghicitoarea avea ochii plini de lacrimi. Numai oracolul, pocnindu-şi degetele, părea fără teamă. Pe drum ni s-au alăturat alte grupuri de nou sosiţi, îmbrăcaţi în alb. Cei mai mulţi păreau înspăimântaţi, dar câţiva păreau exaltaţi. Cei din grupul meu strânseră rândurile, când ne alăturarăm mulţimii.

Eram mânaţi de la spate, ca o turmă.

Ne-am revărsat într-o încăpere lungă şi impunătoare. Din podea până-n tavan se înălţau rafturi verde-oliv, burduşite cu tomuri minunate şi

vechi. Unsprezece ferestre cu vitralii de sticlă se aliniau de-a lungul unui perete. Era un decor clasic, cu o pardoseală din blocuri de piatră mozaicată, care alcătuiau un model pe diagonală. Prizonierii se îmbulziră, formând rânduri. Stăteam între Julian şi Seb, cu simţurile în alertă maximă. Şi Julian era încordat. Ochii i se mişcau de la un prizonier în alb la altul, măsurându-i. Era o adunătură pe cinste: un eşantion reprezentativ de văzători, de la auguri la prezicători, mediumi şi senzori.

Pleione ne părăsise. Acum stătea pe un piedestal alături de opt persoane despre care mi-am dat seama că erau tovarăşii ei Refaiţi. Cel de-al şaselea simţ mi se cutremură.

Odată adunaţi, un suflu rece ca moartea mătură încăperea. O singură femeie păşi în faţă. Şi apoi începu să vorbească.

4.O prelegere despre umbră

— Bun venit în Sheol I!

Cea care ni se adresase era înaltă de vreo doi metri. Avea trăsături perfect simetrice: un nas prelung şi drept, pomeţi alungiţi, ochi adânciţi în orbite şi imobili. Lumina lumânării îi trecea prin păr şi peste tenul lucios. Era îmbrăcată în negru, ca şi ceilalţi, dar mânecile şi pulpanele veşmântului ei erau brodate cu auriu.

— Eu sunt ashira Sargas. Avea o voce rece şi joasă. Sunt regina pe linie genealogică a rasei Refaiţilor.

— Glumiţi? şuşoti cineva.

— Sst, şuieră altul.

— Întâi de toate, trebuie să îmi cer iertare pentru modul stresant în care v-aţi început şederea aici, mai ales dacă aţi fost cazaţi în Turn, la început. Marea majoritate a clarvăzătorilor au impresia că urmează să fie executaţi când sunt convocaţi în faţa congregaţiei noastre. Folosim Fluxion 14 ca să ne asigurăm că sunteţi transportaţi în Sheol I în siguranţă şi fără ocolişuri. După ce aţi fost sedaţi, aţi fost urcaţi într-un tren şi duşi într-un centru de detenţie, unde aţi fost ţinuţi sub supraveghere. Hainele şi obiectele personale v-au fost confiscate.

În timp ce ascultam, o examinam pe femeie, privind în eter. Aura ei nu semăna cu nimic din ce mai întâlnisem vreodată până acum. Tare aş fi vrut s-o pot vizualiza. Era ca şi cum ar fi luat mai multe tipuri diferite de aure şi le-ar fi amalgamat într-un singur câmp ciudat de energie.

Şi mai era ceva. Un tăiş rece. Majoritatea aurelor transmiteau un semnal blând, cald, ca şi cum ai fi

trecut pe lângă o aerotermă, dar aceasta mă înfiora profund.

— Înţeleg că sunteţi surprinşi să vedeţi acest oraş. S-ar putea să-l cunoaşteţi sub numele de Oxford. Guvernul vostru a început să-i nege existenţa cu două sute de ani în urmă, înainte de naşterea oricăruia dintre voi. Se spune că a fost pus sub carantină după izbucnirea unui incendiu. O minciună. A fost închis ca să ne permită nouă, Refaiţilor, să ne stabilim aici.

Am sosit acum două sute de ani, în 1859. Universul vostru ajunsese la ceea ce numim noi „pragul eteric“. Cei mai mulţi dintre voi sunt clarvăzători. Voi înţelegeţi că în jurul nostru există peste tot spirite înzestrate cu conştiinţă, prea laşe sau prea încăpăţânate să-şi întâmpine pieirea definitivă în inima eterului. Voi aveţi puterea să comunicaţi cu ele şi, ca răsplată, acestea vă îndrumă şi vă protejează. Dar această legătură are şi ea preţul ei. Când universul material se suprapopulează cu spirite rătăcitoare, acestea duc la apariţia unor rupturi adânci în eter. Iar când aceste rupturi se lărgesc prea mult, pragul eteric se rupe.

Iar când Pământul a rupt pragul eteric, acesta s-a expus unei dimensiuni superioare, numite Lumea de Dincolo de Eter, lumea noastră. Acum noi am venit aici.

Nashira îşi coborî privirea asupra rândului meu de deţinuţi.

— Voi, oamenii, aţi făcut multe greşeli. V-aţi burduşit solul fertil cu cadavre, împovărându-l cu spirite rătăcitoare. Acum aparţine Refaiţilor.

M-am uitat la Julian şi i-am văzut oglindită în ochi exact aceeaşi spaimă care mă încerca şi pe mine. Femeia trebuie să fi fost nebună.

Tăcerea umplu camera. Nashira Sargas ne captase atenţia.

— Poporul meu, Refaiţii, sunt toţi clarvăzători. Printre noi nu există amaurotici. De când a apărut ruptura care face legătura între lumile noastre, am

fost obligaţi să împărţim Lumea de Dincolo de Eter cu o rasă parazită, cea a Emimilor. Creaturi lipsite de minte, bestiale, cărora le place să devoreze carne de om. Dacă nu am fi fost noi, ar fi trecut pragul încoace. Ar fi venit după voi.

Nebună. Fără îndoială că era nebună.

— Aţi fost cu toţii arestaţi de oameni aflaţi în slujba noastră. Li se spune „tunicile stacojii“. Nashira făcu semn spre un grup de bărbaţi şi femei, toți îmbrăcaţi în veşminte stacojii, aliniaţi în partea din spate a bibliotecii.

— Încă de la sosire, am luat sub aripa noastră mulţi clarvăzători umani. În schimbul protecţiei, îi antrenăm să-i nimicească pe Emimi – să protejeze populaţia „firească“ – în cadrul unui batalion penal. Oraşul în care ne aflăm acum e ca un far pentru creaturile astea, le atrage departe de restul universului material. Când îi străpung zidurile, tunicile stacojii sunt chemate să-i distrugă. Avem sirene care anunţă astfel de invazii. Există un risc ridicat ca luptătorii să fie răniţi, fizic, în timpul luptei.

Şi mai era, mi-am spus, şi un risc ridicat ca totul să nu fie decât o plăsmuire a minţii mele.

— Noi vă oferim această alternativă la ce v-ar da Scionul: moartea prin spânzurare sau asfixie. Sau, aşa cum deja unii dintre voi au simţit pe propria piele, o pedeapsă lungă, îngrozitoare în Turn.

În rândul din spatele meu, o fată începu să scâncească. Cei din stânga şi din dreapta îi făcură semn să tacă.

— Bineînţeles că nu suntem obligaţi să lucrăm împreună.

Nashira se plimba prin faţa primului rând.

— Când am ajuns în lumea asta, am descoperit că era foarte vulnerabilă. Doar o mică parte dintre voi sunt clarvăzători şi încă şi mai puţini au aptitudini cât de cât utile. Am fi putut să-i lăsăm pe Emimi să se arunce asupra voastră. Şi aţi fi meritat

asta, ţinând cont de ce-aţi făcut voi înşivă cu lumea voastră.

Seb îmi strângea mâna aproape să mi-o zdrobească. Eram conştientă de un ţiuit slab în urechi.

Era ridicol. O glumă proastă. Sau ciuma minţii. Da, trebuie că asta era – ciuma minţii. Scionul încerca să ne facă să credem că înnebuniserăm. Şi poate că aşa şi era.

— Nouă ne-a fost însă milă. Ne-am îndurat de voi. Am negociat cu conducătorii voştri şi am pus bazele acestei insuliţe. Ei ne-au dat acest oraş, pe care noi l-am numit Sheol I, şi ne-au trimis un anumit număr de clarvăzători la fiecare zece ani. Principala noastră sursă este şi rămâne Londra, oraşul capitală. Oraşul acesta a fost cel care a pus umărul timp de şapte decenii la construirea sistemului de securitate al Scionului. Scionul a sporit mult şansele de a-i recunoaşte pe clarvăzători, de transformare şi de reabilitare a acestora în cadrul unei noi societăţi, departe de aşa-numiţii amaurotici. În schimbul acestui serviciu, am jurat să nu vă distrugem lumea. Avem, în schimb, de gând să preluăm controlul asupra ei.

Nu eram sigură că înţelegeam ce spune, dar un lucru era clar: dacă spunea adevărul, atunci Scionul nu era decât un guvern de marionete. Indivizi aflaţi în subordinea cuiva. Care ne vânduseră.

Ceea ce nu era tocmai o surpriză.

Fata din rândul din spate n-a mai putut suporta. Cu un ţipăt înăbuşit, o rupse la fugă spre uşă.

N-a avut nicio şansă în faţa glonţului.

Peste tot izbucniră ţipete. Şi sânge. Seb îmi înfipse unghiile în mână. În mijlocul acestui haos, una dintre Refaiţi făcu un pas înainte.

— LINIŞTE.

Tumultul încetă pe dată.

Sub părul fetei înflorea sângele. Avea ochii deschişi. Chipul îşi păstrase încă expresia: năuceală şi groază.

Ucigaşul era om, îmbrăcat în roşu. Puse revolverul înapoi în toc şi îşi duse mâinile la spate. Doi dintre tovarăşii lui, două fete, apucară trupul de braţe şi-l târâră afară din încăpere.

— Întotdeauna trebuie să fie o tunică galbenă, spuse una dintre ele, suficient de tare s-o audă toată lumea.

Pardoseala de marmură era acoperită de o pată. Nashira ne privi fără nicio urmă de emoţie.

— Dacă printre voi mai sunt amatori care vor să fugă, acum e momentul. Fiţi siguri că mai putem face ceva loc în aceeaşi groapă.

Nimeni nu mişcă.

În tăcerea care urmă, am riscat să arunc o privire spre piedestaluri. Unul dintre Refaiţi mă privea.

Cred că mă examina de ceva timp. Privirea i se înfipse direct într-a mea, ca şi cum mi-ar fi aşteptat-o, pândind orice urmă de împotrivire. Avea pielea de culoarea mierii întunecate, intrând în contrast cu doi ochi galbeni, cu pleoape grele. Era cel mai înalt dintre cei cinci bărbaţi, cu păr castaniu aspru, într-un veşmânt negru, cu broderii de aur. De jur împrejur îl înfăşură o aură ciudată, delicată, umbrită de celelalte aure din încăpere. Era cel mai frumos şi cel mai îngrozitor lucru pe care-mi căzuseră vreodată ochii.

Un spasm îmi sfâşie măruntaiele. Mi-am repezit înapoi privirea în pământ. M-ar împuşca doar pentru o privire?

Nashira vorbea încă, plimbându-se în sus şi în jos printre rânduri.

— Cu trecerea timpului, clarvăzătorii au acumulat multă forţă. Sunteţi obişnuiţi să supravieţuiţi. Simplul fapt că vă aflaţi aici, după ce aţi reuşit să evitaţi să fiţi prinşi atât timp, e mărturie a capacităţii voastre de adaptare, ca grup. Darurile cu care aţi fost înzestraţi s-au dovedit nepreţuite pentru ţinerea Emimilor în frâu. Iată de ce, în ultimii zece ani, am strâns cât am putut de mulţi dintre voi, ţinându-vă în Turn în aşteptarea

transferului din Scion aici. Numim această recoltă, care are loc o dată la zece ani, Sezonul Oaselor. Acum e cel de-al XX-lea Sezon al Oaselor.

La momentul potrivit, vi se vor da numere de identificare. Acum, aceia dintre voi care sunt clarvăzători vor fi repartizaţi unui tutore Refait. Arătă spre tovarăşii ei. Tutorele este stăpânul vostru întru toate. Vă va pune la încercare abilităţile şi va stabili cât sunteţi de valoroşi. Dacă vreunul dintre voi dă dovadă de laşitate, vi se va da o tunică galbenă: aceasta e purtată doar de laşi. Amauroticii, adică aceia care n-au idee despre ce vorbesc, vor fi puşi la muncă în locuinţele noastre. Să ne slujească.

Seb părea că nu mai respiră deloc.

— Dacă nu treceţi primul test sau dacă primiţi de două ori tunica galbenă, veţi fi daţi în grija Supraveghetorului, care vă va transforma în comedianţi. Comedianţii există ca să ne distreze pe noi şi pe cei din slujba noastră.

Mă gândeam la alternative: ori măscărici de circ, ori recrut. Îmi tremurară buzele, iar mâna liberă mi se strânse, formând un pumn. Îmi imaginasem multe motive pentru care văzătorii erau strânşi de pe străzi, dar nici pe departe aşa ceva.

Trafic de oameni. Nu, trafic de *văzători.* Scionul ne trimisese în sclavie.

Erau câţiva care începuseră să plângă; alţii stăteau nemişcaţi, năuciţi de groază. Nashira nu părea să observe nimic din toate acestea. Nici măcar nu clipise la moartea fetei. Nu clipise deloc.

— Refaiţii nu iartă. Cei care se adaptează acestui sistem vor fi răsplătiţi. Cei care nu, vor fi pedepsiţi. Nici noi şi nici voi nu vrem să se întâmple aşa ceva, dar comportamentul lipsit de respect faţă de noi va fi pedepsit. Aşa veţi trăi de-acum încolo.

Seb leşină. Julian şi cu mine l-am proptit între noi, dar tot era o legumă.

Cei nouă Refaiţi coborâră de pe piedestaluri. Mi-am ţinut capul în pământ.

— Refaiţii de faţă şi-au oferit serviciile ca tutori, ne informă Nashira. Ei vor decide pe care dintre voi doresc să-i ia în grijă.

Şapte din cei nouă începură să se plimbe prin încăpere, printre rânduri. Ultimul – cel la care mă uitasem – rămase alături de Nashira. N-am îndrăznit să mă uit la Julian, dar i-am şoptit:

— Nu poate fi adevărat.

— Uită-te la ei.

De-abia îşi mişca buzele. Îl auzeam pentru că ne ţineam aproape, de-o parte şi de alta a lui Seb. N-au nimic omenesc. Vin din altă lume.

— Adică de Dincolo de Eter? Am închis gura la trecerea unui Refait, şi apoi am continuat:

— Singura lume de dincolo este eterul. *Asta*-i tot, nu mai e nimic altceva.

— Eterul există alături de lumea cărnii – în jurul nostru, nu în afara noastră. Aici e vorba de ceva mai mult.

În mine creştea un râs frenetic. Scionul înnebunise.

Julian nu-mi răspunse. În partea cealaltă a încăperii, un Refait îl apucă pe Carl de cot.

— XX-59-1, rosti aceasta, te revendic.

Carl încercă să se stăpânească, în timp ce era condus spre un piedestal, dar îşi păstră expresia curajoasă. Odată pus deoparte, Refaiţii îşi reluară parcursul, ca nişte pungaşi care măsurau un fraier plin de bani.

Mă întrebam după ce criterii ne alegeau. O fi fost rău pentru Carl, că-l aleseseră atât de repede?

Minutele treceau. Rândurile se împuţinau. Îmblânzitoarea, acum numită XX-59-2, i se alătură lui Carl. Oracolul merse alături de Pleione, aparent neinteresat de ceea ce se întâmpla. Un bărbat, pe al cărui chip se putea citi multă cruzime, o târî către piedestalul său pe ghicitoarea în palmă, care începu să plângă, icnind mereu „Vă rog, vă rog!“, fără niciun efect. Curând, Julian fu luat şi el: XX-59-26.

Îmi aruncă o privire, dădu din cap şi se îndreptă, urmându-l pe noul său tutore, către piedestaluri.

Alte douăsprezece nume fură transformate în numere. Ajunseră la 38. În sfârşit, mai rămăseseră opt dintre noi: cei şase amaurotici, un ciripitor şi eu.

Cineva trebuia să mă aleagă şi pe mine. Mă examinaseră mai mulţi dintre Refaiţi, uitându-se foarte atent la corpul meu şi la ochi, dar nu mă revendicase niciunul. Ce se-ntâmpla dacă nu eram aleasă?

Ciripitorul, un băieţel cu codiţe împletite în spic, fu ales de Pleione. 39. Acum eram singurul văzător care rămăsese.

Refaiţii priviră spre Nashira, care se uită la noi, cei rămaşi. Îmi simţeam şira spinării ca o coardă întinsă.

Apoi cel care mă privise făcu un pas înainte. Nu scoase niciun cuvânt, dar se apropie de Nashira, iar capul i se înclină în direcţia mea. Ochii ei sclipiră peste chipul meu. Ridică o mână şi mişcă dintr-un deget lung. Ca şi Pleione, purta mănuşi negre. Toţi purtau mănuşi negre.

Seb era încă fără cunoştinţă. Am încercat să-l las să alunece la pământ, dar s-a agăţat de mine. Văzând situaţia jenantă în care mă aflam, unul dintre bărbaţii amaurotici mi-l luă din braţe.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea, în timp ce traversam pardoseala de marmură, oprindu-mă în faţa celor doi. De aproape, Nashira părea mult mai înaltă, iar bărbatul era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt decât mine.

— Numele?

— Paige Mahoney.

— De unde eşti?

— Cohorta I.

— Nu te-ai născut acolo.

Îmi văzuseră, probabil, dosarul.

— Irlanda, am spus.

Încăperea fu străbătută de un fior.

— Scion Belfast?

— Nu, zona liberă a Irlandei.

Cineva icni.

— Înţeleg. Un spirit liber, atunci.

Ochii îi păreau bioluminiscenţi.

— Aura ta ne intrigă. Spune, ce eşti?

— Cifru, am răspuns.

M-au trecut fiorii, sub privirea ei fixă.

— Am veşti bune pentru tine, Paige Mahoney.

Nashira puse mâna pe braţul tovarăşului ei.

— Ai atras atenţia Consortului de sânge, Arcturus, Custodele de Mesarthim. A hotărât să-ţi fie tutore.

Refaiţii se priviră între ei. Nu spuseră niciun cuvânt, dar aurele păreau că le freamătă.

— Rareori se întâmplă să-l intereseze un om, spuse Nashira, cu un ton scăzut, ca şi cum mi-ar fi încredinţat un secret foarte bine păzit. Eşti foarte, foarte norocoasă.

Eu nu mă simţeam aşa de norocoasă. Mi-era greaţă.

Consortul de sânge se aplecă până la nivelul meu. Mult în jos. I-am susţinut privirea.

— XX-59-40.

Glasul îi era adânc şi molcom.

— Te revendic.

Acesta urma deci să-mi fie stăpânul. L-am privit drept în ochi, deşi n-ar fi trebuit. Voiam să cunosc chipul duşmanului meu.

Ultimul dintre văzători fusese ales de pe podea. Nashira ridică glasul către cei şase amaurotici.

— Voi, cei şase, aşteptaţi aici. O să vi se trimită o escortă care să vă conducă la cazarmă. Restul veţi mergeţi cu tutorii voştri la reşedinţe. Vă doresc noroc tuturor şi nu uitaţi: alegerile pe care le faceţi aici vă aparţin în întregime. Sper doar să alegeţi corect.

Şi cu asta, se întoarse şi se îndepărtă. Două tunici stacojii o urmară. Am rămas lângă noul meu tutore, amorţită.

Arcturus porni spre uşă. Cu o mişcare din mână, îmi făcu semn să-l urmez. Cum nu m-am conformat pe loc, se opri să mă aştepte.

Toată lumea mă privea. Capul mi se învârtea. În faţa ochilor am văzut roşu, şi pe urmă alb. Am ieşit, urmându-l.

Coloanele erau învelite în primele raze ale dimineţii. Văzătorii ieşeau urmându-şi tutorii, trei sau patru în fiecare grup. Eu eram singura care era în situaţia de a fi unica slujitoare a unui stăpân.

Arcturus veni să stea lângă mine. Prea aproape. Spatele mi se încordă.

— Trebuie să ştii că pe-aici noi dormim în timpul zilei.

N-am spus nimic.

— Şi că nu-mi stă în obicei să iau chiriaşi.

Ce cuvânt drăguţ pentru prizonieri.

— Dacă treci de teste, o să stai la mine în permanenţă. Dacă nu, o să fiu obligat să te evacuez. Iar pe-aici străzile nu sunt îngăduitoare.

N-am spus nici acum nimic. Ştiam că nicio stradă nu e îngăduitoare. Nu puteau fi mult mai rele decât cele din Londra.

— Doar nu eşti mută, spuse. Vorbeşte.

— Nu ştiam că am voie să vorbesc fără permisiune.

— Eu o să-ţi acord acest privilegiu.

— Nu-i nimic de spus.

Arcturus mă examină. În ochi avea o căldură moartă.

— Suntem cazaţi la Locuinţa Magdalen. Se întoarse cu spatele spre lumina zorilor. Nădăjduiesc că ai destulă forţă ca să mergi, nu-i aşa, fetiţo?

— Pot să merg, i-am spus.

— Bine.

Şi am mers. Am ieşit din clădire şi am luat-o pe stradă, unde spectacolul acela sinistru se încheiase. Am zărit-o pe contorsionistă lângă scenă, înghesuindu-şi mătăsurile într-o geantă. Mă privi în

ochi, apoi se uită în altă parte. Avea aura delicată a cartomanţilor. Şi vânătăile unui prizonier.

Magdalen era o clădire magnifică. Provenea dintr-o altă epocă, dintr-o altă lume. Avea o capelă şi clopotniţe şi ferestre înalte, din sticlă, care ardeau în lumina feroce a torţelor. Un clopot răsună de cinci ori la rând pe când ne apropiam. Am intrat printr-o uşiţă. Un băiat în tunică stacojie se înclină în timp ce treceam pe lângă el, printr-o serie de arcade. L-am urmat pe Arcturus în penumbră. O luă în sus pe o scară din piatră, în spirală, şi se opri în faţa unei uşi grele, pe care o descuie cu o cheiţă de alamă.

— Intră, îmi spuse. Aceasta îţi va fi noua casă. Turnul Ctitorilor.

Mi-am privit temniţa.

Dincolo de uşă era o cameră mare, dreptunghiulară. Mobilele, bogat decorate, erau de-a dreptul opulente. Pereţii erau albi, neîncărcaţi. Pe ei nu atârna decât un blazon, cu trei flori deasupra şi cu un model în alb şi negru dedesubt. O tablă înclinată de şah. Draperii grele se revărsau de fiecare parte a ferestrelor, care dădeau spre nişte curţi. Două fotolii erau aşezate în faţa unui şemineu impresionant, cu lemne, şi un divan roşu ocupa un colţ, acoperit cu un vraf de perne de mătase. Lângă el, se ridica o pendulă, lipită de perete. Un gramofon cânta *Gloomy Sunday,* aşezat pe o masă de scris din lemn, închisă la culoare, iar lângă patul mare, cu baldachin, se afla o noptieră elegantă. Sub picioare mi se întindea un covor bogat decorat.

Arcturus încuie uşa. L-am privit cum şi-a băgat cheia în buzunar.

— Cunoştinţele mele despre oameni sunt mărginite. S-ar putea să fie nevoie să-mi aminteşti de nevoile tale.

Ciocăni cu degetul în masă.

— Aici sunt substanţe medicinale. Vei lua în fiecare seară câte o pastilă din fiecare.

N-am scos niciun cuvânt, dar i-am cercetat în treacăt planul oniric. Străvechi şi ciudat, învârtoşat de timp. O lanternă magică suspendată în eter.

Străinul din I-4 fusese, mai mult ca sigur, unul dintre ei.

I-am simţit ochii citindu-mi dincolo de chip, studiindu-mi aura, încercând să-şi dea seama la ce se înhămase. Sau peste ce comoară ascunsă dăduse. Acest gând îmi stârni un alt val de ură.

— Uită-te la mine.

Era o poruncă. Am ridicat bărbia şi l-am privit în ochi. Blestemată să fiu dacă-l las să vadă ce spaimă trezeşte în mine.

— Nu poţi vedea spiritele, observă el. Acesta va fi un dezavantaj, aici. Doar dacă nu ai vreun alt mijloc să compensezi aşa un neajuns. Poate un al şaselea simţ mai puternic.

N-am răspuns. Dintotdeauna visasem să fiu măcar pe jumătate văzătoare, dar am rămas, cu toate acestea, oarbă în faţa lumii spiritelor. Nu puteam vedea luminiţele eterului; puteam doar să le simt, vag. Jaxon nu considerase niciodată că aşa ceva era o slăbiciune.

— Ai să mă întrebi ceva?

Ochii lui nemiloşi îmi cercetau fiecare centimetru al chipului.

— Unde dorm?

— O să pun să ţi se pregătească o cameră. Pentru moment, ai să dormi aici.

Arătă spre divan.

— Altceva?

— Nu.

— Mâine o să fiu plecat. Cât lipsesc, poţi face cunoştinţă cu oraşul. Te întorci în fiecare zi înainte de ivirea zorilor. Revii imediat în această cameră dacă auzi sirena. Dacă furi sau te atingi de ceva sau te amesteci în orice treabă de pe aici, am să ştiu.

— Da, domnule.

Domnule îmi scăpă, pur şi simplu, printre buze.

— Ia asta. Îmi întinse o capsulă. Mai iei una mâine seară, împreună cu celelalte.

Nu am luat-o. Arcturus turnă apă într-un pahar dintr-o carafa, fără să mă privească. Îmi dădu paharul şi capsula. Mi-am umezit buzele.

— Şi dacă n-o iau?

Urmă o lungă tăcere.

— A fost un ordin. Nu o rugăminte.

Îmi bătea inima. Am rostogolit capsula între degete. Era de culoare măslinie, cu sclipiri cenuşii. Am înghiţit-o. Avea gust amar.

Îmi luă paharul.

— Încă ceva. Arcturus mă apucă de ceafă cu mâna liberă, întorcându-mă ca să mă privească. Pe şira spinării mă trecu un fior rece. Mi te vei adresa numai cu titlul meu ceremonial: Custode. S-a înţeles?

— Da.

M-am străduit să spun asta. Mă privi drept în ochi, imprimându-mi cu litere de foc mesajul în cap, înainte de a-mi da drumul.

— Începem instruirea după ce mă întorc.

Se îndreptă spre uşă.

— Somn uşor.

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit într-un râs scăzut, amar.

Îmi aruncă o privire peste umăr. M-am uitat la ochii lui goi. Fără niciun cuvânt, părăsi camera. Cheia se răsuci în broască.

5.Indiferentul

Prin fereastră sclipea un soare roşu. Lumina mă trezi dintr-un somn adânc. Gura mi-era amară. O clipă am crezut că mă întorsesem în camera mea din I-5, departe de Jax, departe de muncă.

Dar apoi mi-am amintit. Sezonul Oaselor. Refait. Un foc de armă şi un cadavru.

Sigur nu mă aflam în I-5.

Pernele zăceau pe jos, aruncate în timpul nopţii. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit de jur-împrejur, masându-mi gâtul amorţit. Mă durea ceafa şi-mi bubuia capul. Una dintre „mahmurerile“ mele, cum le zicea Nick. Arcturus – Custodele – nu era pe nicăieri.

Gramofonul încă se tânguia. Am recunoscut imediat *Dansul macabru* al lui Saint-Saëns, şi-am intrat în alertă: Jax îl asculta când era deosebit de arţăgos, mai ales în timp ce bea un pahar de vin vechi. Totdeauna îmi dăduse fiori. L-am oprit, am tras la o parte draperiile de la geam şi mi-am coborât privirea spre curtea dinspre răsărit. Lângă o pereche de uşi imense din stejar era plasat un străjer Refait.

Pe pat fusese întinsă o uniformă proaspăt spălată. Am găsit un bilet pe pernă, scris cu litere cursive şi apăsate.

Aşteaptă să sune clopotul.

Gândul mi s-a întors la oraţia din ziua precedentă. Nimeni nu spusese nimic despre vreun clopot. Am mototolit biletul în mână şi l-am aruncat

în şemineu, unde mai erau şi alte resturi în aşteptarea focului.

Am petrecut câteva minute scotocind camera, verificând-o în fiecare cotlon. Ferestrele nu erau zăbrelite, dar nu se puteau deschide. Pereţii n-aveau nicio deschidere sau vreun panou secret. Erau alte două uşi, dintre care una era ascunsă în spatele unor draperii roşii – şi era încuiată. Cealaltă dădea într-o baie spaţioasă. N-am găsit niciun comutator, aşa că am luat cu mine unul dintre opaiţe şi am intrat. Baia era din aceeaşi marmură neagră ca şi pardoseala din bibliotecă, înconjurată de draperii diafane. Pe un perete, acoperindu-l aproape în întregime, era o oglindă aurită. Spre aceasta m-am îndreptat mai întâi, curioasă să văd dacă mutilarea pe care o suferise viaţa mea mi se vedea pe chip.

Nu se vedea. În afară de buza crăpată, arătam exact la fel ca înainte de a fi capturată. Am rămas în întuneric, gândindu-mă.

Refaiţii încheiaseră înţelegerea în 1859, exact acum două sute de ani. Când prim-ministru era Lordul Palmerston, dacă-mi aduceam bine aminte ce-nvăţasem la şcoală. Cu mult înainte de abolirea monarhiei, în 1901, când se instaurase Republica Anglia şi se declarase război împotriva nefirescului. Republica târâse ţara prin aproape trei decenii de îndoctrinare şi propagandă, înainte de a-şi lua numele de Scion, în 1929. Atunci a fost ales cel dintâi Inchizitor, iar Londra a devenit cea dintâi Citadelă a Scionului. Toate acestea îmi sugerau că sosirea Refaiţilor *declanşase* cumva apariţia Scionului. Porcăriile alea despre nefiresc – toate fuseseră inventate doar ca să mulţumească creaturile apărute de nicăieri.

Am respirat adânc. În mod sigur, erau mult mai multe lucruri la mijloc, sigur. O să înţeleg eu cumva. Cea dintâi prioritate a mea era să ies de-aici. Iar, până reuşeam, eram hotărâtă să scotocesc locul după răspunsuri. Nu puteam să plec pur şi simplu, mai ales acum, că ştiam unde erau trimişi

văzătorii. Nu se putea să uit tot ce auzisem şi ce văzusem.

Primul lucru pe care mi l-am propus a fost să-l găsesc pe Seb. Fiind amaurotic, era neştiutor şi înfricoşat, însă era doar un copil. Nu merita aşa ceva. După ce voi da de el, îl voi căuta pe Julian, apoi pe ceilalţi deţinuţi, aduşi aici cu ocazia celui de-al XX-lea Sezon al Oaselor. Voiam să ştiu mai multe despre Emimi şi, până la întoarcerea tutorelui meu, ei erau singura mea sursă de informaţii.

Din turnul de-afară se auzi un clopot, stârnind ecoul unui alt dangăt, mai puternic, undeva în depărtare. *Aşteaptă să sune clopotul.* Probabil, exista o interdicţie de a ieşi pe străzi înainte de acest semnal.

Am aşezat opaiţul pe marginea căzii. În timp ce îmi stropeam faţa cu apă rece, mi-am evaluat opţiunile. Cel mai bine era să le cânt Refaiţilor în strună, pentru moment. Dacă voi supravieţui suficient de mult timp, aveam de gând să încerc să-l contactez pe Jax. Jax va veni în mod sigur după mine. Nu lăsa niciodată de căruţă un văzător. Oricum, nu un văzător aflat în slujba lui. Ghicitori ambulanţi – pe aceştia îl văzusem de mai multe ori lăsându-i să moară.

În odaie să lăsa întunericul. Am tras sertarul din mijloc al mesei de scris – înăuntru se aflau trei folii cu tablete. Nu voiam să le iau, dar bănuiam că era posibil să le numere, ca să se asigure că le-am luat. Nu s-ar fi prins însă nimeni dacă le-aş fi aruncat la gunoi.

Am deschis, cu un pocnet, folia şi am scos câte o pastilă din fiecare. Roşie, albă şi verde. Niciuna nu avea vreo etichetă.

Oraşul era plin de fiinţe neomeneşti, plin de lucruri pe care nu le înţelegeam încă. Pastilele astea s-ar putea să fi fost puse acolo ca să mă protejeze de ceva: toxine, radiaţii – contaminarea în legătură cu care ne avertizase Scionul. Poate că nu era o minciună. Poate că era bine dacă le luam. La urma

urmei, tot aş fi fost obligată să le iau, când se întorcea.

Acum însă el nu era aici. N-avea cum să mă vadă. Am aruncat cele trei pastile în chiuvetă şi am dat drumul apei, peste ele. N-avea decât să le ia el, şi să-i stea în gât.

Când am încercat uşa, am descoperit că era descuiată. Am coborât treptele de piatră şi am ajuns înapoi la arcade. Era o reşedinţă enormă. La uşa care dădea în stradă, o fată osoasă cu nas trandafiriu şi păr blond murdar îl înlocuise pe băiatul în roşu. Şi-a ridicat ochii de la un pupitru când m-am apropiat.

— Bună, spuse. Probabil că eşti nouă.

— Da.

— Păi, ţi-ai început călătoria într-un loc grozav. Bun venit la Magdalen, cea mai bună reşedinţă din Sheol I. Eu sunt XIX-49-33, portarul de noapte. Cu ce te pot ajuta?

— Poţi să mă laşi să ies afară?

— Ai învoire?

— Nu ştiu.

Şi nici nu-mi păsa dacă aveam sau nu învoire.

— În ordine. O să verific eu.

Zâmbetul îi devenea încordat.

— Pot să ştiu ce număr ai?

— XX-59-40.

Fata îşi consultă registrul. Când ajunse la pagina în cauză, îşi ridică privirea spre mine şi făcu ochii mari.

— Eşti fata pe care a luat-o în grijă Custodele.

Mă rog, chestia cu *luatul în grijă* era un mod de a privi lucrurile.

— Nu şi-a mai luat niciun om care să stea cu el până acum, continuă ea. Nu multă lume face asta la Magdalen. Cei mai mulţi sunt Refi care au câţiva oameni ca asistenţi. Mare noroc că locuieşti cu el, să ştii.

— Mi s-a mai spus, i-am răspuns. Am câteva întrebări despre locul ăsta, dacă nu te superi.

— Te rog, întreabă.

— Mâncare de unde iau?

— Pentru asta Custodele a lăsat un bilet cu instrucţiuni.

Îmi răsturnă în palmă un pumn de ace boante, inele ieftine de tinichea şi de degetare.

— Uite. Sunt numene. Arlechii au mai mereu nevoie de ele. Le poţi schimba pe mâncare la standurile de afară – este un fel de aşezare de locatari ilegali, ştii tu –, dar nu e foarte bună. În locul tău l-aş aştepta pe tutore să-ţi dea ceva de mâncare.

— E vreo şansă să facă asta?

— Poate.

Bun, punctul acesta l-am lămurit.

— Unde e aşezarea? am întrebat.

— Pe Strada Mare. Ia-o prima la dreapta chiar cum ieşi din Magdalen şi pe urmă prima la stânga. Dai tu de ea.

Se întoarse la o altă pagină din registru.

— Nu uita, în zonele publice nu ai voie să te aşezi fără permisiune şi nici să intri în vreo reşedinţă. Nici să porţi altceva în afară de uniformă. A, şi e *absolut obligatoriu* să fii aici până în zori.

— De ce?

— Păi, Refii dorm ziua. Presupun că ştii că spiritele sunt mai uşor de văzut când apune soarele.

— Ceea ce uşurează instruirea.

— Exact.

Nu-mi plăcea fata asta deloc.

— Tu ai un tutore? am întrebat-o.

— Da. Acum, ştii, e plecat.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu. Cu treburi importante, fără îndoială.

— Înţeleg. Mulţam.

— Cu plăcere. O noapte plăcută! Şi, nu uita, adăugă, nu trece podul.

Hm, cuiva i se spălase creierul. Am zâmbit şi mi-am luat rămas bun.

Imediat ce am ieşit din reşedinţă, respiraţia a şi început să mi se aburească, iar eu am început să mă întreb în ce mă băgasem. *Custodele.* Numele lui era murmurat ca o rugăciune, ca o promisiune. De ce era el altfel decât ceilalţi? Ce însemna *Consort de sânge?* Mi-am promis să cercetez aceste lucruri mai târziu. Pentru că acum aveam de gând să mănânc. Şi pe urmă să-l găsesc pe Seb. Măcar aveam unde să dorm când mă întorceam. El putea foarte bine să nu fi fost atât de norocos.

Se lăsase o ceaţă subţire. În oraş părea să nu existe deloc curent electric. În stânga mea era un pod de piatră, străjuit în amândouă părţile de felinare cu gaz. Acesta trebuia să fie podul pe care n-aveam voie să-l trec. Un şir de santinele îmbrăcate în roşu închidea calea dintre oraş şi lumea din afară. Când au văzut că nu mă mai mişc, toate cele zece santinele şi-au îndreptat armele spre mine. Arme din Scion. De rang militar. Cu toate cele zece cătări îndreptate spre spinarea mea, am pornit-o spre orăşel.

Strada se întindea de-a lungul terenurilor care ţineau de Magdalen, şi era despărţită de reşedinţă printr-un zid înalt. Am trecut de trei uşi grele de lemn, fiecare păzită de un om îmbrăcat într-o tunică stacojie. Zidul avea în partea de sus ţepuşe de fier. Mi-am ţinut capul în pământ şi am urmat indicaţiile date de 33. Strada următoare era exact la fel de pustie ca şi prima, fără felinare cu gaz care să-mi lumineze calea. Când am ieşit din întuneric, cu mâinile îngheţate bocnă, m-am trezit într-un loc care ar fi putut fi centrul oraşului. Două clădiri masive se ridicau în dreapta. Prima avea coloane şi un fronton cu modele decorative, ca şi Muzeul cel Mare din Cohorta I. Am trecut pe lângă ea, continuându-mi drumul spre Strada Mare. Pe fiecare treaptă şi pe fiecare bordură străluceau mici lumânări. Zgomote care trădau activităţi omeneşti se strecurau prin noapte.

În jos, spre mijlocul străzii, se construiseră standuri şubrede şi chioşcuri de alimente, luminate de felinare murdare. Scheletice şi întunecate. De-o parte şi de alta se aflau barăci rudimentare, cocioabe şi corturi, făcute din metal ruginit, placaj şi plastic – o mahala în centrul unui oraş.

Şi sirena. Un model vechi, mecanic, cu o singură pâlnie care îşi căsca gura, în noapte. Cu totul diferită de pâlcurile de ciorchini electrici de pe avanposturile DPN, proiectate pentru folosire în situaţii de urgenţă naţională. Speram să nu aud niciodată sunetul care i se rostogolea din interior. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă urmărească vreo bestie carnivoră, mâncătoare de oameni.

Mirosul de carne la frigare mă atrase înspre mahala. Mi se strânsese stomacul de foame. Am intrat într-un tunel întunecat, îngust, urmărind mirosul. Barăcile păreau conectate printr-o serie de tunele de placaj, peticite cu bucăţi de fier vechi şi pânză. Aveau ferestre puţine, în schimb erau luminate cu lumânări şi lămpi cu parafină. Eram singura persoană în tunică albă. Ceilalţi purtau toţi haine murdare. Culorile spălăcite nu le avantajau prea mult chipurile pământii şi ochii injectaţi, lipsiţi de viaţă. Niciunul nu arăta sănătos.

Aceştia erau, pesemne, comedianţii: oameni care picaseră testele şi care fuseseră condamnaţi să-i distreze pe Refaiţi tot restul vieţii, şi chiar şi în viaţa de după. Cei mai mulţi erau prezicători ori auguri, cele mai comune tipuri de văzători. Câţiva se uitară la mine, dar îşi continuară fără întârziere drumul. Ca şi cum ar fi evitat să se uite prea mult timp.

Mirosul venea dintr-o cameră mare, pătrată, cu o gaură tăiată în acoperişul din metal ruginit, prin care să poată ieşi fumul şi aburul. M-am aşezat într-un colţ întunecat, încercând să nu atrag atenţia asupra mea. Carnea se servea în felii subţiri, cât foiţa de napolitană, încă trandafirie şi fragedă la

mijloc. Comedianţii îşi treceau de la unul la altul farfurii cu carne şi legume şi scoteau cu lingura smântână din castroane de argint. Oamenii se băteau pe mâncare, îndesându-şi-o în gură şi lingându-şi zemurile fierbinţi de pe degete. Înainte să apuc să cer, un văzător îmi împinse o farfurie în mână. Era costeliv, acoperit cu haine zdrenţuite. Ochelarii cu lentile groase erau zgâriaţi peste tot.

— Mayfield mai e în Starch?

Am ridicat o sprânceană.

— Mayfield?

— Da, Abel Mayfield.

Repetă pe silabe.

— Mai e în Acropole? Mai e Mare Inchizitor?

— Mayfield e mort de ani de zile.

— Şi-acum cine e?

— Frank Weaver.

— N-ai cumva vreun exemplar din *Descendant,* nu?

— Mi-au confiscat tot.

Am privit în jur, căutând un loc să mă aşez.

— Chiar credeai că Mayfield mai e Inchizitor?

Era imposibil să nu ştii cine e Inchizitor. Pe lângă Scarlett Burnish, Weaver era inima şi sufletul Scionului.

— Bine, bine, nu te ambala. Cum era să ştiu? Nu primim ştiri decât o dată la zece ani.

Mă apucă de braţ, ducându-mă într-un colţ.

— Au reînfiinţat cumva ziarul *Roaring Boy?*

— Nu.

Am încercat să-mi eliberez braţul, dar se agăţă de mine.

— Sinatra mai e pe lista neagră?

— Da.

— Ce păcat. Dar Fleapit? Au găsit-o?

— Cyril, de-abia a venit. Cred c-ar vrea ceva de mâncare.

Cineva observase în ce situaţie eram. Cyril se întoarse spre cea care vorbise, o tânără care stătea cu braţele încrucişate şi cu bărbia îndreptată în sus.

— Eşti o ţopârlancă josnică şi puturoasă, Rymore. Iar ai tras zecele de spadă azi?

— Da, când mă gândeam la tine.

Cu o uitătură urâtă, Cyril îşi apucă farfuria şi o luă la picior. M-am repezit să-l prind de cămaşă, dar se mişca mai iute ca gândul. Fata clătină din cap. Avea trăsături delicate, pline de vioiciune, încadrate de cârlionţi negri, încâlciţi. În contrast puternic cu tenul ei, rujul de culoare sângerie ieşea în evidenţă ca o rană proaspătă.

— Ai fost la oraţie aseară, surioară.

Avea o voce cu o tentă guturală.

— Nu ţi-a căzut prea bine la stomac.

— Am mâncat ieri de dimineaţă, am spus.

Nu eram sigură dacă era cazul să râd că fetiţa asta minusculă îmi spunea *surioară.*

— Crede-mă, e de la flux. Ţi-a zăpăcit creierul.

Îşi roti privirea prin încăpere.

— Repede. Hai cu mine.

— Unde?

— Am eu un locşor. Putem sta de vorbă.

Nu aveam cine ştie ce chef să mă iau după o străină, dar trebuia să stau de vorbă cu cineva. Am urmat-o.

Călăuza mea părea să cunoască pe toată lumea. Dădu mâna cu diferiţi oameni, fără să mă piardă o clipă din ochi, ca să se asigure că eram în spatele ei. Hainele ei păreau mai bune decât ale celorlalţi comedianţi: o cămaşă diafană, cu mâneci largi, şi pantaloni prea scurţi pentru picioarele ei. Probabil că îngheţa de frig. Dădu deoparte o draperie zdrenţuită.

— Repede, spuse din nou. O să ne vadă.

Era puţină lumină dincolo de draperie, dar o sobă cu parafină reuşea să străpungă umbrele. M-am aşezat. Un vraf de cearşafuri pătate şi o pernă alcătuiau un pat rudimentar.

— Adăposteşti întotdeauna vagabonzi?

— Câteodată. Ştiu cum e să fii nou venit.

Fata se aşeză lângă sobă.

— Bun venit în Familie.

— Fac parte dintr-o familie?

— Acum da, surioară. Şi nu e vorba de o familie în sens de sectă, dacă la asta te gândeai. Doar o familie formată în scop de protecţie.

Degetele ei meştereau la sobă.

— Bănuiesc că vii din Sindicat.

— Poate.

— Eu nu. Cei din centru n-aveau nevoie de una ca mine.

Un zâmbet palid îi flutură pe buze.

— Am venit aici cu ocazia ultimului Sezon.

— Cât e de-atunci?

— Zece ani. Aveam treisprezece ani pe atunci.

Îmi întinse o mână cu palma bătătorită. I-am strâns-o, după o clipă.

— Liss Rymore.

— Paige.

— XX-59-40?

— Da.

Liss îmi observă grimasa.

— Scuze, spuse. Puterea obişnuinţei. Sau poate m-au spălat pe creier.

Am ridicat din umeri.

— Tu ce număr ai?

— XIX-49-1.

— Cum de-l ştii pe-al meu?

Turnă un pic de alcool metilic în sobă.

— Veştile circulă repede într-un oraş aşa de mic. De-afară nu ne vine nicio ştire. Nu le place să ştim ce se întâmplă acolo, în lumea liberă. Dacă poţi numi Scionul „liber“.

O limbă albastră se ridică în sobă.

— Numărul tău e pe buzele tuturor.

— De ce?

— N-ai auzit? Arcturus Mesarthim nu şi-a luat niciodată un om pe care să-l ţină la el în casă. De fapt, n-a manifestat niciodată niciun *strop* de interes faţă de oameni. Îmi pare rău s-o spun, dar pe-aici e

o veste mare. Aşa se-ntâmplă când nu ai parte de niciun ziar de scandal.

— Ştii de ce m-a ales pe mine?

— Ce cred eu e că Nashira a pus ochii pe tine. El e Consortul de sânge – logodnicul ei. Ne ferim din calea lui. Nu c-ar pleca vreodată din turnul ăla.

Aşează o gamelă pe sobă.

— Stai să-ţi fac ceva de mâncare înainte să vorbim. Iartă-mă. Sunt ani de zile de când n-am mai mâncat la o masă, noi, ăştia, arlechii.

— Arlechii?

— Aşa le zic tunicile comedianţilor. Nu le prea suntem pe plac.

Încălzi nişte supă şi o turnă într-un castron. I-am oferit nişte inele, dar clătină din cap.

— Din partea casei.

Am luat o gură de supă. Era inodoră şi translucidă şi avea un gust ca naiba, dar era caldă. Liss mă privea în timp ce goleam castronul, până la ultima picătură.

— Ia de aici.

Îmi dădu o bucată de pâine veche.

— Zeamă şi coajă. O să te obişnuieşti. Celor mai mulţi tutori le e mai simplu să uite că avem nevoie de mese regulate.

— Dincolo e carne.

Am făcut un semn spre camera din mijloc.

— Asta e doar pentru a sărbători cel de-al XX-lea Sezon. Zeama asta am făcut-o din sucurile de dinainte.

Îşi turnă şi ea un castron.

— Ne bazăm pe rotici ca să nu murim de foame. Troacele astea sunt toate de la bucătării, spuse, arătând cu capul spre sobă şi gamelă. Treaba lor e doar să gătească pentru tunicile stacojii, dar ne mai strecoară şi ei mâncare, când pot. Acestea fiind zise, sunt mai puţin dornici să ne ajute de când a fost prinsă una dintre fete.

— Ce s-a întâmplat?

— Roticul a încasat-o. Iar văzătorul pe care-l hrănea s-a ales cu patru zile privare de somn. O luase deja razna când i-au dat drumul.

Privare de somn. O pedeapsă nouă. Mintea văzătorilor funcţionează la două nivele: viaţă şi moarte. E un lucru obositor. Lipsiţi de somn timp de patru zile, văzătorii au toate şansele să înnebunească.

— Cine aprovizionează oraşul cu alimente?

— Habar n-am. Poate le aduc cu trenul. Vine de la Londra la Sheol I. Evident, nimeni nu ştie unde sunt intrările în tunel.

Îşi mută picioarele mai aproape de sobă.

— Cât timp ţi s-a părut c-a durat ciuma minţii?

— O veşnicie.

— Au fost cinci zile. Pe boboci îi lasă cinci zile în chinurile iadului înainte să le dea antidotul.

— De ce?

— Ca să îşi înveţe unde le e locul cât mai repede cu putinţă. Aici nu eşti decât un număr, până nu-ţi câştigi uniforma.

Liss îşi turnă un castron de zeamă.

— Aşadar, stai la Magdalen.

— Da.

— Probabil te-ai săturat s-o tot auzi, dar e cazul să te consideri norocoasă. Magdalen e una dintre cele mai sigure reşedinţe pentru oameni.

— Cât de multe sunt?

— Fiinţe omeneşti?

— Nu, reşedinţe.

— Corect. Păi, fiecare reşedinţă e un mic sector. Sunt şapte pentru oameni: Balliol, Corpus, Exeter, Merton, Oriel, Queens şi Trinity. Nashira locuieşte la Reşedinţa Suzeranei, unde aţi participat la oraţie. Apoi e Casa, niţel mai spre sud, Castelul – Unitatea de Detenţie –, şi dărăpănătura asta, Porumbăria. Strada se cheamă Strada Mare. Strada paralelă este Aleea Magdalen.

— Şi dincolo de astea?

— Câmpuri părăsite. Noi îi zicem Ţara Nimănui. E înţesată cu mine şi capcane.

— A încercat cineva să o traverseze vreodată?

— Da.

Avea umerii încordaţi. Am mai sorbit o lingură de zeamă.

— Cum a fost în Turn?

Mi-am ridicat ochii spre ea.

— N-am stat în Turn.

— Te-ai născut în puf, sau ce?

M-am încruntat, iar Liss a clătinat din cap.

— Pentru fiecare Sezon al Oaselor, adună văzători timp de zece ani. Unii dintre ei stau în Turn un deceniu până să fie expediaţi aici.

— Nu vorbeşti serios!

Aşa se explica povestea amărâtului care spunea că a stat acolo timp de nouă ani.

— Ba nu, nu glumesc. Sunt al naibii de abili când vine vorba să ne ţină în frâu. Ne cunosc toate slăbiciunile, ştiu cum să ne dreseze. Zece ani în Turn pot domestici pe oricine.

— Ce sunt?

— Habar n-am, tot ce ştiu e că nu sunt oameni.

Înmuie nişte pâine în zeamă.

— Se poartă ca nişte zei. Şi aşa le şi place să fie trataţi.

— Iar noi ne închinăm la ei.

— Nu doar ne închinăm. Le datorăm faptul că suntem în viaţă. Nu ne lasă niciodată să uităm că ne protejează de Hoitari şi că sclavia e „spre binele nostru“. Mai bine sclavi decât morţi, aşa zic. Ori în ghearele Inchizitorului, afară.

— Hoitari?

— Emimi. Aşa le spunem noi.

— De ce?

— Aşa le-am zis dintotdeauna. Cred că tunicile stacojii au scornit denumirea. Ei sunt cei obligaţi să se bată cu ei şi să-i ţină departe.

— Cât de des?

— Depinde de anotimpul anului. Iarna sunt mult mai multe atacuri. Să fii atentă la sirenă. Dacă sună o dată, sunt convocate tunicile stacojii. Dacă tonul începe să se schimbe, trebuie să intri imediat la adăpost. Înseamnă că vin.

— Tot nu înţeleg ce sunt.

Am rupt nişte pâine.

— Seamănă vreun pic cu Refaiţii?

— Am auzit şi eu poveşti. Tunicilor stacojii le place să ne sperie.

Lumina focului îi juca pe chip.

— Spun că Emimii iau diferite forme. Simpla lor apropiere te poate ucide. După spusele unora, se pare că îţi pot smulge sufletul direct din trup. Alţii le spun uriaşi în putrefacţie, orice ar mai însemna şi asta. Se mai spune că sunt oase umblătoare care au nevoie de piele pentru a se acoperi. N-am idee cât din toate astea e adevărat, dar e sigur că le place carnea de om. Sunt dependenţi de ea. Să nu te mire dacă zăreşti nişte oameni fără o mână sau un picior, pe-aici, prin oraş.

Ar fi trebuit să mi se facă rău – în schimb, nu simţeam decât amorţeală. Pur şi simplu nu părea real. Liss se întinse să aranjeze draperia, ascunzându-ne de cei de afară. Îmi atrase privirea un morman de mătăsuri colorate.

— Tu eşti contorsionista, am observat.

— Am fost bună, cum ţi s-a părut?

— Foarte bună.

— Aşa-mi câştig eu traiul pe-aici. Norocul meu e că am învăţat repede, înainte vreme o făceam pe ghicitoarea pe lângă un teatru ambulant.

Îşi linse buzele.

— Te-am văzut cu Pleione aseară. Se discuta despre aura ta.

N-am zis nimic. Era periculos să vorbesc despre aura mea, mai ales că de-abia o cunoscusem pe fată.

Liss mă studie.

— Ai darul clarviziunii?

— Nu.

Asta era adevărat.

— Pentru ce te-au arestat?

— Am omorât pe cineva. Un sub-agent.

Şi asta era adevărat.

— Cum?

— Cu un cuţit, i-am spus. M-a luat valul.

Asta nu era adevărat.

Liss mă privi vreme îndelungată. Era înzestrată cu darul deplin al clarviziunii, lucru tipic pentru prezicători. Îmi putea vedea aura galbenă la fel de clar cum îmi vedea faţa. Dacă citise, cât de cât, despre acest subiect, îşi putea da seama cărei categorii îi aparţineam.

— Nu cred.

Degetele îi băteau darabana pe podea.

— N-ai vărsat niciodată atâta sânge.

Era bună, pentru un prezicător.

— Nu eşti oracol, afirmă ea, mai mult pentru sine decât către mine. Am mai văzut oracole. Eşti prea calmă să fii o furie, şi cu siguranţă nu eşti medium. Aşa că eşti… recunoaşterea i se citea în ochi – eşti o Călătoare onirică.

Privirea i se întoarse în ochii mei.

— Aşa-i?

I-am susţinut privirea.

Liss se aşeză pe călcâie.

— Ei, pe asta am lămurit-o.

— Ce ai lămurit?

— De ce te-a luat Arcturus la el. Nashira n-a dat niciodată peste un Călător şi vrea *neapărat* unul. O să încerce să se asigure că eşti protejată. Nimeni n-o să se atingă de tine, dacă eşti a lui. Dacă ea crede că există şi cea mai mică posibilitate să fii o Călătoare, o să îţi facă felul.

— Cum aşa?

— N-o să-ţi placă ce-o să auzi.

Mă îndoiam că mă mai putea uimi ceva.

— Nashira are un dar, spuse Liss. Ai observat ce aură ciudată are?

Am dat din cap.

— N-are doar o singură abilitate. Poate merge pe mai multe căi prin eter. Căi diferite.

— Imposibil. Niciunul dintre noi nu are mai mult de un singur dar.

— Cunoşti lumea reală? Uit-o. Sheol I are propriile reguli. Acceptă de pe-acum acest lucru şi o să-ţi vină toate mai uşor.

Îşi trase genunchii bătătoriţi la bărbie.

— Nashira are cinci îngeri păzitori. Cumva reuşeşte să-i facă să rămână cu ea.

— E înlănţuitor?

— Nu ştim. Cu siguranţă că a fost înlănţuitor odată, dar de atunci aura i s-a pervertit.

— Cine i-a pervertit-o?

— Îngerii.

Când m-am încruntat, a oftat.

— Nu-i decât o teorie. Noi *credem* că poate folosi darurile cu care erau înzestraţi aceştia în timpul vieţii.

— Nici măcar înlănţuitorii nu pot face aşa ceva.

— Exact.

Îmi aruncă o privire.

— Dacă vrei un sfat, ţine capul plecat. Nu le da niciun motiv să miroasă ce eşti. Dacă află că eşti Călătoare, te-ai dus pe copcă.

Mi-am păstrat o expresie neutră. Trei ani petrecuţi în Sindicat mă deprinseseră cu pericolul, dar locurile astea erau altceva. Va trebui să învăţ să mă feresc de ameninţări noi.

— Cum să fac s-o împiedic să afle?

— O să fie greu. O să te pună la teste, ca să-ţi dezvălui darul. Asta înseamnă să primeşti o tunică stacojie; roză după primul test şi roşie după cel de-al doilea.

— Dar tu nu ai trecut testele.

— Din fericire. Acum dau socoteală Supraveghetorului.

— Cine ţi-era tutore?

Liss îşi întoarse privirea spre sobă.

— Gomeisa Sargas.

— Cine e?

— Celălalt Suveran de sânge. Sunt tot timpul doi, un bărbat şi o femeie.

— Dar Arcturus e…

— Logodit cu Nashira, da. Dar nu e „de sânge“, spuse ea, cu o nuanţă de dezgust. Numai familia Sargas poate purta coroana. Suveranii de sânge nu se pot căsători între ei, ar fi incest. Arcturus vine din altă familie.

— Aşadar este prinţul consort.

— Consort de sânge. Acelaşi lucru. Mai vrei zeamă?

— M-am săturat. Mulţam.

Am privit-o în timp ce punea castronul într-un lighean cu apă murdară.

— Cum ai reuşit să pici testul?

— Am rămas om.

Îmi oferi un zâmbet slab.

— Refii nu sunt oameni. Indiferent cât de mult seamănă cu noi, nu sunt la fel ca noi. N-au nimic *aici.*

Se ciocăni cu degetul în piept.

— Dacă vor ca noi să lucrăm cu ei, trebuie să scape de sufletele noastre.

— Cum?

Înainte să-mi poată răspunde, draperia fu dată brusc la o parte. Un Refait uscăţiv se proţăpi în prag.

— Tu, mârâi el către Liss.

Mâinile ei zburară către cap.

— Sus! Îmbracă-te! Gunoi împuţit! Şi ai şi un *musafir?* Da’ ce, eşti cumva vreo regină?

Liss se ridică în picioare. Toată forţa ei dispăruse, şi acum era mică şi fragilă. Mâna stângă îi tremura.

— Iartă-mă, Suhail, spuse. 40 e nouă pe-aici. Voiam să-i explic regulile din Sheol I.

— 40 ar trebui să cunoască deja regulile din Sheol I.

— Iartă-mă.

Îşi ridică mâna înmănuşată ca şi cum ar fi vrut s-o lovească.

— Pune-ţi costumul.

— Nu ştiam că trebuie să joc în seara asta. Se înghesui în colţul şandramalei. Ai vorbit cu Supraveghetorul?

L-am privit atent pe cel care o interoga. Era înalt şi cu pielea aurie, ca şi ceilalţi Refaiţi, dar îi lipsea privirea goală pe care o afişau ceilalţi. Fiecare rid de pe chipul lui era încărcat de ură.

— N-am nevoie să vorbesc cu Supraveghetorul, marionetă mică. 15 e, în continuare, indisponibil. Tunicile stacojii aşteaptă să-l înlocuiască cu paiaţa lor preferată.

Buzele îi descoperiră dinţii.

— Dacă nu vrei şi tu cu el în Unitatea de Detenţie, intri pe scenă în zece minute.

Liss tresări. Umerii i se traseră spre piept şi îşi feri privirea.

— Înţeleg, spuse.

— Uite o sclavă bună.

În timp ce ieşea smulse draperia. Am ajutat-o pe Liss s-o strângă. Tremura din tot corpul.

— Cine era?

— Suhail Chertan. Supraveghetorul e întotdeauna cam nervos, pe sub tot machiajul ăla, şi dă socoteală în faţa lui Suhail dacă facem ceva rău.

Îşi curăţă ochii cu mâneca.

— 15 e cel căruia i-au dat pedeapsa cu privarea de somn. Jordan. Celălalt contorsionist.

I-am luat draperia din mâini. Mâneca îi era înnegrită de sânge.

— Te-ai tăiat?

— Nu-i nimic serios.

— Ba da, e.

Sângele nu e niciodată un lucru „neserios“.

— E-n ordine.

Se şterse pe faţă, lăsând urme roşietice sub ochi.

— Tocmai ce mi-a luat o bucată din aură.

— Ce-a făcut?

— S-a hrănit… din mine.

Eram sigură că n-auzisem bine.

— S-a *hrănit*… cu tine, am repetat.

Liss surâse.

— Au uitat să îţi spună că Refii se hrănesc cu aura noastră? Mereu uită de treaba asta.

Faţa îi era brăzdată de sânge. Mi se strânse stomacul.

— Imposibil. Aura nu întreţine viaţa. Susţine darul viziunii. Dar nu…

— *Lor* le întreţine viaţa.

— Dar asta ar însemna că nu-s numai clarvăzători. Ar trebui să fie eterul încarnat.

— Poate că sunt.

Liss îşi trase o pătură roasă în jurul umerilor.

— Ăsta-i rostul nostru, ca arlechi. Suntem doar nişte dozatoare de aure. Furaj pentru Refi. Voi, tunicile, însă – din voi nu se hrănesc. Ăsta-i privilegiul vostru.

Privi către sobă.

— Doar dacă picaţi testele.

Un timp n-am scos o vorbă. Ideea că Refaiţii se hrăneau cu *aure* nu-mi intra pur şi simplu în cap. Aura este o legătură cu eterul, unică pentru fiecare văzător. Nu-mi puteam imagina cum o puteau folosi ca să supravieţuiască.

Dar vestea aceasta arunca o lumină cu totul nouă asupra Sheol I. Iată de ce primeau oameni printre ei. Iată de ce comedianţii nu erau lichidaţi dacă nu erau în stare să lupte cu Emimii. N-aveau nevoie de ei doar pentru dansuri, la ce le-ar fi trebuit, de fapt, dansatori? Astea erau distracţii prosteşti, care să-i facă să nu se plictisească de atâta putere. Nu le eram doar sclavi, eram sursa lor de hrană. Iată de ce noi, şi nu amauroticii plăteam păcatele omenirii.

Şi când te gândeai că acum câteva zile eram în Londra, ducându-mi traiul în Şapte Cadrane, fără să am habar de existenţa acestei colonii.

— Cineva trebuie să-i oprească, am spus. E o nebunie ce se întâmplă aici.

— Sunt aici de două sute de ani. Nu crezi că până acum i-ar fi oprit cineva?

M-am întors, cu capul zvâcnind.

— Iartă-mă, îmi spuse Liss, aruncându-mi o privire. Nu vreau să te sperii, dar sunt aici de zece ani. Am văzut oameni care s-au luptat, oameni care voiau să revină la viaţa de dinainte, şi cu toţii au ajuns hoituri. Până la urmă ai să încetezi, pur şi simplu, să mai încerci.

— Eşti văzătoare? Ştiam că nu e, dar eram curioasă dacă mă va minţi.

— Măsluitor. Era un cuvânt folosit pe timpuri pentru cartomant, un cuvânt argotic, din stradă, de acum un deceniu. Prima dată când am citit cărţile… au şi ştiut.

— Ce-ai văzut în cărţi?

O clipă am crezut că nu mă auzise. Pe urmă a traversat şandramaua şi a îngenuncheat lângă o cutiuţă de lemn. A scos un pachet de cărţi de tarot, legat cu o panglică roşie, şi mi-a dat o carte. Valetul.

— Dintotdeauna am ştiut că soarta mea e să trăiesc printre cei mai de jos. Şi am avut dreptate.

— Poţi să-mi citeşti şi mie soarta?

— Altă dată. Acum trebuie să pleci.

Liss luă o prăjitură cu gumă din cufăr.

— Mai vino pe la mine în vizită, surioară. Curând. Nu te pot apăra, dar sunt aici de zece ani. Aş putea să te ajut să nu fii omorâtă.

Îmi aruncă un surâs obosit.

— Bun venit în Sheol I.

Liss îmi arătă cum să ajung la Casa Amauroticilor, unde Seb fusese dus de Custodele Cenuşiu – Reful care îi ţinea sub control pe puţinii muncitori amaurotici. Îl chema Graffias Sheratan. Îmi dădu nişte pâine şi carne, să i le strecor lui Seb.

— Ai grijă să nu te vadă Graffias.

Aflasem o mulţime de lucruri în doar patruzeci de minute. Cea mai tulburătoare descoperire era

aceea că Nashira era cu ochii pe mine şi nu eram prea încântată de ideea să ajung spiritul ei înrobit pe veşnicie. Să nu te duci direct în inima eterului, locul în care mor toate lucrurile, era teama mea dintotdeauna. Mă îngrozeam la gândul că aş putea ajunge un spirit rătăcitor, un fel de muniţie de rezervă, de care să abuzeze văzătorii şi pe care să-l folosească drept monedă de schimb. Totuşi, această teamă nu mă împiedicase să invoc fuioare de spirite pentru propria apărare sau să licitez în numele lui Jax pentru o Anne Naylor extrem de furioasă, o tânără fată ucisă tare demult.

Iar avertismentul Lissei mă dăduse peste cap. *Până la urmă ai să încetezi, pur şi simplu, să mai încerci.*

Se înşela.

Casa Amauroticilor se afla în afara principalei reţele de reşedinţe. A trebuit să străbat mai multe străzi pustii ca să ajung acolo. Văzusem hărţi ale oraşului într-un număr vechi al ziarului *Roaring Boy* – încă o piesă de colecţie de care-l uşurase Jax pe Didion Waite – şi ştiam, cel puţin în mare, unde se aflau majoritatea reperelor. Am luat-o în susul străzii, către nord. Nişte tunici stacojii erau plasate în faţa clădirilor, dar nu se uitară la mine decât în treacăt. Cu siguranţă că exista o altfel de barieră care să ne împiedice să scăpăm, în afară de minele din Ţara Nimănui. Câţi văzători muriseră oare încercând să treacă de partea cealaltă?

Am găsit clădirea în câteva minute. Avea un aer discret şi auster, iar deasupra porţilor se deschidea o mică lunetă de fier. În locul cuvintelor gravate, odinioară, acolo, acum scria CASA AMAUROTICILOR. Şi mai era o expresie în latină dedesubt: DOMUS STULTORUM. Nu voiam să ştiu ce înseamnă. Am tras cu ochiul printre zăbrele şi am privit direct în ochii unui paznic Refait. Avea păr întunecat la culoare, ondulat, care i se revărsa pe umeri, iar buza de jos îi era plină şi răsfrântă. Trebuie să fi fost Graffias.

— Sper că ai un motiv serios să te găseşti lângă Casa Amauroticilor, spuse, cu o voce plină de dispreţ.

Capacitatea de a gândi mi se blocă, instantaneu. Apropierea de această creatură îmi îngheţa sângele în vene.

— Nu, am spus, în schimb am astea.

Am întins mâna cu numene – inele, degetare, ace. Graffias îmi aruncă o privire atât de încărcată de ură, cu atâta dezgust, încât am tresărit. Aproape că îmi era dor de acele priviri împietrite.

— Eu nu primesc *mită.* Şi nici n-am nevoie de fleacuri de-ale oamenilor ca să accesez eterul.

Mi-am strecurat fleacurile fără valoare ale oamenilor înapoi în buzunar. Ce idee tâmpită. Bineînţeles că ei nu foloseau nimicurile astea. Erau monede pentru cerşetori.

— Îmi pare rău, am spus.

— Treci înapoi la reşedinţa ta, tunică albă, ori îl chem pe tutorele tău să te-nveţe minte.

Atrase înspre el un fuior de spirite. M-am întors şi m-am depărtat de poartă, dincolo de raza lui vizuală, fără să privesc înapoi. Chiar când eram pe punctul s-o tulesc înapoi spre Magdalen, un glas înăbuşit se auzi de undeva de deasupra capului meu.

— Paige, stai aşa!

O mână se întinse printre zăbrelele unei ferestre de la etajul doi. Umerii mi se relaxară şi m-am simţit uşurată. Seb.

— Eşti bine?

— Nu. Avea glasul înăbuşit. Te rog, Paige, te rog, scoate-mă de aici. Trebuie să ies de-aici. Iartă-mă, iartă-mă că ţi-am zis „nefirească“, iartă-mă…

Am aruncat o privire peste umăr. Nu se uita nimeni în direcţia mea. M-am căţărat pe peretele lateral al clădirii, am vârât mâna sub tunică şi i-am strecurat lui Seb pachetul cu mâncare.

— O să te scap eu de belea.

I-am strâns mâna îngheţată printre zăbrele.

— Am să fac tot ce pot să te scot, dar trebuie să ai răbdare. Am nevoie de timp.

— O să mă omoare.

Cu degete tremurătoare, desfăcu pachetul cu mâncare.

— O să mor înainte să mă scoţi de-aici.

— Ce ţi-au făcut?

— M-au pus să frec podelele până când mi s-au umplut mâinile de sânge, şi pe urmă a trebuit să scormonesc printr-o grămadă de cioburi de sticlă, după nişte bucăţi curate pentru podoabele lor.

M-am uitat la mâinile lui, pline de tăieturi. Tăieturi adânci, murdare.

— Mâine urmează să încep lucrul în reşedinţe.

— Ce fel de lucru?

— Încă nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Crezi că sunt şi eu un nef… unul dintre voi?

Avea glasul răguşit.

— De ce mă vor?

— Nu ştiu.

Ochiul drept îi era umflat şi congestionat.

— Ce ai păţit acolo?

— M-a lovit unul dintre ei. N-am făcut nimic, Paige, zău. Zicea că sunt un gunoi de om. Zicea că…

Îşi plecă capul, iar buzele îi tremurară. Era prima lui zi şi-l folosiseră deja pe post de sac de box. Cum o să supravieţuiască o săptămână, ori o lună? Sau zece ani, ca Liss?

— Mănâncă asta. I-am împins pachetul de mâncare în mâini. Încearcă să vii mâine la Magdalen.

— Acolo stai tu?

— Da. Tutorele meu n-o să fie probabil acolo. Poţi face o baie, poate primeşti şi ceva de mâncare. Bine?

Seb dădu din cap. Părea ameţit – fără îndoială că avea o contuzie. Ar fi trebuit să meargă la un spital, să-l consulte un doctor ca lumea. Nu-i păsa nimănui de Seb.

Nu mai aveam cum să-l ajut în seara asta. L-am strâns uşor de braţ înainte de a-mi da drumul de la fereastră. Am aterizat în picioare şi-am pornit-o spre oraş.

6.Comunitate

Până la ivirea zorilor mă întorsesem la reşedinţă. Portarul de zi, îmbrăcat în roşu, îmi dădu o cheie de rezervă pentru camera Custodelui.

— Las-o pe biroul lui, îmi spuse. Nici să nu-ţi treacă prin cap s-o păstrezi.

N-am răspuns. Am urcat scările întunecate, evitând cele două garzi. Felul în care le străluceau ochii pe culoarele întunecate îmi dădea fiori, faruri naturale în beznă. Despre aceasta se presupunea că este o reşedință sigură. Nici nu-mi puteam închipui cum trebuie să fi fost celelalte.

Clopotele răsunară din turn, chemându-i pe oameni înapoi în temniţele lor. Odată ajunsă în cameră, am zăvorât uşa şi am lăsat cheia pe pupitru. Nici urmă de Custode. Într-un sertar am găsit o cutie de chibrituri şi le-am folosit să aprind câteva lumânări. În acelaşi sertar mai erau trei perechi identice de mănuşi negre din piele şi un inel lat din argint, cu piatră roşie.

Lângă perete se ridica o vitrină plină de curiozităţi, făcută din lemn întunecat de trandafir. Când am deschis uşile din sticlă, cel de-al şaselea simţ îmi tresări. Înăuntru se afla o colecţie de instrumente. Pe unele le mai văzusem pe piaţa neagră. Altele erau numene. Majoritatea erau doar mărunţişuri: o placă, nişte cretă, o tăbliţă pentru comunicare cu spiritele – piese inutile de echipament pentru şedinţe de spiritism, genul de lucruri pe care amauroticii le asociază în mod isteric cu clarviziunea. Altele, precum globul de cristal, puteau fi folosite de către străvăzători, pentru ghicit. Nu eram prezicător; niciunul dintre

obiecte nu-mi era util. Ca şi Graffias, n-aveam nevoie de obiecte ca să ajung la eter.

Lucrul de care aveam nevoie era un aparat care să mă ţină în viaţă. Până reuşeam să găsesc vreun aparat de oxigen, trebuia să fiu atentă cât de des îmi desprindeam spiritul de trup. Aceasta era calea prin care eu îmi lărgeam percepţia eterului: îmi puteam împinge spiritul afară din sălaşul lui firesc, către cele mai depărtate cotloane ale planului meu oniric. Problema era că, dacă o făceam timp prea îndelungat, îmi pierdeam reflexul de a respira.

Ceva îmi atrase privirea. O cutiuţă dreptunghiulară, cu o floare stilizată gravată pe capac. Opt petale. Cu o mişcare scurtă, i-am desfăcut catarama şi am deschis capacul. Înăuntru erau patru fiole ondulate, şi fiecare conţinea un lichid vâscos, de un roşu întunecat, aproape de negru. Am închis-o. Nu voiam să ştiu ce se afla acolo.

În ochi am simţit o durere, ca o înţepătură surdă. Nu zăream nicio cămaşă de noapte sau pijama. De ce m-aş fi aşteptat să găsesc aşa ceva, habar n-aveam. Puţin îl interesa pe el cu ce mă îmbrăcam sau cât de bine dormisem. Singura lui grijă era să continui să trag aer în piept.

Mi-am aruncat ghetele din picioare şi m-am întins pe canapea. Fără un foc aprins, camera era rece ca gheaţa, dar n-am îndrăznit să ating cearşafurile de pe patul lui. Mi-am sprijinit obrazul de perna lungă din catifea.

Tortura cu flux mă slăbise şi mă obosise. În timp ce pluteam în pragul somnului, spiritul meu hoinărea, intrând şi ieşind din eter. Atingeam în trecere planuri onirice, prinzând frânturi de amintiri. Sângele şi durerea erau numitorul comun. Mai erau şi alţi Refi în această reşedinţă, dar mintea le era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna. Oamenii erau mai deschişi, cu sistemul de apărare slăbit de spaimă. Câmpurile lor transmiteau un

luciu aspru, murdar, un semnal de pericol. În cele din urmă, am adormit.

M-a trezit scârţâitul podelelor. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Custode trecând pragul. Pe lângă cele două lumânări rămase aprinse, ochii lui erau singura lumină din încăpere. Traversă camera spre colţul unde mă aflam. M-am prefăcut că dorm. În cele din urmă, după un timp care mi se păru fără sfârşit, plecă. Am rămas nemişcată. De data asta, paşii îi erau mai puţin grijulii şi îmi puteam da seama după călcătură că şchioapătă puternic. Uşa băii se trânti în urma lui.

Cine putea răni creaturi precum Refaiţii?

Dispăru câteva minute, iar eu în tot acel timp mi-am putut număra bătăile inimii. Când se răsuci cheia în broască, mi-am lăsat capul înapoi pe braţe. Custodele ieşi din baie, gol puşcă. Am închis ochii.

Am continuat să mă prefac că dorm în timp ce se îndrepta spre patul cu baldachin, pocnind un glob de sticlă de podea. Eterul era străbătut de valuri. Trase perdelele în jurul patului, ascunzându-se vederii. N-am deschis ochii şi nu m-am ridicat în capul oaselor până nu i s-a potolit mintea. Nicio mişcare.

În picioarele goale, m-am apropiat de pat şi mi-am strecurat degetele printre perdele, îndepărtându-le doar atât cât să-l pot vedea. Era întins pe o parte, acoperit de cearşafuri, pielea lucindu-i în semiîntuneric, iar părul aspru îi era împrăştiat pe toată faţa. În timp ce îl priveam, aproape de locul unde îi era întins braţul, prin aşternuturi se răspândi o lumină slabă.

I-am atins planul oniric. Ceva era diferit. Nu percepeam mare lucru, dar nu era tocmai ce-ar fi trebuit să fie. Fiecare plan oniric are un fel de lumină invizibilă: o strălucire interioară, imperceptibilă pentru simţurile amauroticilor. Iar lumina vitală i se stingea.

Era cu totul şi cu totul inert. Când mi-am coborât privirea spre cearşafuri, am descoperit că erau

pătate cu un lichid luminos, galben-verzui. Avea un miros diluat, metalic. Parcă mi-ar fi pişcat cel de-al şaselea simţ, ca şi cum aş fi inhalat eter pur. Am dat la o parte lenjeria grea.

Pe interiorul braţului se zărea urma unei muşcături. Am înghiţit în sec. Se vedeau urme slabe de dinţi, acolo unde pielea fusese sfâşiată cu cruzime. Din rană se scurgeau picături luminescente. Sânge.

Era sângele *lui.*

Probabil că le-o fi spus celorlalţi Refaiţi că se duce undeva, iar ei probabil ştiau că urma să facă un lucru periculos. Dacă murea, era imposibil să găsească dovezi astfel încât să mă acuze pe mine.

Pe urmă mi-am adus aminte ce-mi spusese Liss în cocioabă. *Refii nu sunt oameni. Indiferent cât de mult seamănă cu noi, nu sunt la fel ca noi.*

E puţin probabil că le-ar fi păsat că nu există dovezi! Le puteau inventa, dacă aveau chef. Puteau spune orice doreau. Dacă murea pe patul ăsta, le era uşor să susţină că-l sufocasem. I-ar oferi Nashirei un motiv să mă omoare şi mai repede.

Poate c-ar trebui s-o fac. Asta era şansa mea să scap de el. Mai ucisesem şi înainte. Mai puteam s-o fac, din nou.

Aveam trei variante. Puteam să stau, pur şi simplu, şi să-l privesc cum moare, puteam să-l ucid sau să-ncerc să-l împiedic să moară. Eram mai degrabă înclinată să-l privesc cum moare, dar am simţit că poate era mai bine să-l salvez. Magdalen era un loc destul de sigur pentru mine. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acest moment era să plec în altă parte.

Nu-mi făcuse încă niciun rău, dar avea cu siguranţă s-o facă. Ca să-mi fie stăpân, trebuia să mă subjuge, să mă tortureze, să mă facă să mă supun, prin orice mijloace ar fi găsit de cuviinţă. Dacă îl omoram acum, poate m-aş salvat. Mâna mi se întinse după o pernă. O puteam face, puteam să-l

sufoc. *Da, haide, ucide-l.* Mi-am îndoit degetele şi am apucat perna. *Ucide-l!*

Nu puteam. S-ar fi trezit. S-ar fi trezit şi mi-ar fi frânt gâtul. Şi chiar dacă nu, tot n-aş fi fost în stare să scap cu viaţă. Gărzile de afară m-ar fi ucis pe loc, pentru crimă.

Trebuia să-l salvez.

Ceva îmi spunea să nu ating cearşafurile. Lichidul acela mi se părea suspect. Strălucirea putea să însemne, foarte bine, *radioactivitate,* iar mie nu îmi puteau ieşi din minte avertismentele Scionului cu privire la contaminare. M-am dus la sertar şi mi-am pus una din perechile lui de mănuşi. Erau uriaşe, făcute pentru mâini de Refait. Degetelor mele le lipsea îndemânarea. Am sfâşiat unul dintre cearşafurile mai curate. O pânză delicată, inutilă dacă voiai să te-ncălzeşti. După ce am făcut câteva fâşii lungi, m-am dus la baie şi le-am înmuiat în apă fierbinte. Era posibil să nu aibă niciun efect, dar, pe de altă parte, i-ar fi putut acorda câteva ore răgaz să se trezească şi să ceară ajutor de la ceilalţi Refaiţi. Dacă avea noroc.

Întoarsă în cameră, mi-am încordat nervii. Custodele părea moartea întruchipată. Răceala se strecura prin mănuşi. Pielea lui avea o tentă cenuşie. Am răsucit cearşaful şi m-am apucat să-i oblojesc rana. La început am fost precaută, dar el nici nu s-a clintit. N-avea să se trezească.

Afară, prin geamuri, jocul luminii soarelui începu să se schimbe. Am stors apă pe rană şi am curăţat sângele, scoţând particulele întărite de praf din rană. După o vreme îndelungată – mie mi se părea că trecuseră ore întregi –, am reuşit în sfârşit să curăţ mare parte din mizerie. Vedeam cum i se ridică şi cum îi coboară pieptul şi îi percepeam tremurul ritmic din gâtlej. Am folosit alt cearşaf ca să-i pansez rana, am fixat pansamentul improvizat cu centura de la tunica mea şi i-am tras cuvertura peste braţ. Acum era treaba lui să supravieţuiască.

M-am trezit câteva ore mai târziu.

După liniştea din jur îmi puteam da seama că nu era nimeni în încăpere. Patul era făcut. Cearşafurile fuseseră înlocuite. Draperiile erau legate cu funde brodate, iar pereţii păreau ceruiţi, sub lumina lunii.

Custodele plecase.

Pe geamuri se prelingeau picături de condens. M-am dus lângă foc. Întâmplările din seara precedentă n-aveau cum să fie produsul imaginaţiei mele – în afară de influenţa pe care ar fi putut-o exercita halucinaţiile provocate de flux –, dar eu luasem deja antidotul. Sângele mi-era curat. Ceea ce însemna că, oricare ar fi fost motivul, Custodele plecase din nou.

Pe pat era întinsă o uniformă nouă, alături de un al doilea bilet. Scris de aceeaşi mână hotărâtă, nu conţinea decât un singur cuvânt:

Mâine.

Aşadar nu leşinase în somn. Iar instruirea mea era amânată cu încă o zi.

Mănuşile dispăruseră. El trebuie să le fi luat. M-am dus la baie şi mi-am spălat bine mâinile cu apă fierbinte. Mi-am pus uniforma, am scos cele trei tablete din ambalaje şi le-am aruncat la chiuvetă. Azi voi afla mai multe. Nu-mi păsa ce zicea Liss – nu puteam să acceptăm pur şi simplu starea aceasta de fapt. Nu-mi păsa că Refii erau aici de două sute sau de două milioane de ani: n-aveam de gând să-i las să pună stăpânire pe darurile mele. Eu nu eram nici soldatul lor, şi nici ea nu era masa lor de prânz.

Portarul din schimbul de noapte îşi notă în registru ieşirea mea din reşedinţă. M-am îndreptat spre Porumbărie, de unde am cumpărat un castron cu terci. Avea un gust foarte rău, şi arăta pe măsură – amintindu-mi de un amestec de ciment –, dar m-am străduit să-l mănânc. Comedianta îmi şopti că Suhail dădea târcoale prin preajmă; nu puteam să stau pe un scaun şi să mănânc liniştită. În schimb,

am întrebat-o dacă ştia unde l-aş fi putut găsi pe Julian, pe care i l-am descris cât am putut de amănunţit. Mi-a spus să încerc la reşedinţele centrale, spunându-mi cum se numeau şi unde le puteam găsi, înainte să se întoarcă la soba ei cu parafină.

M-am aşezat într-un cotlon întunecat. În timp ce mâneam, priveam oamenii care se agitau în jurul meu. Aveau cu toţii aceiaşi ochi fără viaţă. Hainele în culori vii pe care le purtau erau aproape jignitoare, ca nişte graffiti pe o piatră de mormânt.

— Îţi vine să vomiţi de la ea, nu-i aşa?

Mi-am ridicat privirea. Era îmblânzitoarea care fusese închisă împreună cu mine, în prima seară. Avea un bandaj murdar pe braţ. Se aşeză lângă mine, părând plictisită.

— Tilda.

— Paige, am spus.

— Ştiu. Am auzit că ai ajuns la Magdalen.

Avea un sul de hârtie în mână. Dintr-un capăt, se ridica un fum gros, care răspândea o aromă de mirodenii şi parfum. Mi-am dat seama că era un mănunchi de steliţă vânătă.

— Poftim.

— Mulţam, nu folosesc.

— Haide, e doar un strop de regal. Mai bun decât tincto.

Tincto – opiu – era viciul preferat printre amauroticii doritori să rişte să aibă parte de experienţe mentale inedite. Nu tuturor le plăcea Floxy-ul.

Câteodată, se mai întâmpla ca un amaurotic să fie arestat pentru că era suspectat de stare nefirească, pentru ca apoi DPN să descopere că se otrăvise cu tincto. Asupra văzătorilor nu avea cine ştie ce efect – nu era suficient de puternic să ne afecteze planurile onirice. Tilda îl folosea probabil dintr-un capriciu.

— De unde-l ai? am întrebat-o. Nu-mi puteam imagina că Refii ar fi permis consumul de droguri

eterice.

— E un spiţer pe aici, care-l vinde la para. Zice că-i aici de la al XVI-lea Sezon al Oaselor.

— E aici de patruzeci de ani?

— De când avea douăzeci şi unu. Tocmai ce-am vorbit cu el mai devreme. Pare un tip de treabă.

Îmi întinse sulul.

— Sigur nu vrei un fum?

— De data asta zic pas.

M-am oprit s-o privesc fumând. Tilda avea mâna uşoară a unui dependent de steliţă, sau curtean, cum îşi ziceau ei; numai unul dintre ăştia putea zice arap în loc de ban. Mă putea ajuta.

— De ce nu mergi la instrucţie?

— Mi-a plecat tutorele undeva. *Tu* de ce nu mergi?

— Tot aşa. În grija cui eşti?

— Terebell Sheratan. Pare cam afurisită, dar n-a încercat încă să mă ia în tărbacă.

— Aha.

Am privit-o în timp ce fuma.

— Ştii ce conţin pastilele pe care ni le dau?

Tilda clătină din cap.

— Cea mică e un anticoncepţional obişnuit. Mă mir că n-ai mai văzut aşa ceva înainte.

— Anticoncepţional? Pentru ce?

— Să nu ne înmulţim, evident. Şi să nu sângerăm. Şi, zău aşa, chiar ai vrea un borac într-un loc ca ăsta.

Avea dreptate.

— Şi-aia roşie?

— Supliment de fier.

— Iar aia verde?

— Ce?

— A treia tabletă.

— Nu există a treia tabletă.

— E o capsulă, am insistat. Un fel de verde măsliniu. Amară.

Tilda clătină din cap.

— Habar n-am, îmi pare rău. Dacă-mi aduci una, o să mă uit la ea.

Mi se strânse stomacul.

— O să-ţi aduc, am spus.

Se pregătea să tragă din nou fum în plămâni, şi am întrerupt-o:

— Ai plecat împreună cu Carl, nu-i aşa? După oraţie.

— Eu nu mă întovărăşesc cu vânzătorul ăla.

Am ridicat o sprânceană.

Tilda dădu afară un fum liliachiu.

— N-ai auzit? S-a dat cu duşmanul. Ghicitoarea aia în palmă, Ivy, cea cu părul albastru, a prins-o luând, pe sub mână, alimente de la un rotic. A pârât-o tutorelui ei. Ar trebui să vezi ce i-au făcut.

— Spune mai departe.

— Au bătut-o. Au ras-o în cap. Nici nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Îi tremura mâna, abia perceptibil.

— Dacă aşa trebuie să procedezi pe-aici ca să supravieţuieşti, atunci trimite-mă în eter. Mă duc liniştită.

Între noi se lăsă tăcerea. Tilda îşi aruncă sulul de steliţă.

— Ştii în ce reşedinţă e Julian? am întrebat după o vreme. 26.

— Ala chel? Trinity, cred. Poţi arunca un ochi prin porţile din spate; bobocii au instrucţie acolo, pe peluză. Doar să nu cumva să te vadă *vreunul* dintre ei.

Am plecat, în timp ce îşi aprindea un alt vălătuc.

Steliţa era ucigătoare de-a dreptul. Iarba cea mai folosită, probabil, în stradă. În locuri precum Insula lui Iacob, dependenţa de steliţă era la apogeu. Avea flori albe, albastre, trandafirii şi vineţii, fiecare cu alt efect asupra planului oniric. Eliza era de ani întregi dependentă de cea albă; îmi spusese câte-n lună şi-n stele despre ea. În comparaţie cu cea albastră, care învia amintirile, cea albă avea un efect pe care noi îl numeam văruială, sau pierdere

parţială a memoriei. Îşi uita, o vreme, chiar şi numele de familie. Apoi a trecut la cea vineţie, pretinzând că o ajută să picteze. Mă pusese să jur că nu o să mă ating niciodată de vreun drog eteric, şi nu vedeam niciun motiv să-mi încalc acel jurământ.

Descoperirea că eu aveam de luat o pastilă în plus îmi dădea fiori. Asta în cazul în care Tilda era cea pentru care nu se respecta regula, din moment ce lua numai două. Trebuia să mai întreb pe cineva.

Reşedinţa Trinity avea străji, înspre stradă. Am ocolit mahalaua, folosindu-mă de puţinele lucruri pe care le ştiam despre oraş, ca să-mi dau seama unde se afla partea din spate a reşedinţei. Am ajuns lângă palisada care îi împrejmuia terenurile imense. Tilda avusese dreptate: pe peluză era un grup de tunici albe, sub comanda unui Ref de sex feminin. Printre ei era şi Julian. Foloseau bastoane cu capete rotunjite ca să împingă spiritele prin aer, antrenându-se la lumina verde a felinarelor cu gaz. La început am crezut că sunt numene: obiecte prin care circula eterul, din care prezicătorii îşi luau puterea. Dar niciodată nu văzusem obiecte folosite pentru *a controla* spiritele.

Am cercetat terenul cu cel de-al şaselea simţ. Planurile onirice ale oamenilor erau toate împreunate în eter, iar Reful acţiona ca un fel de clei, care-i ţinea laolaltă. Erau atraşi spre ea ca gâzele de un felinar.

Reful alese acel moment ca să se ia de Julian. Mânui puternic bastonul, azvârlind un spirit furios în direcţia lui. Julian se prăbuşi pe spate, ameţit.

— În picioare, 26.

Julian nu se clinti.

— Ridică-te!

Nu era în stare. Bineînţeles că nu se putea mişca – tocmai fusese izbit în faţă de un spirit extrem de furios. Nu exista văzător care să se poată *ridica,* pur şi simplu, în picioare după aşa ceva.

Tutorele îl lovi, puternic, cu piciorul în lateralul capului. Tunicile albe se traseră toate înapoi, ca şi

cum ar fi putut să le vină şi lor rândul, după asta. Ea le aruncă o privire rece înainte de a porni, impetuos, către reşedinţă, cu rochia neagră umflându-i-se în spate, în timp ce păşea. Oamenii schimbară priviri între ei înainte de a o urma. Niciunul nu rămase să-l ajute pe Julian, care zăcea în iarbă, ghemuit în poziţie fetală. Am încercat să deschid porţile, dar erau fixate cu un lanţ greu.

— Julian, l-am strigat.

Tresări, apoi îşi înălţă capul. La vederea mea, se împinse în picioare şi se îndreptă spre porţi. Faţa îi lucea de transpiraţie. În urma lui, felinarele se stinseră.

— De fapt, chiar îi place de mine, spuse.

Gura i se schimonosi într-un fel de surâs strâmb.

— Sunt elevul ei favorit.

— Ce fel de spirit era?

— Ei, doar o stafie bătrână.

Îşi frecă ochii roşii.

— Iartă-mă, încă am tot felul de vedenii.

— Şi ce vezi?

— Cai. Cărţi. Foc.

Stafia îi imprimase în minte o imagine a modului în care murise. Era un aspect neplăcut al luptei în care se foloseau spiritele.

— Care dintre Refi era? am întrebat.

— Aludra Chertan o cheamă. Nu ştiu de ce s-a oferit voluntar ca să fie tutore. Ne urăşte.

— Toţi ne urăsc.

M-am uitat la peluză. Aludra nu se întorsese.

— Poţi să vii afară?

— Pot să-ncerc.

Îşi duse o mână la cap, strâmbându-se.

— Tutorele tău s-a hrănit deja din tine?

— L-am văzut doar în treacăt.

Ceva îmi spunea că nu e cazul să povestesc despre ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Aludra s-a hrănit din Felix ieri. Nu se putea opri din tremurat când s-a întors. Şi tot l-a obligat să participe la instrucţie.

— E bine?

— E îngrozit. N-a putut simţi eterul timp de două ore.

— Sunt nebuni dacă fac un asemenea lucru unui văzător.

Am aruncat o privire peste umăr, să mă asigur că nu apare vreun paznic.

— Din mine n-am să-i las să se hrănească.

— S-ar putea să nu ai de ales.

Luă un felinar dintr-un cui bătut lângă poartă.

— Tutorele tău are o reputaţie pe cinste. Zici că n-ai apucat să îl vezi decât în treacăt?

— Pleacă tot timpul.

— De ce?

— Habar nu am.

Julian mă privi o bună bucată de vreme. De aproape, mi-am dat seama că avea pe deplin darul viziunii, la fel ca şi Liss. Oamenii doar pe jumătate clarvăzători îşi puteau declanşa şi opri capacitatea de a vedea spiritele, dar Julian era obligat să perceapă tot timpul micuţele fuioare de energie.

— Stai să ies, îmi spuse. N-am mâncat nimic de ieri dimineaţă. Seară. Mă rog.

— Poţi obţine aprobarea să ieşi?

— O pot cere.

L-am privit în timp ce dispărea în reşedinţă. Mi-a trecut prin cap că era posibil să nu mai iasă niciodată.

L-am aşteptat lângă Porumbărie. Eram pe cale să renunţ, când străfulgerarea unei tunici albe mi-a atras privirea. Julian apăru printr-o mică intrare, ţinându-şi mâna pe faţă. I-am făcut semn.

— Ce s-a întâmplat?

— Inevitabilul.

Glasul îi suna înfundat.

— A zis că am voie să mănânc, dar nu să simt mirosul mâncării. Nici gustul.

Îşi dădu la o parte mâna de pe faţă. Am icnit.

Pe bărbie i se scurgea o şuviţă groasă, întunecată, de sânge. Sub ochi începeau să i se formeze

vânătăi. Nasul îi era roşu şi tumefiat, plin de vase sparte de sânge.

— Ai nevoie de nişte gheaţă.

L-am tras în spatele unui perete de placaj.

— Haide. Or avea comedianţii ceva cu care să te oblojească.

— N-am nimic. Nu cred că e spart.

Îşi atinse şaua nasului.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Vorbim la masă.

În timp ce străbăteam Porumbăria alături de Julian, cercetam după orice fel de armă. Era suficient şi ceva primitiv: o agrafă ascuţită, un ciob de sticlă sau de metal. Dar nu-mi sări în ochi nimic. În cazul în care comedianţii erau într-adevăr neînarmaţi, nu se puteau apăra în niciun fel dacă Emimii ar fi reuşit să pătrundă în oraş. Refii şi tunicile stacojii le erau singura pavăză.

Ajuns înăuntrul barăcii, l-am obligat pe Julian să mănânce nişte zeamă cu coajă. I-am strecurat unui prezicător toate numenele pe care le mai aveam, în schimbul unui pachet de acetaminofen, furat de undeva. Se încăpăţână să nu-mi spună de la cine-l şterpelise sau cum reuşise s-o facă, şi dispăru în mulţime imediat ce acele îi ajunseră în palmă. Era, pesemne, un adevărat acultomant.

L-am tras pe Julian într-un colţ întunecos.

— Ia astea, i-am spus. Vezi să nu te vadă cineva.

Julian nu spuse nimic. Scoase două capsule şi le dădu pe gât. Am găsit nişte pânză şi puţină apă într-o colibă goală. Am folosit-o să-i şterg sângele uscat.

— Deci, spuse el, un pic cam greoi, ce ştim despre Emimi?

— Eu una nu am auzit nimic.

— Eu am aflat câteva lucruri despre cum funcţionează locul ăsta, dacă te interesează.

— Sigur că mă interesează.

— În primele zile, tunicile albe te învaţă lucrurile de bază. În special lupta cu spiritele – arăţi că poţi

face fuioare, chestii din astea. Pe urmă dai primul test. Ăsta-i momentul în care trebuie să-ţi arăţi darul.

— Să-l arăţi?

— Adică să dovedeşti că e util. Prezicătorii trebuie să facă o profeţie, mediumii să se lase posedaţi. Înţelegi tu.

— Ce consideră ei că e util?

— Trebuie să faci ceva ca să-ţi dovedeşti loialitatea. Am vorbit cu portarul de la Trinity despre asta. Nu voia el să spună prea multe, dar mi-a spus că prezicerea lui a mai adus pe cineva în Sheol I. Trebuie să le arăţi ce vor să vadă, chiar dacă pui în pericol un alt om.

Mi se puse un nod în gât.

— Şi cea de-a doua încercare?

— Ceva legat de Emimi. Bănuiesc că, dacă scapi cu viaţă, ajungi tunică stacojie.

Privirea îmi rătăci de partea cealaltă a barăcii. Printre comedianţi erau una sau două tunici galbene.

— Uite, spuse Julian, fără să ridice glasul. Fata din colţ. Uită-te la degetele ei.

I-am urmărit privirea. O tânără îşi sorbea zeama, stând de vorbă cu un bărbat slăbănog. Trei dintre degetele fetei erau doar nişte cioturi. Când m-am uitat din nou prin încăpere, am observat şi alte infirmităţi: o mână lipsă, semne de muşcături, urme cicatrizate de gheare pe braţe şi picioare.

— Chiar le place carnea de om, am spus.

Liss nu minţise.

— Aşa se pare.

Julian îmi oferi castronul lui.

— Vrei să termini tu asta?

— Nu, mulţam.

Am stat o vreme fără să scoatem o vorbă. Nu m-am uitat, dar nu puteam să nu mă gândesc la rănile pe care le suferiseră oamenii ăştia. Îi roseseră ca pe oasele de pui şi pe urmă fuseseră aruncaţi ca nişte

gunoaie. Erau mereu în primejdie în mahalaua asta mizerabilă, fără nicio protecţie.

Nu voiam ca Refaiţii să afle ce sunt. Ca să trec de primul test, eram obligată să le arăt.

Dar *îmi doream* într-adevăr să trec examenele? Mi-am trecut degetele prin păr, îngândurată. Urma să aştept întoarcerea Custodelui şi să văd ce se aştepta el să fac. Avea o putere imensă asupra sorţii mele.

După câteva minute în care i-am privit pe comedianţi, am zărit un chip cunoscut: Carl. S-a făcut linişte. Comedianţii s-au dat la o parte din calea lui, cu privirile în pământ. Am privit pe deasupra capetelor lor şi am văzut la ce se uitau: la tunica lui roz. Oare ce căuta în Porumbărie?

— Tilda mi-a spus că a trecut primul test, i-am spus lui Julian. Ce crezi că a avut de făcut? Doar să o toarne pe Ivy?

— E prezicător. Probabil că nu a trebuit decât să-şi găsească mătuşa decedată într-o ceaşcă de ceai, îmi răspunse el.

— Asta-i treabă de augur. Şi *tu* nu eşti tot prezicător?

— De fapt, n-am spus niciodată că sunt prezicător.

Îmi aruncă un surâs uşor.

— Nu eşti singura cu aură înşelătoare.

Asta mă puse pe gânduri. Prezicătorii sunt consideraţi cea mai de jos clasă de văzători – cu siguranţă cea mai obişnuită –, iar lui s-ar putea să i se pară jignitoare eticheta asta. Sau poate că nu eram eu chiar aşa de bună la identificarea văzătorilor, pe cât pretindea Jax.

Jax. Mă întrebam ce mai face. Dacă era îngrijorat pentru mine sau nu. Sigur că-şi făcea griji pentru mine – eu eram Călătoarea lui onirică, filida lui. Cum avea de gând să mă găsească, habar nu aveam. Poate Dani sau Nick ar reuşi să dea de un fir. Erau angajaţii Scionului. Trebuie să fi existat o bază de date cu deţinuţi, ascunsă de Arhon.

— Încearcă să-l mituiască.

Julian se uita la doi comedianţi. Îi dădeau numenele pe care le aveau lui Carl şi vorbeau cu el.

— Cred, probabil, că acum are putere în cercul Refilor.

Chiar aşa şi părea. Carl le făcu semn cu mâna să se dea deoparte, iar ei se retraseră.

— Julian, ţie câte pilule îţi dau?

— Una.

— Cum arată?

— Rotundă şi roşie. Cred că e fier.

Îşi înghiţi zeama.

— De ce? Tu câte ai?

Bineînţeles. În Scion se producea un anticoncepţional injectabil pentru bărbaţi, dar n-avea niciun rost să sterilizezi ambele sexe. Carl m-a scutit să răspund la întrebare.

— Aşa că pe urmă am privit în piatră, povestea el unei tunici albe, urmărit de mai mulţi arlechi, şi am hotărât să citesc în ea *dorinţele* ei. S-a dovedit că era foarte doritoare să-l descopere pe înlănţuitorul Alb şi, bineînţeles, cum i-am văzut faţa, am şi ştiut unde se afla. Se pare că el e un mim-baron din I-4.

O răceală de gheaţă mă cuprinse. Acesta era Jaxon.

— Eşti bine, Paige? mă întrebă Julian.

— N-am nimic. Mă întorc imediat.

Înainte să-mi dau bine seama, mă îndreptam deja direct spre Carl. I-au ieşit ochii din cap când l-am apucat de tunică şi l-am tras într-un colţ.

— Ce-ai văzut?

Glasul mi-era mai mult un şuierat. Carl se holbă la mine ca şi cum aş fi aterizat de pe o altă planetă.

— Spune-mi, ce-ai văzut?

— Ce i-ai spus despre înlănţuitorul Alb, Carl?

— Mă cheamă XX-59-1.

— Puţin îmi pasă. Spune-mi ce-ai văzut.

— Nu văd de ce-ar fi treaba ta.

Se uită la tunica mea.

— Nu pari să fi avansat la fel de repede pe cât credea lumea. L-ai dezamăgit pe tutorele tău special?

Mi-am apropiat chipul până am ajuns la vreo cinci centimetri de-al lui. De la distanţa asta, semăna şi mai tare cu un şobolan.

— Eu nu mă joc, Carl, am spus, cu glas coborât. Şi nu-mi plac trădătorii. Zi-mi ce-ai văzut.

Felinarele din preajmă pâlpâiră. Nimeni nu părea să observe asta – comedianţii îşi îndreptaseră deja atenţia spre alte lucruri –, dar Carl da. Avea o sclipire de spaimă în ochi.

— N-am văzut exact unde se afla, recunoscu el, dar am văzut un cadran solar.

— L-ai citit?

— Da.

— Ce vrea ea de la înlănţuitor?

L-am apucat şi mai strâns de tunică.

— Nu ştiu. N-am făcut decât ce mi-a spus ea.

Se îndepărtă de mine.

— De ce mă întrebi toate astea?

Îmi vuia sângele în urechi.

— Uite-aşa.

I-am dat drumul tunicii.

— Iartă-mă. Sunt, pur şi simplu, nervoasă din cauza testelor.

Carl se înmuie, flatat.

— E de înţeles. N-am nicio îndoială că o să reuşeşti curând să treci la culoarea următoare.

— Şi după aia ce se-ntâmplă?

— După roz? Intrăm în batalion, bineînţeles. De-abia aştept să pun mâna pe împuţiţii ăia de Hoitari. O să fiu printre stacojii cât ai bate din palme.

Le căzuse deja în plasă. Ajunsese deja oştean, un ucigaş în devenire. Am zâmbit forţat şi am plecat.

Carl avea de ce să se mândrească. Era un văzător bun. Se folosise de Nashira ca să se concentreze pe un subiect, să-l vadă pe suprafaţa lucie a numenului pe care-l folosise, oricare ar fi fost acela. Acesta era darul prezicătorilor şi al unor auguri. Îşi puteau

sincroniza darurile cu dorinţele altei persoane – iscoditorul –, ca să le ghicească viitorul. Cartomanţii şi ghicitorii în palmă făceau asta tot timpul. Şi, indiferent de ce zicea Jaxon, era de multe ori folositor. Eterul era ca şi Scionet: o reţea de planuri onirice, fiecare cu informaţii care puteau fi accesate la apăsarea unui buton. Iscoditorul reprezenta un fel de motor de căutare, o cale de a vedea prin ochii spiritelor rătăcitoare.

În Nashira, Carl găsise iscoditorul perfect. Nu numai că-l văzuse pe Jax, dar descoperise şi un indiciu care să-i spună pe unde se găsea el. Unul dintre Cele şapte cadrane solare de pe coloană.

Trebuia să-l anunţ. Repede. Nu ştiam ce voia de la Jax, dar n-aveam de gând s-o las să-l aducă aici.

Julian mă urmă afară.

— Paige?

Mă apucă de mânecă.

— Ce ţi-a spus?

— Nimic.

— Eşti palidă.

— N-am nimic.

Doar când i-am văzut coaja din mână mi-am amintit de Seb.

— Ai de gând s-o mănânci?

— Nu. O vrei tu?

— Nu pentru mine. Pentru Seb.

— Unde l-ai găsit?

— Casa Amauroticilor.

— Aha. Deci la Londra se vâră în puşcărie văzători, iar aici amaurotici?

— Poate că asta o avea sens, pentru ei.

Am vârât coaja în buzunar.

— Ne vedem mâine. La apus?

— La apus.

Se opri.

Dac-o să pot ieşi.

Casa Amauroticilor era învăluită în întuneric când am ajuns. Chiar şi felinarele de afară fuseseră

stinse. Nu eram fraieră să mai încerc să-l conving pe Graffias să mă lase să intru – în schimb, m-am cățărat de-a dreptul pe burlan.

— Seb?

Nu era niciun pic de lumină în cameră. Se simțea izul de aer umed și rece dinăuntru. Seb nu răspunse.

Am apucat zăbrelele și m-am ghemuit pe pervaz.

— Seb, am șuierat. Ești înăuntru?

Nu era. În camera asta nu se afla niciun plan oniric. Chiar și amauroticii aveau planuri onirice, deși ale lor erau lipsite de culoare. Nicio nuanță emoțională, nicio urmă de activitate spirituală. Seb dispăruse.

Poate că-l duseseră la o reședință, la muncă. Poate că o să se întoarcă.

Sau poate că era o capcană.

Am tras coaja din mânecă și-am înțepenit-o între zăbrele. Am coborât înapoi pe burlan. Nu m-am simțit în siguranță decât în clipa în care am revenit pe solul tare.

Sentimentul nu dură. Pe când mă întorceam spre zona centrală a orașului, brațul îmi fu prins ca-ntr-o menghină. M-am întors ca să dau de doi ochi fierbinți, aprinși și duri, fixați într-ai mei.

7.Momeala

Stătea foarte liniştit. Purta o cămaşă neagră cu guler înalt, tivită cu aur. Mânecile îi ascundeau braţul pe care i-l bandajasem în timpul zilei.

Mă privi fără nicio expresie. Mi-am umezit buzele, încercând să mă gândesc la o scuză.

— Aşa, spuse, trăgându-mă mai aproape. Bandajezi răni *şi* hrăneşti sclavi amaurotici. Ce ciudat.

Repulsia mă făcu să-mi trag braţul. Îmi dădu drumul. L-aş fi putut înfrunta dacă n-aş fi fost încolţită, dar pe urmă i-am văzut pe ceilalţi. Patru Refi, doi bărbaţi şi două femei. Toţi patru având planurile onirice protejate în armuri de oţel. Când m-am aşezat în poziţie de apărare, începură să râdă de mine.

— Nu te prosti, 40.

— Nu vrem decât să vorbim cu tine.

— Vorbiţi cu mine, am spus.

Glasul parcă nici nu era al meu.

Custodele nu-şi luase o clipă ochii de pe faţa mea. În lumina unui felinar de gaz din apropiere, o nouă culoare îi fierbea în ochi. Nu râsese împreună cu ceilalţi.

Eram un animal hăituit, încercuit. Orice încercare de a scăpa din situaţia asta nu era doar o prostie, era pur şi simplu sinucidere.

— O să merg cu voi, le-am spus.

Custodele dădu din cap.

— Terebell, spuse, du-te la Suverana de sânge. Spune-i că am reţinut-o pe XX-59-40.

Reţinută? I-am aruncat o privire femeii. Asta trebuia să fie tutoarea Tildei şi a lui Carl, Terebell

Sheratan. Se uita la mine cu ochi ficşi şi galbeni. Avea părul întunecat şi lucios care i se curba în jurul feţei, ca o glugă.

— Da, Consort de sânge, răspunse.

Plecă înaintea escortei. Nu mi-am ridicat privirea de la vârfurile ghetelor.

— Hai, spuse Custodele. Regina de sânge aşteaptă.

Am pornit spre centrul oraşului. Paznicii se dădeau înapoi, la o distanţă respectuoasă de Custode. Ochii lui chiar căpătaseră o altă culoare: erau portocalii. Îmi prinse privirea.

— Dacă vrei să ştii ceva, poţi să mă întrebi, spuse.

— Unde mergem?

— Să-ţi dai primul test. Altceva?

— Ce te-a muşcat?

Îşi îndreptă privirea drept înainte. Apoi spuse:

— Îţi retrag permisiunea de a vorbi.

Aproape că mi-am despicat limba, muşcând-o puternic. Nenorocitul! Petrecusem ore în şir curăţindu-i rănile. L-aş fi putut omorî. Ar fi fost *mai bine* dacă îl omoram.

Custodele cunoştea bine oraşul. Ne conduse de-a lungul câtorva străzi, până ajunserăm în spatele altei reşedinţe, aceea unde avusese loc oraţia noastră. Pe o placă aşezată în exterior scria REŞEDINŢA SUZERANEI. Cei doi gardieni se înclinară la trecerea lui, apăsându-şi pumnii pe piept. Custodele nu-i băgă în seamă.

Porţile se închiseră în urma noastră. Zăngănitul zăvoarelor îmi făcu muşchii să mi se încordeze, ca nişte arcuri de oţel. Ochii îmi rătăceau de la un zid la altul, cercetând fiecare detaliu, în căutarea unui punct de care m-aş fi putut agăţa. Pe clădiri creşteau plante căţărătoare, dese şi sălbatice, caprifoi parfumat, iederă şi glicină, dar se ridicau doar câţiva metri deasupra solului. După aceea urmau ferestrele. Am mers pe o cărare de culoarea nisipului, care înconjura un oval de iarbă, unde se

înălţa un felinar solitar. Lumina lui strălucea prin panouri de sticlă roşie.

La capătul cărării se afla o uşă. Custodele nu se uită la mine, dar se opri.

— Să nu pomeneşti nimănui despre răni, spuse, aproape prea încet ca să-l pot auzi, sau vei avea motive serioase să regreţi că mi-ai salvat viaţa.

Făcu un semn către oamenii lui. Doi merseră să stea de fiecare parte a uşii; celălalt, un bărbat cârlionţat, cu o privire captivantă, veni să se aşeze de cealaltă parte. Flancată de paznici, am fost împinsă prin uşă, în interiorul rece al clădirii.

Încăperea în care am intrat era îngustă şi bogat ornamentată, cu pereţi de piatră de culoarea fildeşului. Pe peretele din stânga se împrăştiau culori calde, lumina trecând prin vitralii, care păreau să absoarbă strălucirea lunii. Am observat cinci plăci memoriale, dar n-am avut timp să mă opresc şi să le citesc. Eram condusă spre un loc de unde ţâşnea o lumină, sub o arcadă. Custodele mă conduse de-a lungul a trei trepte de marmură neagră, apoi căzu într-un genunchi şi-şi coborî capul. Am făcut acelaşi lucru, când paznicul s-a uitat ţintă la mine.

— Arcturus.

O mână înmănuşată îi ridică chipul, ţinându-l de bărbie. Am riscat şi am aruncat o privire.

Apăruse Nashira. În seara asta purta o rochie neagră care o acoperea de la gât în jos, strălucind în ape, la lumina lumânărilor. Îşi apăsă buzele de fruntea Custodelui, iar el îi aşeză mâna pe abdomen.

— Văd că ne-ai adus mica noastră elevă minune, spuse Nashira, cu ochii la mine. Bună seara, XX-40.

Mă măsură din cap până-n picioare, şi am avut sentimentul că încerca să-mi citească aura. Am ridicat nişte paveze, încercând să mă apăr.

Custodele nu se mişcă. Nu-i puteam vedea faţa.

Un rând de Refaiţi se întindea în spatele perechii, toţi cu glugi pe capete şi purtând pelerine. Aurele lor păreau să umple capela, hărţuind-o pe mea. Eram singurul om din încăpere.

— Presupun că ştii de ce eşti aici, spuse Nashira.

Mi-am ţinut gura închisă. Ştiam că dădusem de necaz pentru că îi dusesem de mâncare lui Seb, dar mai erau o mulţime de alte lucruri din cauza cărora puteam avea probleme: că îl pansasem pe Custode, că mă furişam prin oraş, că eram om. Cel mai probabil, Carl raportase că îl întrebasem despre viziunea lui.

Sau poate ştiau ce sunt.

— Am găsit-o lângă Casa Amauroticilor, spuse paznicul.

Era leit Pleione, până şi în ceea ce priveşte forma ochilor.

— Se furişa prin întuneric, ca un şobolan în canal.

— Mulţumesc, Alsafi.

Nashira îşi coborî privirea spre mine, dar nu mă invită să mă ridic.

— Am înţeles că ai dus pe ascuns hrană unuia dintre servii amaurotici, 40. Ai vreun motiv pentru care ai făcut asta?

— Pentru că îl înfometaţi şi-l bateţi ca pe un animal. Are nevoie să-l vadă un doctor, să meargă la spital.

Vocea mea răsună în capela întunecată. Refaiţii cu glugă păstrară tăcerea.

— Îmi pare rău că gândeşti aşa, spuse Nashira, dar, în ochii Refaiţilor – ochi care în prezent veghează peste ţara ta – oamenii şi fiarele sunt la acelaşi nivel. Noi nu ducem animalele la medic.

Simţeam că mă albesc de furie, dar am înghiţit ceea ce-mi stătea pe limbă. N-aş fi făcut decât să provoc moartea lui Seb.

Nashira se întoarse. Custodele se ridică în picioare, iar eu i-am urmat exemplul.

— Poate îţi aminteşti din oraţie, 40, că ne place să-i punem la încercare pe oamenii pe care-i strângem în vremea Sezonului Oaselor. Vezi tu, noi trimitem tunicile stacojii după oameni cu aură, dar nu ne putem da întotdeauna seama ce abilităţi implică aura respectivă. Mărturisesc că am mai făcut greşeli. Un personaj promiţător se poate dovedi mai puţin incitant decât un cartomant vagabond oarecare, tu însă vei fi fără îndoială mult mai distractivă. Aura ta vorbeşte despre tine.

Făcu un semn.

— Hai, arată-ne ce talente ai.

Custodele şi Alsafi se depărtară de mine cu un pas. Nashira şi cu mine eram acum faţă în faţă, de-o parte şi de alta a încăperii.

Muşchii mi se încordară. În mod sigur nu şi-ar fi dorit să mă *lupt* cu ea. Aş fi pierdut. Ea şi îngerii ei mi-ar fi sfărâmat planul oniric. Îi simţeam dându-i târcoale, aşteptând să-şi apere gazda.

Dar apoi mi-am amintit ce-mi spusese Liss: Nashira îşi dorea un Călător oniric. Am gândit foarte repede. Poate că exista ceva ce aş fi putut face, un lucru pe care nu l-ar fi putut contracara, poate că aveam vreun avantaj pe care să-l pot folosi împotriva ei.

M-am gândit la tren. Fără un Călător sau oracol în anturajul ei, Nashira nu putea să afecteze eterul. Şi dacă nu era cumva în stare să consume spiritul unui indescifrabil, mi-aş fi putut lăsa spiritul să cutreiere prin mintea ei.

O puteam ucide.

Planul A se făcu praf şi pulbere la întoarcerea lui Alsafi. Ducea în braţe un trup fragil, o formă cu un sac negru pe cap. Prizonierul fu aşezat într-un scaun şi încătuşat acolo. Degetele îmi amorţiră. Era oare unul dintre ceilalţi? Ajunseseră în Cadrane şi îmi găsiseră banda?

Dar n-am simţit nici urmă de aură. Era un amaurotic. M-am gândit la tata şi mi-a venit rău, dar trupul era prea mic, prea subţire.

— Cred că voi doi vă cunoaşteţi, spuse Nashira.

I-au tras sacul de pe cap. Mi-a îngheţat sângele în vine.

Seb. Puseseră mâna pe el. Avea ochii umflaţi cât prunele, părul îi atârna pe chip în şuviţe năclăite de sânge, iar buzele îi erau crăpate şi însângerate. Restul feţei îi era mânjit cu sânge uscat. Mai văzusem oameni bătuţi până la sânge, atunci când victimele lui Hector se târau în Cadrane ca să-i ceară ajutorul lui Nick, dar niciodată în halul ăsta. Niciodată nu mai văzusem o victimă atât de tânără.

Paznicul îl mai izbi o dată, făcându-i altă vânătaie pe obraz. Deşi abia mai era conştient, Seb reuşi să-şi ridice privirea spre mine.

— Paige.

Glasul lui frânt îmi făcu să-mi clocotească sânge în ochi. M-am întors spre Nashira.

— Ce i-aţi făcut?

— Nimic, spuse ea, dar *tu* o să-i faci.

— Ce?

— Este timpul să-ţi câştigi următoarea tunică, XX-40.

— Ce naiba vrei să spui?

Alsafi îmi aplică o lovitură atât de straşnică peste cap, că aproape mă doborî. Mă apucă de păr şi mă trase cu faţa spre el.

— În prezenţa Suveranei de sânge *nu* vei mai folosi niciodată cuvinte vulgare. Ori îţi ţii gura, ori ţi-o cos.

— Răbdare, Alsafi. Las-o să se înfurie.

Nashira ridică o mână.

— La urma urmei, în tren era furioasă.

Îmi ţiuiau urechile. Două chipuri îmi năvăliră în minte, din fundul memoriei. Două trupuri căzute pe podeaua vagonului. Unul mort, unul nebun. Victimele mele. Oamenii pe care-i omorâsem.

Acesta era testul meu. Ca să-mi câştig noua uniformă, trebuia să ucid un amaurotic. Trebuia să-l omor pe Seb.

Nashira ghicise, cu siguranţă, ce sunt. Ghicise că spiritul meu avea capacitatea să-şi părăsească sălaşul firesc din trup. Că eram capabilă să ucid mai repede ca gândul, fără să vărs vreun strop de sânge. Voia să mă vadă în acţiune. Voia să dansez. Voia să vadă dacă e un dar care merită să fie furat.

— Nu, am spus.

Nashira era foarte liniştită.

— Nu? Cum n-am răspuns, a continuat: Refuzul nu este o opţiune. Te vei supune sau vom fi obligaţi să scăpăm de tine. Fără îndoială, Marele Inchizitor ar fi foarte mulţumit să-ţi scoată insolenţa pe nas.

— Atunci omoară-mă, i-am spus. De ce să mai aştepţi?

Cei treisprezece judecători nu spuseră nimic. Nici Nashira. Se uită numai la mine, în mine. Încerca să-şi dea seama dacă mă prefăceam.

Alsafi nu vorbise aiurea. Mă apucă de încheietură şi mă târî spre scaun. Cum loveam din picioare şi mă zbăteam, mi-a trecut un braţ musculos prin jurul gâtului.

— Fă-o, îmi mârâi în ureche, ori îţi zdrobesc coastele şi te înec în propriul sânge. Mă scutură atât de tare, că-mi tremură vederea. Ucide-l pe băiat. Fă-o acum.

— Nu, am spus.

— Supune-te.

— *Nu.*

Alsafi începu să strângă mai tare. I-am înfipt unghiile în mânecă. I-am trecut degetele peste coaste şi i-am găsit cuţitul de la brâu. Un cuţit de tăiat hârtie, pentru plicuri, dar era suficient. N-a fost nevoie decât de o împunsătură că să-l fac să-mi dea drumul. M-am împleticit spre o stranã, având cuţitul tot în mână.

— Să nu te apropii, l-am avertizat.

Nashira râse. Judecătorii îi ţinură isonul. La urma urmei, pentru ei eram doar un alt soi de comediant. Alt om neînsemnat, cu capul plin de confetti şi de artificii.

Custodele însă nu râse. Privirea lui nu se dezlipise de pe faţa mea. Am îndreptat vârful cuţitului spre el.

Nashira păşi spre mine.

— Impresionant, spuse ea. Îmi place de tine, XX-40. Ai caracter.

Mâna îmi tremura.

Alsafi aruncă o privire spre tăietura pe care i-o făcusem pe braţ. Prin piele îi ieşea un fluid luminos. Când mi-am coborât privirea asupra cuţitului, am văzut aceeaşi materie peste tot pe lamă.

Seb plângea. Am strâns mai tare lama, dar mâinile îmi erau umede şi reci. N-aveam ce face cu un cuţit de hârtie împotriva a cincisprezece Refaiţi. În plus, eu de-abia eram în stare să folosesc armele albe, şi nici vorbă să fiu în stare să arunc cu precizie un cuţit.

În afara celor cinci îngeri din jurul Nashirei, nu mai erau spirite din care să fac un fuior. Trebuia să mă apropii mult mai mult de Seb ca să-i tai legăturile şi să-l eliberez. După aceea, trebuia să văd cum puteam scăpa amândoi cu viaţă de acolo.

— Arcturus, Aludra – dezarmaţi-o, spuse Nashira. Fără spirite.

Unul dintre judecători îşi dădu jos gluga.

— Cu plăcere.

Am măsurat-o. Era tutoarea lui Julian – o fiinţă cu înfăţişare vicleană, cu un păr blond şi lins şi cu ochi de felină. Custodele rămase în urma ei. Le-am măsurat aurele.

Aludra era o fiinţă sălbatică. Poate că părea, la prima vedere, civilizată, dar simţeam că de-abia se abţinea să nu saliveze, precum un animal de pradă. Tânjea după o luptă, incitată de slăbiciunea lui Seb, şi poftind la aura mea. Voia să muşte din strălucirea ei, şi voia s-o facă imediat. Custodele era mai închis, mai rece, iar intenţiile îi erau obscure, ceea ce însă îl făcea şi mai periculos. Dacă nu-i puteam citi aura, nu-i puteam anticipa nici acţiunile.

M-a fulgerat un gând. Sângele Custodelui mă făcuse să mă simt mai aproape de eter. Dacă aş putea face asta din nou? Am tras aer în piept, cu lama aproape de faţă. Mirosul rece îmi aţâţă simţurile la extrem. Eterul mă învălui precum o apă rece, cotropindu-mă. Cu o mişcare scurtă de mână, am aruncat cuţitul spre faţa Aludrei, ţintind-o drept între ochi. Se feri cu greu. Precizia mi se îmbunătăţise. În mod semnificativ.

Aludra apucă un candelabru greu şi se năpusti către mine.

— Hai, copilă, spuse ea. Dansează cu mine.

M-am retras. Nu-i eram de niciun folos lui Seb dacă mă alegeam cu capul sfărâmat.

Aludra atacă. Misiunea ei: să mă pună la pământ şi să se hrănească din ceea ce ar mai fi rămas din mine. Dacă nu mi s-ar fi ascuţit atât de tare simţurile, probabil că ar fi reuşit. M-am rostogolit ca s-o evit şi, în loc să mă strivească, candelabrul se izbi de capul unei statui. M-am ridicat pe dată înapoi pe picioare, am sărit peste altar şi am ţâşnit de-a lungul capelei, pe lângă Refii cu glugi, din strane.

Aludra îşi recuperă arma. Am auzit şuieratul aerului stârnit de candelabrul pe care îl azvârlise prin capelă. Seb îmi urlă numele, când îi trecu peste cap.

Am pornit spre uşile deschise, dar calea aceasta de evadare a fost pe dată închisă.

Un paznic le trânti închizându-le din afară, şi mă încuie în capelă – pe mine şi pe spectatorii mei. Fără să am vreme să încetinesc, m-am izbit direct în uşi. Impactul îmi tăie răsuflarea. Mi-am pierdut echilibrul. Capul mi se izbi de marmura tare. O fracţiune de secundă mai târziu, candelabrul se izbi de uşi. De-abia am avut timp să mă dau deoparte înainte de a se sfărâma de podea, în locul unde-mi fuseseră picioarele. Zgomotul răsună prin capelă ca o bătaie de clopot.

Aveam o durere surdă la baza craniului, dar n-aveam timp să stau locului. Aludra mă ajunse din urmă. Mă prinse de grumaz cu degetele ei înfăşurate în mănuşile de piele şi-mi înfipse degetele mari în gâtlej. Simţeam că mă sufoc. Ochii mi se umplură de sânge, care mă orbi. Îmi lua aura, aura *mea.* Ochii îi deveniră de un roşu torid.

— Aludra, opreşte-te.

Aceasta nu părea să audă. În gură simţeam gust de metal.

Cuţitul zăcea lângă mine. Degetele îmi înaintau centimetru cu centimetru spre el, dar Aludra mă prinse de încheietură.

— Acum e rândul meu.

Mai aveam o singură şansă să trăiesc. În timp ce îmi ţinea cuţitul la obraz, mi-am propulsat spiritul în eter.

Sub formă de spirit, vedeam cu alţi ochi, pe un nou plan. Aici, aveam darul viziunii. Eterul apărea ca un vid tăcut, împânzit cu sfere asemenea unor stele, fiecare sferă fiind un plan oniric. Aludra era fizic aproape de mine, aşadar „sfera“ ei nu era nici ea prea departe. Ar fi fost sinucidere curată să încerc să-i pătrund în minte – era foarte bătrână şi foarte puternică –, dar pofta ei pentru strălucirea aurei îi slăbise mecanismele de apărare. Acum ori niciodată. M-am năpustit în mintea ei.

Nu era pregătită, iar eu eram rapidă. I-am atins zona nopţii adânci înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Când a făcut-o, însă, m-a aruncat afară ca pe un glonţ. Mi-am intrat la loc în trup înainte să-mi dau seama, cu ochii aţintiţi în tavanul capelei. Aludra era în genunchi, ţinându-se de cap.

— Scoateţi-o afară, scoateţi-o afară, urlă ea. E Călătoare!

M-am ridicat în picioare, împleticindu-mă şi gâfâind, doar ca să mă împiedic de Custode, care mă prinse de umeri. Degetele lui înmănuşate mi se înfipseră în carne. Nu încerca să mă rănească, ci doar să mă reţină, să-mi limiteze mişcările, însă

spiritul meu era ca o capcană: reacţiona la pericol. Aproape împotriva propriei voinţe, am încercat acelaşi atac.

De data asta, nici măcar n-am ajuns în eter. Nu mă puteam mişca.

Custodele. El era. Acum el era cel care îmi sorbea energia, sugându-mi din aură ca o lipitoare. Nu puteam face decât să mă privesc, şocată, în timp ce eram atrasă spre el precum o floare către discul soarelui.

Peste câteva clipe se opri. Era ca şi cum s-ar fi rupt un fir care se întindea între noi. Iar ochii îi erau de un roşu strălucitor, ca de sânge.

Mi-am aţintit privirea în ei. El făcu un pas înapoi şi îi aruncă o privire Nashirei. Se lăsă tăcerea. Apoi Refaiţii, având capetele acoperite cu glugi, se ridicară în picioare şi aplaudară. M-am aşezat pe podea, încremenită.

Nashira îngenunche lângă mine şi-mi puse o mână înmănuşată pe cap.

— Frumos. Mica mea Călătoare.

Am simţit gust de sânge. Ştia asta.

Nashira se ridică în picioare şi se întoarse spre Seb, care o urmărise cuprins de spaimă – câtă spaimă putea să mai simtă din cauza rănilor. Acum, ochiul lui abia deschis se oprise asupra ei, în timp ce se îndrepta către spătarul scaunului.

— Îţi mulţumesc pentru servicii. Îţi suntem recunoscători.

Îi prinse capul în mâini.

— La revedere.

— Nu, vă rog, nu – vă *rog!* Nu vreau să mor. Paige…!

Nashira îi smuci capul într-o parte. Seb făcu ochii mari, iar printre buze îi scăpă un gâlgâit.

Îl omorâse.

— Nu! Cuvântul îmi ţâşni din gâtlej. Nu puteam să pricep ce se întâmplă. Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Tocmai… tocmai ce l-ai…

— Prea târziu.

Nashira îi lăsă capul din mâini. Acesta căzu, moale.

— Puteai s-o faci tu, 40. Fără durere. Trebuia doar să fi făcut ce ţi-am cerut.

Surâsul ei a umplut paharul. Ea *zâmbea.* Am alergat spre ea, simţind lavă zvârcolindu-mi-se prin vine. Custodele şi Alsafi mă apucară de braţe, trăgându-mă înapoi. Am izbit din picioare şi am lovit în dreapta şi în stânga, zbătându-mă, până când părul mi s-a înmuiat de sudoare.

— Căţea, am urlat. Căţea, căţea ticăloasă! Nici măcar nu era văzător!

— Adevărat, nu era, spuse Nashira ocolind scaunul. Dar din spiritele amauroticilor ies cei mai buni servitori. Nu crezi?

Alsafi era pe cale să-mi disloce umărul. M-am repezit cu ghearele la braţul Custodelui, cel rănit, pe care-l îngrijisem. S-a încordat de durere. Nu-mi păsa.

— O să vă omor, i-am spus, iar vorbele mele se îndreptau către toţi.

Abia puteam să respir, dar am spus-o.

— Am să vă omor. Jur că am să vă omor.

— Nu-i nevoie să juri, 40. O să jurăm noi pentru tine.

Alsafi mă azvârli la podea. Capul mi se izbi de marmura tare. Vederea mi se întunecă. Am încercat să mă mişc, dar ceva mă ţinea în loc. Un genunchi în spate. Zgâriam cu degetele podeaua de marmură. Apoi am simţit o durere năucitoare în umăr, cea mai intensă durere pe care o încercasem vreodată. Fierbinte, mult prea fierbinte. Miros de carne prăjită. Nu m-am putut abţine şi am scăpat un urlet.

— Jurăm credinţă nepieritoare Refaiţilor.

Nashira nu-şi lua o clipă ochii de la mine.

— Ne legăm sub semnul focului. XX-59-40, eşti pe veci legată de Custodele din Mesarthim. Te vei lepăda de numele tău adevărat, cât vei trăi. Viaţa ta ne aparţine.

Focul îmi pătrundea în piele. Nu mă puteam gândi la nimic, decât la durere. Asta trebuia să fie. Îl omorâseră pe Seb şi acum mă omorau pe mine. Lumina deveni un ac.

8.Despre numele meu

Aveam prea mult flux în sânge. Mă roteam în fugă prin propriul plan oniric. Fluxul îl deformase şi îi sfârtecase formele şi culorile. Îmi auzeam inima bătând şi simţeam aerul arzându-mi gâtul la fiecare respiraţie.

Mă ucid. Gândul nu mă părăsea, în timp ce mă zbăteam împotriva propriei minţi, urmărind-o cum se sfărâmă, ca un lemn arzând într-o vatră. Asta trebuia să fie. Nashira ştia ce sunt. Mă otrăvise şi acum eram în pragul morţii. N-o să dureze prea mult, la urma urmei un plan oniric nu-şi putea menţine forma într-un corp neînsufleţit. Pe urmă gândul se deşiră şi se topi, iar eu am rămas să rătăcesc prin cotloanele întunecate ale propriului cap.

Apoi l-am găsit. Tărâmul meu scăldat de soare, unde sălăşluia frumuseţea. Siguranţa. Căldura. Am alergat spre el, dar înaintam ca prin nisip umed. Norii negri se agăţau de mine, trăgându-mă înapoi în negură şi-n umbră. Mă luptam împotriva fluxului, izbind din picioare şi zvârcolindu-mă ca să scap din ghearele lui, precum o sămânţă în lumina soarelui, în câmpul cu flori.

Toţi oamenii din lume au un plan oniric, mirajul încântător din mintea lor. În vis, chiar şi amauroticii îşi pot vedea zona însorită – numai că nu foarte clar. Văzătorii pot privi în interiorul propriei minţi şi pot să trăiască acolo până când mor de foame. Zona mea însorită era un câmp plin cu flori roşii, un lan care se unduia şi care se schimba, în funcţie de dispoziţia mea. Vedeam străfulgerări din lumea din afara trupului, simţeam legănarea pământului

când îmi goleam stomacul de puţina mâncare înghiţită. Dar în mintea mea eram calmă, urmărind prăpădul pe care îl făcea fluxul în jurul meu. Zăceam printre flori şi îmi aşteptam sfârşitul.

Eram înapoi în camera mea, la Magdalen. Gramofonul bolborosea undeva pe aproape. Altă melodie favorită de-a lui Jaxon de pe lista neagră, *Did You Ever See a Dream Walking?* Zăceam cu faţa în jos pe divan, fără nimic pe mine de la mijloc în sus. Părul îmi fusese răsucit într-un coc.

Mâna mi se îndreptă spre faţă. Piele. Rece, lipicioasă. Trăiam. În chinuri, este adevărat, dar eram vie. Nu mă omorâseră.

Mă durea prea tare întregul corp ca să stau nemişcată. Am încercat să mă scol în capul oaselor, dar greutatea capului mă împiedica să mă ridic mai sus de câţiva centimetri. În spatele umărului drept simţeam o fierbinţeală atroce. O durere surdă în vintre îmi arăta unde-mi vârâseră acul –, dar trauma era de data asta mai adâncă.

Fluxul era unul dintre puţinele droguri care acţionau mai bine dacă erau introduse în arteră, şi nu în venă. Coapsa îmi era fierbinte şi umflată. Pieptul mi se ridica şi se cobora. Ardeam. Reful care mă injectase, oricare-o fi fost acela, fusese nu numai foarte neîndemânatic, ci şi plin de cruzime. Îmi aminteam vag de Suhail aruncându-mi o căutătură chiorâşă înainte ca totul să se înnegrească în faţa ochilor mei.

Poate că încercaseră *într-adevăr* să mă ucidă. Poate că eram pe moarte.

Am întors capul într-o parte. În vatră fusese aprins focul. Şi mai era cineva în cameră: tutorele meu.

Stătea în jilţul lui, cu privirea aţintită la flăcări. Am privit prin cameră, cu o ură intensă faţă de el. Îi mai simţeam încă mâinile pe mine, ţinându-mă şi împiedicându-mă să-l salvez pe Seb. S-o fi ascuns prin sufletul lui vreun sentiment de vinovăţie pentru

crima aceasta inutilă? Îi păsa oare vreun pic de sclavii neajutoraţi din Casa Amauroticilor? Mă întrebam dacă îi păsa în general de ceva. Chiar şi interacţiunile lui cu Nashira păreau mecanice. Oare pentru ce trăia creatura asta, dac-o fi existat vreun scop?

Probabil că mi-a simţit privirea, pentru că s-a ridicat în picioare. Am rămas locului, prea înspăimântată să fac vreo mişcare. Corpul mă durea în prea multe puncte. Custodele îngenunche lângă divan. Când şi-a ridicat mâna, am tresărit. Îmi atinse obrazul pârjolit cu dosul degetelor. Ochii îi reveniseră la culoarea lor de un auriu neutru, ca merele galbene.

Mă durea gâtlejul, mistuit de febră.

— Spiritul lui? am rostit cu mare greutate. A plecat?

— Nu.

Am avut nevoie de toată forţa de care eram în stare ca să-mi ascund durerea. Dacă nimeni nu rostea ultima incantaţie, Seb era obligat să mai rătăcească. Tot speriat, tot singur şi, cel mai rău lucru dintre toate, tot prizonier.

— De ce nu m-a omorât? Vorbele îmi râcâiau gâtul. De ce nu m-a terminat pur şi simplu?

Custodele ignoră întrebarea. După ce-mi cercetă umărul, luă un pocal de pe noptieră. Era plin ochi cu un lichid întunecat. L-am urmărit cu privirea. Îmi înălţă cupa la buze, sprijinindu-mi ceafa cu o mână. M-am tras înapoi. Scoase un mârâit uşor.

— O să-ţi micşoreze umflătura de la picior, spuse. Bea.

Mi-am smucit capul de-o parte. Custodele îmi îndepărtă cupa de buze.

— Nu vrei să te vindeci?

L-am privit în ochi până şi-a întors privirea.

Probabil că supravieţuisem dintr-o întâmplare. N-aveau niciun motiv să nu mă omoare.

— Ai fost însemnată, spuse. Trebuie să-mi dai voie să-ţi oblojesc rana timp de câteva zile, altfel o

să se infecteze.

M-am răsucit să-mi văd umărul, acoperindu-mi sânii cu cearşaful. Însemnată cu… cu ce? Mi-am pipăit pielea întinsă cu degete tremurătoare. XX-59-40. *O nu, nu!*

— Nenorocitule, nenorocit descreierat ce eşti! Te omor! Aşteaptă tu numai, când ai să dormi…

Mă ustura prea tare gâtul. M-am oprit, gâfâind. Custodele îmi şfichiui faţa cu privirea, ca şi cum ar fi încercat să descifreze un text într-o limbă necunoscută.

Nu era prost. De ce se uita aşa la mine? Mă însemnaseră ca pe un animal. Contam chiar mai puţin decât un animal. Eram un număr.

Tăcerea era întreruptă doar de respiraţia mea gâfâitoare. Custodele îmi puse o mână înmănuşată pe genunchi. Mi-am tras piciorul să nu mă atingă, declanşând o durere care mă fulgeră până în vârful degetelor.

— Nu mă atinge!

— Semnul nu o să te mai doară cu timpul, spuse, dar cu artera femurală e altă poveste.

Mâna îl alunecă mai jos, dându-mi deoparte cearşafurile de pe picior. La vederea coapsei dezgolite, am crezut că o să vărs din nou. Toată zona din jurul arterei femurale îmi era neagră şi plină de vase sparte de sânge. Custodele îmi apăsă uşor de tot piciorul, atât cât ai apăsa un arc foarte sensibil. M-am înecat.

— Rana asta n-o să se vindece singură. Rănile provocate de flux nu se pot vindeca dacă nu iei încă un antidot, unul mai puternic.

Am crezut că o să mor dacă apăsa mai tare.

— Să putrezeşti în iad! am icnit.

— Nu există iad. Doar eter.

Am strâns din dinţi, tremurând din cauza efortului de a nu izbucni în plâns.

Custodele îşi luă mâna de pe piciorul meu şi îmi întoarse spatele.

N-aş putea spune cât am zăcut acolo, slăbită şi pradă vedeniilor. Nu mă puteam gândi la altceva decât la cât de mult trebuie să-i placă toate astea, să vadă cum ne întoarcem, fiecare, la rolul lui firesc. El era cel care avea putere asupra mea, de data asta, puterea de a mă privi chinuindu-mă şi transpirând în aşternuturi. Şi de data asta leacul era în mâna lui.

Se iveau zorile. Ceasul ticăia. Custodele stătea, pur şi simplu, în jeţul lui, aţâţând focul. N-aveam idee ce aştepta. Dacă voia să mă răzgândesc în privinţa leacului, o să stea acolo mult şi bine. Poate că i se spusese doar să mă urmărească, să se asigure că nu-mi fac singură felul. Nu pot spune că nu eram tentată să încerc asta. Durerea era absolut îngrozitoare. Piciorul îmi era rigid şi nu se mişca decât în spasme. Pielea umflată se întindea şi lucea, ca un furuncul gata să se spargă.

Pe măsură ce orele se târau, Custodele se mişca dintr-un loc într-altul: trecea la fereastră, la fotoliu, la baie, la pupitru şi înapoi la fotoliu.

Ca şi cum nici n-aş fi fost acolo. Într-un rând ieşi chiar din cameră şi se întoarse cu nişte pâine caldă, dar am dat-o deoparte. Voiam să-l fac să creadă că sunt în greva foamei. Îmi voiam puterea înapoi. Voiam să se simtă la fel de mărunt cum mă simţeam şi eu.

Durerea din coapsă refuza să scadă, dimpotrivă, devenea şi mai rea, dacă aşa ceva era posibil. Am apăsat pielea înnegrită. Şi-am tot apăsat, din ce în ce mai tare, până am văzut steluţe în faţa ochilor. Sperasem să mă facă să-mi pierd cunoştinţa, numai ca să am parte de câteva ore de uşurare, dar nu mă făcu decât să vărs din nou. Custodele mă privea cum mă înec, în timp ce vărsăm bilă acidă într-un lighean. Avea privirea goală. Aştepta să cedez, să mă rog de el.

M-am uitat la lighean cu privirea înceţoşată. Începeam să vărs sânge, în cheaguri groase. Capul mi se prăvăli, izbindu-se de perne.

Probabil că am leşinat. Afară se întuneca din nou când m-am trezit. Poate că Julian se întreba pe unde sunt, asta dacă reuşise să iasă din reşedinţă. Probabil că nu. Creierul nu mi se putea concentra decât asupra acestor lucruri, pentru că toată durerea dispăruse, în mod inexplicabil.

Tot aşa şi senzaţia din picior.

Spaima îmi îngheţă spinarea. Am încercat să-mi mişc degetele de la picioare, să-mi răsucesc glezna, dar nu se întâmplă nimic.

Custodele era lângă mine.

— Trebuie să-ţi spun că, zise, dacă nu-ţi tratezi infecţia, foarte probabil ai să-ţi pierzi piciorul. Sau viaţa.

L-aş fi scuipat, dar eram deshidratată din cauza vărsăturilor. Am clătinat din cap. Vederea mi se înceţoşa.

— Nu te prosti, continuă el.

Mă apucă de cap şi mă obligă să îl privesc.

— Ai nevoie de picioare.

Aici mă prinsese la înghesuială. Avea dreptate: nu-mi puteam pierde piciorul. Trebuia să evadez. De data asta, când mi-a apucat din nou capul cu mâna, am deschis gura şi am băut din cupă. Avea un gust neplăcut, de pământ şi de metal. Custodele dădu din cap.

— Foarte bine.

I-am aruncat o privire încărcată de ură, dar efectul acesteia a fost temperat de uşurarea pe care am simţit-o când piciorul a început să mă furnice. Am băut până la fund cupa cu lichid respingător şi m-am şters la gură cu o mână fermă.

Custodele ridică din nou cearşaful. Coapsa îşi revenea deja la dimensiunile normale.

— Acum suntem chit, am murmurat.

Gâtlejul mi-era pârjolit.

— Gata. Eu te-am vindecat pe tine, iar tu m-ai oblojit pe mine.

— Nu m-ai vindecat niciodată.

— Cum? am bâiguit.

— N-am fost rănit niciodată.

— Nu-ţi aminteşti?

— Aşa ceva nu s-a întâmplat.

N-am crezut nicio clipă că îmi imaginasem întreaga întâmplare. Purta încă mâneci lungi, aşa că nu prea aveam cum să-i arăt rana, însă chiar se întâmplase. Refuzul lui de a recunoaşte nu schimba cu nimic lucrurile.

— Atunci probabil că am greşit, am spus.

Custodele nu şi-a luat o clipă ochii de la mine. Mă privea cu interes. Un interes rece, lipsit de orice pasiune.

— Da, spuse, chiar ai greşit.

Am luat spusele lui ca pe un avertisment.

Din turn se auzi sunetul clopotului. Custodele aruncă o privire pe fereastră.

— Poţi pleca. Nu eşti aptă să începi instrucţia în seara asta, dar trebuie să găseşti ceva de mâncare.

Arătă spre o urnă de pe etajera de deasupra şemineului.

— Sunt nişte numene acolo. Ia câte ai nevoie.

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

— Pentru că îţi trebuia o uniformă nouă.

Ridică o uniformă roz şi mi-o arătă.

— Felicitări, Paige. Ai fost promovată.

Era prima dată când îmi spunea pe nume.

9.Varietate

Trebuia să scap din locul ăsta. A fost primul meu gând atunci când am păşit în frigul muşcător. Sheol I arăta la fel ca înainte, de parcă Seb nu ar fi păşit niciodată pe străzile sale, dar eu arătam altfel. În loc de alb, purtam o tunică de un roz pal. Pe noua mea vestă, ancora avea aceeaşi nuanţă de roz greţos. Eram pătată.

Nu puteam trece un alt test. Pur şi simplu nu puteam. Dacă la primul test au omorât un copil, ce îmi vor face la cel de-al doilea? Cât sânge va trebui să curgă până când voi ajunge o tunică stacojie? Trebuia să plec. Trebuia să existe vreo cale de ieşire, chiar dacă era nevoie să mă strecor printr-un câmp minat. Orice era mai bine decât coşmarul ăsta.

Pe când îmi croiam drum prin Porumbărie, cu piciorul drept slab şi atârnând greu, am simţit o răceală neobişnuită în stomac. De fiecare dată când unul dintre arlechi se uita la mine, expresia i se schimba. Pe feţele lor nu se mai putea citea nimic. Îşi coborau capetele. Tunica mea era un avertisment: vânzătoare, trădătoare. Ţineţi-vă deoparte. Sunt o ucigaşă.

Nu eram o ucigaşă. Nashira îl ucisese pe Seb, nu eu, dar arlechii nu ştiau asta. Probabil că dispreţuiau pe oricine care nu purta o tunică albă. Ar fi trebuit să rămân să-mi petrec noaptea la Magdalen. Dar atunci ar fi trebuit să stau alături de Custode, iar eu nu mai puteam suporta nici măcar o clipă tovărăşia lui. Am înaintat şchiopătând prin pasajele claustrofobice. Trebuia s-o găsesc pe Liss.

Mă putea ajuta să ies din coşmarul acesta îngrozitor. Trebuia să existe o cale.

— Paige?

M-am oprit, iar piciorul îmi tremura. Efortul pe care trebuia să-l fac ca să merg mă epuiza. Liss privea din camera ei. Aruncă o privire asupra tunicii de culoare roz şi înlemni.

— Liss, am început.

— Ai trecut testul.

Faţa i se întunecase.

— Da, am spus, dar…

— Pe cine au arestat din cauza ta?

— Pe nimeni.

Privirea ei neîncrezătoare mă făcu să-mi dau seama că trebuie să-i spun.

— Au încercat să mă facă să-l omor pe… Seb. Amauroticul.

Am coborât privirea.

— Şi acum e mort.

Tresări.

— Aşa, spuse. Atunci, ne vedem mai târziu.

— Liss, am spus. Ascultă-mă, te rog. Tu nu…

Trase perdeaua peste uşă, închizându-mi calea. Am alunecat de-a lungul peretelui, epuizată. Nu eram una de-a lor.

Seb. I-am rostit numele în minte, încercând să-i ademenesc spiritul din locul unde îl ascunseseră, dar eterul nu dădea niciun semn. Nici măcar o tresărire. Chiar şi atunci când i-am folosit numele de familie nu s-a întâmplat nimic. Sigur îmi lipsea un nume. Băiatul care fusese atât de dependent de mine, atât de sigur că am să-l salvez, îmi rămăsese străin până şi în moarte.

O pereche de ochi părea că mă priveşte de după draperie. Lissa credea, probabil, despre mine că sunt o fiinţă de cea mai joasă speţă. Am închis ochii, încercând să ignor durerea surdă din coapsă. Poate găseam altă tunică roz cu care să schimb informaţii, dar nu îmi doream aşa ceva. Nu puteam avea încredere în ei. Mai toţi *chiar* erau ucigaşi.

Mai toţi *chiar* trădaseră pe cineva. Dacă voiam să vorbesc cu cineva care nu era un trădător, trebuia să-i dovedesc Lissei că poate avea încredere în mine. Cu un efort care mă lăsă lac de sudoare, m-am tras în picioare şi am pornit spre baraca unde se vindea mâncare. Poate că-l găseam pe Julian. Nu că el ar fi vrut să stea de vorbă cu mine, dar poate că mi-ar fi acordat, cel puţin, o şansă.

O lumină îmi atrase privirea. O sobă. Un grup de arlechi fumau într-un mic şopron, stând într-o rână, trăgând fumul în piept. Steliţă, bineînţeles.

Se afla şi Tilda printre ei, ţinându-şi capul sprijinit pe o pernă, iar tunica ei albă era murdară şi mototolită, ca un şerveţel folosit. Am scotocit prin jiletcă în căutarea capsulei verzi pe care o luasem la mine. Ferindu-mi piciorul, am îngenuncheat lângă ea.

— Tilda?

Întredeschise ochii.

— Mmm… Ce-i?

— Am adus pastila.

— Stai puţin. Încă domnesc încă. Dă-mi un minut, păpuşă. Poate două. Sau cinci. Se rostogoli pe burtă, zguduită de hohote de râs mute.

— Planul oniric mi s-a colorat în violet. Eşti adevărată?

Am aşteptat să se împrăştie efectul steliţei. Tilda râse timp de un minut întreg, înroşindu-se până la vârful urechilor. Puteam simţi sălbăticia din aura ei, felul cum aceasta se smucea şi se schimba din cauza drogului. Ceilalţi văzători nu dădeau niciun semn că ar fi dorit să se trezească. Cu mâinile tremurânde, Tilda se frecă pe faţă şi dădu din cap.

— Bine, am abdicat. Unde-i pastila?

I-am dat-o. Se uită la ea din toate unghiurile. Îşi plimbă degetul peste ea, pipăindu-i suprafaţa. O rupse în două. Strivi o jumătate între degete. Mirosi ce rămăsese, o gustă.

— Tutorele tău a ieşit iar, i-am spus.

— Iese foarte des.

Îmi dădu ceea ce rămăsese din pastilă.

— E din plante. N-aş putea spune care.

— Ştii pe cineva care ar putea să-mi spună?

— E o dugheană pe-aici. Poate-ţi spune tipul care mi-a vândut steliţa. Parola e *specchio.*

— O să-i fac o vizită.

M-am ridicat.

— Te las cu stelniţa ta.

— Mulţam. N'vedem p'aici.

Se prăbuşi înapoi pe pernă. M-am întrebat ce le-ar face Suhail dacă ar da peste ei.

Mi-a luat ceva timp să găsesc dugheana. Porumbăria avea multe camere, mai toate ocupate de grupuri de doi sau trei indivizi. Îşi duceau zilele în barăci, îngrămădiţi în jurul unei sobe cu parafină şi dormind în cearşafuri care duhneau a umezeală şi a urină. Mâncau ce găseau. Dacă nu găseau nimic, mureau de foame. Locuiau împreună din două motive: pentru că nu aveau loc să trăiască singuri şi din cauza frigului amarnic din oraş. Nu existau instalaţii sanitare şi nici pastile de vreun fel, în afară de ceea ce se putea obţine prin furt. Aici era locul unde veneai să mori.

Dugheana era ascunsă în spatele unor draperii groase. Trebuia să ştii unde să cauţi; n-am găsit-o decât după ce-am luat la întrebări o fată din rândul arlechilor, cerându-mi să-mi arate pe unde ar putea fi. Părea destul de reticentă şi-mi atrase atenţia asupra riscului de a fi şantajată şi a preţurilor mari, dar mă îndreptă în direcţia cea bună.

De pază la prăvălie era ciripitorul pe care-l văzusem la oraţie. Stătea pe o pernă şi se juca cu nişte zaruri. Tunica lui albă dispăruse. Probabil că picase testul. Ce nevoie au Refaiţii de un ciripitor?

— Bună, am spus.

— Bună, îmi răspunse cu un ton limpede şi dulce. Glas de ciripitor.

— Pot să-l văd pe jupân?

— Parola?

— *Specchio.*

Băiatul se ridică în picioare. Ochiul drept îi era plin de o substanţă albă. Avea o infecţie. Trase draperiile la o parte şi intră.

În Londra, dughenele erau de obicei localuri mici, fără autorizaţie, plasate în locurile rău famate din Cohorta Centrală. Erau o mulţime şi în cartierul Capelei, prin sectorul II-6. Nici aceasta nu era diferită. Jupânul încropise o prăvălie într-un fel de cort, făcut din genul de draperii pe care le folosea Liss în spectacolele ei. Luminat de o singură lampă de parafină, jumătate din spaţiu fusese transformat într-un labirint cu oglinzi. Jupânul stătea pe un fotoliu din piele, aflat în stare proastă, cu ochii aţintiţi la sticla pătată. Era un om cu păr cărunt şi cu burtă prea mare ca să fie unul dintre arlechi. Oglinzile îi trădau specialitatea: catoptromanţie.

Avea ochii înceţoşaţi ai clarvăzătorului care a văzut prea multe. Când am intrat, şi-a pus un monoclu la un ochi şi mi-a privit reflexia în oglindă.

— Nu cred că te-am mai văzut. Nici în oglinzi şi nici în magazin.

— Cel de-al XX-lea Sezon, am spus.

— Văd. A cui eşti?

— Arcturus Mesarthim.

Eram sătulă de numele ăsta: să-l aud, să-l rostesc.

— Măi, măi.

Se bătu pe burtă.

— Aşadar, tu eşti chiriaşa lui.

— Cum te cheamă?

— XVI-19-16.

— Numele tău adevărat.

— Nu-mi mai amintesc, dar arlechii îmi spun Duckett. Dacă-ţi plac mai mult numele *adevărate.*

— Îmi plac.

M-am aplecat ca să îi cercetez mărfurile. Majoritatea produselor erau numene: oglinzi de mână, crăpate, sticle cu apă, vase şi ceşti, perle, saci cu oase de animale, cărţi de joc şi pietre de ghicit. Apoi erau diverse plante. Steliţă, măceş, salvie,

cimbru, şi alte plante de fumat. Erau şi câteva obiecte practice, esenţiale pentru supravieţuire. Am căutat prin morman. Cearşafuri, perne moi, chibrituri, două pensete, alcool sanitar, aspirină şi oxitetraciclină, cutii Sterno[1], o sticlă de acid fusidic, cu un picurător în capăt, bandaje şi dezinfectante. Am pus mâna pe o cutie veche pentru iască.

— De unde ai aşa ceva?

— De ici, de colo.

— Presupun că Refii n-au habar de asta.

Surâse uşor.

— Aşadar, cum funcţionează prăvălia asta ilegală? l-am iscodit mai departe.

— Păi, să zicem că eşti osteomant. Atunci ai nevoie de oase ca să-ţi îmbunătăţeşti darul clarviziunii. Dacă oasele ar fi confiscate, ar trebui să cauţi altele. Îmi arătă o pungă pe care scria ŞOBOLAN COMUN.

— Eu ţi-aş da o treabă de făcut, continuă el. Ţi-aş cere să aduci mai multă marfă ori să transmiţi un mesaj din partea mea; cu cât e mai valoros lucrul de care ai nevoie, cu atât e mai periculoasă sarcina. Dacă reuşeşti, primeşti oasele. În schimbul unui împrumut pe termen limitat, ar trebui să-mi aduci un anumit număr de numene, pe care ţi le-aş înapoia când îmi returnezi obiectul. Sistemul e simplu, dar eficient.

Nu părea o prăvălie convenţională, care împrumuta bani în schimbul unor obiecte amanetate.

— Care-i taxa pentru informaţii? am întrebat.

— Depinde ce informaţii vrei.

I-am pus în faţă jumătatea de pastilă rămasă.

— Ce-i asta?

Se uită la ea. Dădu drumul monoclului şi o luă în mână. Degetele groase îi tremurau.

— Pentru asta, spuse, îţi dau tot ce-ţi place din magazin. Gratuit.

L-am întrebat încruntată:

— Vrei s-o păstrezi?

— O, da. E de *mare* valoare. De unde-ai luat-o? mă întrebă, punându-şi jumătatea de pastilă în palmă.

— Informaţiile costă, domnule Duckett.

— Dacă-mi mai aduci, n-o să-ţi iau niciodată bani pentru nimic. Ia ce vrei. Un obiect pe pastilă.

— Spune-mi ce e sau nu batem palma.

— Două obiecte.

— Nu.

— Informaţia e periculoasă. Nu i se poate stabili un preţ.

Ridică pastila lângă lampa de parafină.

— Ce pot să-ţi spun e că e o capsulă din plante şi că e inofensivă. Ţi-ajunge?

Două obiecte în schimbul pastilelor. Lucruri de genul acesta pot salva vieţi în Porumbărie.

— Trei, am spus, şi batem palma.

— Excelent. Grozavă femeie de afaceri mai eşti!

Îşi făcu degetele mănunchi.

— Altceva ce mai eşti?

— Acultomant.

Era minciuna mea obişnuită. Într-un fel, un test de competenţă pentru interlocutorii mei. Îmi plăcea să văd dacă mă cred sau nu. Duckett chicoti.

— Nu eşti prezicător. Dac-aş avea darul vederii, cred că te-aş pune la capătul celălalt al spectrului. Ai o aură fierbinte. Ca jăraticul.

Ciocăni cu degetele într-o oglindă.

— Anul acesta s-ar putea să avem parte de un alt sezon interesant.

M-am încordat.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nimic. Vorbeam şi eu de unul singur. Cea mai bună cale de a-ţi păstra sănătatea mintală, după patruzeci de ani.

Un surâs îi trecu peste buze.

— Spune-mi, ce crezi despre Custode?

Am pus înapoi cutiuţa de iască pe masă.

— Aş zice că e evident, am răspuns.

— Ba deloc. Pe aici părerile sunt împărţite.

Duckett îşi plimbă degetul peste lentila monoclului.

— Sunt mulţi cei care-l consideră pe Consortul de sânge cel mai atrăgător dintre Refaiţi.

— Poate tu îl vezi aşa. Mie mi se pare respingător.

I-am susţinut privirea.

— O să-mi iau obiectele, am spus.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Am ales o cutie Sterno, vreo câteva aspirine şi acidul fusidic.

— Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, spuse, domnişoară…?

— Mahoney. Paige Mahoney. M-am întors cu spatele la el. Dacă-ţi plac numele adevărate.

Am ieşit din dugheană. Ochii lui îmi rămaseră înfipţi în spinare.

Întrebările lui aduseseră a interogatoriu. Eram sigură că nu spusesem nimic greşit. Despre Custode spusesem exact ceea ce gândeam. De ce voia Duckett să spun altceva, habar n-aveam.

Pe drum, i-am aruncat ciripitorului acidul fusidic. Mă privi cu capul înclinat într-o parte.

— Pentru ochi, i-am spus.

A clipit. Am mers mai departe.

Când am ajuns la baraca pe care o căutam, am ciocănit în perete.

— Liss?

Niciun răspuns.

Am ciocănit din nou.

— Liss, sunt eu, Paige.

Draperia se trase în lături. Liss avea în mână un mic felinar.

— Lasă-mă în pace, spuse, cu glas îngroşat şi plin de reproş. Te rog. Nu stau de vorbă cu tunicile roz sau cu stacojii. Îmi pare rău, însă nu vorbesc cu ei, şi pace. Va trebui să-ţi găseşti alte tunici, bine?

— Nu l-am omorât eu pe Seb.

I-am întins cutia Sterno şi aspirinele.

— Uite, am luat astea de la Duckett. Putem să stăm, pur şi simplu, de vorbă?

Îşi luă privirea de la lucruri şi se uită la mine. Fruntea i se încreţi, iar buzele i se făcură pungă.

— Mă rog, spuse, ai face mai bine să intri.

N-am plâns când i-am povestit despre test. N-am fost în stare. Jax ura lacrimile. *(Eşti o haimana fără milă, drăguţă. Te rog eu, fă bine şi poartă-te ca atare*, *păpuşă.)*

Chiar şi aici, unde nu mă mai putea ajunge niciodată, simţeam că-mi urmăreşte fiecare mişcare. Dar gândul la gâtul rupt al lui Seb continua să-mi întoarcă stomacul pe dos. Nu puteam uita groaza din ochii lui şi felul cum îmi urlase numele.

După ce am terminat de povestit, am rămas tăcută, cu piciorul înţepenit întins în faţă. Liss îmi dădu un pahar aburind.

— Bea de aici. Va trebui să-ţi păstrezi puterile dacă vrei s-o eviţi pe Nashira.

Se lăsă pe spate.

— De-acum ştie ce eşti.

Am sorbit o gură de lichid. Avea gust de mentă.

Îmi ardeau ochii şi gâtul încă mă ustura de durere, dar n-aveam de gând să plâng din cauza lui Seb. Mi se părea o lipsă de respect să plâng în prezenţa Lissei. Avea faţa umflată, gâtul învineţit de degete şi umărul dislocat – şi tot îi păsa de starea mea mai mult decât de a ei.

— Acum ai intrat în Familie, surioară, spuse ea, şi-mi aşeză o cataplasmă caldă pe locul unde mă însemnaseră. Arsura din piele mi se alină, dar Liss mă anunţă că va rămâne cu siguranţă o cicatrice. Asta şi era ideea. Să-mi amintească, zi de zi, cui îi aparţineam.

Julian dormea sub un cearşaf decolorat. Tutorele lui plecase să-şi vadă familia, clanul Chertan. Îi dădusem o aspirină înainte de a adormi. Nasul îi arăta un pic mai bine. Venise să mă caute după ce nu apărusem în zori, iar Liss îl primise la ea. Cei

doi cârpiseră pe cât putuseră baraca, dar tot te simţeai ca într-o gheţărie. Şi totuşi, Liss mă invită să rămân peste noapte şi eram hotărâtă să accept invitaţia. Aveam nevoie să mă îndepărtez o vreme de Magdalen.

Liss deschise cutia Sterno cu un deschizător vechi de conserve.

— Mulţumesc că ne-ai adus-o. E ceva timp de când n-am mai văzut căldură la cutie.

Luă un chibrit şi aprinse combustibilul. Se ivi o flacără albăstruie.

— De la Duckett ai luat-o?

— Am dat ceva la schimb.

— Ce-ai dat?

— O pastilă de-ale mele.

Liss ridică o sprânceană.

— De ce ar vrea o pastilă din aia?

— Pentru că mie mi se dă o pastilă pe care n-o mai primeşte nimeni. Habar n-am ce e.

— Dacă le poţi folosi ca să-l mituieşti pe Duckett, merită să le păstrezi. E riscant ceea ce-ţi dă el de făcut. Le cere oamenilor să dea spargeri în reşedinţe şi să fure pentru el. De cele mai multe ori sunt prinşi.

Se strâmbă şi-şi duse mâna la umăr. I-am luat cutia Sterno din mână şi am aşezat-o între noi.

— Gomeisa ţi-a făcut asta, nu-i aşa, am întrebat-o.

— După o vreme, se plictiseşte de cărţi. Câteodată nu-i place ce-ai arată acestea.

Se lăsă pe spate, trăgându-şi perna sub ceafă.

— Dar nu contează. Nu vine prea des pe aici. Cred că nici măcar nu stă în oraş în cea mai mare parte a vremii.

— A mai avut un alt om?

— Nţţ. De-aia mă urăşte. Am fost şi eu în exact aceeaşi situaţie ca şi tine, fiind luată de un Ref care nu mai avusese oameni înainte. Credea că promit, că puteam ajunge unul dintre cei mai buni căutători de oase din Sheol I.

— Căutător de oase?

— Aşa le zicem noi tunicilor stacojii. Credea c-o să-mi câştig uniforma. L-am dezamăgit.

— Cum?

— Mi-a cerut să-i dau în cărţi şi să-i ofer informaţii despre unul dintre arlechi. Credeau că e un trădător, că încercase să fugă. Eu ştiam c-aşa şi era. Cărţile l-ar fi dat în vileag. Am refuzat.

— Nici eu n-am vrut să fac ce mi-au cerut. Şi ea tot a văzut ceea ce sunt.

M-am frecat la tâmple.

— Şi-acum a murit şi Seb.

— Pe-aici mor amaurotici tot timpul. Ar fi ajuns oase şi ulcele orice ai fi făcut tu.

Se ridică din nou.

— Haide. Să mâncăm ceva.

Se duse la cufărul ei de lemn. M-am uitat ce avea înăuntru: un pachet cu cafea granulată, cutii cu fasole, patru ouă.

— Cum ai făcut rost de ele?

— Le-am găsit.

— Unde?

— Unul dintre amaurotici le-a ascuns lângă reşedinţa lui. Resturi de la proviziile pentru sărbătorirea Sezonului Oaselor de anul ăsta.

Liss luă o oală de metal şi o umplu cu apă dintr-o sticlă.

— Aşa. O masă regească.

Aşeză oala pe cutia Sterno.

— Cum îţi mai e, Jules?

Probabil că glasurile noastre îl treziseră. Dădu cearşaful deoparte şi se aşeză cu picioarele încrucişate.

— Mai bine.

Îşi apăsă nasul cu degetele.

— Mulţam pentru medicamente, Paige.

Am dat din cap.

— Când îţi dai testul?

— Habar n-am. Aludra trebuia să ne înveţe despre sublimare, dar mai tot timpul şi-l petrece

ţinându-ne în şuturi.

— Sublimare?

— Transformarea obiectelor normale în numene. Bastoanele alea pe care le foloseam alaltăieri seară, când ai venit la mine, erau sublimate. Oricine le poate folosi, nu numai ghicitorii.

— Ce fac ele?

— Exercită un anumit control asupra spiritelor din imediata apropiere, dar nu-s de niciun folos ca să vezi eterul.

— Deci nu sunt numene adevărate.

— Dar tot sunt periculoase, spuse Liss. Le pot folosi şi roticii. Ultimul lucru de care avem nevoie este o armă eterică pe care s-o poată folosi Scionul.

Julian clătină din cap.

— Scionul n-ar folosi niciodată numene. Clarviziunea le repugnă.

— Dar nu şi Refaiţii.

— Mă îndoiesc că le plac Refii, am spus. Sunt clarvăzători. Pur şi simplu n-au de ales şi trebuie să asculte, cu Emimii la uşă.

Apa dăduse în fiert şi din ea începuseră să iasă aburi. Liss o turnă în trei pahare din carton şi adăugă cafea. Nu mai simţisem aromă de cafea de zile sau de săptămâni întregi. De cât timp mă aflam în locul acela?

— Poftim.

Îmi oferi un pahar mie şi unul lui Julian.

— Unde vă ţine Aludra, Jules?

— Într-o cameră fără lumină. Cred că pe vremuri era o pivniţă de vinuri. Dormim pe podea. Felix suferă de claustrofobie, iar Ellei îi e dor de ai ei. Jumătate din zi şi-o petrec plângând, aşa că nu prea pot dormi.

— Atunci fa aşa încât să te dea afară. N-avem viaţă uşoară pe-aici, dar tot e mai uşoară decât la tutore. Nu se hrănesc din noi decât dacă ne aflăm în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Liss sorbi din pahar.

— Unii oameni pur şi simplu nu rezistă. Aveam o prietenă care stătea aici cu mine, dar şi-a implorat tutorele să-i mai dea o şansă. Acum e căutător de oase.

Ne-am băut cafeaua în tăcere. Liss a fiert ouăle, pe care le-am mâncat direct din coajă.

— Mă tot gândesc…, spuse Julian. Oare Refii chiar se pot întoarce în locul de unde au venit?

Liss ridică din umeri.

— Cred că da.

— Eu chiar nu înţeleg de ce rămân. Adică, n-au fost dintotdeauna aici. Cum făceau rost de aure ca să se hrănească înainte să dea de noi?

— Poate e ceva legat de Hoitari, am spus. Nashira zicea că-s o „rasă parazită“, nu?

Julian dădu din cap.

— Crezi că Hoitarii le-au luat ceva?

— Minţile?

Julian pufni în râs.

— Da. Ori poate erau de treabă, până-au supt Hoitarii toată bunătatea din ei.

Liss nu râse.

— Poate are legătură cu pragul eteric, am spus. Nashira chiar a spus că au apărut când acesta s-a rupt.

— Nu cred că vom afla vreodată.

Liss părea încordată.

— Doar n-o să tipărească în ziare o informaţie ca asta.

— De ce nu? Dacă-s atât de puternici şi noi atât de slabi, la ce folosesc atâtea secrete?

— Cunoaşterea înseamnă putere, spuse Julian. Ei o au. Noi nu.

— Te înşeli, frate. Cunoaşterea e periculoasă.

Liss îşi trase genunchii la piept. Era exact aluzia pe care o făcuse şi Duckett.

— Când ştii ceva, nu mai poţi scăpa de lucrul ăla. Trebuie să-l duci cu tine peste tot. Mereu.

Julian schimbă o privire cu mine. Liss era de mult aici, poate că trebuia pur şi simplu s-o

ascultăm. Ori poate că nu. Poate că sfatul ei avea să ne aducă moartea.

— Liss, am spus, te gândeşti vreodată să ripostezi?

— Nu trece vreo zi fără să mă gândesc.

— Dar n-o faci.

— Mă gândesc să-i scot ochii lui Suhail, cu mâinile goale.

Scuipase cuvintele printre dinţi.

— Mă gândesc s-o împuşc pe Nashira de o sută de ori, în fiecare părticică a trupului. Mă gândesc să-l înjunghii pe Gomeisa în gâtlej, dar ştiu că m-ar omorî ei pe mine mai întâi, aşa că n-o fac.

— Dar dacă gândeşti în felul ăsta, ai să rămâi blocată aici pentru totdeauna, spuse Julian cu blândeţe. Îţi doreşti aşa ceva?

— Sigur că nu. Îmi doresc să merg acasă. Indiferent ce-ar însemna acasă.

Liss îşi întoarse faţa de la noi.

— Ştiu ce credeţi despre mine. Credeţi că n-am coloană vertebrală.

— Liss, am spus eu, noi n-am vrut…

— Ba da, aţi vrut. Nu vă condamn. Dar daţi-mi voie să vă spun ceva, dacă tânjiţi atât de mult după cunoaştere. A fost o răscoală aici, în timpul celui de-al XVIII-lea Sezon, prin 2039. Întreaga populaţie umană din Sheol I s-a ridicat împotriva Refilor.

Durerea din ochi o îmbătrânea cu zeci de ani.

— Toţi au murit – amaurotici, văzători, toată lumea. Fără tunicile stacojii care să le stea în cale, Emimii s-au năpustit în oraş şi i-au omorât pe toţi. Iar Refii i-au lăsat pur şi simplu să-i măcelărească.

I-am aruncat o privire lui Julian. Nu-şi lua ochii de la Liss.

— Au spus c-aşa le trebuia. Pentru neascultare. A fost primul lucru pe care ni l-au spus atunci când am sosit.

Îşi plimbă cărţile de joc printre degete.

— Ştiu că sunteţi amândoi luptători, dar nu vreau să vă văd murind aici. Nu în felul acela.

Cuvintele ei îmi închiseră gura. Julian îşi trecu o mână peste cap, privind la sobă.

N-am revenit la subiectul răscoalei. Am mâncat fasolea, râcâind cutiile.

Liss îşi ţinea cărţile de joc în poală. După un minut, Julian îşi drese glasul.

— Unde locuiai, Liss? Înainte de asta.

— Cradlehall. Aproape de Inverness.

— Cum e Scionul pe-acolo?

— La fel ca aici, crede-mă. Marile oraşe sunt toate organizate după acelaşi sistem, doar forţele de securitate sunt mai reduse ca în Londra. Tot legislaţia inchizitorială se aplică, la fel ca în Citadelă.

— De ce ai venit în sud? am întrebat-o. Ţinuturile de Sus erau probabil mai sigure pentru văzători.

— De ce se duce lumea în SciLo? Pentru muncă. Bani. Trebuie şi noi să mâncăm, la fel ca amauroticii.

Liss îşi trase un cearşaf pe umeri.

— Părinţilor mei le era prea frică să trăiască în zona centrală a oraşului Inverness. Văzătorii nu sunt organizaţi pe-acolo, nu în forma Sindicatului. Tata a crezut că era bine să ne încercăm norocul în Citadelă. Ne-am cheltuit economiile ca să ajungem la Londra. Ne-am dus pe la nişte mim-baroni, dar niciunul n-avea nevoie de prezicători. După ce s-au terminat banii, a trebuit să ghicim pe stradă doar pentru a avea unde să vorbim.

— Şi v-au prins.

— Tata s-a îmbolnăvit prea tare ca să mai poată ieşi din casă. Trecuse de şaizeci de ani şi se infectase cu tot felul de microbi de pe stradă. I-am luat locul. O femeie s-a apropiat de mine şi mi-a cerut să-i citesc.

Îşi plimbă degetul mare peste marginea cărţilor.

— Aveam nouă ani. Nu mi-am dat seama că era din DPN.

Julian clătină din cap.

— Cât timp ai stat în Turn?

— Patru ani. M-au torturat cu apă de vreo câteva ori, încercând să mă facă să le spun unde-mi sunt părinţii. Am zis că nu ştiu.

N-aveau cum să-i facă bine astfel de lucruri.

— Şi tu, Julian? am întrebat.

— Morden. IV-6.

— Asta e sectorul cel mai mic, nu?

— Da, de-aia nu-şi bate Sindicatul capul cu el. Aveam o bandă restrânsă, dar nu ne ocupam cu mim-crima. Doar cu şedinţele clasice de spiritism.

M-a cuprins sentimentul amar al unei mari pierderi. Voiam să fiu înapoi în banda *mea.*

Julian se lăsă curând doborât de epuizare. Alcoolul din cutie scădea văzând cu ochii. Liss îl urmări până la capăt. M-am prefăcut că dorm, dar nu mă puteam gândi la altceva decât la cel de-al XVIII-lea Sezon. Atâţia oameni trebuie să fi murit. Familiilor lor nu li s-a spus niciodată ce s-a întâmplat. Fără nicio judecată, fără drept la recurs. O astfel de nedreptate îmi întorcea stomacul pe dos. Nu-i de mirare că Lissei îi era atât de frică să se împotrivească.

Atunci se auzi sirena.

Julian se trezi, tresărind. Zgomotul scrâşnea şi scârţâia, crescând ca nişte foale umflate, înainte de a se transforma într-un urlet. Trupul îmi reacţionă instantaneu: înţepături în picioare, în timp ce inima mi-o luă razna în piept.

Prin pasaje se auzeau, puternic, ropote de paşi. Julian dădu deoparte cârpa care ţinea loc de uşă. Trecură trei stacojii, unul ducând o torţă puternică. Liss deschise ochii, rămânând perfect nemişcată.

— Au cuţite, spuse Julian.

Liss se trase într-un colţ al barăcii. Îşi luă cărţile de joc, îşi încolăci un braţ în jurul genunchilor şi îşi lăsă capul în jos.

— Trebuie să pleci, spuse. Acum.

— Vino cu noi, i-am propus. O să te strecori într-una dintre reşedinţe. Nu eşti în siguranţă în…

— Chiar *vrei* să primeşti una peste cap de la Aludra? Sau de la Custode? Se uită urât la noi. Fac asta de zece ani. Afară cu voi!

Am schimbat o privire. Întârziaserăm deja. Nu ştiam ce-avea să-mi facă Custodele, dar ştiam amândoi cât de violentă era Aludra Chertan. De data asta era posibil chiar să-l omoare. Am ieşit în goană din baracă şi am fugit mâncând pământul.

10.Mesajul

Sirenele încă urlau când am ajuns înapoi la reşedinţă. XIX-49-33 nu mi-a deschis uşa decât după ce am ciocănit de vreo sută de ori şi după ce mi-am strigat numele, încercând să acopăr gălăgia. După ce s-a dumirit că sunt om, m-a tras prin uşă şi-a trântit-o în urma mea, jurându-se să nu-mi mai dea niciodată drumul înăuntru dacă eram, şi pe viitor, la fel de înceată atunci când venea vorba de îndeplinirea unor ordine de bază. Am lăsat-o în timp ce trăgea, agitată, zăvoarele, cu degetele tremurânde.

Când am ajuns la arcade, sirenele au tăcut. De data aceasta, Emimii nu pătrunseseră în oraş. Mi-am trecut mâna prin păr, dându-l pe spate, şi am încercat să-mi recapăt răsuflarea. După un minut, m-am străduit să privesc spre intrare, la scara în spirală, cu trepte de piatră. N-aveam de ales. Mi-a mai luat un moment să mă adun şi pe urmă am urcat scările către turn – către turnul lui. Mi se încreţea pielea când mă gândeam să dorm în aceeaşi încăpere cu el; să împart cu el acelaşi spaţiu, aceeaşi căldură, acelaşi aer.

Când am ajuns, cheia era în uşă. Am răsucit-o şi am păşit fără să fac zgomot pe dalele de piatră.

Ceva zgomot tot am făcut, însă. În clipa în care am păşit peste prag, tutorele era în picioare. Ochii îi scoteau flăcări.

— Unde ai fost?

Mi-am păstrat ridicată fragila gardă mintală.

— Afară.

— Ţi s-a spus să te întorci dacă sună sirena.

— Am crezut că te refereai la Magdalen, nu exact la camera asta. Trebuie să fii mai precis.

Îmi auzeam propria obrăznicie sunându-mi în glas. Ochii i s-au întunecat, iar buzele i s-au transformat într-un fir subţire.

— Ai să mi te adresezi cu respectul cuvenit, spuse, ori nu ţi se va mai da voie să ieşi din camera asta deloc.

— N-ai făcut nimic ca să-mi câştigi respectul.

L-am privit insistent, iar el mi-a susţinut privirea. Cum nu m-am mişcat şi nici nu mi-am ferit ochii, trecu pe lângă mine şi trânti uşa. Nici n-am clipit.

— Când auzi sirena, spuse, te opreşti din ceea ce faci şi te întorci în această cameră. M-ai înţeles?

M-am uitat la el şi atât. S-a aplecat până faţa i-a ajuns la acelaşi nivel cu a mea.

— E nevoie să mă repet?

— Aş prefera să nu, am spus.

Eram sigură c-o să mă lovească. Nimeni, *absolut nimeni* nu-i putea vorbi aşa unui Ref. N-a făcut altceva decât să se îndrepte de spate.

— Începem instrucţia mâine, spuse. Mă aştept să fii gata când se aude semnalul de noapte.

— Instrucţie pentru ce?

— Pentru tunica ta următoare.

— N-o vreau, am spus.

— Atunci va trebui să devii comediant. Vei fi obligată să-ţi petreci restul zilelor în batjocura tuturor, să te scuipe în cap tunicile stacojii.

Mă privi din cap până-n picioare.

— Vrei să fii saltimbanc? Măscărici?

— Nu.

— Atunci mai bine ai face cum îţi spun eu.

Mi s-a încleştat gâtlejul. Oricât de tare aş fi urât această creatură, aveam motive serioase să-mi fie teamă de el. Mi-a răsărit în minte chipul său lipsit de orice urmă de milă din capela întunecată, când se ridicase şi îmi supsese aura. Aura este la fel de vitală pentru văzători ca şi sângele sau apa. Fără ea, aş intra în şoc spiritual şi aş muri sau aş înnebuni,

rătăcind pe străzi, fără a mai fi în stare să accesez eterul.

Se apropie de draperii şi le trase deoparte, descoperind o uşiţă întredeschisă, dincolo de ele.

— Amauroticii au curăţat etajul de deasupra pentru tine. Dacă nu îţi spun eu, nu te mişti niciodată de-acolo.

Făcu o pauză.

— Mai trebuie să ştii că ne este interzis orice contact fizic direct, cu excepţia instrucţiei. Chiar şi cu mănuşi.

— Aşadar, dacă ar fi să intri în această încăpere şi să fii rănit, am spus, ar trebui să te las să mori?

— Da.

Mincinosul. Nu mi-am înghiţit suficient de repede următoarele cuvinte.

— Uite un ordin pe care îl voi respecta bucuroasă.

Custodele se mulţumi să-mi arunce o privire. Aproape că mă înfuria cât de puţin băga în seamă lipsa mea de respect. Trebuia să aibă el un punct slab. Nu făcu altceva decât să întindă mâna spre sertar şi să-mi întindă pastilele.

— Ia-le.

Ştiam că n-are niciun rost să mă opun. Am luat pastilele.

— Bea de aici.

Îmi întinse un pahar.

— Du-te în apartamentul tău. Vei avea nevoie să fii odihnită mâine.

Mâna dreaptă mi se strânse într-un pumn. Mi-era silă de ordinele lui. Trebuia să-l fi lăsat să sângereze până murea. De ce dracului îi pansasem rana? Ce fel de ucigaş mai eram şi eu, care-mi oblojeam duşmanii? Jax s-ar fi stricat de râs dacă m-ar fi văzut. *Albinuţă,* mi-ar fi spus, *tu pur şi simplu n-ai ac.* Şi poate că n-aveam. Încă n-aveam.

Am avut grijă să evit să-l ating pe Custode când am trecut pe lângă el. I-am prins privirea înainte de

a păşi în pasajul întunecat. Încuie uşa în spatele meu.

Alte scări în spirală mă duseră la etajul de deasupra al turnului. Am aruncat o privire prin noua mea locuinţă: o cameră mare, goală. Mi-aducea aminte de centrul de detenţie, cu o podea umedă şi cu ferestrele zăbrelite. Pe un pervaz ardea un opaiţ cu parafină, împrăştiind foarte puţină lumină şi chiar mai puţină căldură. Lângă pervaz era un pat, cu balustrade de-o parte şi de alta şi cu o saltea plină de gâlme. Cearşafurile erau modeste, în comparaţie cu acoperitoarele înzorzonate de catifea de pe patul cu baldachin al Custodelui; de fapt, întreaga încăpere transmitea ideea că oamenii sunt nişte fiinţe inferioare, dar orice era mai bine decât traiul la comun.

Am verificat flecare cotlon şi fiecare crăpătură din încăpere, aşa cum făcusem şi la etajul de dedesubt. Nicio cale de a ieşi, bineînţeles, însă aveam o cameră de baie. Înăuntru erau o toaletă, o chiuvetă şi câteva obiecte de igienă.

M-am gândit la Julian, aflat în pivniţa lui întunecată, şi la Liss, care tremura în cocioaba ei. N-aveau pat. N-aveau nimic. Nici aici nu era prea frumos, dar era mult mai cald şi mai curat decât în Porumbărie. Şi mai sigur. Eu aveam ziduri de piatră care să mă apere de Emimi. Pe când ea n-avea altceva decât nişte draperii zdrenţuite.

Cum nu mi se dăduseră haine de noapte, m-am dezbrăcat şi am rămas în lenjeria de corp. Nu exista nicio oglindă, dar se vedea că pierdeam în greutate – stresul, intoxicarea cu flux şi lipsa unor alimente hrănitoare îşi spuneau deja cuvântul. Am micşorat flacăra lămpii şi m-am strecurat între cearşafuri.

Nu mă simţisem obosită, dar m-a apucat moţăiala. Am început să mă gândesc. La trecut, la zilele ciudate care mă aduseseră în acest loc. M-am gândit la momentul când l-am întâlnit pe Nick. Nick, cel care mă pusese în legătură cu Jaxon. Nick, omul care îmi salvase viaţa.

Pe când aveam nouă ani, la puţin timp după ce venisem în Anglia, am plecat, împreună cu tata, din Londra şi am pornit spre sud, în ceea ce el numea „o călătorie de afaceri“. Trebuia să ne înscrie pe o listă de aşteptare ca să putem ieşi din Citadelă. După câteva luni de aşteptare, ni s-a permis în sfârşit să-i facem o vizită vechii prietene a tatii, Giselle. Locuia pe un deal teşit, acoperit cu bolovani, într-o casă roz, precum cocoşeii din zahăr, cu un acoperiş a cărui streaşină trecea peste ferestre. Ţinutul din jurul casei îmi aducea aminte de Irlanda: splendoarea spaţiilor deschise, somptuoase, natura sălbatică şi neîmblânzită, toate acele lucruri pe care le distrusese Scionul. La apus, când tata nu mă supraveghea, mă urcam pe acoperiş şi mă cuibăream lângă coşul înalt de cărămidă. Mă uitam îndelung la dealuri, la pâlcurile de copaci care se înşirau sub soare, amintindu-mi de vărul meu Finn şi de celelalte fantome din trecutul meu irlandez, şi mi-era atât de dor de bunici, că aproape simţeam o durere fizică. Niciodată nu am înţeles de ce n-au venit cu noi.

Ce-mi doream eu însă era o întindere de apă, marea, fermecătoarea mare, drumul strălucitor care se întindea către ţinuturile libere. Peste mare era Irlanda, care mă aştepta să mă întorc acasă – înapoi la păşunea cenuşie, la copacul despicat din cântecul răzvrătiţilor. Tata mi-a promis că aveam să-l vedem, dar era prea ocupat cu Giselle. Vorbeau mereu, până la miezul nopţii.

Eram prea mică să înţeleg cum era cu adevărat satul. Văzătorii puteau fi în pericol în Citadelă, dar nu puteau evada în idilele acestea rustice. Departe de Acropolă, amauroticii din provincie erau tot mai agitaţi. Comunităţile astea bine închegate erau îmbibate cu suspiciune, adulmecând de la o poştă nefirescul. Îşi făcuseră obiceiul să se supravegheze unii pe alţii, cu ochii în patru după vreun glob de cristal sau vreo piatră de ghicit, gata oricând să cheme soldaţii din cel mai apropiat avanpost al

Scionului sau să-şi facă dreptate singuri. Un clarvăzător adevărat n-ar fi rezistat nicio zi acolo. Şi chiar dacă ar fi reuşit, nu ar fi găsit de lucru. Câmpurile erau cultivate, dar nu era nevoie de multe braţe care să le îngrijească. Pentru lucrul la câmp aveau maşini. Văzătorii nu puteau câştiga ca lumea decât în Citadelă.

Nu-mi plăcea să mă îndepărtez prea tare de casă, nu fără tata. Oamenii vorbeau prea mult, se holbau prea mult, iar Giselle le vorbea şi-i privea şi ea direct. Era o femeie rigidă, subţire şi cu faţă aspră, cu câte un inel pe fiecare deget şi cu vine lungi, ca nişte sfori, care-i ieşeau în evidenţă pe braţe şi la gât. Nu-mi plăcea de ea. Dar într-o zi, de sus de pe acoperiş, ochii mi-au căzut pe un refugiu: un câmp de maci, o pată stacojie sub cerul de oţel.

În fiecare zi, când tata credea că mă joc la etaj, o porneam spre câmpul acela şi citeam ore în şir de pe noua meu tabletă electronică, privind macii care îşi legănau capetele în jurul meu. Acel câmp a fost locul primei mele întâlniri cu lumea spiritelor. Cu Eterul. Pe atunci, n-aveam idee că sunt clarvăzătoare. Nefirescul era, încă, o poveste pentru copii, un bau-bau fără trăsături limpezi. Eram încă departe de a înţelege acest loc. Nu ştiam decât ceea ce-mi spusese Finn: că oamenilor răi de dincolo de mare nu le plac fetiţele ca mine. Nu mai eram în siguranţă.

În ziua aceea, am descoperit ce voise să spună. Când am păşit pe câmp, am simţit prezenţa unei femei care era foarte iritată. N-am văzut-o. Am *simţit*-o. Am simţit-o în maci, în adierea vântului şi în aer. Mi-am întins mâna, sperând cumva să-mi dau seama despre ce era vorba.

Apoi, m-am trezit la pământ. Şi sângeram. A fost prima mea întâlnire cu un strigoi, un spirit furios care putea pătrunde în lumea materială.

Salvatorul meu a apărut curând. Un tânăr, înalt şi solid, cu părul de un blond brumăriu şi cu o faţă cu o expresie blândă. M-a întrebat cum mă cheamă.

M-am bâlbâit. Când i-au căzut ochii pe braţul meu zdrelit, m-a înfăşurat în pardesiu şi m-a dus la maşina lui. Pe cămaşa lui era cusut un ecuson pe care scria ScionSALV. Trupul meu plăpând mi-a fost inundat de teroare când a scos un ac.

— Mă cheamă Nick, spuse el. Eşti în siguranţă, Paige.

Acul îmi intră în piele. Mă duru, dar n-am plâns. Încet, încet, lumea se întunecă prea mult ca să mai văd ceva.

În beznă, am visat. Am visat maci care se străduiau să se ridice din ţărână. Nu visasem niciodată în culori, dar acum nu vedeam decât florile stacojii şi soarele la asfinţit. Mă protejau, scuturându-se de petale, acoperindu-mi într-o pătură corpul cotropit de febră. Când m-am trezit, mă aflam în capul oaselor, într-un pat cu cearşafuri albe. Braţul îmi era bandajat. Durerea dispăruse.

Bărbatul blond se afla lângă mine. Mi-aduc aminte zâmbetul lui – un zâmbet mic, care m-a făcut să zâmbesc şi eu. Semăna cu un prinţ.

— Bună, Paige, îmi spuse el.

Am întrebat unde mă aflam.

— Eşti la spital. Eu sunt doctorul tău.

— Nu pari destul de bătrân ca să fii doctor, am spus. Nici suficient de înspăimântător. Câţi ani ai?

— Optsprezece. Încă studiez.

— Nu mi-ai cusut braţul aiurea, nu-i aşa?

Râse.

— Păi, am făcut şi eu ce-am putut. Trebuie să-mi spui ce părere ai.

Mi-a spus că-l anunţase pe tata despre locul unde mă aflam şi că tata se îndreaptă acum într-acolo, ca să mă vadă. I-am zis că mi-e rău, iar el mi-a răspuns că e normal şi că va trebui să mă odihnesc ca să-mi treacă. Nu aveam încă voie să mănânc, dar avea să-mi aducă ceva bun de mâncare la cină. Rămase alături de mine tot restul zilei, plecând numai ca să-mi aducă sandvişuri şi o sticlă cu suc de mere de la cantina spitalului. Tata îmi spusese să

nu vorbesc niciodată cu străinii, dar mie nu-mi era teamă de acest băiat prietenos, cu glas blajin.

Dr. Nicklas Nygård, transferat din Citadela Scion, Stockholm, mă ţinu în viaţă în noaptea aceea. Mă călăuzi de-a lungul transformării mele depline în clarvăzător, ajutându-mă să fac faţă şocului. Dacă n-ar fi fost el, poate ar fi fost ceva prea greu de îndurat pentru mine. Câteva zile mai târziu, tata mă duse cu maşina acasă. Îl cunoscuse pe Nick la o conferinţă pe teme medicale. Nick se instruia în oraş, în vederea unei slujbe permanente la SciSSUS. N-a explicat niciodată ce făcea el în câmpul cu maci. În timp ce tata mă aştepta în maşină, Nick a îngenuncheat în faţa mea şi m-a apucat de mâini. Mi-amintesc că mă gândeam cât de arătos este acest bărbat şi ce perfect i se arcuiesc sprâncenele deasupra minunaţilor lui ochi de un verde profund.

— Paige, îmi spuse, cu glas scăzut, ascultă-mă. E foarte important. Tatălui tău i-am spus că ai fost atacată de un câine.

— Dar era o doamnă.

— Da, dar doamna era invizibilă, *sötnos.* Există oameni mari care nu ştiu nimic despre lucrurile invizibile.

— Dar *tu* ştii, i-am spus, având încredere în înţelepciunea lui.

— Ştiu. Dar nu vreau să râdă de mine ceilalţi oameni mari, aşa că nu le spun.

Mă atinse pe obraz.

— Niciodată, niciodată să nu pomeneşti nimănui despre ea, Paige. Hai să fie secretul nostru. Promiţi?

Am dat din cap. I-aş fi promis şi luna de pe cer. Îmi salvase viaţa. L-am privit prin geamul maşinii pe când tata porni înapoi spre Citadelă. Şi-a ridicat braţul şi mi-a făcut cu mâna. L-am privit până am trecut de primul colţ.

Încă mai aveam cicatricile de pe urma atacului. Formau un mănunchi, în mijlocul palmei stângi.

Spiritul mai lăsase şi alte urme, până sus, la cot, dar cele din palmă au dăinuit.

Mi-am ţinut promisiunea. Timp de şapte ani n-am scos un cuvânt nimănui. Am ţinut secretul aproape de inimă, ca pe o floare de noapte, gândindu-mă la el doar când eram singură. Nick cunoştea adevărul. Nick avea cheia. În toată vremea asta m-am întrebat unde-l purtaseră paşii vieţii şi dacă se gândea vreodată la micuţa irlandeză pe care o scosese pe braţe din câmpul cu maci. Şi, după şapte ani îndelungaţi, am primit şi răsplata: m-a găsit din nou. Numai de m-ar putea găsi şi acum.

De la etajul de dedesubt nu se auzea niciun sunet. Orele treceau încet, iar eu stăteam cu urechea ciulită, pândind un zgomot de paşi sau sunetele melodiei de la gramofon. Nu percepeam însă decât liniştea adâncă.

Am căzut într-un somn superficial, în restul orelor până la apusul soarelui. Tot trupul îmi era pârjolit de febră, o rămăşiţă a ultimei torturi cu flux. Mă trezeam adesea, tresărind, din somn, cu ochii plini de imagini din trecut. Oare mai purtasem vreodată şi altceva în afară de tunicile astea, de cizmele astea? Mai cunoscusem vreo lume fără spirite, fără morţi rătăcitori? Fără Emimi, fără Refaiţi?

M-a trezit un ciocănit în uşă. De-abia am avut timp să trag un cearşaf peste mine înainte să intre în cameră Custodele.

— Nu mai e mult până sună clopotul.

Aşează o uniformă proaspăt spălată la capătul patului.

— Îmbracă-te.

L-am privit fără să scot vreo vorbă. Privirea lui zăbovi o clipă asupra mea înainte să iasă, închizând uşa după el. N-aveam de ales. M-am ridicat, mi-am netezit buclele, le-am prins într-un coc şi m-am spălat cu apa rece ca gheaţa. Mi-am pus uniforma şi

mi-am închis fermoarul jiletcii până sub bărbie. Piciorul părea să mi se fi vindecat.

Custodele răsfoia un roman prăfuit când am intrat în cameră. *Frankenstein.* Scionul nu permitea acest gen de literatură fantastică. Nimic cu monştri sau fantome. Nimic nefiresc. Mă mâncau degetele de dorinţa să întind mâna şi să-i frunzăresc paginile. Zărisem cartea pe raftul lui Jaxon, dar nu găsisem niciodată timp s-o citesc.

Custodele puse cartea deoparte şi se ridică în picioare.

— Eşti gata?

— Da, am răspuns.

— Bine.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Spune-mi, Paige, cum arată planul tău?

Lipsa de ocolişuri a întrebării mă luă prin surprindere. Printre văzători, aşa o întrebare era considerată nepoliticoasă.

— Un câmp cu flori roşii.

— Ce fel de flori?

— Maci.

Niciun răspuns. Îşi luă mănuşile, le trase pe mâini şi mă conduse afară din cameră. Clopotul de zi nu sunase încă, dar portarul ne lăsă să trecem fără să ne întrebe nimic. Nimeni nu-i punea întrebări lui Arcturus Mesarthim.

Lumina soarelui. Era ceva timp de când n-o mai văzusem. Soarele tocmai asfinţea, înmuind muchiile tăioase ale clădirilor. Sheol I strălucea sub o ceaţă efemeră. Crezusem că instrucţia se va desfăşură în interior, dar Custodele mă conduse spre nord, pe lângă Casa Amauroticilor, pătrunzând într-o zonă necunoscută.

Clădirile din marginile cele mai depărtate ale oraşului fuseseră toate abandonate. Erau în ruină, cu geamurile sparte; o parte din ziduri şi acoperişuri păreau pârjolite. Poate chiar fuseseră incendii pe-aici, la un moment dat. Am străbătut o stradă cu locuinţe înghesuite. Era un oraş fantomă. Nicio

urmă de om în viaţă. Simţeam spirite prin apropiere, spirite pline de amărăciune, care-şi voiau casele pierdute înapoi. Unele erau strigoi mai slabi. Eu eram precaută, însă Custodele nu părea să se teamă. Niciunul din spirite nu se apropia de el.

Am ajuns chiar la marginea oraşului. Îmi ieşeau aburi dintre buze. O pajişte se întindea cât vedeam cu ochii. Iarba se uscase demult, iar pământul sclipea, acoperit de brumă. Ciudat, pentru începutul primăverii. De jur împrejur fusese construit un gard înalt de cel puţin zece metri, cu colaci de sârmă ghimpată deasupra. În spatele gardului erau copaci, plini cu ace moi de promoroacă. Creşteau de jur împrejur, pe marginile pajiştii, împiedicându-mă să văd ce se afla dincolo de ei. Un semn ruginit anunţa: PORT MEADOW. NUMAI ÎN SCOP DE INSTRUCŢIE. SE AUTORIZEAZĂ UTILIZAREA FORŢEI LETALE. Stând în picioare, lângă poartă, se afla însăşi forţa letală: un Ref.

Părul auriu îi era strâns într-o coadă, la spate. Lângă el se ridica o siluetă subţire, murdară, rasă în cap – Ivy, ghicitoarea în palmă. Purta o tunică galbenă, semnul laşilor. Era ruptă la gât, lăsându-i umerii osoşi pradă frigului. I-am zărit însemnul. XX-59-24. Custodele făcu un pas înainte, iar eu îl urmai. Văzându-ne, tutorele lui Ivy făcu o plecăciune.

— Ia te uită! Concubinul regal! spuse. Ce vânt te aduce la Port Meadow?

În prima clipă, am crezut că vorbeşte cu mine. Nu mai auzisem Refi vorbind unul cu altul cu atâta dezgust. Apoi mi-am dat seama că uitătura lui feroce era adresată tutorelui meu.

— Am venit să-mi instruiesc omul.

Custodele privea spre pajişte.

— Deschide poarta, Thuban.

— Răbdare, concubinule. E înarmat omul tău?

La mine se referea. Eu eram omul lui.

— Nu, spuse Custodele. Nu e înarmată.

— Numărul?

— XX-59-40.

— Vârsta?

Îmi aruncă o privire.

— Nouăsprezece ani, am răspuns.

— Are darul viziunii?

— Întrebări irelevante, Thuban. Nu-mi place să fiu tratat precum copiii – mai ales *de* unul dintre ei.

Thuban îi aruncă o privire. Avea aproape treizeci de ani, după câte îmi dădeam eu seama, sigur nu era un copil. Pe chipul niciunuia dintre ei nu se citea nicio urmă de mânie; le ajungeau cuvintele.

— Ai trei ore până-şi aduce Pleione turma.

Împinse poarta, deschizând-o.

— Dacă 40 încearcă să fugă, o să fie împuşcată pe loc.

— Iar tu, dacă-ţi mai tratezi o dată superiorii cu lipsă de respect, o să fii arestat pe loc.

— Suverana de sânge n-o să îngăduie aşa ceva.

— Nu trebuie neapărat să ştie. Urmele unui astfel de accident nu sunt prea greu de ascuns.

Custodele îl privi de sus.

— Nu-mi e mie frică de numele de Sargas. Sunt Consortul de sânge şi o să-mi exercit puterea care se cuvine rangului meu. Am fost destul de limpede, Thuban?

Thuban îşi ridică ochii spre el, albastrul ochilor săi aruncând fulgere.

— Da, rosti el în şoaptă, *Consort* de sânge.

Custodele trecu pe lângă el. N-aveam idee ce trebuia să înţeleg din schimbul de replici dintre ei, dar era destul de mulţumitor să vezi cum un Sargas este muştruluit. În timp ce îl urmam pe Custode prin spaţiul porţii, Thuban o plesni pe Ivy peste faţă. Capul fetei zbură într-o parte. Avea ochii uscaţi, dar faţa îi era umflată şi decolorată şi era mai slabă ca înainte. Pe braţe avea dâre de sânge şi murdărie. Era obligată să trăiască în propria ei mizerie. Mi-am adus aminte că şi Seb mă privise la fel, ca şi cum orice urmă de speranţă ar fi dispărut.

Pentru Seb, pentru Ivy, pentru cei care urmau să aibă parte de aceeaşi soartă, mă voi folosi de şedinţa asta de instrucţie cât voi putea eu mai bine.

Port Meadow era imens. Custodele făcea paşi mari, prea mari ca să mă pot ţine de el. Îmi târâm picioarele în urma lui, încercând să-mi dau seama cât e de mare pajiştea. Nu era uşor, în lumina care scădea în intensitate, dar se puteau zări gardurile urâte de pe fiecare parte, care împărţeau terenul bătătorit în mai multe arene întinse. Erau alcătuite din sârmă subţire, şi erau tivite cu ţurţuri. Stâlpii erau curbaţi înspre vârf; unii aveau furci grele, de care atârna câte un felinar. Pe partea de apus se ridica un turn de pază în care se zărea, cu greu, silueta unui om – sau a unui Ref.

Am trecut pe lângă o baltă puţin adâncă. Luciul ei îngheţat era neted ca oglinda, perfect pentru ghicit. De fapt, dacă te gândeai, totul pe pajiştea asta era perfect pentru lupta cu spiritele. Terenul era tare, aerul limpede şi proaspăt. Şi erau şi spirite. Le simţeam peste tot în jurul meu. Mă întrebam ce fel de gard era cel care împrejmuia pajiştea. Puteau să fi scornit o modalitate de a *prinde* spirite în capcană?

Nu. Spiritele puteau câteodată pătrunde în spaţiul cărnii, dar nu se supuneau nici unor restricţii fizice. Numai înlănţuitorii le puteau prinde în cursă. Ordinul acestora – cel de-al Cincilea – putea deforma graniţele dintre spaţiul cărnii şi eter.

— Gardurile nu sunt încărcate cu electricitate, spuse Custodele, urmărindu-mi privirea, ci cu energie eterică.

— Cum se poate aşa ceva?

— Baterii eterice. O combinaţie de tehnologie umană şi refaită, testată prima oară în 2045. Cercetătorii voştri au lucrat la o tehnologie hibridă încă de la începutul secolului douăzeci. Nu facem decât să înlocuim energia chimică dintr-o baterie cu

un strigoi captiv, un spirit care poate interacţiona cu lumea materială. Creează un câmp de respingere.

— Dar strigoii îşi pot rupe legăturile, am spus. Cum se poate captura unul?

— Folosind un strigoi care se oferă voluntar, bineînţeles.

M-am holbat la spatele lui. Cuvintele *strigoi* şi *voluntar* erau la fel de opuse precum războiul şi pacea.

— Sfaturile oferite de noi au condus, de asemenea, la inventarea Fluxionului 24 şi a Tehnologiei de Depistare Radiestezică, spuse el, ultima încă în fază experimentală. Din cele mai recente rapoarte, auzim că Scionul e aproape de a încheia cu succes proiectul.

Mi-am încleştat pumnii. Sigur că Refaiţii era răspunzători de TDR. Dani nu contenea să se întrebe cum de reuşiseră să facă aşa ceva.

După un timp, Custodele se opri. Ajunseserăm la un oval de ciment, de vreo trei metri în diametru. În apropiere se aprinse un felinar cu gaz.

— Să trecem la treabă, spuse.

Am aşteptat.

Fără niciun avertisment, se prefăcu că mă loveşte cu pumnul. M-am ferit. Când îşi repezi celălalt pumn, i l-am blocat cu braţul.

— Încă o dată.

De data asta, fu mai rapid, şi încercă să mă facă să mă apăr mai repede, lovind din toate unghiurile. Mi-am ţinut mâinile deschise şi i-am blocat fiecare lovitură.

— Ai învăţat să te baţi în stradă.

— Poate, i-am spus.

— Încă o dată. Încearcă să mă opreşti.

Acum se făcu că mă apucă de grumaz, punându-şi ambele mâini pe gulerul tunicii. Un hoţ de buzunare încercase odată chestia asta cu mine. M-am răsucit spre stânga şi mi-am repezit braţul drept în aceeaşi direcţie, îndepărtându-i mâinile de pe grumaz. Puteam simţi forţa din mâinile acelea, dar

îmi dădu drumul. Mi-am repezit cotul spre obrazul lui, mişcarea care-l trânti pe găinar în rigolă. Mă lăsa să câştig.

— Excelent. Custodele făcu un pas înapoi. Puţini oameni vin aici pregătiţi să intre într-un batalion penal. Eşti cu câţiva paşi înaintea celor mai mulţi, însă n-ai să fii în stare să te angajezi într-o încăierare de felul acesta cu un Emit. Cel mai important atu al tău este capacitatea de a afecta eterul.

Cu coada ochiului, am zărit lucirea argintie. Avea un cuţit în mână. Mi-am încordat muşchii.

— Din câte am văzut, darul tău este declanşat de pericol.

Îmi îndreptă cuţitul spre piept.

— Arată-mi.

Inima îmi bubuia în vârful lamei.

— Nu ştiu cum.

— Văd.

Cu o răsucire din încheietură, îmi apropie cuţitul de gât. Trupul îmi zbârnâia de adrenalină. Custodele se aplecă până ajunse foarte aproape de mine.

— Cuţitul ăsta a fost folosit ca să taie carne de om, îmi spuse, cu un glas foarte jos. Carne precum cea a prietenului tău Sebastian.

M-am cutremurat.

— Şi vrea să taie încă şi mai multă.

Lama îmi alunecă de-a lungul gâtului.

— N-a gustat încă niciodată carne de Călător.

— Nu mi-e frică de tine.

Tremurul din glas îmi trăda minciuna.

— Nu mă atinge.

Însă o făcu. Lama îmi urmă conturul gâtului, urcând spre bărbie şi atingându-mi buzele. Pumnul mi se smuci în sus, dându-i mâna la o parte. Scăpă cuţitul, îmi prinse încheieturile cu o singură mână şi mi le ţintui de beton. Avea o forţă incredibilă: nu mă puteam mişca niciun milimetru.

— Mă întreb…

Îmi ridică bărbia cu vârful cuţitului.

— Dacă-ţi tai gâtul, în cât timp mori?

— N-ai să îndrăzneşti să faci asta, i-am spus, provocându-l.

— O, ba da.

Am încercat să-i proptesc genunchiul între picioare, dar mă apucă de coapsă, împingându-mi piciorul în jos. Piciorul acela îmi era încă slăbit – îi fusese uşor să mi-l înlăture. Asta mă făcea să par slabă. Când mi-am eliberat o mână, îmi suci braţul la spate. Nu suficient de brutal ca să mă doară, dar destul cât să mă imobilizeze.

— Dacă joci mereu aşa, n-ai să câştigi niciodată, îmi suflă în ureche. Foloseşte-ţi puterile.

Creatura asta n-avea niciun punct slab? M-am gândit la toate punctele vulnerabile ale unui om: ochii, rinichii, plexul solar, nasul, vintrele – niciunul nu-mi era la îndemână. Va trebui să mă mişc repede şi să fug. Mi-am împins greutatea în spate, drept printre picioarele lui, şi m-am rostogolit înapoi în picioare dintr-o singură mişcare. În clipa care i-a fost necesară ca să se ridice în picioare, am rupt-o la fugă peste pajişte. Dacă mă voia, n-avea decât să vină naibii şi să pună mâna pe mine.

N-aveam unde să fug. Mă ajungea din urmă. Amintindu-mi de sesiunile de instrucţie cu Nick, am schimbat direcţia. Am continuat să alerg, în întuneric, departe de turnul de pază. Într-un gard ca ăsta, trebuia să fie un punct slab, pe unde să mă pot strecura printre fire. Pe urmă trebuia să mă ocup de Thuban. Dar eu îmi aveam spiritul. Puteam s-o fac. *Puteam* s-o fac.

Pentru o persoană cu o acuitate vizuală excelentă, eram uneori incredibil de mioapă. Peste un minut deja mă şi rătăcisem. Departe de ovalul de beton şi de felinare, nu-mi rămăsese decât să mă împiedic la fiecare pas, pe pajiştea vastă. Iar Custodele era pe undeva, vânându-mă. Am fugit spre un felinar cu gaz. Cel de-al şaselea simţ îmi

fremăta cu cât mă apropiam de gard. Când am ajuns la vreo doi metri de el, îmi era deja greaţă, iar mâinile şi picioarele îmi erau grele şi inerte.

Trebuia totuşi să încerc. Am apucat sârma îngheţată.

Nu pot descrie pe deplin senzaţia care mi-a inundat trupul. Am început să văd negru, pe urmă alb şi apoi roşu. Mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul. O sută de amintiri îmi fulgerară pe dinaintea ochilor, amintirea unui ţipăt într-un lan cu maci, dar şi amintiri noi – amintirile strigoiului. Fusese victima unui omor. Fiecare oscior mi-a fost scuturat de un asurzitor. Stomacul mi s-a întors pe dos, cu violenţă. M-am prăbuşit la pământ şi am vărsat.

Probabil că am rămas cam un minut acolo, chinuită de imagini cu sânge pe un covor de culoare crem. Persoana fusese ucisă de un glonţ pornit dintr-o puşcă de calibru mare. Craniul i se sfărâmase, împrăştiind fragmente de creier şi de os peste tot în jur. Când mi-am venit din nou în fire, simţeam că nu-mi pot coordona corpul. M-am târât pe pământ, clipind des din ochi ca să scap de viziunile însângerate. De-a curmezişul palmei se întindea o arsură alb-argintie. Semnul unui strigoi.

Ceva îmi bâzâi pe lângă ureche. Mi-am ridicat ochii ca să văd un alt turn de pază şi pe santinela dinăuntru.

Săgeată cu flux.

O a doua săgeată ţâşni în direcţia mea. M-am ridicat împleticindu-mă, m-am întors către răsărit şi am rupt-o la fugă, dar nu mi-a luat mult ca să ajung la un alt turn de pază, şi altă armă mă obligă să alerg spre sud. Nu mi-am dat seama că eram mânată înapoi către Custode decât atunci când am dat cu ochii de oval.

Următoarea săgeată mă lovi în umăr. Durerea fu instantanee şi chinuitoare. Mi-am întins mâna şi am smuls afurisitul de obiect. Din rană ţâşni sânge, iar peste mine se abătu un val de greaţă care mă făcu să-mi pierd reperele. Fusesem suficient de rapidă să

opresc înaintarea drogului – avea nevoie de vreo cinci secunde să se autoinjecteze –, însă mesajul era clar: întoarce-te pe oval ori vei fi împuşcată. Custodele mă aştepta.

— Bun venit înapoi.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte.

— Deci n-am voie să fug.

— Nu. Doar dacă nu vrei să-ţi ofer o tunică galbenă, pe care o dăm numai laşilor.

Orbită de mânie, m-am repezit şi mi-am înfipt umărul în abdomenul lui. Datorită înălţimii pe care o avea, nu se întâmplă nimic. Nu făcu decât să mă apuce de tunică şi să mă arunce. Am aterizat, dur, pe acelaşi umăr.

— Nu te poţi bate cu mine cu mâinile goale. Se învârtea pe marginea ovalului, ca un leu în jurul prăzii. Nici nu poţi fugi de Emiţi. Eşti *Călătoare onirică*, fetiţo. Ai puterea să trăieşti şi să mori după cum îţi e dorinţa. Pârjoleşte-mi planul oniric. Adu-mă în pragul nebuniei.

O parte din mine se desprinse şi ţâşni. Spiritul meu traversă în zbor spaţiul dintre noi. Îi spintecă inelul exterior al minţii, ca un cuţit care trece printr-o bucată întinsă de mătase. M-am năpustit în cel mai întunecat cotlon al planului său oniric, încordându-mi puterile în faţa unor bariere nemaipomenit de puternice, ţintind petecul depărtat de lumină – zona mea însorită. Dar nu mai era atât de uşor pe cât fusese în tren. Centrul planului lui oniric era atât de îndepărtat, iar spiritul meu era deja respins în afară. Ca un elastic întins prea mult, am revenit brusc în propria minte. Greutatea propriului spirit mă doborî de pe picioare. Capul mi se izbi de ciment.

Felinarele cu gaz îşi recăpătară încet contururile. M-am sprijinit pe coate şi m-am ridicat în picioare, cu tâmplele pulsând. Custodele era încă în picioare. Nu-l pusesem în genunchi, cum făcusem cu Aludra, dar îi afectasem simţurile. Îşi trecu o mână peste faţă şi scutură din cap.

— Bine, spuse. Foarte bine.

M-am ridicat de la pământ. Îmi tremurau picioarele.

— Încerci să mă înfurii, am spus. De ce?

— Pare să funcţioneze.

Îndreptă cuţitul spre mine. Din nou.

Am privit spre el, încercând să-mi recapăt suflul.

— Din nou?

— Poţi şi mai bine de atât. Abia mi-ai atins barierele de apărare. Vreau să mi le străpungi.

— Nu pot s-o fac din nou.

Vedeam în faţa ochilor pete negre.

— Nu merge aşa.

— De ce?

— Pentru că, atunci când fac asta, mi se opreşte respiraţia.

— N-ai înotat niciodată?

— Ce?

— Un om obişnuit îşi poate ţine respiraţia cel puţin treizeci de secunde fără să sufere traume de lungă durată. Timp mai mult decât suficient ca să ataci o altă minte şi să te întorci în corp.

Niciodată nu mă gândisem la asta. Nick avusese întotdeauna grijă să folosesc aparatele când cercetam eterul la distanţă.

— Consideră-ţi spiritul un fel de muşchi, pe care-l smulgi din locul lui firesc, spuse Custodele. Cu cât îl foloseşti mai mult, cu atât devine mai puternic şi mai rapid, iar corpul tău îşi va îmbunătăţi tot mai mult capacitatea de a face faţă repercusiunilor. Vei putea să sari rapid de la un plan oniric la altul – înainte să loveşti pământul.

— Nu ştii nimic, i-am spus.

— Nici tu. Bănuiesc că incidentul din tren a fost prima dată când ai intrat într-un alt câmp oniric.

Nu mişca lama cuţitului.

— Intră într-al meu. Te provoc.

I-am cercetat faţa. Mă invita să pătrund în mintea lui, să-i zdruncin echilibrul minţii.

— Nici măcar nu-ţi pasă. Pentru tine asta nu e decât instrucţie, am spus.

Ne învârteam unul în jurul celuilalt.

— Nashira ţi-a cerut să mă alegi. Ştiu ce vrea.

— Nu. Eu te-am ales. Eu am cerut să te instruiesc. Şi ultimul lucru pe care-l doresc, spuse păşind spre mine, cu o privire ca de cremene, este să mă faci de râs cu incompetenţa ta. Atacă-mă din nou. Şi fă-o ca lumea de data asta.

— Nu.

Nu m-am lăsat intimidată. N-are decât să se facă de râs. Să-i fie la fel de ruşine de mine aşa cum îi era şi tatei.

— N-am de gând să mă omor doar ca să capeţi tu o medalie de aur de la Nashira.

— Vrei să-mi faci rău, spuse, cu glas mai scăzut de data asta. Mă dispreţuieşti. Nu suporţi nici să mă vezi.

Ridică lama:

— Distruge-mă.

La început n-am făcut nimic. Pe urmă mi-am adus aminte de orele în care îi îngrijisem rana şi de felul în care mă ameninţase. Mi-am amintit cum stătuse deoparte şi-l privise pe Seb pierind. Mi-am zvârlit spiritul spre el.

În timpul petrecut pe pajiştea aceea, de-abia ce i-am zgâriat planul oniric. Chiar şi după ce şi-a slăbit cele mai multe dintre barierele de apărare, tot n-am putut pătrunde mai departe de zona lui abisală – mintea îi era prea puternică. Mă întărâta tot timpul. Îmi spunea că sunt slabă, demnă de milă, o ruşine pentru tagma clarvăzătorilor. Că nu-i de mirare că oamenii nu erau buni de altceva decât să fie sclavi. Voiam să trăiesc într-o cuşcă, precum animalele? Abia aştepta să-mi facă pe plac. La început, provocările lui au avut efect, dar, pe măsură ce înaintam în noapte, insultele lui reuşeau să mă aţâţe din ce în ce mai puţin. În cele din urmă, nu reuşeau decât să-mi provoace frustrare, nu suficient încât să-mi oblige spiritul să iasă din corp.

Şi-atunci a aruncat lama. Ţintise la o bună depărtare de mine, dar vederea cuţitului care zbura prin aer a fost suficientă încât să-mi dezlănţuie spiritul. De fiecare dată când îmi ieşeam din trup, acesta mi se prăbuşea. Şi dacă piciorul îmi aluneca numai de pe ovalul de ciment, o săgeată cu flux se îndrepta şuierătoare spre mine. Am învăţat curând să anticipez sunetul şi să mă feresc înainte ca acul să-şi atingă ţinta.

Am reuşit să fac cinci sau şase salturi afară din trup. De fiecare dată era ca şi cum mi s-ar fi spintecat capul. Până la urmă, n-am mai rezistat. Am început să văd dublu, iar deasupra ochiului stâng se instaurase o durere intensă de cap. M-am îndoit de mijloc, înnebunită după o gură de aer. *Nu trebuie să pari slabă! Nu trebuie să pari slabă!* Mă lăsau genunchii.

Custodele îngenunche în faţa mea, înlănţuindu-mi mijlocul cu un braţ. Am încercat să-l îndepărtez, dar braţele îmi erau de cârpă.

— Gata, spuse. Nu te mai opune.

Mă ridică în braţe. Niciodată nu mai încercasem astfel de salturi la foc automat, nu ştiam dacă mi se putea adapta creierul la aşa ceva. Ochii îmi pulsau. Nu mă puteam uita la felinar.

— Te-ai descurcat bine. Custodele îşi coborî privirea spre mine. Dar ai putea mult mai mult.

Nu eram în stare să-i dau un răspuns.

— Paige?

— E-n ordine.

Bolboroseam cuvintele.

Părea să mă creadă pe cuvânt. Purtându-mă încă pe braţe, se îndreptă către poartă.

După un timp, Custodele mă aşeză din nou pe picioare. Ne-am îndreptat în tăcere înapoi spre intrare, şi am văzut că Thuban îşi părăsise postul. Ivy stătea rezemată de gard, cu faţa în mâini şi cu umerii tremurând. Când ne-am apropiat de poarta ferecată, se ridică în picioare şi trase zăvorul.

Custodele îi aruncă o privire când trecurăm pe lângă ea.

— Mulţumesc, Ivy.

Fata îşi ridică privirea. Avea lacrimi în ochi. Când i se spusese pe numele ei adevărat ultima dată?

Custodele păstră tăcerea pe drumul prin oraşul fantomă. Eram doar pe jumătate trează. Nick, în locul lui, m-ar fi obligat să stau întinsă în pat ore în şir, şi mi-ar fi administrat şi-o muştruluială, pe deasupra.

Doar când am trecut prin dreptul Casei Amauroticilor a vorbit din nou:

— Încerci deseori să scrutezi eterul de la distanţă?

— Nu-i treaba ta, i-am spus.

— Ai moarte în ochi. Moarte şi gheaţă.

Se întoarse cu faţa către mine:

— Sunt ciudaţi, când îţi ard atât de puternic la mânie.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Şi ochii tăi se schimbă.

— De ce crezi că se întâmplă aşa?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre tine.

— Destul de adevărat.

Custodele mă măsură din cap până-n picioare.

— Arată-mi mâna.

După o clipă, i-am arătat mâna dreaptă. Arsura căpătase un aspect urât, opalescent. Scoase din buzunar o fiolă minusculă, plină cu lichid, o lovi uşor de degetul înmănuşat şi-i împrăştie conţinutul peste cicatrice. Se topea şi dispărea sub ochii mei, fără urmă. Mi-am tras mâna.

— Cum ai făcut asta?

— Se numeşte amarant.

Puse fiola înapoi în buzunar şi apoi se uită la mine.

— Spune, Paige, ţi-e teamă de eter?

— Nu, am spus.

Palma mă furnica.

— De ce nu?

Minţisem. Mi-*era* frică de eter. Când îmi împingeam prea departe cel de-al şaselea simţ, eram în pericol să mor, sau cel puţin să sufăr leziuni cerebrale. Jax îmi spusese de la început că, dacă lucram pentru el, probabil îmi scurtam viaţa cu vreo treizeci de ani, dacă nu cu mai mult. Totul depindea de noroc.

— Pentru că eterul e perfect, am spus. Acolo nu există război. Nu există moarte, pentru că totul a murit deja. Şi nu sunt sunete. Doar linişte. Şi siguranţă.

— Nimic nu e în siguranţă în eter. Şi chiar eterul nu e scutit de război şi de moarte.

I-am cercetat profilul chipului în timp ce se uita la cerul negru. Respiraţia nu lăsa aburi în aer, precum a mea. Un moment însă, pentru un moment infinitezimal, pe faţa lui apăru ceva uman. Ceva meditativ, un soi de amărăciune. Apoi îşi întoarse din nou faţa spre mine, iar imaginea dispăru.

Ceva nu era în ordine pe lângă Porumbărie. Câteva tunici stacojii stăteau ghemuite pe pavaj, urmărite de arlechi tăcuţi, şi vorbeau cu glasuri repezite, înăbuşite. Am ridicat ochii spre Custode, să văd dacă era îngrijorat. Şi dacă ar fi fost, nu lăsa să se vadă asta. Se îndreptă spre grup, făcându-i pe cei mai mulţi arlechi să se retragă înapoi în colibele lor.

— Ce s-a întâmplat?

Una dintre tunicile stacojii îşi ridică privirea, văzu cine vorbise şi şi-o coborî imediat la loc. Tunica îi era acoperită cu noroi.

— Eram în pădure, spuse, cu glas răguşit. Ne-am rătăcit. Emimii… ei…

Mâna Custodelui se îndreptă spre braţul lui.

Tunicile stacojii erau strânse în jurul unui băiat care avea în jur de şaisprezece ani. Toată mâna dreaptă îi lipsea, şi nu numai tunica îi era stacojie. Fălcile mi se încleştară. Mâna îi fusese răsucită şi

smulsă de pe braţ, de parcă ar fi fost prinsă într-o maşinărie. Custodele analiză scena fără niciun semn de emoţie.

— Spui că v-aţi rătăcit, zise. Ce tutore era cu voi?

— Moştenitorul de sânge.

Custodele privi de-a lungul străzii.

— Trebuia să-mi fi dat seama.

Ochii mei îi ardeau spatele. Nu făcea decât să *stea* pur şi simplu, fără să facă nimic. Tunica stacojie tremura convulsiv, cu faţa strălucind de sudoare. Avea să moară dacă nu-i pansa cineva ciotul de mână, sau cel puţin să arunce peste el o pătură.

— Duceţi-l la Oriel.

Custodele se întoarse şi se depărtă de grup.

— Terebell o să se ocupe de el. Voi ceilalţi, întoarceţi-vă la reşedinţele voastre. Amauroticii o să vă îngrijească rănile.

I-am privit trăsăturile dârze, în căutarea unui semn de căldură umană. Nici urmă de aşa ceva. Nu-i păsa de nimic. Nu ştiu de ce continuam să caut astfel de semne.

Tunicile stacojii îşi ridicară prietenul şi se împleticiră spre o alee, lăsând în urmă pete de sânge.

— Are nevoie să ajungă la un spital, m-am străduit să spun. N-aveţi habar cum să…

— O să se ocupe cineva de el.

Apoi tăcu, iar ochii i se înăspriră. Am bănuit că asta însemna că am depăşit limita.

Dar începeam să mă întreb pe unde trecea, exact, această limită. Custodele nu mă bătea. Mă lăsa să dorm. Îmi spunea pe numele adevărat când eram numai noi doi. Îmi îngăduia chiar să-i atac mintea, se arătase vulnerabil în faţa spiritului meu – un spirit care-i putea sfărâma chiar echilibrul mintal. Nu înţelegeam de ce era dispus să rişte. Chiar şi Nick era temător faţă de darul meu. („Să spunem că păstrăm între noi un respect sănătos, *sötnos.“)*

În timp ce ne îndreptam către reşedinţă, mi-am deznodat părul. Aproape că am sărit din nou afară din corp când am simţit mâinile altcuiva înlocuindu-le pe ale mele şi trăgându-mi buclele umede în jurul umerilor.

— Ah, XX-40. Ce plăcere să te văd din nou.

În voce se putea citi o urmă de amuzament. Subţire şi înaltă, pentru vocea unui bărbat.

— Trebuie să te felicit, Custode. Arată şi mai răpitoare când e îmbrăcată într-o tunică.

M-am întors ca să dau ochii cu bărbatul din spate. Mi-a trebuit un efort ca să nu sar înapoi.

Era mediumul, cel care mă urmărise pe acoperişurile din I-5, dar în seara asta nu mai avea o armă cu flux. Era îmbrăcat într-o uniformă ciudată, în culorile Scionului. Până şi faţa i se asorta cu cromatica: gura roşie, sprâncenele negre, chipul pudrat cu oxid de zinc. Se apropia de 40 de ani şi avea la brâu un bici greu, din piele. Eram sigură că puteam distinge urme de sânge pe el. Acesta trebuie să fie Supraveghetorul, bărbatul care-i ţine în frâu pe arlechi. În spatele lui era oracolul pe care-l întâlnisem în prima noapte. Mă privi cu nişte ochi care te făceau să-ţi pierzi cumpătul: unul închis la culoare şi pătrunzător, celălalt de un căprui luminos. Purta o tunică de aceeaşi culoarea cu a mea.

Custodele îi privi de sus.

— Ce doreşti, Supraveghetorule?

— Iertare pentru deranj. Nu voiam decât s-o văd din nou pe Călătoare. I-am urmărit progresele cu mare interes.

— Nu e din rândul arlechilor. Progresul ei nu-i un spectacol.

— Într-adevăr. Dar ce privelişte frumoasă ne oferă.

Îmi aruncă un zâmbet, din zbor.

— Îngăduie-mi să-ţi urez personal bun venit în Sheol I. Eu sunt Beltrane, Supraveghetorul. Sper că

săgeata mea cu flux nu ţi-a lăsat vreun semn pe spate.

Am reacţionat. Nu mă puteam abţine.

— Dacă i-ai făcut ceva tatii…

— Nu ţi-am acordat permisiunea să vorbeşti, XX-40.

Custodele mă fixă cu privirea, făcându-mă să-mi plec ochii. Supraveghetorul râse, bătându-mă pe obraz.

M-am smucit, ferindu-mă de el.

— Hai, hai. Taică-tu e bine şi-n siguranţă.

Făcu un gest peste piept.

— Jur pe cruce.

Ar fi trebuit să mă simt uşurată, dar nu simţeam decât mânie, înfuriată de tupeul lui. Custodele se uită la bărbatul mai tânăr.

— Cine e ăsta?

— Acesta e XX-59-12. Supraveghetorul îi puse o mână pe umăr. E un servitor *foarte* credincios al Pleionei. A obţinut rezultate excelente în instruirea prin care a trecut în ultimele săptămâni.

— Înţeleg.

Ochii Custodelui îl măsurară rapid, evaluându-i aura.

— Eşti oracol, băiete?

— Da, Custode.

12 se înclină.

— Suverana de sânge trebuie să fie mulţumită de progresele tale. N-am mai avut un oracol de la cel de-al XVI-lea Sezon.

— Sper să mă număr curând printre cei aflaţi în serviciul ei, Custode.

Limba lui păstra urme de accent din nord.

— Te vei număra fără îndoială, 12. Cred că ai să te descurci foarte bine în confruntarea cu Emitul care ţi-a fost rezervat. 12 urmează să se prezinte la cel de-al doilea test, spuse Supraveghetorul. Tocmai ne înapoiam la Merton să ne alăturăm restului batalionului. Pleione şi Alsafi vor fi în frunte.

— Familia Sualocin este la curent cu faptul că o tunică stacojie a fost rănită? întrebă Custodele.

— Da. Îl vânează chiar pe Emitul care l-a muşcat.

Custodelui îi scăpărară ochii.

— Mult noroc în strădaniile tale, 12, spuse.

12 se înclină din nou.

— Dar mai am un motiv să vă întrerup, înainte să plecăm, interveni din nou Supraveghetorul. Sunt aici ca să-i transmit Călătoarei o invitaţie. Dacă mi-este îngăduit.

Custodele se întoarse cu faţa la el. Supraveghetorul îi interpretă tăcerea drept o permisiune de a continua.

— Pregătim o sărbătoare foarte specială în onoarea acestui Sezon al Oaselor, XX-40. Cel de-al *douăzecilea* Sezon al Oaselor.

Întinse o mână spre Porumbărie.

— Cei mai buni comedianţi ai noştri. Un regal pentru simţuri. O saturnalie cu muzică şi dansuri, ca să ne putem lăuda cu toţi băieţii şi cu toate fetele noastre.

— Vă referiţi la Bicentenar, spuse Custodele.

Era pentru prima dată că auzeam acest cuvânt.

— Exact. Supraveghetorul zâmbi. Ceremonia în care se va semna Marele Act Teritorial.

Asta nu suna deloc bine. Înainte să mai aud ceva, am fost orbită de o viziune.

Fiind oracol, Nick putea transmite imagini fără sonor prin eter. Le numea *khrēsmoi,* un cuvânt grecesc. Nu am fost niciodată în stare să îl pronunţ, aşa că le spuneam, pur şi simplu, „instantaneele“ lui Nick. 12 avea acelaşi dar. Am văzut un ceas, cu amândouă limbile îndreptate către cifra 12, urmat de imaginea a patru coloane şi a unui rând de scări. O clipă mai târziu, am clipit, iar imaginile dispărură. Am deschis ochii şi am văzut că el mă privea.

Totul se petrecuse într-o clipită.

— Cunosc Actul, spunea Custodele. Spune ce ai de spus, Supraveghetorule. 40 este epuizată.

Supraveghetorul nu reacţionă la tonul din glasul Custodelui. Cu siguranţă că se obişnuise să fie tratat de sus. În schimb, îmi oferi un surâs, unsuros ca untdelemnul.

— Aş dori s-o invit pe 40 să joace în spectacolul nostru din ziua Bicentenarului. Am fost impresionat de forţa şi de agilitatea ei din noaptea în care am prins-o. Îmi face deosebită plăcere s-o invit să fie principalul meu comediant, alături de XIX-49-1 şi XIX-49-8.

Eram pe punctul să refuz, într-un mod în care sigur m-aş fi ales cu o pedeapsă aspră, când Custodele vorbi.

— În calitate de tutore al ei, îi interzic acest lucru.

Am ridicat privirea către el.

— Nu e comediant şi, doar dacă nu cumva pică la teste înainte de Bicentenar, va rămâne în grija mea.

Custodele îl privi fix pe Supraveghetor şi continuă:

— 40 este o Călătoare onirică. Călătoarea pe care *tu* ai fost însărcinat s-o aduci în această colonie. Nu voi îngădui să fie expusă în faţa emisarilor Scionului, ca un străvăzător de rând. Aceasta este o sarcină pentru oamenii tăi. Nu pentru ai mei.

Supraveghetorul nu mai zâmbea.

— Prea bine.

Se înclină, fără să mă privească.

— Vino, 12. Te aşteaptă testul tău.

12 îmi aruncă o privire furişă cu o sprânceană ridicată întrebător. Am dat din cap, de sus în jos. Se întoarse şi-l urmă pe Supraveghetor înapoi spre Porumbărie, păşind foarte uşor. Nu părea să se teamă de ceea ce avea să înfrunte.

Ochii Custodelui îmi pârjoleau faţa.

— Îl cunoşti pe oracol?

— Nu.

— Nu şi-a luat o clipă ochii de la tine.

— Iartă-mă, *stăpâne*, am spus, dar nu am îngăduinţa să vorbesc cu alţi oameni?

Nu şi-a desprins privirea de la mine. Mă întrebam dacă Refii pricep sarcasmul.

— Ba da, spuse. Îţi e îngăduit.

Trecu grăbit pe lângă mine, fără vreo altă vorbă.

11.Despre jale

N-am dormit bine. Mă durea prea tare capul, o durere care îmi pulsa în tâmpla stângă. Zăceam între cearşafuri şi mă uitam la lumânare cum arde şi se topeşte.

Custodele nu mă trimisese imediat în camera mea. Îmi dăduse ceva de mâncare şi puţină apă, pe care o acceptasem doar pentru că eram moartă de sete. Pe urmă se aşezase lângă foc, privind flăcările. Mi-au trebuit zece minute ca să îl întreb dacă mă puteam duce la culcare, o întrebare la care am primit o aprobare scurtă.

Era frig în odaia de sus. Geamurile erau subţiri ca nişte foi de hârtie şi pe undeva era o spărtură. M-am înfăşurat în cearşafurile subţiri, dârdâind. După o vreme, am aţipit. Cuvintele Custodelui îmi fremătau în urechi – că aveam moarte şi gheaţă în ochi. La câteva minute, prin faţa ochilor mi se perindau imaginile transmise de XX-12, imprimate încă în planul meu oniric. Imagini transmise de un oracol mai văzusem şi-nainte, când Nick îmi demonstrase cum îi funcţiona darul. Odată, îmi arătase un instantaneu în care mă vedeam cum mă prăbuşesc de pe un acoperiş nu foarte înalt, şi-mi rup o gleznă, ceea ce s-a şi întâmplat, în săptămâna următoare. După aceea, niciodată nu i-am mai pus la îndoială prognozele meteorologice.

XX-12 mă invitase să mă întâlnesc cu el la miezul nopţii, la Hawksmoor. Nu vedeam niciun motiv să nu mă duc.

Când m-am trezit, ceasul bătea ora unsprezece. M-am spălat şi m-am îmbrăcat înainte de a coborî în camera Custodelui. Niciun zgomot. Draperiile

erau trase la o parte, lăsând să intre lumina lunii. Pentru prima dată după zile întregi, pe masă am găsit din nou un bileţel.

Află ce poţi despre Emimi.

M-a străbătut un fior rece. Dacă trebuia să fac cercetări legate de Hoitari, atunci însemna că eram sortită să dau ochii cu ei. Şi eram liberă să mă întâlnesc cu 12. Într-un fel, era ca şi cum aş fi urmat nişte ordine. 12 tocmai trecuse prin cel de-al doilea test. Eram curioasă ce văzuse în această noapte, până acum. În sfârşit aş fi putut afla nişte lucruri concrete despre Emimi – bineînţeles, cu singura condiţie să nu-l fi mâncat pe 12.

Puţin înainte de miezul nopţii, am luat-o pe scări în jos, închizând uşa după mine. Era vremea să-mi fac temele.

Am trecut pe lângă portarul de noapte. Fata nu m-a salutat. Îmi puse în palmă nişte numene când i-am mai cerut, dar tot cu nasul pe sus. Nu-i trecuse supărarea de la întâmplarea cu sirena.

Afară era răcoare, şi cădea o burniţă rece. Am mers spre Porumbărie şi mi-am luat micul dejun – zeamă într-un pahar de carton. Am plătit cu nişte ace şi cu câteva inele. Am luat cu greu o gură sau două, şi apoi m-am îndreptat înspre clădirea pe care arlechii o numeau Hawksmoor: masiva santinelă de piatră a bibliotecii, înconjurată de curtea acesteia.

12 mă aştepta în spatele uneia dintre coloane, într-o tunică stacojie curată. Ridică din sprânceană când dădu cu ochii de paharul meu.

— *Mănânci* aşa ceva?

Am sorbit din pahar.

— De ce? Tu ce mănânci?

— Ce-mi dă tutorele.

— Nu suntem toţi căutători de oase. Felicitări, că tot veni vorba.

Îmi întinse mâna şi i-am scuturat-o.

— David.

— Paige.

— Paige. Îmi fixă pe chip ochiul întunecat la culoare. Celălalt ochi părea mai slab focalizat. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, m-am gândit să te iau într-o mică plimbare.

— Ca pe un câine?

Râse fără să-şi mişte buzele.

— Pe aici, spuse. Dacă întreabă cineva, te duc la un interogatoriu cu privire la un eveniment.

Am pornit, unul lângă altul, mergând de-a lungul unei străduţe înguste, spre Reşedinţa Suzeranei. David era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât mine, cu braţe lungi şi cu un bust masiv. El nu murea de foame, ca arlechii.

— Cam riscant, ce zici? l-am întrebat.

— Ce?

— Să stai de vorbă cu mine. Eşti tunică stacojie de-acum.

Zâmbi.

— M-am gândit eu că n-o să-mi fie uşor cu tine. Le cazi deja în plasă, nu?

— Cum adică?

— Segregare, 40. Vezi că sunt tunică stacojie şi crezi că nu se cuvine să stau de vorbă cu tine. Tutorele ţi-a spus asta?

— Nu. Aşa stau, pur şi simplu, lucrurile.

— Poftim. Ăsta-i tot rostul acestui loc: să ne spele creierele. Să ne facă să ne simţim inferiori. De ce crezi că ţin ani la rând oamenii în Turn?

Văzu că nu spun nimic şi clătină din cap.

— Haide, zău, 40. Tortură cu apă, izolare, zile întregi fără mâncare. După un asemenea tratament, chiar şi locul ăsta pare rupt din rai.

Avea dreptate.

— Ar trebui să-l auzi pe Supraveghetor. Crede că Refii ar trebui să ne conducă, să fie noua monarhie.

— Şi de ce ar crede aşa ceva?

— Pentru că e îndoctrinat.

— De când e aici?

— Din câte-mi dau seama, numai de la cel de-al XIX-lea Sezon. Dar e credincios ca un câine. Încearcă să smulgă văzători capabili din Sindicat.

— Furnizor, carevasăzică.

— Nu unul grozav. Nashira vrea un altul. Cineva care poate accesa eterul la un nivel mai înalt.

Eram pe punctul să-l mai întreb ceva, când m-a oprit. Prin burniţa cenuşie şi subţire, se vedea o clădire rotundă, cu o cupolă măreaţă. Se ridica într-o piaţă părăsită, masivă şi greoaie, faţă în faţă cu Reşedinţa Suzeranei. Prin geamurile ei se strecura o lumină chihlimbarie slabă.

— Ce-i acolo?

Am privit în sus, spre ea.

— Arlechii îi zic Camera. Am tot încercat să aflu la ce foloseşte, dar se pare că nimănui nu-i place să vorbească despre ea. Oamenii n-au voie să intre.

Merse înainte fără să-mi arunce nici măcar o privire. Am alergat să-l prind din urmă.

— Ziceai că încearcă să scoată văzătorii din Sindicat, am încercat să-i amintesc. De ce?

— Nu pune prea multe întrebări, 40.

— Credeam că pentru asta ne-am şi întâlnit.

— Poate. Ori poate-mi place mie de tine. Am ajuns.

Destinaţia noastră era o biserică foarte veche. Trebuie să fi fost cândva magnifică, dar acum se transformase într-o ruină. Ferestrele nu mai aveau geamuri, din clopotniţă rămăsese doar un schelet, iar porticul de la miazăzi era blocat cu şipci de lemn. Am ridicat din sprâncene.

— E o idee bună?

— Nu e prima dată când fac aşa ceva. În plus – se aplecă pentru a trece pe sub o scândură –, din ce-mi spune Supraveghetorul, eşti obişnuită cu structurile nesigure.

Se uită peste umărul meu.

— Repede. Custodele Cenuşiu.

Am alunecat printre scânduri. La ţanc: Graffias trecu pe la intrare, în fruntea unui grup de trei

amaurotici lihniţi de foame. L-am urmat pe David prin biserică. O mare parte din tavan se prăbuşise în capelă. Bârnele de lemn şi betonul zdrobiseră cele mai multe dintre strane, iar pe toată pardoseala erau împrăştiate cioburi de sticlă. Mi-am croit drum prin moloz.

— Ce s-a întâmplat aici?

David nu mi-a răspuns.

— O sută douăzeci şi patru de trepte până-n vârf. Eşti în stare?

A dispărut înainte să apuc să-i răspund. M-am luat pe urmele lui pe scară.

Eram obişnuită cu urcatul. Urcasem în sute de clădiri din Cohorta I. Cele mai multe trepte erau încă intacte. Mi s-a părut că am ajuns în vârf cât ai bate din palme. O rafală puternică de vânt îmi umflă părul, împingându-mi-l de pe faţă. Mirosul rămas de pe urma incendiului era puternic şi intens. David îşi sprijini braţele de o balustradă de piatră.

— Îmi place aici.

Scoase un sul de hârtie albă din mânecă şi o aprinse cu un chibrit.

— Un post de observaţie la înălţime.

Ne aflam pe un balcon, chiar dedesubtul clopotniţei în ruină. O parte din balustradă lipsea, şi un alt semn ne atenţiona asupra structurii instabile.

Mi-am îndreptat ochii către stele.

— Ai trecut de-al doilea test, i-am spus. Dacă vrei să stăm de vorbă, povesteşte-mi despre Emimi.

Expiră fumul, ţinând ochii închişi. Avea degetele pătate.

— Ce vrei să ştii, mai exact?

— Ce sunt.

— Habar n-am.

— În mod sigur ai văzut unul.

— Nu prea. E întuneric în pădure. Ştiu că arăta ca un om – oricum, avea cap şi braţe, şi picioare –, dar avea mişcări de animal. Şi puţea ca o hazna. Şi se auzea la fel.

— Cum să *se audă* ca o hazna?

— Aşa, ca muştele, 40. Ca muştele pe hoit.

Hoitar.

— Dar aura cum le e? am insistat. Au aşa ceva?

— N-am văzut. Parcă se prăbuşea eterul, spuse. Parcă ar fi avut o gaură neagră în jurul planului oniric.

Din câte spunea, întâlnirea cu aşa ceva nu părea de dorit. Am privit în jos spre oraş.

— L-ai omorât?

— Am încercat.

Când îmi văzu faţa, scutură sulul alburiu.

— Au trimis o mână dintr-ai noştri acolo, toţi tunici roz. Două grupe. Au venit doi stacojii cu noi, 30 şi 25. Ne-au dat câte un cuţit fiecăruia şi ne-au spus să dăm de urma Hoitarului cu orice mijloace aveam. 30 ne-a spus, de-a dreptul, că jungherele erau doar să ne simţim noi mai bine. Cea mai bună cale de a hăitui chestia aia era dacă foloseam eterul.

Unul dintre rozalii era rhabdomant, aşa că am făcut sorţi din crengi. 30 ne-a dat o sticlă cu sânge de la un tip care fusese muşcat şi căruia îi fusese smulsă mâna – în felul acela îl puteam folosi ca iscoditor. Am mânjit crenguţele cu sânge, iar rhabdomantul a aruncat sorţii. Arătau spre apus. Am tot aruncat sorţi, schimbând direcţia tot timpul. În mod sigur Hoitarul nu stătea nici el pe loc, aşa că n-am făcut mari progrese. 21 ne-a dat ideea să-l aducem pe el încoace. Am aprins un foc şi am făcut o şedinţă de spiritism, invocând spiritele din pădure.

— Sunt multe?

— Da. Toţi idioţii care au încercat să scape prin câmpul minat – aşa zic stacojiii.

M-am străduit să nu tremur.

— Am stat acolo vreo câteva minute. Spiritele au dispărut. Am auzit zgomote. Din pădure au început să iasă muşte, care mi se căţărau pe braţe. Şi pe urmă, din senin, apare chestia aia, o *chestie* uriaşă, umflată. Două secunde mai târziu o şi apucă pe 19 de păr, cu gura. Aproape că îi smulge şi pielea. Fata

începe să urle, iar arătania se zăpăceşte. Îi smulge o parte din păr şi se ia după 1.

— Carl?

— Nu le ştiu numele. Oricum, ăsta guiţă ca un godac şi încearcă s-o străpungă. Nu se întâmplă nimic.

Cercetă capătul aprins al sulului.

— Focul se stingea, dar încă îl mai vedeam. Am încercat să proiectez o imagine asupra arătaniei. M-am gândit la lumină albă şi am încercat s-o înfig în planul oniric al Hoitarului, ca să-l orbesc. În clipa următoare, îmi simţeam capul zdrobit şi parcă se revărsase ulei în eter. Totul e întunecat şi inert. Toate spiritele din împrejurimi încearcă să scape din haosul iscat în eter. 20 şi 14 o rup la sănătoasa. 30 strigă după ei că-s tunici galbene, însă le e prea frică să se întoarcă. 10 aruncă un cuţit şi-l nimereşte pe 5. Acesta cade. Hoitarul e peste el în numai două secunde. Se stinge focul. E beznă. 5 începe să urle după ajutor.

Acum toţi au orbit. Eu folosesc eterul ca să-mi dau seama unde e arătania. A început să-l mănânce pe 5. E mort deja. Apuc bestia de grumaz şi o trag jos de pe el. O bucată mare de piele udă şi moartă îmi rămâne în mâini. Se întoarce la mine. Îi văd ochii albi în întuneric, holbându-se în direcţia mea. Până să mă dezmeticesc, zbor deja prin aer, sângerând ca un porc înjunghiat.

Îşi trase în jos gulerul tunicii şi dădu un pansament la o parte.

Dedesubt erau patru găuri adânci. Pielea din jur era de un cenuşiu lăptos, congestionat de vase de sânge sparte.

— Arată ca rănile făcute de strigoi, i-am spus.

— N-am de unde să ştiu asta.

Îşi potrivi la loc pansamentul peste rană.

— Nu mă pot mişca. Arătania vine înspre mine, şi din ea picură stropi de sânge. 10 încercase să-l ajute pe 5, dar acum se ridică. Are un înger păzitor, singurul spirit care n-a dat bir cu fugiţii. Îl azvârle

înspre Hoitar. Tot atunci îl ţintesc şi eu cu o altă imagine în planul oniric. Urlă.

De-adevăratelea. Începe să se târască de acolo, făcând un zgomot îngrozitor, şi trage după el o bucată din 5. Între timp 21 aprinsese o cracă. O aruncă după Hoitar. Se simte duhoare de carne arsă. Apoi am leşinat. M-am trezit în Oriel, bandajat tot.

— Şi v-au dat tuturor tunici stacojii.

— Lui 20 şi lui 14 nu. Lor le-au dat galbene. Iar din 5 a trebuit să strângă ce-a mai rămas.

Am stat o vreme fără să scoatem vreo vorbă. Nu mă puteam gândi decât la 5, mâncat de viu în pădure. Nu ştiam cum îl cheamă de-adevăratelea, dar nădăjduiam să-i fi rostit cineva ultima incantaţie. Ce sfârşit îngrozitor!

Am privit în zare. În depărtare se zărea un petic de lumină, care privit de aici părea doar puţin mai intens decât o flacără de lumânare.

— Ce-i acolo?

— Focuri.

— Pentru ce?

— Leşuri de Hoitari. Ori de oameni, depinde cine a câştigat.

Aruncă sulul.

— Cred că folosesc oasele la vreo profeţie.

Prin faţa ochilor îmi trecu cenuşă, în timp ce spunea asta. Am prins un funigel pe deget. Ca să poată atinge eterul, augurii folosesc semne din lumea naturală: trupul, natura sălbatică, cele patru elemente. Unul dintre Ordinele cele mai de jos, după părerea lui Jaxon.

— Poate că-i atrage focul, am spus. Doar ziceau că oraşul ăsta e un far.

— E un far *eteric,* 40. O mulţime de văzători, de spirite şi de Refi laolaltă. Gândeşte-te cum funcţionează eterul.

— Cum naiba ştii atâtea despre el?

M-am întors cu faţa spre el.

— Nu faci parte din Sindicat. Aşadar, ce eşti?

— Cifru. Ca şi tine.

Am tăcut, scrâşnind din maxilarul inferior.

— Se pare că mai ai întrebări, spuse după o scurtă tăcere. Sigur vrei să le pui?

— Să nu-ncepi.

— Ce să-ncep?

— Să-mi spui tu ce vreau eu să aflu. Eu vreau răspunsuri.

Vorbele îmi veneau într-o avalanşă fierbinte.

— Vreau să aflu tot ce pot afla despre locul în care trebuie să-mi trăiesc restul vieţii. Nu poţi pricepe atâta lucru?

Ne-am uitat la Cameră, peste balustradă. De frică să nu se prăbuşească sub mine, am încercat să nu mă las cu prea multă greutate asupra marginii din piatră.

— Aşadar, am spus, pot să-ţi pun întrebările alea?

— Ăsta nu-i un joc de societate, 40. N-am venit să joc *Douăzeci de întrebări.* Te-am adus să văd dacă eşti de-adevăratelea Călătoare.

— În carne şi oase, am spus.

— Nu întotdeauna, după cum se pare. Uneori ieşi din carnea aia.

Mă măsură din cap până-n picioare.

— Te-au luat din Cohorta Centrală. Din nucleul intern al Sindicatului. Pasă-mi-te ai fost neglijentă.

— Nu neglijentă. Ghinionistă.

L-am privit până când şi-a întors ochii de la mine.

— Ce-au ei cu Sindicatul?

— Îi păstrează pe toţi văzătorii buni. Îi ascund pe toţi îmblânzitorii şi Călătorii şi oracolele – toate ordinele superioare, cei pe care Nashira îi vrea în colonia ei. Asta au ei cu Sindicatul, 40. De-asta au de gând să semneze noua înţelegere.

— Ce cuprinde aceasta?

— Nashira se tot străduieşte să pună mâna pe văzători ca lumea. Toţi sunt protejaţi de bande. Până se dumiresc ei cum să-i împrăştie pe mim-baronii din Londra, n-au de ales şi trebuie să se

extindă, ca să facă rost de unii mai buni. Înţelegerea promite ca în doi ani să se înfiinţeze o colonie Sheol II, iar Citadela de recoltă să fie Scion Paris.

Îşi plimbă mâna peste rănile de pe piept.

— Şi cine o să-i împiedice, cu Emimii gata să ne omoare dacă încercăm ceva?

Mă cuprinse o răceală ciudată, de gheaţă.

În ochii Nashirei, Sindicatul era o ameninţare. Aflasem ceva nou. Ştiam că mim-baronii erau o gaşcă de egoişti scandalagii, preocupaţi doar de propria bunăstare – cel puţin aşa erau cei din zona centrală. Adunarea Nefireştilor nu se mai ţinuse de ani de zile; văzând că Hector e prea ocupat cu târfele şi jocurile de noroc ca să le mai poarte de grijă, mim-baronii îşi permiseseră să facă după cum îi tăia capul, fiecare în sectorul lui. Şi totuşi, undeva departe de ei, în Sheol I, Suverana de sânge a Refaiţilor se temea de gloata lor de nelegiuiţi.

— Acum eşti unul dintre slujitorii ei credincioşi.

M-am uitat la tunica lui stacojie.

— Ai de gând să-i ajuţi?

— Nu le sunt credincios, 40. Doar mă prefac, în faţa lor.

Se uită la mine.

— Ai văzut vreodată vreun Ref sângerând?

Nu ştiam ce să răspund.

— Sângele lor se cheamă ectoplasmă. Obsesia supremă a lui Duckett. Refii sunt, într-un fel, eterul întrupat. Sângele lor e eter lichefiat. Vezi ectoplasmă – vezi eter. Îl bei – devii eter. La fel ca ei.

— Nu-nseamnă atunci că amauroticii s-ar putea folosi şi ei de eter? N-ar trebui decât să atingă un pic de ectoplasmă.

— Corect. Teoretic, ectoplasma ar acţiona ca un fel de înlocuitor de aură pentru rotici. Pe termen scurt, bineînţeles. Efectele secundare nu durează decât vreo cincisprezece minute. Şi totuşi, dacă am face nişte cercetări şi am mai lucra la detalii, pe ici,

pe colo, aş paria că în câţiva ani am putea vinde o pastilă de „clarviziune instant“.

Privi în jos spre oraş.

— Într-o zi, asta o să devină realitate, 40. Noi o să fim cei care vom face experimente pe nenorociţii ăştia, şi nu invers.

Ce nebunie din partea Refilor să-i dea omului ăstuia o tunică stacojie. Era clar că-i dispreţuia.

— Încă o întrebare, spuse David.

— În regulă.

Am făcut o pauză şi pe urmă m-am gândit la Liss.

— Ce ştii despre cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor? l-am întrebat.

— Chiar mă gândeam dacă o să-mi pui întrebarea asta.

Dădu altă scândură deoparte, descoperind un geam spart.

— Vino. O să-ţi arăt.

L-am urmat prin deschizătură.

În încăpere se aflau spirite. Aş fi vrut să pot vedea câte sunt; vreo opt sau nouă, după socoteala mea. Aerul avea un iz de mucegai, iar prin el plutea un parfum bolnăvicios de flori ofilite. Într-un colţ fusese încropit un altar. Un oval decupat grosolan, din metal, înconjurat de ofrande sărăcăcioase: mucuri de lumânare, cioturi de beţişoare parfumate, o rămurică ofilită de cimbru, etichete cu nume. În mijloc, un bucheţel cu piciorul-cocoşului şi crini. Mirosul venea de la crini. Erau proaspeţi. David scoase o lanternă din buzunar.

— Priveşte ruinele speranţei.

Am privit mai de aproape. Pe metal erau gravate nişte cuvinte.

PENTRU CEI CĂZUŢI
28 NOIEMBRIE 2039

— 2039, am spus. Cel de-al XVIII-lea Anotimp al Recoltei.

Cu un an înainte să mă nasc.

— A fost o răscoală în ziua aia, în ziua Sărbătorii de Noiembrie.

David menţinu fasciculul lanternei asupra altarului.

— Un grup de Refi s-a ridicat împotriva familiei Sargas. Au atras majoritatea oamenilor de partea lor. Au încercat s-o asasineze pe Nashira şi să evacueze oamenii în Londra.

— Care Refi?

— Nu ştie nimeni.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a trădat un om. XVIII-39. O verigă slabă la bază, şi totul s-a dus de râpă. Nashira i-a torturat pe răsculaţii Refi. I-a însemnat. Oamenii au fost măcelăriţi de Emimi. Se zvoneşte că, în afară de Duckett, n-au mai supravieţuit decât doi: trădătorul şi copilul.

— Copilul?

— Duckett mi-a povestit totul. L-au cruţat pentru că fusese prea laş ca să se răscoale. S-a rugat în genunchi de ei ca să-l cruţe. Mi-a spus că în anul acela fusese adus aici un copil – o fetiţă de patru, poate de cinci ani. XVIII-39-0.

— De ce mama naibii să aducă aici un copil? Simţeam cum în stomac mi se forma un sloi de gheaţă. Copiii nu pot lupta cu Hoitarii.

— Habar n-am. El crede că încercau să vadă dacă va supravieţui.

— Bineînţeles că n-avea cum să supravieţuiască. Un copil de patru ani nu poate trăi în mahalaua aia.

— Exact.

Măruntaiele au început să mi se zvârcolească.

— A murit.

— Duckett jură că nu i s-a găsit trupul. L-au pus să adune cadavrele, spuse David. Făcea parte din târgul pe care-l făcuse cu Refii, ca să fie lăsat în viaţă. Spune că n-a găsit-o pe fetiţă. Dar aici scrie altfel.

Aţinti lumina lanternei asupra uneia dintre ofrande. Un ursuleţ murdar, cu ochi din nasturi. De gât îi atârna un bileţel. L-am ridicat în lumina lanternei lui David.

XVIII-39-0
Nicio viaţă trăită nu e fără rost.

Se lăsă liniştea, întreruptă doar de sunetul îndepărtat al unui clopot. Am pus ursuleţul înapoi printre flori.

— Cine a făcut toate astea?

Glasul îmi era plin de durere.

— Cine a făcut acest altar?

— Arlechii. Şi cei însemnaţi. Refii misterioşi care s-au ridicat împotriva Nashirei.

— Mai trăiesc?

— Nu se ştie. Însă aş putea paria că nu. De ce i-ar lăsa Nashira să umble liberi prin oraş, ştiind că-s trădători?

Îmi tremurau degetele. Le-am ascuns în mânecă.

— Am văzut suficient, am spus.

David mă conduse înapoi la reşedinţa Magdalen. Mai erau câteva ore până în zori, dar nu mai voiam să mă întâlnesc cu nimeni. Nu în seara asta.

Când am dat cu ochii de turn, m-am întors spre David.

— Nu ştiu de ce-ai stat de vorbă cu mine, am spus, dar îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că mi-ai arătat altarul.

— Cu plăcere.

Faţa îi era ascunsă în umbră.

— Îţi dau dreptul la încă o întrebare. Cu condiţia să pot răspunde la ea în mai puţin de un minut.

M-am gândit puţin. Mai aveam încă o sumedenie de întrebări, dar era una care mă sâcâia de câteva zile.

— De ce i se spune Sezonul Oaselor?

Zâmbi.

— Nu am idee dacă ştii, dar pe timpuri *recolta bună* se referea la ceva bun, la bogăţie. De la *bonne,* din franceză. Mai poţi încă auzi expresia pe stradă. De-aceea i-au spus Sezonul bun, Sezonul speranţei. Pentru ei, înseamnă să se aleagă cu nişte recompense frumoase, Principala condiție a târgului pe care l-au făcut cu Scionul. Bineînţeles că oamenii îl văd altfel. Pentru ei, nu s-a păstrat decât partea cu *bone* – sâmburi şi oase. Carnea de pe fruct a dispărut. Înfometare. Moarte. De asta ne spun ei „căutători de oase“. Pentru că îi ajutăm să ducă oameni la moarte.

Deja întreg corpul îmi fusese cuprins de gheaţă. O parte din mine îşi dorise să mai rămână. Acum nu mai voiam decât să plec de-acolo.

— *Cum* de ştii toate astea? l-am întrebat. Nu se poate să-ţi fi spus Refii.

— Mă tem că nu mai ai întrebări de pus. Deja ţi-am spus prea multe.

— Ai putea minţi.

— Dar nu mint.

— Te-aş putea turna Refilor. Le-aş putea spune ce ştii.

— Atunci ar trebui să le spui că ştii şi tu lucrurile astea.

Îmi zâmbi, şi-atunci mi-am dat seama că pierdusem.

— Îmi poţi face un favor în schimbul informaţiilor pe care ţi le-am dat. Doar dacă nu vrei să mă răsplăteşti acum.

— Cum?

Am primit răspunsul când mi-a atins faţa. Îmi apăsă mâna pe şold. M-am încordat.

— Asta nu, i-am spus.

— Ei, haide.

Mă mângâie în sus şi-n jos pe talie, şi-şi apropie faţa de-a mea.

— Ţi-ai luat pilula?

— Ce, acum vrei răsplată? L-am împins cu putere, departe. Du-te dracului, tunică stacojie ce eşti!

David nu-şi luă ochii de la mine.

— Fă-mi o favoare, spuse. Am găsit asta la Merton. Vezi dacă reuşeşti să înţelegi ceva. Eşti mai deşteaptă decât am crezut.

Îmi înghesui ceva în palmă. Un plic.

— Vise plăcute, 40.

Se îndepărtă. Am rămas o clipă pe loc, ţeapănă şi îngheţată, înainte să mă reazem de un zid. N-ar fi trebuit să-l urmez în locul acela. Aveam destulă minte încât să nu merg alături de persoane străine pe străzi întunecoase. Ce se-ntâmplase cu instinctele mele?

Aflasem prea multe lucruri într-o singură noapte. Liss nu-mi pomenise niciodată că Refii – *Refii* înşişi – fuseseră parţial răspunzători pentru răscoala din timpul celui de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor. Poate că nici ea nu ştia asta.

Cei însemnaţi. Ar trebui să-i caut. Ar trebui să-i caut pe cei care ne-au ajutat. Sau poate ar trebui să-mi ţin capul plecat şi să-mi văd de noua mea viaţă. Aşa ar fi mai sigur. Aşa ar fi mai uşor.

Aveam nevoie de Nick. Aveam nevoie de Jax. Voiam să mă întorc la viaţa mea de dinainte. Da, fusesem o infractoare, dar mă şi aflasem printre prieteni. Era alegerea mea să fac parte dintre ei. Statutul meu de filidă mă ferise de oameni ca David. Nu îndrăznise nimeni să se atingă de mine pe propriul meu teritoriu.

Dar aici nu eram pe teritoriul meu. Aici n-aveam niciun fel de putere. Pentru prima dată, mi-am dorit protecţia de care aveam parte între zidurile de la Magdalen. Doream protecţia pe care mi-o garanta prezenţa Custodelui, chiar dacă-l uram. Am pus hârtia în buzunar şi m-am îndreptat spre uşă.

Când am ajuns înapoi la Turnul Ctitorilor, mă aşteptam să dau de-o încăpere goală. Am găsit în schimb sânge.

Sânge de Ref.

12.Febră

Camera era într-o mare dezordine. Sticlă spartă, instrumente sfărâmate, o draperie pe jumătate smulsă de pe galerie şi stropi strălucitori de culoare verde pe dalele de piatră, închegaţi în ţesătura covorului. Am păşit peste cioburi. Lumânarea de pe pupitru fusese stinsă; la fel şi opaiţele cu parafină. Era un frig de moarte. Puteam simţi eterul peste tot. Eram în alertă, gata să-mi lansez spiritul împotriva unui eventual atacator.

În jurul patului, draperiile erau trase. În spatele lor se afla un alt plan oniric. Al unui *Ref,* îmi trecu prin cap.

Am păşit spre pat. Odată ajunsă aproape de draperii, am încercat să gândesc cum să procedez mai departe. Ştiam că de partea cealaltă se afla Custodele, dar n-avem idee în ce stare putea fi. Putea fi rănit, adormit sau mort. Nu eram sigură că voiam să ştiu cum îl voi găsi.

Mi-am oţelit nervii. Degetele mi s-au strâns înainte să apuc stofa groasă. Am tras draperia la o parte.

Era prăbuşit pe pat, pe o parte, ţeapăn ca un cadavru. M-am suit printre cuverturi şi l-am scuturat.

— Custode?

Nimic.

M-am aşezat înapoi pe pat. Îmi spusese foarte clar că nu-mi era îngăduit să-l ating, că n-aveam voie să-l ajut dacă i se întâmpla ceva, dar de data aceasta rana arăta mult, mult mai rău decât ultima dată. Cămaşa îi era năclăită de sânge. Am încercat

să-l întorc, dar era greu şi inert. Pe când îi verificam respiraţia mâna îi ţâşni şi mă apucă de încheietură.

— Tu!

Glasul îi era gros şi răguşit.

— Ce faci aici?

— Eu…

— Cine te-a văzut intrând?

Am rămas nemişcată.

— Portarul de noapte.

— Altcineva?

— Nimeni.

Custodele se ridică, sprijinindu-şi toată greutatea într-un cot. Mâna – încă înmănuşată – i se duse direct la umăr.

— Dacă tot eşti aici, spuse, poţi rămâne să mă priveşti cum mor. O să-ţi facă plăcere.

Tremura tot. Am încercat să mă gândesc la o replică duşmănoasă, însă ceea ce am reuşit să rostesc a fost destul de diferit:

— Ce-ai păţit?

N-a răspuns. Încet, am întins mâna spre cămaşa lui. Strânsoarea de pe încheietura mea se întări.

— Rănile trebui să stea la aer, am spus.

— Ştiu lucrul ăsta.

— Atunci fă-l.

— Să *nu*-mi spui mie ce să fac. Chiar dacă sunt pe moarte, nu tu îmi dai ordine. Eu îţi dau ţie.

— Şi ce ordin îmi dai?

— Să mă laşi să mor în pace.

Dar porunca îi era lipsită de forţă. I-am îndepărtat mâna înmănuşată de pe umăr, lăsând la vedere urma urâtă a unei muşcături feroce.

Hoitar.

Ochii îi aruncară flăcări, ca şi cum în spatele lor s-ar fi amestecat nişte chimicale volatile. O clipă, am crezut c-o să mă omoare. Spiritul mi se opinti între corzile minţii, gata să atace.

Pe urmă, degetele care mă prinseseră de încheietură îşi slăbiră strânsoarea. I-am scrutat chipul.

— Adu-mi apă.

Glasul de-abia i se mai auzea.

— Şi… şi sare. Caută în dulap.

N-aveam de ales, trebuia să mă supun. Sub privirea lui, care-mi fixa spatele, am descuiat vitrina plină de curiozităţi şi am tras uşile deoparte. Am scos o solniţă din inimă de stejar, un bol din aur şi o carafa cu apă, împreună cu un vraf de cârpe. Custodele îşi rupse şireturile de la gulerul cămăşii şi o desfăcu. Pieptul îi lucea de sudoare.

— În sertar e o pereche de mănuşi, spuse, făcând semn cu capul spre pupitru. Puneţi-le.

— De ce?

— Fă cum îţi spun.

Am încleştat din fălci, dar l-am ascultat.

În sertar, lângă mănuşi, îi stătea pumnalul cu mâner negru, curat şi înfipt în teaca lui. La vederea lui, m-am oprit. M-am întors cu spatele la el şi mi-am pus mănuşile. Nici măcar amprente n-aş fi lăsat în urmă. Am scos pumnalul din teacă, împingându-l cu degetul mare.

— Eu n-aş încerca treaba aia.

Glasul lui m-a făcut să mă opresc.

— Oţelul nu poate ucide un Refaim, spuse încetişor. În inimă dacă mi l-ai înfige, ea tot ar continua să-mi bată.

Liniştea se adânci.

— Nu te cred, i-am spus. Ţi-aş putea scoate maţele. Eşti prea slăbit ca să fugi.

— În cazul în care eşti dispusă să-ţi asumi riscul, atunci n-ai decât, eşti invitata mea. Dar întreabă-te şi de ce le dăm voie tunicilor stacojii să poarte arme. Dacă armele voastre ne-ar putea ucide, de ce-am fi atât de lipsiţi de minte încât să ne înarmăm prizonierii?

În spatele meu, ochii lui aruncau priviri pârjolitoare.

— Au încercat mulţi. Ei nu mai sunt printre noi.

O furnicătură rece îmi străbătu partea din spate a braţului. Am pus pumnalul înapoi în sertar.

— Nu văd de ce te-aş ajuta, i-am spus. Ultima dată când am făcut-o n-ai fost tocmai recunoscător.

— O să trec cu vederea faptul că aveai de gând să mă omori.

Pendula bătea în acelaşi ritm cu inima mea. În sfârşit, am privit peste umăr. Îmi întoarse privirea, lumina stingându-i-se în ochi.

Am traversat încet încăperea, punând obiectele pe noptieră.

— Ce-a putut să-ţi facă aşa ceva? am spus.

— Ştii ce.

Custodele se sprijini cu spatele de tăblia patului, cu fălcile înţepenite.

— Ţi-ai făcut tema.

— Un Emit.

— Da.

Confirmarea primită de la el îmi îngheţă sângele în vine. Am amestecat, în linişte, apă cu sare în bol. Custodele mă urmărea. După ce am înmuiat şi am stors o cârpă de formă pătrată, m-am aplecat asupra lui, spre umărul său drept.

Vederea rănii şi mirosul pe care-l răspândea aceasta mă făcură să mă trag înapoi.

— E cangrenă, am spus.

Rana se întunecase la culoare, căpătând o nuanţă de un cenuşiu putred, şi mustea. Pielea îi dogorea ca tăciunii încinşi. Bănuiam că temperatura corpului său era de două ori mai mare ca la oameni, şi ardea atât de tare, că se simţea prin mănuşă. Carnea din jurul muşcăturii începea să moară. Aveam nevoie de un antipiretic. N-aveam chinină, medicamentul pe care ni-l dădea Nick de obicei ca să ne scadă temperatura. Era uşor de şterpelit din barurile de oxigen – o foloseau pentru fluorescenţă –, dar pe aici mă îndoiam că se găsea. Trebuia să mă descurc doar cu soluţia salină şi cu un dram de noroc.

I-am stors un pic de apă peste rană. Muşchii braţului i s-au încordat, iar tendoanele mâinii i-au ieşit în afară.

— Îmi pare rău, i-am spus, iar apoi mi-am dorit să fi tăcut din gură. Lui nu-i păruse rău când îi privise cum mă însemnau sau când murise Seb. Nu-i părea rău de nimic.

— Vorbeşte, îmi spuse.

M-am uitat la el.

— Despre ce?

— Mă doare. M-ar ajuta ceva care să-mi ia gândul de la durere.

— Ca şi cum te-ar interesa ce am eu de spus.

Cuvintele îmi ieşiseră din gură înainte să le pot opri.

— Ba da, spuse el, mă interesează.

Era al naibii de calm, având în vedere starea în care se afla.

— Mă interesează să aflu despre persoana cu care împart locuinţa. Ştiu că eşti o ucigaşă – m-am încordat –, dar trebuie să fie şi altceva în afară de asta. Dacă nu, atunci am făcut o alegere tare proastă când te-am revendicat.

— Nu te-am rugat niciodată să mă revendici.

— Totuşi am făcut-o.

Îi puneam în continuare comprese pe rană, apăsând puţin mai tare decât ar fi trebuit. Nu vedeam niciun motiv să fiu blândă cu el.

— M-am născut în Irlanda, am spus, într-un oraş pe nume Clonmel. Mama era englezoaică. Fugea de Scion.

Clătină aproape imperceptibil din cap.

Am continuat:

— Am locuit cu tata şi cu bunicii în Valea Aurie, în districtul din sud, plin de ferme de vaci. Era minunat acolo. Nu ca în Citadelele din Scion. Am stors cârpa şi am înmuiat-o la loc.

— Dar pe urmă Abel Mayfield s-a lăcomit. Voia Dublinul. Atunci au început Revoltele lui Molly. Masacrul comis de Mayfield.

— Mayfield, spuse Custodele, privind spre fereastră. Da, îl ştiu. Un personaj antipatic.

— Îl cunoşti?

— I-am cunoscut pe toţi conducătorii Scionului de la 1859 încoace.

— Dar asta înseamnă să ai cel puţin două sute de ani.

— Da.

Am încercat să-mi continui treaba fără să ezit.

— Credeam că suntem în siguranţă, am spus, dar violenţele s-au întins spre sud. Pe urmă am fost obligaţi să plecăm.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Custodele mă aţintea cu privirea.

— A rămas acolo?

— A murit. Ruptură de placentă.

M-am lăsat pe spate.

— Mai ai şi altă muşcătură?

Trase de cămaşă şi o desfăcu. Rana îi străbătea întregul piept. Nu-mi dădeam seama dacă fusese făcută de dinţi sau de gheare sau de altceva. Muşchii i se contractară când i-am tamponat cu apă pielea sfâşiată.

— Continuă, îmi spuse.

Aşadar nu eram un om chiar atât de plictisitor.

— Ne-am mutat la Londra pe când aveam opt ani, am spus.

— De bună voie?

— Nu. Tata a fost recrutat de SciSSUS în anul ăla.

După tăcerea lui, am dedus că nu era familiarizat cu abrevierea.

— Scion: Studii Ştiinţifice Ultra Speciale.

— Ştiu ce înseamnă. De ce l-au recrutat?

— Era patolog criminalist. Lucrase la foarte multe cazuri pentru Poliţia irlandeză. Scionul i-a comandat să găsească o explicaţie ştiinţifică pentru transformarea oamenilor în clarvăzători. Şi de ce continuă spiritele să rătăcească după moarte.

Glasul îmi era plin de mânie, perceptibilă chiar şi pentru propriile urechi.

— E convins că e o boală. Şi că se poate vindeca.

— Atunci înseamnă că el nu simte că eşti clarvăzătoare.

— E amaurotic. Cum să poată?

N-a comentat nimic.

— Te-ai născut cu darul ăsta?

— Nu pe de-a-ntregul. Percepeam aurele şi spiritele de la o vârstă foarte fragedă. Pe urmă am fost atinsă de un strigoi.

M-am lăsat pe spate ca să mă şterg pe frunte.

— Cât mai ai de trăit?

— Nu ştiu sigur. Sarea întârzie inevitabilul, dar nu prea mult.

Glasul lui suna destul de blazat.

— Când ai căpătat puterea să-ţi dizloci spiritul?

Faptul că vorbeam mă ajuta să rămân calmă. M-am hotărât să fiu sinceră, chiar şi numai pentru că, cel mai probabil, ştia deja totul despre mine. Nashira ştiuse că eram din Irlanda; aveau, probabil, tot felul de rapoarte, în ceea ce mă priveşte. Ar putea fi un test, să vadă dacă l-aş minţi.

— După întâlnirea cu strigoiul, am început să am un vis care se repeta – cel puţin, aşa credeam eu, că era un vis.

I-am turnat nişte apă pe umăr.

— Visam un câmp cu flori. Cu cât mă afundam în el, cu atât se întuneca mai tare. În fiecare noapte mai înaintam câte un pic, până când într-o zi am ajuns chiar la margine şi am sărit, iar pe urmă am început să cad.

M-am concentrat asupra rănii.

— Cădeam în eter, prăbuşindu-mă afară din propriul corp. M-am trezit în ambulanţă. Tata spune că intrasem în camera de zi, dormind încă, iar pe urmă încetasem pur şi simplu să mai respir. S-a presupus că intrasem, cel mai probabil, în comă.

— Dar ai supravieţuit.

— Da. Şi nici n-am avut leziuni pe creier. Hipoxia cerebrală este un pericol atunci când suferi de… boala mea, am spus.

Nu-mi făcea plăcere să-i povestesc despre mine, dar credeam că e mai bine să ştie lucrurile astea. Dacă mă obliga să rămân în eter prea mult timp fără să fiu conectată la aparatul de respiraţie artificială, creierul mi-ar fi fost afectat în mod ireversibil.

— Am avut noroc.

Custodele mă privea în timp ce îi curăţăm rana de la umăr.

— Asta ar trebui să-mi sugereze că nu călătoreşti foarte des în eter, din motive de siguranţă, spuse el; cu toate acestea, pari familiarizată cu el.

— Din instinct.

I-am ocolit privirea.

— N-o să-ți treacă febra fără medicamente.

Într-un fel, nu minţeam. Darul meu *era* cu adevărat instinctiv, dar n-aveam de gând să-i spun că fusesem crescută şi instruită de un mim-baron, care mă ţinea conectată la aparate.

— Strigoiul a lăsat semne?

Mi-am scos o mănuşă şi i-am arătat mâna stângă. Îşi coborî ochii spre cicatrice. L-am lăsat să o privească. Nu era un lucru obişnuit ca un văzător în formare să fie expus atât de violent eterului.

— Cred că aveam deja o fisură pe dinăuntru, care îngăduia eterului să pătrundă în mine. Strigoiul n-a făcut decât să… mă deschidă mai mult.

— Aşa vezi tu lucrurile? întrebă el. Ca şi cum te-ar invada eterul?

— Tu cum le vezi?

— Nu e foarte relevant care e părerea mea. Dar mulţi clarvăzători se văd pe ei înşişi ca fiind cei care invadează eterul, nu invers. Se văd ca şi cum ar tulbura morţii.

Nu aşteptă să-i dau un răspuns.

— Am mai văzut aşa ceva. Copiii sunt vulnerabili la schimbările bruşte în ceea ce priveşte darul clarviziunii. Dacă sunt expuşi eterului înainte să li se fi dezvoltat suficient aura, aceasta le poate deveni instabilă.

Mi-am retras mâna.

— Eu nu sunt instabilă.

— Însă darul tău este.

Nu-l puteam contrazice. Omorâsem deja doi oameni cu propriul spirit. Dacă nici ăsta nu era un semn de instabilitate, atunci nu ştiam ce altceva putea fi.

— În rănile mele e un fel de necroză, afirmă Custodele, care nu-i afectează însă decât pe Refaiţi. Corpul uman are puterea s-o combată.

Am aşteptat să văd ce dorea să spună.

— Necroza refaită poate fi distrusă de sângele uman. Dacă circulaţia sanguină nu le este afectată, oamenii pot supravieţui muşcăturii.

Arătă spre încheietura mea.

— Cam o jumătate de litru de sânge de la tine mi-ar salva viaţa.

Am simţit cum mi se pune un nod în gât.

— Vrei să bei sânge de la mine.

— Da.

— Eşti vampir, sau ce?

— Nu m-aş fi gândit că un cetăţean al Scionului ar fi putut citi, pe undeva, despre vampiri.

M-am încordat. La naiba! Numai un membru de vază al Sindicatului putea avea acces la o literatură care să vorbească despre vampiri sau despre alte fiinţe supranaturale. În cazul meu, era vorba de un roman de duzină, *Vampirii din Vauxhall,* scris de un medium anonim din Grub Street. Acesta născocea tot felul de povestioare care să compenseze lipsa unor cărţi interesante în Scion, folosindu-se de basme populare din Lumea de dincolo. Cărţile lui aveau titluri precum *La cafea cu un cafegiu* sau *Eşecul filidei.* Acelaşi scriitor scornise nişte istorisiri decente despre văzători, cum ar fi *Misterele Insulei lui Iacob.* Acum îmi doream să nu le fi citit niciodată.

Custodele părea să-mi ia tăcerea drept un semn de nelinişte.

— Nu sunt nici vampir, nici vreo altă creatură despre care probabil că ai citit, spuse. Nu mă

hrănesc cu carne sau cu sânge. Nu-mi face nicio plăcere să-ţi cer aşa ceva. Sunt însă pe moarte şi se întâmplă ca, de data asta, ţinând cont de natura rănilor mele, să existe o şansă ca sângele tău să mă vindece.

— După glas şi după cum arăţi, nu prea pari pe moarte.

— Crede-mă. Chiar sunt.

Nu voiam să ştiu cum aflaseră că sângele uman putea vindeca o asemenea infecţie. Nu ştiam nici măcar dacă era adevărat.

— Ce motiv am să te cred? l-am întrebat.

— Ai putea să mă crezi deoarece te-am cruţat de umilinţa apariţiei pe scenă în trupa de măscărici a Supraveghetorului. Asta dacă îţi trebuie neapărat un motiv.

— Şi dacă am nevoie de două?

— Atunci o să-ţi rămân dator.

— Cu o favoare? Oricare?

— Oricare, cu excepţia libertăţii.

Cuvintele mi se stinseră pe buze. Îmi anticipase dorinţa. Trebuia să-mi fi dat seama că libertatea era ceva ce nu puteam cere, dar o favoare din partea lui se putea dovedi de nepreţuit.

Am cules de pe pardoseală un ciob de sticlă, o rămăşiţă dintr-o fiolă, şi mi-am crestat încheietura. Când i-am întins-o, şi-a îngustat ochii.

— Ia de aici, am spus. Până nu mă răzgândesc.

Custodele mă privi mult timp, studiindu-mi chipul. Apoi mă apucă de încheietură şi o trase la gură.

Trecu cu limba peste rana deschisă. Am simţit o uşoară apăsare când şi-a lipit buzele de ea, strângându-mi braţul ca să împingă sângele afară. Îi pulsa gâtlejul în timp ce bea. Îşi potrivi un ritm constant. Nu era nici urmă de poftă copleşitoare de sânge, nici vorbă de frenezie. Trata totul ca pe o procedură medicală: clinic, detaşat, nici mai mult, nici mai puţin decât atât.

Când îmi dădu drumul încheieturii, m-am aşezat înapoi pe pat. Prea repede. Custodele mă ajută să mă las pe perne.

— Încet.

Se îndreptă spre baie, deja aproape refăcut. Când se întoarse, ţinea în mână un pahar cu apă rece. Îmi strecură un braţ pe sub spate şi mă ridică în şezut, sprijinindu-mă. Am băut. Apa fusese îndulcită.

— Nashira ştie de asta? am spus.

Faţa i se întunecă.

— S-ar putea să te întrebe de ce lipsesc. Şi despre rănile mele, spuse.

— Nu ştie, deci.

Niciun răspuns. Mă sprijini de câteva perne grele, de catifea, asigurându-se că-mi propteşte bine capul. Nu mai simţeam greaţa, dar din venă tot îmi picura sânge. Custodele observă acest lucru şi luă un sul de bandaje de pe noptieră. Bandajele mele. Le-am recunoscut după fâşia cu care-l legasem. Probabil că mi-l luase din rucsac. Mă treceau fiori la gândul că se aflau în mâinile lui. Îmi amintea de broşura dispărută. Se afla oare la el? O citise?

Îmi luă încheietura. Mâinile lui masive, înmănuşate, acopereau cu blândeţe tăietura în albul steril. Acesta era felul lui de a-mi mulţumi, probabil. Odată ce sângele încetă să mai mustească prin tifon, fixă pansamentul cu un bold şi-mi aşeză braţul pe piept. Nu-mi dezlipeam ochii de pe faţa lui.

— Mi se pare că am ajuns într-un impas, spuse el. Ai un mare talent să mă găseşti în situaţii delicate. M-aş aştepta să-ţi facă plăcere să mă vezi la ananghie, şi cu toate astea tu îmi dai sângele tău. Îmi îngrijeşti rănile. Ce motiv ai?

— S-ar putea să am nevoie de o favoare. În plus, nu-mi place să văd cum lucrurile mor. Nu-s ca tine.

— Judeci cu prea mare uşurinţă.

— Ai stat şi te-ai uitat în timp ce îl omora.

Ar li trebuit să mă tem să spun aceste cuvinte, dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

— Te-ai *uitat.* Cu siguranţă că ştiai ce avea ea de gând.

Custodele nu reacţionă. Mi-am întors faţa de la el.

— Poate că sunt un mormânt văruit.

— Un ce?

— Un ipocrit. Îmi place cum sună, spuse. Poate că mă crezi diabolic, dar eu chiar mă ţin de cuvânt. Tu ţi-l ţii?

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat în seara asta trebuie să rămână pentru totdeauna între aceşti pereţi. Vreau să ştiu dacă o să păstrezi secretul.

— De ce-aş face-o?

— Pentru că nu ar fi în avantajul tău dacă l-ai divulga.

— Aş scăpa de tine.

Mi s-a părut că ochii i s-au schimbat.

— Da. Ai scăpa de mine, dar ţie asta nu ţi-ar face viaţa mai uşoară. Dacă n-o să te arunce în stradă, atunci s-ar putea să te dea altui tutore, şi nu toţi au vederi atât de liberale ca mine. Pentru unele dintre lucrurile pe care mi le-ai spus în ultimele zile, aveam dreptul să te omor în bătaie. Însă eu îţi apreciez valoarea. Alţii n-o vor face.

Am deschis gura ca să răspund, dar cuvintele mi se blocară pe limbă. Avea dreptate. Nu-mi trebuia alt tutore, nu dacă erau toţi ca Theban.

— Aşadar, vrei să-ţi păstrez secretul. Mi-am masat încheietura. Şi în schimb ce primesc?

— O să încerc să te feresc de necazuri. Aici poţi muri într-o infinitate de moduri, iar tu se pare că le cauţi cu lumânarea.

— Tot trebuie să mor, odată şi odată. Ştiu ce vrea Nashira de la mine. Nu mă poţi apăra.

— Poate că nu, în cele din urmă. Dar presupun că ţi-ai dori să rămâi în viaţă, după ce îţi vei fi dat testele.

— Ce vrei să spui?

— Îi poţi dovedi câtă putere ai. Nu eşti o tunică galbenă. Poţi învăţa să te lupţi.

— Nu vreau să mă lupt.

— Ba da. E în firea ta să te lupţi.

Ceasul din colţ bătu jumătatea de oră.

Alianţa cu un Ref nu era un lucru bun. Şi, totuşi, mi-ar fi sporit semnificativ şansele de supravieţuire. Mă putea ajuta să fac rost de provizii, să supravieţuiesc. Suficient de mult timp, poate, cât să evadez de-aici.

— Bine, am spus. N-o să spun nimănui. Dar tot îmi eşti dator cu un serviciu.

I-am arătat încheietura.

— Pentru sânge.

N-am apucat să termin ce aveam de spus, că uşa se trânti de perete. O femeie Ref năvăli în cameră: Pleione Sualocin. Se uită mai întâi la lucrurile aruncate peste tot, în încăpere, pe urmă la mine şi abia într-un sfârşit la Custode. Fără nicio vorbă, îi aruncă un Vacutainer, pe care Custodele îl prinse cu o mână. M-am uitat la recipient.

Sânge. Sânge omenesc. Avea o etichetă cu un triunghi mic, de culoare gri. Şi un număr: AXIV. Amaurotic 14.

Seb.

I-am aruncat o privire Custodelui. Înclină capul, ca şi cum am fi împărtăşit vreo taină. Mă copleşi o repulsie viscerală. M-am ridicat, slăbită încă din cauza pierderii de sânge, şi m-am împleticit pe scări, spre celula mea.

13.Imaginea lui

Pe Nick l-am întâlnit prima dată când aveam nouă ani. Când l-am reîntâlnit, aveam şaisprezece.

Era în vara lui 2056, iar la Şcoala III-5 pentru Fete de Calitate, noi, cele dintr-a unsprezecea, păşiserăm în cea mai importantă perioadă a vieţilor noastre. Mai puteam rămâne în şcoală încă doi ani, să ne pregătim pentru facultate, sau puteam pleca să ne căutăm o slujbă. Încercând să-i atragă pe cei nehotărâţi, Directoarea organizase o serie de conferinţe ţinute de persoane care-şi propuneau să ne fie o sursă de inspiraţie: agenţi ai DPD, editorialişti din mass-media, chiar şi un politician din Acropole, Ministrul pentru Migraţie. Ziua respectivă era dedicată ştiinţelor medicale. Eu şi celelalte două sute de colege ale mele am fost mânate în sala de festivităţi, îmbrăcate în uniformele noastre negre, cu panglici roşii şi bluze albe. Domnişoara Prâsnel, profesoara de chimie, veni la pupitru.

— Bună dimineaţa, fetelor, ni se adresă. Mă bucur să vă văd atât de devreme. Multe dintre voi s-au arătat interesate de o carieră în cercetarea ştiinţifică…

Eu una nu mă arătasem.

— … aşadar conferinţa de faţă ar trebui să vă dea de gândit.

Un ropot de aplauze.

— Conferenţiarul nostru are deja în spate o carieră extraordinar de interesantă.

Nu eram prea convinsă.

— S-a transferat de la Universitatea Scion, Stockholm, în 2046, şi-a terminat studiile la

Londra, iar acum este angajat al SciSSUS, cea mai mare instituţie de cercetare din Cohorta Centrală. E o adevărată onoare să-l avem astăzi printre noi.

Rândurile din faţă fură străbătute de un fior de emoţie.

— Vă rog să îl aplaudaţi şi să uraţi bun venit vorbitorului nostru – Dr. Nicklas Nygård.

Mi-a zvâcnit capul. Era chiar el.

Nick.

Nu se schimbase absolut deloc. Era exact aşa cum mi-l aminteam: înalt, cu trăsături blânde, arătos. Încă tânăr, deşi i se citea în ochi povara unei vieţi agitate de adult. Purta un costum negru şi o cravată roşie, ca toate persoanele oficiale din Scion. Părul îi era pieptănat pe spate şi dat cu pomadă, în stilul la modă din Stockholm.

Când zâmbi, şefele de clasă se îndreptară de spate.

— Bună dimineaţa, doamnelor.

— Bună dimineaţa, Dr. Nygård.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Îşi răsfoi foile cu aceleaşi mâini cu care îmi cususe braţul rănit când aveam nouă ani. Se uită direct la mine şi zâmbi. Inima îmi tresări în piept.

— Sper să vă lumineze această discuţie, însă n-o să mă simt jignit dacă veţi aţipi.

Râsete. Majoritatea persoanelor oficiale nu erau atât de glumeţe. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Şapte ani în care mă întrebasem unde ar putea să fie, iar acum el intră pur şi simplu în şcoala mea. O imagine vie din amintirile mele. A vorbit despre cercetările lui cu privire la cauzele apariţiei stării nefireşti, precum şi despre experienţa lui de student în două Citadele Scion. A făcut glume şi a încurajat publicul să participe la discuţie, punând la fel de des întrebări pe cât de frecvent oferea răspunsuri. O făcu să zâmbească chiar şi pe directoare. Când se auzi clopoţelul, am ieşit prima din sala de festivităţi, îndreptându-mă spre coridorul din spatele scenei.

Trebuia să-l întâlnesc. Şapte ani încercasem să înţeleg ce se întâmplase în lanul cu maci. Nici vorbă de vreun câine care să mă fi atacat. Era singurul care-mi putea spune ce anume îmi lăsase cicatricile reci de pe mână. Singurul care-mi putea da răspunsuri.

Am păşit de-a lungul coridorului, ciocnindu-mă de nişte eleve dintr-a opta, care sporovăiau.

Iată-l, la uşa cancelariei, dând mâna cu directoarea. I se luminară ochii când mă văzu.

— Bună, spuse.

— Dr. Nygård… Abia puteam rosti cuvintele. Discursul dumneavoastră a fost o adevărată… sursă de inspiraţie.

— Mulţumesc.

Zâmbi din nou, iar privirea lui mă străpunse. Ştia cine sunt. Îşi amintea.

— Cum te cheamă?

Da, ştia. Mă furnicau palmele.

— Ea este Paige Mahoney, spuse directoarea, accentuându-mi numele de familie. Numele meu foarte irlandez. Directoarea mă măsură din cap până-n picioare, observându-mi funda prinsă neglijent şi jacheta descheiată. Ar trebui să te duci la ore, Paige. În ultimul timp, domnişoara Nico Valla e foarte nemulţumită că lipseşti des de la orele ei.

Mi se aprinseră obrajii.

— Nu am nicio îndoială că domnişoara Nico Valla se poate dispensa câteva minute de Paige. Nick îi adresă unul dintre zâmbetele lui cuceritoare. Aş fi încântat să stau un pic de vorbă cu ea.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, Dr. Nygård, însă Paige a petrecut cam mult timp la infirmerie în ultima perioadă. Prezenţa e obligatorie la toate orele.

Se întoarse spre el, coborând glasul.

— Irlandeză. Opincarii ăştia hotărăsc deseori de capul lor cât e nevoie să muncească.

Privirea mi se îngustă – vedeam ca printr-un tunel. Capul îmi stătea gata să explodeze din cauza tensiunii. Din nasul directoarei începu să curgă o şuviţă de sânge.

— Vă curge sânge din nas, don'şoară, i-am spus.

— Ce? Când se uită în jos, sângele îi picura pe cămaşă.

— Of, fir-ar… acum uite ce-am făcut.

Îşi acoperi nasul.

— Nu sta să te holbezi acolo, Paige. Adu-mi o batistă.

Capul îmi pulsa. Peste ochi mi s-a aşezat o pâclă cenuşie, îngustându-mi vederea. Nick mă privea fix în timp ce îi dădea un pachet cu şerveţele.

— Poate ar trebui să staţi jos, domnişoară.

Îi puse o mână pe spate.

— Vin şi eu imediat.

Imediat ce dispăru directoarea, Nick se întoarse către mine.

— Oamenilor le curge frecvent sânge din nas în prezenţa ta?

Vorbea cu un glas coborât.

După o clipă, am dat din cap că da.

— Au observat?

— Nu mi-a zis nimeni *nefireasc*ă deocamdată. I-am căutat privirea. Ştii de ce se întâmplă lucrurile astea?

Se uită peste umăr.

— S-ar putea, spuse.

— Spune-mi. Te rog frumos.

— Dr. Nygård?

Domnişoara Prâsnel scoase capul pe uşa cancelariei şi se uită în jur.

— Administraţia doreşte să vă vorbească.

— Vin acum.

După plecarea directoarei, Nick îmi suflă în ureche:

— Revin în câteva zile. Nu te înscrie la universitate, Paige. Nu încă. Ai încredere în mine.

Îmi strânse mâna cu putere. Şi pe urmă dispăru, la fel de rapid cum apăruse. Am rămas legănându-mi cărţile lângă inima care îmi bătea să-mi spargă pieptul, cu obrajii roşii ca focul şi cu palmele asudate. Nu trecuse nicio zi din viaţa mea fără să mă gândesc la Nick, iar acum se întorsese. Mi-am adunat gândurile şi am intrat în clasă, făcând încă eforturi să văd limpede sau să gândesc. Nu uitase cum mă cheamă. Ştia că sunt fetiţa pe care o salvase.

Nu credeam c-o să se mai întoarcă. Nu puteam fi atât de importantă pentru el, acum, când reuşise în viaţă. Dar, două zile mai târziu, mă aştepta în faţa porţilor şcolii. Se întâmplase ceva ciudat în dimineaţa aceea: visasem cu ochii deschişi o maşină argintie. Viziunea îmi apăruse în timpul orei de limbă franceză, şi mă apucase greaţa. Iar acum aceeaşi maşină stătea în faţa mea şi Nick era pe locul şoferului, purtând ochelari de soare. Am mers ca prin vis spre fereastra maşinii, depărtându-mă de celelalte fete. Nick se aplecă pe geam.

— Paige?

— Nu credeam că o să te întorci, i-am spus.

— Din cauza întâmplării cu hemoragia nazală.

— Da.

— De-asta am şi venit.

Îşi împinse ochelarii către vârful nasului, ca să-i pot vedea ochii obosiţi.

— Dacă vrei să afli mai multe, pot să-ţi spun, dar nu se poate aici. Vrei să vii cu mine?

Am privit peste umăr. Niciuna dintre eleve nu era atentă la noi.

— În regulă, i-am spus.

— Mulţumesc.

Nick mă luă în maşină. Îmi aruncă priviri scurte pe tot drumul spre Cohorta Centrală. Nu am scos niciun cuvânt. Când m-am văzut în oglinda laterală, mi-am dat seama că eram îmbujorată. Îmi doream atât de tare să vorbesc cu el, dar nu-mi puteam

dezmorţi limba ca să pot vorbi o singură propoziţie coerentă.

După câteva minute, Nick mă întrebă:

— I-ai spus vreodată tatălui tău ce s-a întâmplat în acel câmp?

— Nu.

— De ce?

— Tu mi-ai zis să nu-i spun.

— Foarte bine. E un început bun. O să-ţi spun o mulţime de lucruri pe care n-o să le înţelegi, Paige. Nu mai eşti aşa cum erai în ziua aceea, şi trebuie să ştii de ce.

Nu mi-am dezlipit ochii de la drum. Nu era nevoie să-mi spună, ştiam şi eu că eram altfel cu mult înainte de întâmplarea din câmpul cu maci; încă din copilărie, avusesem un simţ special legat de ceilalţi oameni. Câteodată mă cutremuram când treceau pe lângă mine, ca şi cum m-aş fi atins cu degetele de un fir electric. Dar lucrurile se schimbaseră faţă de perioada aceea. Acum nu numai că simţeam oamenii – îi puteam şi răni. Îi puteam face să sângereze, să-i doară capul şi să li se înceţoşeze privirea. Mi se întâmpla să adorm la oră, pentru a mă trezi apoi cu pielea năclăită de sudori reci. Asistenta medicală era persoana care mă cunoştea cel mai bine din şcoală.

Înăuntrul meu ceva ieşea la lumină, străduindu-se să îşi facă drum către lume. Iar lumea tot avea să observe, până la urmă.

— Te pot ajuta să te controlezi, spuse. Îţi pot oferi siguranţă.

Îmi mai oferise siguranţă şi altă dată.

— Dar acum mai pot avea încredere în tine?

I-am urmărit chipul, acel chip pe care nu i-l uitasem niciodată.

— Întotdeauna, spuse.

Am mers într-un local soios din Strada Mătăsii şi am băut o cafea. Era prima dată când beam cafea şi, în sinea mea, mi-am spus că are gust de noroi. Am vorbit o vreme despre viaţa mea. I-am spus despre

şcoală, despre slujba tatii, dar nu de asta ne aflam acolo, şi-o ştiam amândoi.

— Paige, spuse, ai auzit despre nefiresc. Nu vreau să te sperii, dar tu prezinţi toate simptomele.

Mi se puse un nod în gât. La urma urmei, era angajatul Scionului.

— Nu-ţi face griji.

Îşi puse mâna peste a mea. Pulsul mi se acceleră.

— N-o să te denunţ. O să te ajut.

— Cum?

— Aş vrea să vii şi să vorbeşti cu un prieten de-al meu.

— Cine e prietenul ăsta?

— O persoană în care am încredere. Şi care e foarte interesată de cazul tău.

— E un…?

— Da. Ca şi mine.

Mă strânse de mână.

— Mai devreme ai visat cu ochii deschişi. Mi-ai văzut maşina.

Am rămas perplexă.

— Asta-i darul meu, Paige. Pot transmite imagini. Îi pot face pe oameni să vadă lucruri.

— Eu…

Gura mi-era uscată.

— Bine, o să mă întâlnesc cu el.

I-am lăsat tatii un mesaj prin secretară, spunându-i că o să întârzii acasă. Nick mă conduse într-un mic restaurant din Vauxhall. Acolo ne aştepta un bărbat înalt, cu oase subţiri, care se apropia de patruzeci de ani. În ochi îi juca un soi de inteligenţă neastâmpărată. Avea pielea precum ceara de lumânare albă, un păr bogat, închis la culoare, iar buzele îi erau palide şi pline. Puteai ascuţi creioane de pometii obrajilor săi. Purta o cravată aurie şi o vestă neagră, cu broderie, de care era prins un ceas de buzunar.

— Tu trebuie să fii Paige, spuse bărbatul, cu un glas adânc, uşor amuzat. Jaxon Hall.

Îmi întinse o mână osoasă. I-am strâns-o.

— Bună ziua, am spus.

Strânsoarea mâinii lui era rece şi fermă. M-am aşezat. Nick se aşează şi el lângă mine.

Când veni robochelnerul, Jaxon Hall nu comandă nimic de mâncare, cerând doar un pahar de mecks, un fel de vin fără alcool. Marfa scumpă. Avea gusturi rafinate.

— Am o propunere pentru dumneata, domnişoară Mahoney.

Jaxon Hall îşi sorbi băutura.

— Dr. Nygård a trecut pe la mine ieri ca să-mi vorbească despre dumneata. M-a informat că poţi provoca celorlalţi anumite… anumite stări anormale din punct de vedere medical. Aşa e?

I-am aruncat o privire lui Nick.

— Nu te sfii. Îmi aruncă un zâmbet. Nu lucrează pentru Scion.

— Te rog, nu mă insulta. Jaxon trase o duşcă din mecks-ul lui. Sunt mai departe de Acropolă decât e naşterea de moarte – nu că ar fi aşa de departe una de alta, dar ştii tu ce vreau să spun.

Nu prea eram sigură că înţelegeam. Cu siguranţă nu se purta precum o persoană oficială din Acropolă.

— Vă referiţi la chestia cu hemoragia nazală.

— Da, hemoragia nazală. Fascinant. Mâinile îi erau încleştate pe masă. Mai poţi să provoci şi altceva?

— Dureri de cap. Uneori migrene.

— Şi cum te simţi *tu* atunci când se întâmplă lucruri din astea?

— Obosită. Mi-e rău.

— Înţeleg. Îmi cercetă chipul cu privirea. Avea ochi reci şi cercetători, care păreau să vadă prin mine. Câţi ani ai?

— Şaisprezece, i-am spus.

— Eşti aproape gata să termini şcoala. Doar dacă nu ţi se cere să mergi la facultate.

— Puţin probabil.

— Excelent. Însă pentru tineri e o problemă să-şi găsească o slujbă în Citadelă. Bătu darabana cu degetele pe masă. Aş vrea să-ţi ofer o slujbă pe viaţă.

M-am încruntat.

— Ce fel de slujbă?

— Dintre acelea bine plătite. Dintre acelea care te pot pune la adăpost.

Jaxon mă cercetă cu privirea.

— Ai idee ce e clarviziunea şi ce înseamnă Ea?

Clarviziunea. Cuvântul interzis. Am privit în jur prin restaurant, dar nu se uita nimeni la noi. Şi nici nu ne asculta, după câte se părea.

— Nefirescul, am spus.

Jaxon surâse subţire.

— Aşa îi spune Acropola. Dar ai idee ce înseamnă cuvântul *în şine?* Din limba franceză.

— Viziune clară. Un fel de percepţie extrasenzorială. Cunoaşterea celor ascunse.

— Ascunse unde?

Am ezitat.

— În subconştient?

— Uneori, da. Sau, uneori – spuse stingând cu o suflare lumânarea din mijlocul mesei –, în eter.

Am privit fumul, simţindu-mă atrasă de el. Prin piept mă străbătu un fior rece.

— Ce e eterul?

— Infinitul. Venim din el, trăim în el şi ne întoarcem în el când murim. Nu toţi suntem însă dispuşi să ne despărţim de lumea fizică.

— Jax, spuse Nick, cu glas scăzut, era vorba de o introducere, nu de o serie de conferinţe. N-are decât şaisprezece ani.

— Eu vreau să ştiu, am insistat.

— Paige…

— Vă rog. *Trebuie* să ştiu.

Expresia i se îmblânzi. Se lăsă pe speteaza scaunului şi luă o gură de apă.

— Cum vrei.

Jaxon, care ne privea cu sprânceana ridicată, se strâmbă înainte să îşi reia explicaţia.

— Eterul este un nivel superior de existenţă, spuse el. Există alături de planul material. Clarvăzătorii – cei ca noi – sunt înzestraţi cu capacitatea de a-l folosi.

Stăteam la o masă într-un restaurant alături de doi nefireşti.

— Cum? am întrebat.

— Ei, pe nenumărate căi. De cincisprezece ani încerc să le clasific.

— Dar ce *înseamnă* să „te foloseşti“ de eter?

Faptul că puneam întrebări despre clarviziune îmi dădea un mic fior, ca şi cum aş fi comis un păcat.

— Înseamnă să poţi să comunici cu spiritele, mă lămuri Nick. Cu cei morţi. Fiecare văzător o face în felul său.

— Aşadar eterul e precum viaţa de apoi?

— Purgatoriul, spuse Jaxon.

— Viaţa de apoi, interveni Nick.

— Iartă-l pe doctorul Nygård, se străduieşte să fie delicat.

Jaxon mai luă o gură de mecks.

— Din nefericire, moartea nu e delicată. Aş vrea să te învăţ ce înseamnă cu adevărat clarviziunea, spre deosebire de perspectiva, din păcate distorsionată, a Scionului cu privirea la starea în cauză. E un miracol, şi nu o perversiune. Trebuie să înţelegi acest lucru, draga mea, pentru că, altfel, neînţelegerea o să-ţi înăbuşe aura.

Amândoi tăcură când robochelnerul îmi aduse salata. Mi-am întors privirea către Jax.

— Mai spune-mi.

Jaxon zâmbi.

— Eterul este „Sursa“ despre care Scionul catadicseşte să vorbească uneori, spuse el. Tărâmul celor morţi şi lipsiţi de linişte. Sursa pe care se spune că a accesat-o Regele Sângeros într-o şedinţă de spiritism şi care l-a făcut să comită cinci crime

înfiorătoare, ce au abătut o epidemie de clarviziune asupra lumii. Bineînţeles că totul nu-i decât o tâmpenie, de la cap la coadă. Eterul nu e altceva decât planul spiritual, iar clarvăzătorii sunt cei capabili să aibă acces la el. N-a existat nicio epidemie. Am existat dintotdeauna. Unii dintre noi sunt buni; iar alţii sunt răi, asta dacă există rău pe lumea asta. Dar, indiferent cum suntem, nu suntem în niciun caz o molimă.

— Scionul a minţit, aşadar.

— Da. Obişnuieşte-te cu ideea.

Jaxon îşi aprinse o ţigară de foi.

— Eduard ar fi putut foarte bine să fie Jack Spintecătorul, dar mă îndoiesc serios că avea vreun pic de clarviziune în el. Era mult prea neîndemânatic pentru un clarvăzător.

— Nu ştim de ce au pus totul pe seama clarviziunii, spuse Nick. Un mister pe care nu-l înţelege decât Acropola.

— Cum funcţionează aceasta?

Pielea mă înţepa şi mă frigea. Puteam fi o nefirească. Puteam fi una dintre *ei.*

— Nu toate spiritele se duc în pace în inima eterului, unde credem noi că se găseşte un fel de moarte finală, spuse Jaxon.

Îmi dădeam seama că îi făcea o mare plăcere să-mi explice aceste lucruri.

— Unele persistă, rătăcind între planul material şi cel spiritual. Când sunt în starea asta, îi numim hoinari. Au încă personalitate şi cu cei mai mulţi se poate intra în contact. Nu au decât un grad limitat de libertate şi sunt deseori bucuroşi să sară în ajutorul văzătorilor.

— Te referi la *oameni* adevăraţi, care au murit, am spus. Îi tragi doar de sfori şi ei joacă?

— Corect.

— Şi de ce ar accepta vreunul dintre ei aşa ceva?

— Pentru că înseamnă că pot rămâne alături de cei dragi.

Pufni, ca şi cum nu ar fi putut înţelege ideea asta.

— Sau cu cei pe care doresc să-i bântuie. Îşi sacrifică liberul arbitru în schimbul unui soi de nemurire.

Mi-am umplut gura cu salată şi am început s-o mestec. Aveam senzaţia că mestec un ghemotoc de vată udă.

— Sigur, nu sunt încă de la bun început spirite.

Jaxon mă atinse cu degetul pe dosul palmei.

— Tu ai un trup din carne. Poţi umbla prin planul material. Dar ai şi o legătură individuală cu eterul. Noi îi spunem plan oniric. Peisajul minţii omului.

— Stai, stai aşa un pic. Tot spui „noi“, i-am zis. Care *noi*, mai exact? Clarvăzătorii?

— Da. E o comunitate plină de viaţă.

Nick îmi surâse cu căldură.

— Însă e cât se poate de secretă.

— Văzătorii pot fi identificaţi după aură. Aşa te-a recunoscut Nick, spuse Jaxon.

Interesul meu din ce în ce mai mare părea să-l anime.

— Vezi tu, toată lumea are un plan oniric. Ceva ce le oferă iluzia siguranţei, un fel de *locus amoenus.* Înţelegi tu.

Nu eram prea sigură că înţeleg.

— Planurile onirice ale văzătorilor sunt colorate. Ale celorlalţi sunt în alb şi negru. Îşi văd planurile onirice când visează. Amauroticii au, în consecinţă, vise monocrome. Spre deosebire de ei, văzătorii…

— … visează în culori?

— Văzătorii nu *visează*, fată dragă. Nu precum amauroticii. Numai ei se pot bucura de plăcerea asta vană. Dar culoarea planului oniric al unui clarvăzător străluceşte şi îi străbate forma corporală, creând o aură. Oamenii care aparţin aceluiaşi tip de clasă de văzători tind să aibă aure foarte asemănătoare. Ai să înveţi să-i clasifici.

— Pot vedea aurele?

Schimbară o privire. Nick întinse mâna şi îşi scoase două lentile subţiri de contact de pe ochi. Am simţit cum îmi trec fiori pe spate.

— Uită-te la ochii mei, Paige.

N-a fost nevoie să-mi spună de două ori. Îmi aminteam foarte clar ochii aceia, ca şi cum ar fi fost ieri. Verdele acela cenuşiu fără cusur, razele acelea delicate care-i traversau irisul. Ce nu observasem era defectul minuscul, ca o gaură de cheie, din pupila dreaptă.

— Unii văzători au un fel de-al treilea ochi. Pot vedea aure, şi pot vedea şi hoinari. Poţi fi înzestrat doar pe jumătate cu darul viziunii, ca mine, doar cu o singură colobomă, sau cu viziune completă, ca Jax.

Jaxon îşi deschise larg pleoapele, să pot vedea mai bine. El avea defectul la amândoi ochii.

— Eu n-am aşa ceva, am spus. Aşadar, sunt clarvăzătoare, dar n-am al treilea ochi?

— Lipsa capacităţii de viziune e destul de întâlnită în rândul Ordinelor superioare. Darul tău nu presupune şi vederea spiritelor.

Jaxon îmi aruncă o privire plină de satisfacţie.

— Poţi simţi aure şi hoinari, dar nu-i percepi vizual.

— De fapt, nici nu e un dezavantaj, mă bătu Nick pe mână. Cel de-al şaselea simţ al tău va fi mult mai ascuţit dacă nu se sprijină pe văz.

Era cald în restaurant, dar mie mi se răcise tot corpul. I-am privit pe cei doi bărbaţi, cele două chipuri diferite.

— Ce fel de clarvăzător sunt eu?

— Asta dorim să aflăm. Cu trecerea anilor am identificat Şapte Ordine de Clarviziune. Părerea mea este că tu, fată dragă, faci parte din Ordinele superioare, ceea ce te transformă într-unul dintre cei mai rari clarvăzători din lumea modernă. Dacă se dovedeşte că am dreptate, spuse scoţând un dosar din servieta lui scumpă din piele, aş vrea să semnezi un contract de angajare.

Mă privi în ochi.

— Pe cecul acesta aş putea trece tot felul de cifre, Paige. Cât mă costă să te păstrez?

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— O băutură, pentru început.

Jaxon se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nick, spuse, ia-i domnişoarei nişte mecks. E o achiziţie bună.

14.Răsăritul

În următoarele câteva nopţi n-am vorbit cu Custodele; şi nici nu ne-am antrenat. În fiecare noapte plecam imediat după ce bătea clopotul, fără să-l privesc când treceam pe lângă el. Mă privea, dar niciodată nu mă oprea. Aproape că mi-aş fi dorit s-o fi făcut, ca să îmi pot descărca furia asupra lui.

Am încercat într-o noapte să mă duc s-o văd pe Liss. Afară ploua, iar eu tânjeam după căldura sobei din baraca ei. N-am putut, însă. Nu după ce se întâmplase cu Custodele. După ce ajutasem din nou duşmanul, n-o puteam privi în ochi.

Mi-am găsit curând un alt refugiu, un loc numai al meu: arcada de pe treptele de la Hawksmoor. Trebuie să fi fost cândva o structură impunătoare, dar acum grandoarea ei o făcea tragică: era rece şi greoaie, dărăpănată pe la colţuri, în aşteptarea unei epoci care s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Locul acela deveni portiţa mea spre libertate. Mă duceam acolo în fiecare noapte. Câteodată, dacă nu erau căutători de oase prin zonă, mă furişam în biblioteca părăsită şi luam un teanc de cărţi pe care le duceam cu mine în arcadă. Aveau atâtea romane subversive acolo, că am început să mă întreb dacă nu cumva aici le trimisese Scionul pe toate. Jax şi-ar fi vândut sufletul ca să pună mâna pe ele. Asta dacă avea un suflet pe care să-l poată vinde.

Patru nopţi trecuseră de când îi dădusem din sângele meu. Încă nu înţelegeam de ce-l ajutasem. Ce fel de truc murdar mai era şi ăsta? Gândul la

sângele meu care ajunsese în el îmi făcea rău. Nu suportam să mă gândesc la ceea ce făcusem.

Fereastra era întredeschisă. I-aş fi auzit dacă veneau după mine. Nu i-aş mai lăsa să mă ia prin surprindere, ca în I-5. Descoperisem o carte intitulată *O coardă prea întinsă*, ascunsă printre rafturi. Ploua cu găleata; preferasem să stau înăuntru, în bibliotecă. Eram întinsă pe burtă sub un pupitru şi aprinsesem un opaiţ minuscul, ca să pot desluşi literele de pe pagini.

Afară, pe Strada Mare, se înstăpânise liniştea. Mai toţi arlechii începuseră repetiţiile pentru sărbătorirea Bicentenarului. Se zvonea că urma să participe însuşi Marele Inchizitor. Trebuia să fie impresionat de felul în care ne petreceam noile noastre vieţi, altfel s-ar fi putut să nu mai îngăduie continuarea *acordului special.* Nu că avea de ales, de fapt. Chiar şi aşa, trebuia să-i arătăm că suntem utili, fie doar şi ca formă de divertisment. Că valoram un pic mai mult decât ar fi costat executarea noastră cu Noctazmil.

Am scos plicul pe care mi-l dăduse David. Înăuntru era un fragment de text dintr-un caiet, rupt şi îngălbenit. Îl cercetasem de mai multe ori. Arăta ca şi cum o lumânare ar fi căzut pe el: colţurile erau întărite de ceară şi chiar în mijloc avea o urmă mare de arsură. În colţul paginii era un desen şters, ceva ce fusese, probabil, cândva un chip, dar care acum era decolorat şi desfigurat. Nu puteam descifra decât ici, colo câte un cuvânt.

> *Refaiţii sunt creaturi – În – numit— din — graniţele – capabili – perioade nelimitate, dar – formă nouă, – care – foamete, incontrolabil şi – energia care înconjură pretinsa – floare roşie, – singura metodă – natura – ţi doar atunci pot –*

Am încercat, din nou, să găsesc un fir logic al cuvintelor, să găsesc un anumit tipar care să se

potrivească. Fragmentele despre foamete şi energie n-au fost greu de completat, dar nu-mi dădea prin cap ce putea însemna *floare roşie.*

Mai era şi altceva în plic. Un dagherotip şters. Într-un colţ, fusese mâzgălită data: 1842. Am privit-o un timp, însă nu puteam discerne nimic altceva decât urme albe pe un fond negru. Mi-am băgat plicul înapoi în tunică şi am ronţăit un coltuc mucegăit de coajă. Când mi-au obosit ochii, am suflat în opaiţ şi mi-am strâns genunchii la piept.

Mintea îmi era un ghem încâlcit de întrebări fără răspuns. Custodele şi rănile lui. Pleione aducându-i sângele lui Seb. David şi interesul lui pentru bunăstarea mea. Şi Nashira, cu ochii ei atotvăzători.

M-am obligat să mă gândesc numai la Custode. Tot mi se mai amăra gura când mă gândeam la sângele lui Seb, îmbuteliat şi etichetat, gata de consum. Speram să-l fi recoltat când era încă în viaţă, nu din trupul lui lipsit de suflare. Şi apoi mai era Pleione. Ea îi adusese sângele. Trebuie să fi ştiut că el urma să sufere de necroză sau măcar că *putea* să se confrunte cu necroza. Trebuie să fi aranjat ca ea să-i aducă sânge uman înainte să fie prea târziu. Ea întârziase, iar el băuse în schimb din sângele meu. Orice ar fi făcut el, se întâmplase cu ştirea ei.

Custodele avea un secret. Ca şi mine. Eu îmi ascundeam legătura cu lumea interlopă, una pe care Nashira voia fără îndoială să o distrugă. M-aş fi împăcat cu tăcerea lui, dacă el s-ar fi împăcat cu a mea.

Mi-am trecut mâna peste braţul bandajat. Rana refuza în continuare să se vindece. Mi se părea la fel de urâtă ca şi marcajul pe care mi-l aplicaseră. Dacă-mi rămâne o cicatrice, n-o să uit niciodată ruşinea şi frica pe care le-am simţit atunci când am căpătat-o. Atât de asemănătoare cu spaima simţită la prima mea confruntare cu lumea spiritelor. Frica de ceea ce sunt. De ce aş putea fi.

Probabil că am aţipit. O durere ascuţită în obraz mă aduse înapoi în realitate.

— Paige!

Liss mă scutura. Ochii îmi erau uscaţi şi umflaţi.

— Paige, ce naiba *faci* aici? E trecut de răsărit. Au trimis căutătorii de oase după tine.

Am ridicat privirea, ameţită.

— De ce?

— Pentru că le-a *poruncit* Custodele să te caute. Trebuia să fii la Magdalen acum o oră.

Avea dreptate: cerul se umplea de o lumină aurie.

Liss mă trase în picioare.

— Ai noroc că nu te-au găsit aici. Nu ai voie aici.

— Tu cum m-ai găsit?

— Veneam şi eu în locul ăsta pe vremuri.

Mă apucă de umeri şi mă privi ţintă în ochi.

— Trebuie să-l rogi pe Custode să te ierte. Dacă-l implori, poate nu te pedepseşte.

Aproape am izbucnit în râs.

— Să-l implor?

— Nu există altă cale.

— Nu-l implor pentru nimic în lume.

— O să te bată.

— Tot nu-l rog. Va trebui să mă ducă la el pe sus.

M-am uitat pe fereastră.

— Ai să ai necazuri dacă mă găsesc la tine?

— E mai bine decât aici.

Mă apucă de încheietură.

— Haide. Acuşi intră şi aici.

Am tras un picior opaiţului şi cărţii şi le-am împins sub un raft, ascunzând dovezile prezenţei mele. Am alergat pe scara întunecată din piatră, ieşind la lumină.

Aerul mirosea proaspăt, a ploaie.

Liss mă ţinu pe loc până se eliberă calea. Ne furişarăm prin curte, pe sub arcada umedă, şi pătrunserăm înapoi pe Strada Mare. Soarele strălucea peste clădiri. Liss forţă două panouri de placaj care de-abia se ţineau, le dădu la o parte, şi o tulirăm în Porumbărie. Mă conducea pe lângă

comedianţii înghesuiţi unul într-altul. Avuţiile lor găsite prin gunoaie erau împrăştiate prin pasaj, ca şi cum li s-ar fi întors barăcile cu susul în jos. Un băiat era sprijinit de un zid, cu ochii sângerând. În urma noastră se auzeau murmure.

M-am aplecat să intru în cămăruţă. Julian aştepta, cu un castron de zeamă ţinut în echilibru pe un genunchi. Ridică privirea când apărurăm în magherniţă.

— M'neaţa.

M-am aşezat.

— Te bucuri că mă vezi?

— Cre'că.

Îmi zâmbi.

— Fie şi numai pentru că-mi aduci aminte că trebuie să-mi găsesc urgent un ceas deşteptător.

— Nu trebuia să fii înăuntru?

— Tocmai mă pregăteam să plec, dar acum, c-ai venit, mi s-ar părea că pierd toată distracţia.

— Hei, voi doi!

Liss se încruntă la noi.

— Ăştia iau foarte în serios orele de întoarcere, Jules. O să v-o luaţi amândoi peste ochi.

Mi-am plimbat degetele prin părul jilav.

— Cât le ia să ne găsească?

— Nu mult. O să cerceteze din nou camerele, cât de curând.

Se aşeză.

— De ce nu pleci şi gata?

Toţi muşchii îi erau încordaţi.

— E-n ordine, Liss, am spus. O să mă descurc eu cumva în privinţa consecinţelor.

— Căutătorii de oase sunt brutali. Nu ascultă. Şi îţi spun, Custodele o să te omoare dacă…

— Puţin îmi pasă de el.

Liss îşi sprijini capul în mână.

M-am uitat din nou la Julian. Costumul de novice îi dispăruse, şi fusese înlocuit cu o tunică roz.

— Ce te-au pus să faci?

— Nashira m-a întrebat ce sunt, îmi răspunse. I-am zis că sunt ghicitor în palmă, dar se vedea de la o poştă că nu ghiceam nimic din mâinile ei. A adus un amaurotic în încăpere, o fată, şi-a pus s-o lege de un scaun. Mi-am adus aminte de Seb şi-am întrebat dacă mă lasă să folosesc apa ca baie de ghicit.

— Eşti hidromant?

— Nu, dar nu vreau să ştie ce sunt. A fost pur şi simplu primul lucru care mi-a trecut prin cap.

Se frecă la cap.

— A umplut un vas din aur şi mi-a spus să caut pe cineva pe nume Antoinette Carter.

M-am încruntat. Antoinette Carter fusese o figură celebră în Irlanda primei jumătăţi a anilor ’40. Mi-o aminteam – o femeie de vârstă mijlocie, subţire, tot atât de fragilă pe cât era de enigmatică. Avea o emisiune la televizor, *Adevărurile lui Toni,* care se difuza joi noaptea. Obişnuia să atingă mâinile oamenilor, pretinzând că le poate vedea viitorul, pe care-l povestea apoi cu glasul ei adânc, măsurat. Emisiunea fusese anulată după Incursiunea din anul 2046, când Irlanda fusese cucerită de Scion, iar Carter se ascunsese. Încă publica o broşură ilegală, *Jack cel zgârcit*, care critica deschis atrocităţile din Scion.

Din motive necunoscute nouă, Jaxon îi ceruse unui falsificator de documente pe nume Leon, expert în transmiterea de mesaje în afara Scionului, să ia legătura cu ea. Rezultatul nu am mai apucat să-l aflu. Leon era un artist priceput, dar era nevoie de timp ca să ocoleşti sistemele de securitate din Scion.

— O fugară, am spus. Trăia în Irlanda.

— Ei bine, acum nu mai e în Irlanda.

— Ce ai văzut?

Nu mi-a plăcut expresia de pe faţa lui.

— Ce i-ai spus?

— N-o să-ţi placă.

Când îmi văzu expresia de pe chip, oftă.

— Am spus că am văzut cadranele solare. Mi-am adus aminte de Carl, care-a spus că le văzuse în viziunea lui, şi mi-am zis că era credibil dacă repetam ce spusese el.

Am privit într-o parte. Nashira îl căuta pe Jaxon. Mai devreme sau mai târziu, o să-şi dea seama unde erau cadranele alea.

— Îmi pare rău. Îmi venea să-mi dau palme.

Julian se frecă pe frunte.

— De ce-s aşa importante cadranele astea solare?

— Nu-ţi pot spune. Îmi pare rău. Dar, indiferent ce se întâmplă…

Am aruncat o privire spre intrarea în baracă.

— … Nashira nu trebuie să mai audă vreodată de cadranele solare. Mi-ar pune în pericol nişte prieteni.

Liss îşi trase o pătură pe umeri.

— Paige, spuse, cred că prietenii tăi au încercat să ia legătura cu tine.

— Ce vrei să spui?

— Gomeisa m-a dus la Castel, unde am stat ceva timp.

Expresia îi deveni rigidă.

— Eram în celula mea, alegându-mi cărţile de ghicit ca să-i citesc, şi mi-a atras atenţia Spânzuratul. Atunci când l-am ridicat, era cu susul în jos. Am văzut eterul. Chipul unui om. Îmi amintea de zăpadă. *Nick.* De fiecare dată când îl vedeau, proorocii spuneau despre Nick că era ca zăpada.

— Ce-a trimis?

— Imaginea unui telefon. Cred că încearcă să afle unde eşti.

Telefon. Bineînţeles – nu ştia unde sunt. Banda nu ştia că mă capturase Scionul, deşi de acum trebuie să fi mirosit ei ceva. Nick voia să-l sun, să-i spun că sunt bine.

Trebuie să-i fi luat zile întregi să dea de calea cea bună prin eter. Dacă încerca din nou, printr-o şedinţă de spiritism, poate că mi-ar fi putut trimite

un mesaj. Nu-mi dădeam seama de ce i-l trimisese Lissei. Îmi cunoştea aura, aşadar ar fi trebuit să fiu mult mai uşor de găsit. Poate din cauza pastilelor ori a unor bruiaje datorate Refilor, dar nu conta. Încercase să ajungă la mine. N-o să renunţe.

Glasul lui Julian îmi întrerupse gândurile:

— Chiar cunoşti şi alţi săltăreţi, Paige?

Când m-am uitat la el, ridică din umeri.

— Credeam că Ordinul al Şaptelea e cel mai rar.

Săltăreţi. Un cuvânt plin de conotaţii. Un Ordin de văzători, ca şi prezicătorii şi augurii. Era categoria căreia îi aparţineam: văzătorii care puteau influenţa eterul sau care îl puteau pătrunde. Jax începuse marea clasificare a văzătorilor în anii treizeci, când era cam de vârsta mea. Începuse prin a scrie *Asupra virtuţilor stării nefireşti,* care se răspândise ca pâinea caldă prin lumea interlopă a văzătorilor. În lucrarea respectivă, identificase Şapte Ordine de Clarviziune: prezicătorii, augurii, mediumii, senzorii, furiile, păzitorii şi săltăreţii.

Ultimele trei, cum scria el, erau cu mult superioare celorlalte. Era un nou mod de a privi clarviziunea, care nu mai fusese clasificată până atunci, iar Ordinele „inferioare“ nu reacţionaseră bine în faţa acestuia. Confruntările dintre bande care au urmat s-au prelungit timp de doi ani – doi ani foarte sângeroşii. Editorii lui Jax îi retraseseră în cele din urmă broşura, dar ranchiuna a persistat.

— Da, am spus. Unul numai. E oracol.

— Trebuie să fii plasată destul de sus în Sindicat.

— Destul de sus.

Liss îmi umplu un castron cu zeamă. În caz că avea vreo părere despre broşură, se mulţumi să o ţină pentru ea.

— Jules, spuse, pot rămâne singură cu Paige câteva minute?

— Sigur, răspuse Julian. O să fiu atent la stacojii.

Ieşi din baracă. Liss se uită la sobă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Se înfăşură mai bine în pătură.

— Paige, spuse, mi-e teamă pentru tine.

— De ce?

— Am eu o presimţire rea legată de sărbătorire – ştii, Bicentenarul. N-oi fi eu poate oracol, dar pot vedea lucruri.

Îşi luă cărţile.

— Mă laşi să-ţi ghicesc? Anumitor persoane îmi vine, pur şi simplu, să le ghicesc.

Am ezitat. Eu nu folosisem cărţile decât pentru a juca tarocchi.

— Dacă vrei tu.

— Mulţumesc.

Aşeză cărţile de ghicit între noi.

— Ţi s-a mai ghicit vreodată? De vreun prezicător ori un augur?

— Nu. Am fost deseori întrebată dacă nu vreau să mi se ghicească, dar n-am fost niciodată convinsă că-i o idee bună să tragi cu ochiul în viitor. Nick îmi dădea indicii uneori, dar nu-l lăsam să intre în amănunte…

— Bine. Dă-mi mâna.

Am întins mâna dreaptă. Liss o apucă. Imediat ce degetele îi pătrunseră printre cărţi, faţa îi fu cuprinsă de o expresie de concentrare intensă. Scoase şapte cărţi şi le puse cu faţa în jos pe podea.

— Eu le întind în elipsă. Îţi citesc aura, pe urmă aleg şapte cărţi şi le interpretez. Nu toţi ghicitorii interpretează la fel aceeaşi carte, aşa că nu te supăra prea tare dacă auzi ceva ce nu-ţi place.

Îmi dădu drumul mâinii.

— Prima carte îţi arată trecutul. O să-ţi văd o parte din amintiri.

— Tu *vezi* amintiri?

Liss îşi îngădui un surâs slab. Încă se mândrea cu asta.

— Chiar dacă folosesc obiecte, ghicitorii în cărţi nu aparţin cu adevărat niciunei categorii. Chiar şi *Virtuţile* recunosc asta. După mine, e un lucru bun.

Întoarse prima carte.

— Cinci de cupă, spuse.

Închise ochii.

— Ai pierdut ceva când erai foarte mică. Un om cu păr castaniu. Cupele răsturnate sunt ale lui.

— Tata, am spus.

— Da. Eşti în picioare în spatele lui, şi-i vorbeşti. Nu-ţi răspunde. Se uită la o fotografie.

Cu ochii încă închişi, Liss întoarse următoarea carte. Era răsturnată.

— Acesta este prezentul, spuse. Regele de bâte, inversat.

Îşi ţuguie buzele roşii.

— Te controlează. Chiar şi acum, nu poţi scăpa strânsorii lui.

— Custodele?

— Nu prea cred. E cineva care are putere asupra ta. Are aşteptări prea mari de la tine. Ţi-e frică de el.

Jaxon.

— Urmează viitorul.

Liss întoarse cartea. Trase brusc aer în piept.

— Diavolul. Cartea asta reprezintă o forţă izvorâtă din deznădejde, din lipsă de libertate, din spaimă, o forţă căreia i-ai cedat. Există o umbră, pe care o reprezintă Diavolul, dar pe care n-o pot vedea la chip. Orice putere va avea persoana aceasta asupra ta, vei *reuşi* să-i scapi din gheare. O să te facă să crezi că eşti legată de el pe veci, dar n-o să fii. Doar o să ţi se pară.

— Un partener, adică?

Îmi treceau fiori reci prin piept.

— Un iubit? Sau Custodele?

— S-ar putea. Nu ştiu.

Se forţă să zâmbească.

— Nu-ţi face griji. Următoarea carte o să-ţi spună ce să faci când va veni momentul.

Mi-am plecat privirea spre cea de-a patra carte.

— Îndrăgostiţii?

— Da.

Vocea îi scăzuse şi suna ca o litanie.

— Nu văd prea multe. Există tensiuni între spirit şi carne. Prea multe.

Degetele i se întinseră spre următoarea carte.

— Influenţele externe.

Nu ştiam dacă mai puteam suporta chestia asta. Până acum, nu fusese decât un singur aspect pozitiv, şi chiar şi acesta urma să aibă o latură dureroasă. Dar la îndrăgostiţi cu siguranţă nu mă aşteptasem.

— Moartea, inversată. Moartea e o carte normală pentru văzători. De obicei, apare în poziţiile care privesc trecutul sau viitorul. Dar aici, inversată – nu sunt sigură.

Ochii îi aruncau scântei, pe sub pleoape.

— De-aici înainte, vederea mi se tulbură. Lucrurile sunt vagi. Ştiu că lumea se va schimba în jurul tău, şi-ai să faci tot ce poţi să rezişti schimbării. Moartea însăşi va acţiona pe căi diferite. Întârziind schimbarea, nu faci decât să-ţi prelungeşti suferinţa.

Cartea a şasea. Speranţele şi temerile tale.

O ridică şi-şi plimbă degetul mare peste ea.

— Opt de spade.

Cartea înfăţişa o femeie, prinsă într-un cerc de săbii întoarse. Era legată la ochi.

Pielea Lissei strălucea de sudoare.

— Te văd. Ţi-e frică.

Vocea îi tremura.

— Îţi văd faţa. Nu te poţi mişca în nicio direcţie. Poţi rămâne într-un singur loc, prinsă în capcană, ori poţi încerca durerea săbiilor.

Probabil că era cea mai rea rânduire de cărţi pe care o văzuse ea vreodată. Nu suportam să văd ultima carte.

— Şi rezultatul final.

Liss se întinse după ultima carte din elipsă.

— Concluzia celorlalte.

Am închis ochii. Eterul fremăta.

N-am mai apucat să văd cartea. În baracă se năpustiră trei oameni, făcând-o pe Liss să tresară.

Căutătorii de oase mă găsiseră.

— Măi, să fie! Se pare c-am dat de urma fugarului. Şi de-a complicelui. Unul o înşfăcă pe Liss de încheietura mâinii, smucind-o în picioare.

— Îi dai în cărţi oaspetelui?

— Eu doar…

— *Doar* foloseai eterul. În scopuri personale.

Glasul era feminin, plin de duşmănie.

— Nu-i ghiceşti decât tutorelui tău, 1.

M-am ridicat în picioare.

— Cred că pe mine mă căutaţi.

S-au întors toţi trei spre mine. Fata părea un pic mai mare ca mine, cu păr lung, ciufulit, şi cu o frunte proeminentă. Cei doi tineri semănau atât de tare, cel mai probabil erau fraţi.

— Aşa-i. Pe *tine* te căutăm.

Cel mai înalt dintre băieţi o împinse pe Liss la o parte.

— Ai de gând să vii în linişte, 40?

— Depinde unde vrei să mă duci, am spus.

— La Magdalen, spălăcito. Soarele a răsărit demult.

— Merg singură.

— Te escortăm. Ăsta-i ordinul.

Fata îmi aruncă o privire de-a dreptul ucigătoare.

— Ai încălcat regulile.

— Şi ai de gând să mă opreşti?

Liss clătină din cap, dar m-am făcut că nu văd.

I-am întors privirea fetei, care încleştă din dinţi şi comandă:

— Fă onorurile, 16.

16 era cel mai scund dintre cei doi, însă era voinic. Îşi întinse braţul şi mă prinse de încheietură. Fulgerător, mi-am răsucit braţul spre dreapta. Degetele i se desfăcură şi îmi dădu drumul. I-am înfipt pumnul în gâtlej, împingându-l în frate-său.

— Am spus că merg singură.

16 duse mâna la gât. Celălalt se repezi la mine. M-am ferit, mi-am repezit piciorul în sus şi l-am lovit în abdomenul expus. Cizma mi se înfundă în

grăsimea moale, făcându-l să se răsucească. Fata mă luă pe nepregătite: mă apucă de păr şi trase, izbindu-mă cu capul de peretele de metal. 16 pufni în râs când frate-său mă pironi la pământ.

— Cred că trebuie să fii pusă la respect, spuse.

Îmi puse o mână peste gură, gâfâind.

— Tutorele tău n-o să se supere dacă-ţi dau o lecţie rapidă. Şi-aşa nu e niciodată prin preajmă.

Cu mâna liberă, îmi pipăi pieptul. Credea c-a dat peste o pradă uşoară, peste o fată neajutorată. Nu ştia c-a dat peste o filidă. L-am izbit cu fruntea direct în nas. Scăpă o înjurătură. Fata mă apucă de braţe. Când dinţii mei îi pătrunseră în încheietură, urlă:

— Nenorocită mică!

— Ia mâna de pe ea, Kathryn!

Liss o apucă de tunică, trăgând-o jos de pe mine.

— Ce s-a *întâmplat* cu tine? Aşa crudă te-a făcut Kraz?

— M-am maturizat. Nu vreau să fiu ca tine, să trăiesc în propria mizerie.

Kathryn o scuipă.

— Eşti jalnică! Gunoi jalnic de comediantă!

Atacatorul meu se alesese cu o hemoragie nazală impresionantă, dar tot nu renunţa. Sângele lui îmi picura pe faţă. Mă trase de tunică, sfâşiindu-i câteva cusături. L-am lovit în piept. Spiritul îmi era încordat ca un arc, gata să ţâşnească. Mi-am înăbuşit impulsul de a-l ataca, fiind necesar un efort atât de mare, că mi s-au umezit ochii.

Şi pe urmă apăru Julian. Cu ochiul congestionat şi cu o crestătură proaspătă pe obraz. Trebuie să-l fi cotonogit ca să poată ajunge la baracă. Braţul i se înfăşură băiatului de gât.

— Aşa se distrează căutătorii de oase?

Era prima dată când îl vedeam furios.

— Nu-ţi plac decât dacă nu se lasă?

— Eşti mort, 26, urlă atacatorul meu, gâtuit. Stai tu până aude tutorele de isprava asta.

— N-ai decât să-i spui. Te provoc.

Cu mâini tremurătoare, mi-am aranjat tunica. Stacojiul ridică braţele să se apere. Cu un upercut brutal, Julian îl pocni în falcă. Sângele ţâşni pe tunica băiatului, înroşind-o şi mai tare. Din gură îi alunecă un fragment de dinte.

Kathryn se dezlănţui. Cu dosul palmei o plesni pe Liss, făcând-o să ţipe. Strigătul ei mă făcu să tresar. Era acelaşi ca strigătul lui Seb, dar de data aceasta n-a fost prea târziu. M-am ridicat dintr-o săritură de pe jos, cu gând să mă ocup de Kathryn, dar 16 mă apucă de mijloc. Era medium, dar nu folosea spirite. Voia sânge.

— Suhail! mugi.

Agitaţia atrăsese un grup de arlechi. Printre ei şi o tunică albă. L-am recunoscut: băiatul cu codiţe, ciripitorul.

— Adu-l pe Suhail, mucosule! izbucni Kathryn.

O ţinea pe Liss de păr.

— Adu-l! *Imediat*!

Băiatul nu se mişcă. Avea ochi mari, negri, cu gene lungi.

Niciunul dintre ei nu mai era infectat. Am dat din cap către el.

— Nu, spuse.

16 scoase un muget.

— Trădătorule!

Unii dintre comedianţi o luară la picior la auzul cuvântului. Când m-am izbit în 16, îmi curgeau şiroaie de sudoare pe sub tunică. Am prins o licărire, cu coada ochiului.

Soba. Mi-am aţintit privirea pe flăcările care se târau pe scânduri.

Liss se zbătu şi se eliberă din strânsoarea lui Kathryn, împingându-l pe 16. Julian îl trase departe de noi.

Baraca se umplu cu o pâclă de fum subţire. Liss se apucă să-şi strângă cărţile, adunându-le la loc în pachet. Kathryn îi împinse capul în pământ, ţintuind-o. Îi scăpă un ţipăt înăbuşit.

— Ei, uite, îmi întinse Kathryn o carte, cred că asta-i pentru tine, XX-40.

Cartea înfăţişa un bărbat care zăcea cu faţa în jos, străjuit de zece spade.

Liss încercă s-o ia înapoi.

— Nu! Nu asta era…

— Tacă-ţi fleanca! Kathryn o pironi pe loc.

Mă zbăteam în mâinile lui 16, dar acesta îmi prinse şi-mi imobiliză capul.

— Căţea! Impostoare netrebnică! Ţi se pare că ai o viaţă grea? Crezi că e atât de *greu* să dansezi pentru ei în timp ce noi ieşim să ne mănânce Hoitarii de vii?

— Nu erai obligată să te întorci, Kathy…

— Taci! Kathryn o izbi cu capul de podea.

Era prea furioasă să-i mai pese de foc.

— În fiecare noapte ies în pădure, să văd cum unor oameni li se smulg braţele şi picioarele, şi fac asta numai ca să opresc Emimii, să nu năvălească şi să vă rupă capetele alea netrebnice. Doar ca să puteţi voi să staţi în fund şi să vă jucaţi cu cărţi şi panglici. N-o să mai fiu niciodată ca tine, auzi? Refii au văzut un potenţial MAI MARE în mine!

Julian îl trase afară pe 16. M-am repezit după cărţi, însă Kathryn ajunse prima la ele.

— Bună idee, 40, spuse, furioasă până aproape de isterie. Hai să-i dăm o lecţie jegului ăstuia gălbejit.

Azvârli întregul pachet de cărţi în foc.

Rezultatul fu instantaneu. Liss scoase un urlet sfâşietor, care te înfiora. Era prima fiinţă umană pe care o auzeam scoţând un astfel de sunet, care-mi făcu părul măciucă. Cărţile arseră precum frunzele uscate. Încercă să apuce o carte, dar am prins-o de încheietură.

— E prea târziu, Liss!

Dar n-a vrut să asculte. Se repezi cu degetele în foc, rostind mereu *nu, nu*! cu un glas gâtuit.

Fără combustibil suficient, doar cu parafina care se vărsase pe jos, focul se stinse curând. Liss

rămase în genunchi, cu mâinile de un roşu lucitor şi privirea aţintită la rămăşiţele pârjolite. Chipul ei avea o tentă cenuşie, iar buzele i se învineţiseră. Se îneca în suspine, cu inima frântă, legănându-se pe călcâie. Am luat-o în braţe, privind neputincioasă către foc. Tot trupuşorul îi era zguduit.

Fără cărţi, Liss nu se mai putea conecta la eter. Îi trebuia multă putere să supravieţuiască acestui şoc.

Kathryn mă apucă de umăr.

— Nu se-ntâmpla asta dacă veneai cu noi.

Îşi şterse nasul plin de sânge.

— Sus!

M-am uitat la ea şi i-am împuns mintea cu marginea spiritului. Se dădu înapoi.

— Stai acolo! i-am spus.

Mă ardeau ochii de la fum, dar nu mi-am dezlipit privirea de la ea. Kathryn încercă să râdă, dar începu iar să-i curgă sânge din nas.

— Ciudato! Ce eşti – vreun fel de furie?

— Furiile nu influenţează eterul.

Râsul i se opri în gât.

De-afară se auzi un ţipăt înăbuşit. Suhail îşi croia cale spre baracă îmbrâncind încoace şi încolo, printre comedianţii îngroziţi. Luă imediat notă de tot: de fum, de haos. Kathryn se lăsă într-un genunchi şi îşi înclină capul.

Nici n-am suflat. Suhail întinse o mână, mă înşfacă de păr şi-mi răsuci capul, aducându-mă cu faţa lângă a lui.

— Tu, spuse, ai să mori azi.

Ochii i se înroşiră.

Am ştiut atunci că nu glumea.

15.Prăbuşirea unui zid

Portarul de zi se holbă când trecu Suhail, trăgându-mă de încheieturi. Mi se uscase gâtul, iar obrajii îmi erau mânjiţi de sânge.

Mă trase în sus pe scări şi bubui în uşa Custodelui.

— Arcturus!

Îmi atrase atenţia un ţârâit înăbuşit. Liss zisese că, din cauză că lipsisem de la apelul clopotului din zori, Custodele o să mă omoare. Dar pentru că mă opusesem arestării ce mi-ar fi făcut?

Se deschise uşa. Custodele stătea în prag, o siluetă masivă ridicându-se pe fundalul camerei, în semiîntuneric. Ochii îi erau ca două ace de lumină. Eram pironită locului. Aura îmi fusese vlăguită, fapt care îmi declanşase un fel de criză. Nu mai puteam simţi eterul. Nu mai simţeam nimic. Dacă încerca să mă omoare acum, nu puteam mişca un deget să-l împiedic.

— Am găsit-o. Suhail mă împinse în faţă. Se ascundea în Porumbărie. Ţăranca asta răzvrătită a încercat să stârnească un incendiu.

Custodele ne privi pe rând. Dovezile erau limpezi precum cristalul: ochii lui Suhail, obrajii mei cu dâre de sânge pe ei.

— Te-ai hrănit din ea, spuse.

— E *dreptul* meu să mă hrănesc din oameni.

— Nu şi din ăsta. Ai luat mult prea mult. Suverana de sânge n-o să-ţi aprecieze lipsa de control.

Nu vedeam faţa lui Suhail, dar mi-l închipuiam rânjind.

În tăcerea care urmă, am tuşit: o tuse seacă, aspră. Tremuram toată. Privirea Custodelui se mută asupra tunicii sfâşiate.

— Cine-a făcut aşa ceva?

Am tăcut. Custodele se aplecă până ajunse la nivelul meu:

— Cine-a făcut aşa ceva?

Glasul lui îmi stârni fiori în piept.

— O tunică stacojie?

Am dat din cap, aproape imperceptibil.

Custodele îşi ridică privirea spre Suhail.

— Îngădui tunicilor stacojii să atace alţi oameni după bunul lor plac, în garda ta?

— Nu-mi pasă ce mijloace folosesc.

— N-avem nevoie să se *înmulţească*, Suhail. N-avem nici timp, nici resurse să ne ocupăm de gravide.

— Îi sterilizează pilulele. Şi-n plus, împerecherile lor sunt responsabilitatea Supraveghetorului.

— O să faci aşa cum îţi poruncesc.

— Fără-ndoială.

Suhail îşi coborî privirea spre mine, iar ochii lui roşii mă îngheţau.

— Dar să ne întoarcem la treburile noastre. Cere-i *iertare* stăpânului tău, 40.

— Nu, am spus.

Mă plesni. M-am împleticit într-o parte şi m-am sprijinit de zid. Prin faţa ochilor îmi trecu un caleidoscop de culori.

— XX-59-40, cere-i iertare stăpânului tău.

— Va trebui să mă loveşti mult mai tare decât atât.

Ridică mâna, să-mi facă pe plac. Înainte să apuce să mă atingă, Custodele îi blocă braţul.

— O să mă ocup eu de ea în particular. Pedeapsa ei nu-i treaba ta. Trezeşte-l pe Supraveghetor şi încetaţi zarva din oraş. Nu permit tulburarea orelor de lumină din cauza unei asemenea situaţii.

Se înfruntară unul pe celălalt din priviri. Suhail scoase un mârâit, se răsuci pe călcâie şi dispăru. Custodele privi în urma lui. O clipă după aceea, mă luă de umăr şi mă conduse în cameră.

Iatacul lui arăta neschimbat, cu draperiile trase şi cu focul aprins în cămin. La gramofon se auzea susurând *Mr. Sandman.* Patul părea cald şi primitor. Simţeam nevoia să mă întind, dar eram obligată să rămân în picioare. Custodele zăvorî uşa şi se aşeză în fotoliul lui. Am aşteptat, încă nesigură pe picioare din cauza loviturii.

— Vino aici.

N-aveam de ales. Custodele ridică privirea; chiar aşezat, stând aproape de el, eram cam de aceeaşi înălţime. Ochii îi erau adânci şi limpezi, ca lichiorul de ierburi.

— Ţi s-a urât cu viaţa, Paige?

N-am răspuns.

— Puţin îmi pasă ce crezi tu despre mine, însă în oraşul ăsta există anumite reguli pe care trebuie să le respecţi. Una dintre ele e interdicţia de a circula în timpul zilei.

Nici de data asta n-am vorbit. Nu aveam de gând să-i acord satisfacţia de a-mi băga spaima-n oase.

— Tunica stacojie, spuse. Cum arăta?

— Păr blond închis, vreo douăzeci şi ceva de ani. Glasul îmi era aspru. Şi mai era un băiat care semăna un pic cu el – 16. Şi o fată, Kathryn.

În timp ce vorbeam, o zvârcolire de gheaţă îmi străbătu stomacul. Aveam senzaţia că săvârşesc o crimă dacă torn pe cineva unui Ref. Dar pe urmă mi-a apărut în faţa ochilor chipul Lissei, jalea ei, şi am devenit mai hotărâtă.

— Îi ştiu. Custodele privi în foc. Cei doi sunt fraţi, amândoi mediumi. XIX-49-16 şi 17. Sunt aici de când erau mult mai mici ca tine.

Îşi împreună mâinile.

— O să mă asigur că de acum înainte nu li se mai permite să se atingă de tine.

S-ar fi cuvenit să-i mulţumesc, dar am tăcut.

— Stai jos, spuse. Aura o să ţi se refacă.

M-am scufundat în fotoliul de vizavi. Începuseră să mă doară coastele şi mă chinuia durerea din picior. Custodele se uita la mine.

— Ţi-e sete?

— Nu, am răspuns.

— Foame?

— Nu.

— Trebuie să-ţi fie foame. Terciul pe care îl pregătesc comedianţii face mai mult rău decât bine.

— Nu mi-e foame.

Nu era adevărat. Zeama nu era, în esenţă, decât apă chioară, iar stomacul îmi tânjea după ceva mai consistent şi mai cald.

— Păcat.

Custodele făcu un semn spre noptieră.

— Pusesem să ţi se pregătească ceva.

Văzusem chiar de la intrare. Bănuisem că platoul era pentru el, dar pe urmă mi-am adus aminte cu ce se hrănea. Sigur că mâncarea nu putea să fie pentru el.

Observând că nu mă mişc, Custodele se ridică şi-mi aşeză farfuria pe genunchi. Împreună cu tacâmurile grele din argint. Mi-am coborât privirea spre mâncare, iar vederea ei făcu să mi se învârtă capul şi să mă doară gâtul. Ouă fierte moi, tăiate şi lăsând la vedere gălbenuşul auriu şi fierbinte. Un vas de sticlă cu ovăz sidefiu, presărat cu seminţe de pin şi cu boabe grase de fasole neagră, care luceau ca nişte pietre de onix. O pară decojită, înmuiată în coniac. Un ciorchine de struguri roşii, cu boabe dolofane. Pâine din grâu integral, cu unt.

— Poftim.

Am încleştat pumnii.

— Trebuie să mănânci, Paige.

Îmi doream atât de mult să-l sfidez! Îmi doream puterea să-i azvârl platoul direct în faţă. Dar îmi simţeam capul uşor şi gura pârjolită de sete şi nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât să mănânc mâncarea aia blestemată.

Am apucat lingura şi am luat o gură de ovăz. Boabele de fasole erau calde, iar seminţele erau crocante şi dulci. Am simţit un val de uşurare trecându-mi prin trup, iar durerea din stomac începu să slăbească.

Custodele se întoarse în fotoliu. Mă privea în tăcere cum ciuguleam din mâncare. Îi simţeam greutatea privirii, pătrunzătoare şi fierbinte. Când am terminat, am pus farfuria pe podea. Mai simţeam încă pe limbă urma de arsură a coniacului.

— Mulţumesc, am spus.

Nu voiam s-o spun, dar trebuia să zic ceva. Ciocăni cu degetele braţul fotoliului în care stătea.

— Aş vrea să-ţi continui instruirea mâine noapte, spuse. Ai ceva împotrivă?

— N-am de ales.

— Şi dacă ai avea?

— N-am de ales, am accentuat, aşa că nu contează.

— Ipotetic vorbesc. Dacă ai avea de ales, dacă ţi-ai putea controla singură soarta – ţi-ai continua instruirea cu mine sau te-ai duce fără să fii pregătită la testul care urmează?

Aveam un răspuns usturător pe buze, dar mi-am muşcat limba şi m-am înfrânat.

— Nu ştiu, am spus.

Custodele scormoni focul.

— Cred că eşti într-o dilemă. Principiile tale morale spun „nu“, dar instinctul tău de supravieţuire spune „da“.

— Ştiu deja să mă lupt. Sunt mai puternică decât par.

— Da, aşa e. Felul în care ai fugit de Supraveghetor este o mărturie a puterii tale. Şi, bineînţeles, darul tău e un mare avantaj, nici măcar Refaiţii nu se aşteaptă să le fie invadat tărâmul de un alt spirit. Elementul de surpriză e de partea ta.

Focul îi dansa în ochi.

— Dar mai înainte trebuie să-ţi depăşeşti propriile limite. Nu degeaba ţi se pare atât de greu

să-ţi ieşi din corp. Îţi controlezi fiecare mişcare. Muşchii îţi sunt permanent încordaţi, gata de fugă, ca şi cum însuşi aerul pe care-l respiri ar reprezenta un pericol. E dureros de privit, e mai rău chiar decât să vezi o căprioară hăituită. Căprioara măcar poate fugi înapoi la turma ei.

Se apleca înainte.

— Ţie unde ţi-e turma, Paige Mahoney?

N-aveam idee ce să răspund. Înţelegeam ce spune, dar turma mea, banda, erau Jax şi restul găştii. Iar despre existenţa lor nu puteam sufla niciun cuvânt.

— N-am nevoie de aşa ceva, am spus. Sunt un lup singuratic.

Nu s-a lăsat păcălit.

— Cine te-a învăţat să escaladezi clădiri? Cine te-a învăţat să tragi cu o armă? Cine te-a ajutat să vezi departe, în eter, să-ţi disloci spiritul din locul lui firesc?

— Am învăţat singură.

— Minţi.

Întinse mâna sub fotoliu. Pieptul mi se strânse. Trusa de urgenţă din rucsacul meu. Una dintre baiere abia se mai ţinea într-un fir.

— Puteai muri în noaptea în care ai fugit de Supraveghetor. Singurul motiv pentru care mai trăieşti este că rucsacul ăsta ţi s-a prins într-o sârmă de rufe când ţi-ai pierdut cunoştinţa, şi ţi-a oprit căderea. Când am auzit asta, am devenit interesat personal de tine.

Trase fermoarul şi deschise rucsacul. Mi se încleştară fălcile. Lucrurile din geantă erau ale *mele*, nu ale lui.

— Chinină, începu Custodele să enumere. Adrenalină, dexedrină şi cafeină. Obiecte de prim-ajutor. Medicamente pentru somn. Chiar şi o armă.

Îmi ridică Deringer-ul.

— Erai remarcabil de bine dotată în noaptea aceea, Paige. Ca niciunul dintre ceilalţi.

Am simţit un fior în spatele coastelor. Nici urmă de broşură. Fie o ascunsese el undeva, fie căzuse în alte mâini.

— Cartea ta de identitate spune că eşti camarot, robochelner într-un bar de oxigen. Din ce-mi povesteşte Supraveghetorul despre Citadelele Scionului, astfel de angajaţi sunt prost plătiţi. Ceea ce mă face să cred că proviziile astea nu ţi le-ai cumpărat singură.

Făcu o pauză.

— Aşadar, cine ţi le-a luat?

— Nu-i treaba ta.

— Le-ai furat de la tatăl tău?

— Nu-ţi mai spun nimic. Viaţa mea de dinainte nu-ţi aparţine.

— Ai dreptate, dar îmi aparţine viaţa ta de acum.

Custodele păru să reflecteze. Puse vătraiul la locul lui înainte să se uite iarăşi la mine.

Mi-am înfipt unghiile în fotoliu.

— Dacă eşti deschisă în faţa conceptului general de supravieţuire, mâine ne întoarcem la instrucţie. Dar instrucţia ta va mai cuprinde un aspect.

Dădu din cap către locul în care stăteam.

— În fiecare seară, vei petrece cel puţin o oră în fotoliul acela şi vei sta de vorbă cu mine.

Cuvintele îmi izbucniră de pe buze.

— Mai bine mor!

— O, dar eşti invitata mea. Înţeleg că, dacă fumezi prea mult steliţă vineţie, te zăvorăşti în propriul plan oniric, iar corpul ţi se usucă din cauza deshidratării.

Dădu din cap către uşă.

— Acum du-te, dacă vrei. Mori. Nu mai ridica niciodată ochii înspre mine. Nu văd niciun motiv să-ţi prelungesc suferinţa.

— N-o să se supere Suverana de sânge?

— Poate.

— Îţi pasă?

— Nashira mi-e logodnică, nu tutore. Nu-mi poate în niciun fel influenţa purtarea cu cei daţi în

grija mea.

— Şi cu mine cum ai de gând să te porţi?

— Cum te porţi cu un ucenic, nu cu un sclav.

Am întors capul, cu fălcile încleştate.

Nu voiam să-i fiu ucenic. Nu voiam să ajung ca el, să mă întorc împotriva alor mei, să lupt de partea unora ca el.

Începeam să simt din nou eterul – o furnicătură uşoară îmi gâdila simţurile.

— Dacă tu mă tratezi ca pe-un ucenic, am zis, atunci vreau să mă port cu tine aşa cum te porţi cu un mentor, nu cu un stăpân.

— Un târg rezonabil. Dar mentorul trebuie tratat cu respect. Am această pretenţie de la tine. Şi mai pretind să stai cu mine, în politicoasă tovărăşie, preţ de o oră în fiecare seară.

— De ce?

— Ai capacitatea să te deplasezi după plac între eter şi lumea materială, spuse. Dar o să-ţi fie greu dacă nu înveţi să stai locului, chiar şi în prezenţa duşmanilor. Iar, în acest oraş, n-o să ai o viaţă prea lungă.

— Şi n-ai vrea să mi se întâmple ceva.

— Nu. Mi se pare o îngrozitoare risipă a unei vieţi atât de rare. Eşti foarte promiţătoare, dar ai nevoie de un mentor.

Cuvintele lui mă răscoliră pe dinăuntru. Eu *aveam* un mentor. Îl aveam pe Jaxon Hall.

— Aş vrea să mă gândesc, după ce dorm întâi, am spus.

— Sigur.

Se ridică în picioare, iar eu am remarcat din nou cât de înalt e. Nu-i ajungeam nici măcar până la umăr.

— Ţine minte că tu chiar ai de ales. Dar, ca mentor, te sfătuiesc să te gândeşti la acela care ţi-a dat asta, oricine-ar fi el.

Cu o mişcare scurtă din încheietură, îmi aruncă rucsacul greu.

— Ce-ar vrea? Să mori fără niciun rost, sau să te vadă că lupţi pentru viaţă?

Grindina se sfărâma de acoperişul Turnului. Mi-am frecat mâinile deasupra lămpii cu parafină, iar buzele şi degetele îmi erau amorţite de frig.

Trebuia să iau în considerare oferta Custodelui. Nu voiam să cooperez, dar trebuia să învăţ să supravieţuiesc în locul ăsta – măcar atât timp cât să-mi dau seama cum să mă întorc la Londra. Înapoi la Nick, înapoi la Jax. Înapoi la perpetua eschivă din calea paznicilor, înapoi la mim-crimă. Înapoi la şterpelitul de duhuri de la Didion Waite, făcându-le în ciudă lui Hector şi băieţilor lui. Asta-mi doream. Poate că tocmai o mai bună cunoaştere a talentului meu m-ar fi putut ajuta să scap de aici.

Jaxon spusese mereu că darul călătoriei onirice înseamnă mai mult decât un al şaselea simţ ultrasensibil. Aveam capacitatea să călătoresc oriunde, şi să păşesc chiar în alte planuri onirice. Dovadă uciderea celor doi sub-agenţi. Custodele îmi putea arăta şi mai mult – doar că nu doream să-mi fie profesor. Noi doi eram inamici natural, n-avea niciun rost să mă prefac că lucrurile ar fi stat altfel. Şi totuşi observase atâtea la mine, felul în care mă purtam, încordarea mea, vigilenţa perpetuă. Jax mereu mă cicălea să mă relaxez, să mă las în voia lucrurilor. Dar asta nu însemna că puteam să mă încred în cel care mă ţinea sub cheie în camera asta întunecată şi rece.

Mi-am golit rucsacul, sub lumina slabă a lămpii. Mai toate lucrurile mele erau acolo: seringile, echipamentul, chiar şi arma. Fără muniţie, bineînţeles, iar seringile fuseseră toate golite. Telefonul îmi fusese confiscat. Un singur lucru lipsea: *Asupra virtuţilor stării nefireşti.*

Am simţit un fior rece străbătându-mi toţi muşchii. Dacă i-ar fi dat-o Nashirei, m-ar fi chemat la interogatoriu, până acum. Refaiţii trebuie să mai

fi văzut broşura şi înainte, însă nu întâlniseră vreodată un exemplar ca al meu.

Stăteam întinsă pe saltea, oblojindu-mi vânătăile, cu cearşafurile trase până sub bărbie. Arcurile patului desfundat mă înghionteau în coaste. Încasasem trei lovituri în cap în tot atâtea minute şi eram obosită. M-am uitat printre zăbrele la lumea de afară, dorindu-mi să văd un răspuns strălucind printre ele, dar bineînţeles că nu se întâmplă nimic. Doar inevitabilul apus de soare.

După asfinţitul soarelui am auzit clopotul de noapte. Mi se părea ceva normal acum, ca un fel de ceas deşteptător. Când am terminat să mă îmbrac, ajunsesem la o decizie delicată. Voi încerca să mă antrenez din nou cu el, dacă suportam acest lucru; mai era şi ora de stat de vorbă căreia trebuia să-i fac faţă, dar cu asta mă descurcam mai uşor, o puteam umple cu minciuni.

Custodele mă aştepta la uşă. Mă măsură din cap până-n picioare.

— Te-ai hotărât?

Nu m-am apropiat de el.

— Da, i-am spus. O să mă antrenez cu tine. Dacă ne-nţelegem că nu-mi eşti stăpân.

— Eşti mai înţeleaptă decât mă aşteptam.

Îmi dădu o tunică neagră cu benzi roz pe mâneci.

— Pune-ţi-o. O să ai anevoie de ea la testul următor.

Am tras-o pe mine, încheind cataramele. Căptuşeala era groasă şi călduroasă. Custodele întinse o mână spre mine. Avea trei pastile în palmă. Nu le-am luat.

— Cea verde pentru ce e?

— Nu-i treaba ta.

— Vreau să ştiu pentru ce e. Nimeni n-o mai ia, în afară de mine.

— Asta pentru că nimeni nu mai e ca tine.

Nu-şi retrase mâna.

— Ştiu că nu ţi-ai luat pastilele. Nu-mi fac niciun scrupul dacă trebuie să ţi le dau cu forţa.

— Mi-ar plăcea s-o mai văd şi pe asta.

Îmi cercetă faţa cu ochii. Mă furnica pielea.

— Nu vreau să se ajungă la aşa ceva, spuse.

Bătălia asta era pierdută. Să spunem că instinctul meu de criminal îmi arăta clar răspunsul. Se repeta povestea cu Didion şi Anne Naylor – o nouă zi pe piaţa neagră. Existau lucruri la care Custodele era dispus să închidă ochii, dar acesta nu era unul dintre ele. Mi-am spus că în ziua următoare urma să-i duc lui Duckett pastila de culoare verde.

Am dat pe gât pastilele, cu un pahar de apă. Custodele mă apucă de bărbie cu mâna înmănuşată.

— Există motive pentru asta.

Mi-am tras bărbia din mâna lui. Mă privi o clipă, apoi deschise uşa. L-am urmat în jos pe scările întortocheate, către arcade. Curtea era străjuită de figuri groteşti din piatră. Temperatura scăzuse, acoperindu-le cu un strat subţire de brumă. Mi-am încrucişat braţele ca să păstrez ceva căldură. Custodele mă conduse afară din reşedinţă, dar nu pe stradă. Mă duse, în schimb, în partea cealaltă a clădirii Magdalen, printr-o poartă din fier forjat şi peste un pod pietonal, care traversa un râu de culoare verde albăstruie. Pe suprafaţa lui lucea sclipirea intensă a lunii. Grindina se oprise, lăsând pământul acoperit cu gheaţă.

În timp ce mergeam pe o cărare de pământ, Custodele îşi suflecă mânecile. Rana mai veche zemuia. Începuse să se cicatrizeze, dar nu se vindecase pe deplin.

— Sunt otrăvitori? am întrebat. Hoitarii.

— Emimii sunt purtătorii unei boli contagioase numite demi-impuls, care provoacă nebunie şi moarte dacă nu e tratată. Mănâncă orice fel de carne, proaspătă sau de mortăciuni.

Rana se vindeca chiar sub ochii mei.

— Cum faci chestia asta? am întrebat, uitând de reţinerea mea, din cauza curiozităţii. Rana se vindecă.

— Îţi folosesc aura.

Am înţepenit.

— Cum?

— De-acum trebuie să fi aflat că Refaiţii se hrănesc cu aură. Mi-e mai uşor să mă hrănesc când gazda nu ştie.

— Tocmai te-ai hrănit din mine?

— Da.

Îmi cercetă faţa.

— Pari furioasă.

— Nu-i a ta ca s-o iei.

M-am tras la distanţă de el, dezgustată.

— Mi-ai luat deja libertatea. N-ai niciun drept să-mi iei şi aura.

— Puţinul pe care l-am luat eu nu-ţi afectează capacităţile. Eu mă hrănesc cu doze mici din oameni; şi le dau timp să se regenereze. Alţii nu sunt aşa de politicoşi. Şi, fii atentă la ce-ţi spun acum, zise trăgându-şi mânecile la loc, nu ţi-ai dori să mă apuce demi-impulsul în prezenţa ta.

I-am cercetat faţa. Rămase nemişcat, acceptându-mi privirea scrutătoare.

— Ochii. M-am uitat direct în ei, hipnotizată şi scârbită în acelaşi timp. De-aceea ţi se schimbă.

N-a negat. Ochii nu-i mai erau galbeni, ci de un roşu-închis, cu o lucire moale. Aceeaşi culoare cu a aurei mele.

— N-am vrut să te jignesc, spuse, dar aşa trebuie să se întâmple.

— De ce? Pentru că aşa spui tu?

Porni mai departe, fără să-mi răspundă. L-am urmat. Mi se făcea rău la gândul că se putea hrăni din mine.

După câteva minute de mers, Custodele se opri. În jurul nostru plutea o ceaţă subţire, albăstruie. Mi-am ridicat gulerul.

— Poţi să o simţi, spuse Custodele. Răceala. Te-ai întrebat vreodată de ce aici cade brumă primăvara devreme?

— Asta-i Anglia. E rece.

— Nici chiar aşa de rece. Pune mâna.

Îmi luă mâna şi-mi scoase mănuşa. Simţeam cum îmi ard degetele, în aerul muşcător.

— E o pată de gheaţă prin apropiere.

Mi-am pus mănuşa la loc.

— Pată de gheaţă?

— Da. Se formează atunci când spiritele trăiesc mult timp într-un singur loc şi produc o breşă între eter şi lumea materială. N-ai observat cât se face de rece când sunt spirite pe-aproape?

— Cred că am observat.

Spiritele îmi provocau fiori reci, dar nu mă gândisem niciodată prea mult la asta.

— Spiritele nu ar trebui să locuiască între lumi. Se hrănesc cu energie termică. Sheol I e înconjurat de pete de gheaţă, aici activitatea eterică e mult mai intensă decât în Citadelă. Iată de ce sunt atraşi Emimii de către noi, şi nu de către populaţia amaurotică din Londra.

Custodele făcu semn spre o fâşie de pământ tare din faţa noastră.

— Cum crezi că poţi găsi epicentrul unei pete de gheaţă?

— Cei mai mulţi văzători ar vedea spiritul, am spus. Au cel de-al treilea ochi.

— Dar tu nu-l ai.

— Nu.

— Există căi şi pentru cei lipsiţi de darul viziunii. Ai auzit de rhabdomanţie?

— Am auzit că e inutilă, am spus.

Aşa-mi spusese Jax, şi nu doar o dată.

— Rhabdomanţii zic că-şi pot găsi drumul de întoarcere oriunde s-ar afla. Spun că împrăştie numene pe jos când se rătăcesc, iar spiritele le îndreaptă în direcţia corectă. Nu funcţionează.

— Poate că e adevărat, dar nu e „inutilă“. Niciun fel de clarviziune nu e fără rost.

Am simţit că mi se aprind obrajii. Eu nu eram deloc convinsă că rhabdomanţii sunt inutili, dar Jax îmi spunea că aşa stau lucrurile. Nu puteai fi

angajatul lui Jaxon Hall fără să-i împărtăşeşti opiniile în privinţa unor astfel de chestiuni.

— Şi-atunci, cum poate fi utilă? am întrebat.

Custodele îmi aruncă o privire.

— Zici că-mi eşti mentor. Ei bine, învaţă-mă.

— Foarte bine. Dacă vrei să înveţi.

Custodele o luă din loc.

— Majoritatea rhabdomanţilor cred că, atunci când împrăştie numenele, acestea le arată drumul spre casă, spre comori îngropate – spre orice vor ei să găsească. În cele din urmă, înnebunesc din cauza asta. Pentru că numenele lor nu le arată unde e aurul, ci epicentrul celei mai apropiate pete de gheaţă. Li se întâmplă câteodată să meargă kilometri întregi şi să nu dea de ceea ce caută. Însă găsesc ceva: o uşă secretă. Ce nu ştiu ei e cum s-o deschidă.

Se opri. Tremuram. Aerul era străveziu şi rece. Am inspirat mai profund, mai puternic.

— Celor vii le e greu să suporte apropierea unei pete de gheaţă, spuse. Uite aici.

Îmi dădu un bidon de argint cu capac. L-am privit.

— E doar apă, Paige.

Am băut. Mi-era prea sete ca să refuz. Luă bidonul şi-l puse deoparte. Apa îmi limpezi capul.

Pământul lângă care stăteam era îngheţat bocnă, ca în toiul iernii. Îmi clănţăneau dinţii, aşa că mi-am încleştat maxilarele. Spiritul care crease pata de gheaţă rătăcea prin apropiere. Când văzu că nu se apropie, Custodele se ghemui la marginea gheţii, scoţând un cuţit pe care şi-l apropie de braţ. Am păşit înainte.

— Ce faci?

— Deschid uşa.

Îşi crestă încheietura. Pe gheaţă picurară trei stropi de ectoplasmă. Pata de gheaţă crăpă în mijloc, iar aerul se albi. În jurul meu se adunară siluete. Glasuri. *Călătorule, călătorule.* Mi-am astupat urechile cu mâinile, dar tot le auzeam.

Călătorule, nu trece dincolo. Întoarce-te. Pe urmă am ridicat ochii şi întunericul mă cuprinse din nou.

— Paige?

— Ce s-a-ntâmplat? Îmi simţeam capul uşor şi mă durea.

— Am deschis pata de gheaţă.

— Cu sângele tău.

— Da.

Din încheietură deja nu-i mai picura sânge. Ochii îi erau iarăşi roşii. Aura mea îi oblojea în continuare rănile.

— Aşadar poţi „deschide“ o pată de gheaţă? am întrebat.

— Tu nu poţi. Eu da.

— Pentru că petele de gheaţă sunt o cale spre eter.

Am făcut o pauză.

— Le poţi folosi să ajungi în Lumea de Dincolo de Eter?

— Da. Aşa am ajuns aici. Închipuie-ţi că există două văluri între eter şi lumea voastră – lumea vieţii. Între cele două văluri se află Lumea de Dincolo de Eter, o stare de mijloc între viaţă şi moarte. Când dau de o pată de gheaţă, rhabdomanţii găsesc mijlocul să se deplaseze între văluri. Ca să ajungă acasă la noi, în tărâmul Refaiţilor.

— Oamenii pot ajunge acolo?

— Încearcă să vezi.

Am ridicat privirea spre el. Când făcu semn din cap spre pată, am păşit pe gheaţă. Nu se întâmplă nimic.

— Nicio formă de viaţă materială nu poate supravieţui dincolo de văl, spuse Custodele. Trupul nu-ţi poate trece dincolo de poartă.

— Dar rhabdomanţii?

— Tot din carne sunt.

— Şi-atunci de ce ai deschis-o acum?

Soarele dispăruse.

— Pentru că e vremea să te confrunţi cu Lumea de Dincolo de Eter, spuse el. N-o să pătrunzi

înăuntru. Dar o vei vedea.

Pe frunte începuseră să mi se formeze broboane de transpiraţie. Am făcut un pas şi am ieşit de pe pata de gheaţă. Începeam să simt spirite peste tot.

— Noaptea e vremea spiritelor.

Custodele ridică privirea către lună.

— Acum vălurile sunt cât se poate de subţiri. Gândeşte-te că petele de gheaţă sunt un fel de găuri în ţesătura vălurilor.

Am privit pata de gheaţă. Era ceva legat de ea care-mi neliniştea spiritul.

— Paige, în seara asta vei avea două misiuni, spuse, întorcându-se cu faţa la mine. Amândouă îţi vor pune la încercare limitele sănătăţii mintale. Mă crezi dacă-ţi spun că acestea o să te ajute, mai târziu?

— Puţin probabil, am spus, dar hai să trecem la treabă.

16.Încercarea

Custodele nu-mi spuse încotro ne îndreptam. Mă duse pe o cărare, peste terenurile deschise ale reşedinţei Magdalen. Simţeam spirite peste tot: în aer, în apă – duhurile morţilor care se preumblaseră odată pe-acolo. Nu le auzeam, dar, când la doar un kilometru şi jumătate se găsea o pată de gheaţă deschisă, le simţeam tot aşa de puternic ca pe nişte prezenţe vii.

Împotriva voinţei mele, m-am ţinut aproape de Custode. Dacă printre spirite se găseau şi unele răuvoitoare, simţeam că el era mai în stare decât mine să le respingă.

Întunericul se adâncea pe măsură ce înaintam în adâncul terenului, departe de felinarele de la Magdalen. Custodele rămase tăcut în timp ce traversam o pajişte udă, unde în locul gazonului crescuseră buruieni şi o iarbă până la genunchi.

— Unde mergem? am întrebat.

Cizmele şi şosetele mi-erau deja pline de apă. Custodele nu răspunse.

— Ai spus că-ţi sunt ucenică, nu sclavă, am zis. Vreau să ştiu unde mergem.

— Pe teren.

— De ce?

Iar niciun răspuns.

Noaptea se făcea din ce în ce mai rece. Neobişnuit de rece. După un interval de timp care mi se păru că a durat ore întregi, Custodele se opri şi făcu un gest cu mâna.

— Iată.

La început n-am văzut nimic. Când mi s-au adaptat însă ochii, în lumina difuză a lunii se

contură silueta unui animal, un patruped cu o blană mătăsoasă, splendidă, cu gât lung şi alb ca zăpada. Avea un cap lung şi îngust, cu ochi închişi la culoare şi cu un bot mic şi negru. M-am întrebat cine părea mai uimit: eu sau el.

O căprioară. Nu mai văzusem aşa ceva de pe vremea când trăiam în Irlanda, când mă duseseră bunicii la Galtees. M-am simţit cuprinsă de un val de entuziasm copilăresc.

— Ce frumoasă e! am exclamat.

Custodele păşi către căprioară. Era priponită de un stâlp.

— O cheamă Nuala.

— E un nume irlandez.

— Da, prescurtarea de la Fionnuala. Înseamnă *umeri albi* sau *umeri bălai.*

M-am uitat din nou la ea. De fiecare parte a gâtului avea câte o pată albă.

— Cine i-a pus numele?

În Scion e periculos să dai nume irlandeze animalelor de companie sau copiilor. Puteai fi bănuit de simpatie faţă de răsculaţii din Revoltele lui Molly.

— Eu.

Îi scoase zgarda din jurul gâtului. Nuala îl împunse cu botul. Mă aşteptam să fugă, dar n-a făcut-o. Stătea pur şi simplu acolo, privindu-l pe Custode. Îi vorbea într-o limbă ciudată, mângâindu-i grumazul alb, iar ea chiar părea să-l asculte. Era hipnotizată.

— Vrei să-i dai de mâncare?

Custodele scoase din mânecă un măr roşu.

— Se dă în vânt după astea.

Îmi aruncă mărul. Nuala îşi întoarse privirea către mine, cu botul fremătând.

— Uşurel, spuse Custodele. Se sperie uşor. Mai ales când e aproape de o pată de gheaţă.

Nu voiam s-o sperii. Dar dacă nu se speria de Custode, atunci cum s-ar fi putut speria de mine?

Am întins mâna, oferindu-i mărul. Căprioara îl adulmecă. Custodele mai spuse ceva şi ea îl înhăţă.

— Iart-o. Îi era foarte foame.

O bătu uşor pe grumaz şi-i mai dădu un măr.

— Rareori am ocazia s-o văd.

— Dar stă la Magdalen.

— Da, dar trebuie să fiu foarte atent. Între zidurile oraşului nu este permisă păstrarea animalelor.

— Atunci de ce-o ţii?

— Ca să-mi ţină companie. Şi pentru tine.

— Pentru mine, am repetat.

— Da. Te-a aşteptat.

Se aşeză pe o piatră plată, lăsând-o pe Nuala să hoinărească înspre copaci.

— Eşti Călătoare onirică. Ce înseamnă asta pentru tine?

Nu mă adusese aici ca să hrănesc un pui de căprioară.

— Că sunt pe aceeaşi lungime de undă cu eterul, am spus.

— Altceva?

— Că simt alte planuri onirice de la distanţă. Şi activitatea eterică, în general.

— Exact. E darul tău din naştere, în esenţă, o sensibilitate sporită la eter. Un simţ cu care majoritatea clarvăzătorilor nu sunt înzestraţi. Se datorează strunei tale de argint, care e flexibilă. Îţi permite să-ţi disloci spiritul din centrul planului tău oniric, să-ţi lărgeşti percepţia asupra lumii. Cei mai mulţi clarvăzători ar înnebuni dacă ar încerca să facă asta. Dar când ne-am antrenat pe pajişte te-am încurajat să-ţi arunci spiritul către planul meu oniric. Să-l ataci.

Ochii îl luceau în întuneric precum tăciunii.

— Poţi face mai mult decât să simţi eterul. Îl poţi influenţa. Poţi afecta alţi oameni.

N-am răspuns.

— Poate când erai mai mică le puteai face rău altora. Poate că puteai să exerciţi o anumită

presiune asupra planurilor onirice ale celorlalţi. Şi poate că observau anumite lucruri: că le curge sânge din nas, că văd deformat…

— Da.

Ştia deja. N-avea rost să neg.

— În metrou ceva s-a schimbat, continuă el. Ţi-a fost pusă viaţa în pericol. Te-ai temut că vei fi arestată. Şi, pentru prima dată în viaţa ta, forţa din tine… forţa aceasta a ieşit la suprafaţă.

— Cum ai aflat?

— Am primit un raport despre uciderea unui sub-agent. Omorât fără vărsare de sânge, fără arme şi fără nicio urmă pe corp. Nashira şi-a dat seama imediat că era mâna unui Călător oniric.

— Putea fi un strigoi.

— Strigoii lasă totdeauna urme. Ar trebui să ştii deja asta.

Cicatricile de pe mâna mea părură să se răcească şi mai mult.

— Nashira te voia vie, spuse Custodele. DPN-ul face arestări grosolane şi violente, ca multe dintre tunicile noastre stacojii, de altfel. Cam jumătate din arestările astea se termină cu uciderea cuiva. Nu era posibil să se întâmple şi cu tine la fel. Trebuia să rămâi nevătămată. Iată de ce l-a trimis Nashira pe Supraveghetor, agentul ei specializat în procurarea clarvăzătorilor.

— De ce?

— Pentru că vrea să-ţi afle secretul.

— Nu e niciun secret. Aşa sunt eu.

— Şi Nashira vrea să fie la fel. Tânjeşte după daruri rare, inclusiv după al tău.

— Şi-atunci de ce nu şi-l ia? M-ar fi putut ucide când l-a omorât pe Seb. De ce să aştepte?

— Pentru că vrea să-ţi înţeleagă capacităţile la întregul lor potenţial. Dar n-o să aştepte o veşnicie.

— N-o să joc în faţa voastră, am spus. Nu fac parte dintre arlechi, încă.

— Nu ţi-am cerut să joci pentru mine. Ce nevoie am eu de aşa ceva? Ţi-am văzut puterea în capelă.

Ţi-ai azvârlit spiritul asupra minţii Aludrei. Ţi-am văzut-o pe pajişte, când ai pătruns în mintea mea. Spune-mi însă…

Se aplecă spre mine, iar ochii îi străluceau fierbinte în întuneric.

— … ne-ai fi putut *poseda?* Pe oricare dintre noi doi?

Urmă o tăcere încordată, întreruptă doar de ţipătul strident al unei bufniţe. Sunetul mă făcu să privesc în sus. M-am uitat la lună, legănată în potirul de abur al unui nor. Pentru o clipă, am fost transportată înapoi în biroul lui Jax, prima oară când abordaserăm subiectul posesiunii.

— Fată dragă, ai fost o stea. Ba nu – un Luceafăr. Eşti fără doar şi poate o mare achiziţie, o Pecete cu vârf şi îndesat. Acum însă aş vrea să-ţi încredinţez o misiune nouă. O misiune care te va pune la încercare, dar care, în egală măsură, te va împlini.

Îmi ceruse să-mi oblig mintea să năvălească într-a lui, să vedem dacă-i puteam prelua controlul asupra trupului. Ideea mă zdruncinase. Şovăielnic, făcusem o încercare, dar avea mintea prea complexă ca s-o pot cuprinde.

— E, asta-i, spusese, cu un pufăit de trabuc. Merita să încercăm, frumuşica mea. Acum, fuguţa. Am barosane de etalat şi jocuri de jucat.

Poate că aş fi fost în stare s-o fac. Poate că, dacă voiam cu adevărat, puteam prelua controlul asupra corpului lui Jax şi puteam să-i sting trabucul ăla nenorocit. Dar tocmai puterea aceasta mă înspăimânta. Controlul asupra cuiva e o mare responsabilitate. Prea mare pentru mine. Chiar dacă mi se propusese să-mi crească salariul. Eram de acord să hoinăresc prin mintea Londrei, dar n-aveam de gând s-o controlez vreodată. Chiar dacă aş fi primit, în schimb, toţi banii din lume.

— Paige?

Am revenit, din mijlocul amintirilor.

— Nu, am spus. N-aş fi putut s-o posed pe Aludra. Şi nici pe tine.

— De ce nu?

— Nu pot poseda oameni. Iar Refi cu atât mai puţin.

— Ai vrea?

— Nu. Nu mă poţi obliga.

— N-am nicio intenţie să te oblig. Îţi ofer doar ocazia să-ţi „lărgeşti orizonturile“, cum ziceţi voi.

— Provocând durere.

— Dacă e bine realizată, posesiunea nu trebuie să producă suferinţă. Nu mă aştept să posezi un om. Cu siguranţă nu în seara asta.

— Atunci ce vrei?

Privi spre cealaltă parte a câmpului. I-am urmărit privirea. Căprioara dădea cu copita în nişte flori, urmărindu-le cum îşi mişcă uşor capetele înainte şi înapoi.

— Nuala, am spus.

— Da.

Am privit căprioara cum îşi înclină capul şi adulmecă un petec de iarbă.

Nu mă gândisem niciodată să exersez posesiunea pe animale. Mintea animalelor e cu totul altfel decât cea omenească – mai puţin complexă, mai puţin conştientă –, dar tocmai asta o putea face mai dificil de posedat. Poate că nici n-ar fi fost posibil pentru mine, ca fiinţă umană, să-mi potrivesc spiritul într-un trup de animal. Aş gândi ca un om atunci când aş avea un plan oniric animal? Şi mai erau şi alte temeri: i-ar face asta rău căprioarei? S-ar opune infiltrării sau mi-ar da voie înăuntru fără împotrivire?

— Nu ştiu, am spus. Nu cred că pot. E prea mare. S-ar putea să n-o pot controla.

— O să găsesc ceva mai mic.

— Ce urmăreşti cu asta, mai exact?

Cum nu spuse nimic, am continuat.

— Eşti destul de insistent pentru cineva care pretinde că-mi oferă mie o *ocazie.*

— Vreau să profiţi de această ocazie. Nu neg.

— De ce?

— Pentru că vreau să supravieţuieşti.

l-am susţinut privirea o clipă, încercând să-i descifrez gândurile. N-am reuşit. Chipurile Refaiţilor aveau ceva care descuraja orice încercare de a le ghici emoţiile.

— Bine, am spus. Un animal mai mic. O insectă, o rozătoare. O pasăre, poate. Ceva cu un nivel foarte redus de conştiinţă.

— Foarte bine.

Era pe punctul de a se întoarce când se opri. Cu o privire în direcţia mea, scoase ceva din buzunar: un medalion pe un lanţ subţire.

— Poartă-l, spuse.

— De ce?

Însă deja plecase. M-am aşezat pe marginea unui bolovan mai mic, încercând să-mi înfrânez un freamăt de nerăbdare. Jax ar fi dat din cap aprobator, dar nu eram sigură cum ar fi reacţionat Nick.

Am coborât privirea spre medalion. Era cam cât degetul mare, împletit în formă de aripi. Mi-am plimbat degetul pe el, iar în eter se simţi un tremur minuscul. Trebuie să fi fost sublimat. Mi l-am pus la gât.

După un timp, plictisită de iarbă, Nuala se întoarse. Eram ghemuită pe bolovan, cu mâinile înfundate adânc în buzunare. Era grozav de frig acum, iar fiecare respiraţie mi se transforma în norişori albi.

— Bună, am spus.

Nuala îmi adulmecă părul, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce e, apoi îndoi picioarele şi se ghemui lângă mine. Îmi puse capul în poală şi scoase un fel de pufnit mulţumit. Mi-am scos mănuşile şi-am mângâiat-o pe urechi. Blana îi mirosea a mosc. I se simţea inima cum bate, apăsat şi puternic. Niciodată nu mai fusesem atât de aproape de un animal sălbatic. Am încercat să-mi închipui cum e să *fii* căprioara asta: să stai pe patru picioare şi să trăieşti în sălbăticie, în pădure.

Dar eu nu eram sălbatică. Trăiam într-o Citadelă a Scionului de mai bine de un deceniu. Toată sălbăticia ieşise de mult din mine. Bănuiesc că de asta mă alăturasem lui Jax. Să mă agăţ de ce mai rămăsese din vechiul meu sine.

După un moment, am decis să încerc marea cu degetul. Am închis ochii şi mi-am lăsat spiritul să rătăcească. Nuala avea un plan oniric permeabil, puţin consistent şi fragil ca un balon de săpun. Cu anii, oamenii îşi construiau rezistenţa strat peste strat, dar animalele nu aveau o astfel de armură emoţională. Teoretic, o puteam controla. I-am înghiontit planul oniric cât se poate de uşor.

Nuala scoase un pufnit alarmat. Am mângâiat-o pe urechi, potolind-o din glas.

— Iartă-mă, am spus. Promit să nu mai fac.

După o clipă, îmi puse înapoi capul în poală, dar fremăta. Nu ştia că eu o deranjasem. Am scărpinat-o uşor cu degetele pe sub bărbie.

Când se întoarse Custodele, eram pe jumătate adormită. Mă trezi cu o bătaie uşoară pe obraz. Nuala ridică ochii, dar Custodele o calmă cu un cuvânt. Curând aţipi din nou.

— Haide, spuse. Ţi-am găsit alt trup.

Se aşeză pe bolovan. M-a izbit aspectul său, sub lumina lunii: perfect conturat, cu trăsături puternice, cu pielea radiind.

— Ce e? am întrebat.

— Vezi şi tu singură.

Ţinea mâinile împreunate, în căuş, cu vârfurile degetelor de-abia atingându-se. Am coborât privirea şi am văzut o insectă fragilă: un fluture sau o molie. Era greu să-mi dau seama, în întuneric.

— Era în repaos când l-am găsit, spuse. E încă adormit. M-am gândit că asta ar uşura lucrurile.

Un fluture, aşadar. Îi fremăta în palme.

— Petele de gheaţă înspăimântă animalele.

Glasul îi suna ca un mormăit înăbuşit.

— Simt orice canal deschis către Lumea de Dincolo de Eter.

— De ce l-ai deschis?

— Ai să vezi.

Privirile ni se încrucişară.

— Eşti gata să încerci o posesiune?

— O să mă străduiesc, am spus.

Ochii îi străluceau şi mai aprins în întuneric, precum tăciunii.

— Probabil ştii deja, am spus, dar trupul mi se prăbuşeşte când îl părăsesc. Te-aş ruga să mă prinzi.

Cu greu am reuşit să rostesc cuvintele astea. Îmi displăcea profund să-i cer un favor, chiar şi ceva atât de mărunt şi de evident.

— Sigur, spuse Custodele.

Am fost prima care a întrerupt contactul vizual.

Am tras adânc aer în piept şi apoi mi-am dislocat spiritul. Pe dată mi se înceţoşară simţurile şi mi-am putut vedea planul oniric. Simţeam deja eterul. Devenea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mai apropiam de marginea lanului cu maci, unde era întuneric. Eterul era acolo, afară, aşteptându-mă.

Am făcut saltul.

Îmi vedeam struna de argint. Se deşira din planul meu oniric, asigurându-mi o cale de întoarcere. Planul oniric al Custodelui era aproape. Fluturele nu era decât un punct pe lângă el, un grăunte de nisip lângă un bloc de marmură. M-am strecurat în mintea lui. Gazda mea nu avu nicio zvâcnire, niciun strop de panică.

M-am trezit într-o lume de vis. Un univers plin de culori, scăldat într-o lumină de culoarea argilei. Fluturele îşi petrecea zilele hrănindu-se din flori, iar amintirile îi erau alcătuite în întregime din culorile lor bogate. De peste tot veneau miresme divine, levănţică şi iarbă şi trandafiri. Am înaintat pas cu pas prin planul oniric înrourat, spre partea sa cea mai strălucitoare. Din copacii încărcaţi de floare se învârtejea polen, care mi se prindea în păr. Niciodată nu mă simţisem atât de liberă. Nu întâmpinam nicio rezistenţă, nici măcar cea mai

slabă tresărire a unui mecanism de apărare. Era atât de lipsit de durere, atât de uşor şi de minunat. Ca şi cum m-aş fi eliberat de nişte cătuşe. Aveam o senzaţie de *firesc.* Iată după ce-mi tânjise spiritul. Tânjea să hoinărească prin ţinuturi străine. Nu suporta să fie prins tot timpul în capcana unui singur trup. Avea dor de ducă.

Când am ajuns în zona însorită, i-am cercetat-o: un spirit trandafiriu, uşor şi roz. Mi-am ţuguiat buzele şi am suflat, şi am alunecat spre părţile mai întunecate.

Şi-acum adevărata încercare. Dacă pricepusem bine, şi dacă avusese dreptate Jax când îmi explicase, pătrunderea în zona însorită îmi îngăduia să preiau controlul asupra noului trup.

Imediat ce am păşit în cercul său, întregul plan oniric fu inundat de o lumină strălucitoare: o lumină aurie, care se rostogolea peste mine, umplându-mi ochii, pielea şi sângele. Mă orbea. Întreaga lume se transformă în cioburi de diamant, un asterisc de lumină colorată.

O vreme, nu se întâmplă nimic. Corpul îmi dispăru şi nu simţeam nimic. Şi pe urmă m-am trezit.

Primul lucru pe care l-am simţit a fost panica. Unde-mi erau braţele, picioarele? De ce nu vedeam? Stai – vedeam, abia, abia, dar totul era scăldat într-un violet intens, iar verdele ierbii era prea strălucitor pentru ochii mei. Un spasm îmi scutură membrele plăpânde. Semăna cu ciuma minţii, dar mult mai rău. Eram zdrobită. Urlam fără buze şi fără glas. Şi ce mai erau şi chestiile astea lipite în lateral? Am încercat să mă mişc şi se înfiorară, ca în ghearele morţii.

Înainte să-mi dau seama, am făcut saltul şi am ieşit din fluture, înapoi în propriul trup. Tremuram toată, gâfâind după aer. Am alunecat de pe piatră şi m-am prăbuşit la pământ, în patru labe.

— Paige?

Am icnit. Gura îmi fu invadată de un gust rău, acid, dar n-am putut să rostesc niciun cuvânt.

— N-niciodată nu mai fac aşa ceva, am spus.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. A fost – a fost atât de uşor, d-dar pe urmă…

Mi-am tras în jos fermoarul hainei, gâfâind.

— Nu pot.

Custodele tăcea. Mă privea ştergându-mi sudoarea de pe frunte, încercând să-mi potolesc respiraţia neregulată.

— Dar ai reuşit. Deşi a fost dureros, ai reuşit. A mişcat aripile.

— Simţeam că mor când am făcut-o.

M-am sprijinit de piatră.

— Cât am stat acolo?

— Jumătate de minut, poate.

Mai bine decât mă aşteptasem, dar tot jalnic. Jaxon s-ar fi prăpădit de râs.

— Iartă-mă că te-am dezamăgit, am spus. Poate nu-s la fel de bună ca alţi Călători.

Avea chipul împietrit.

— Ba da, spuse, eşti. Dar dacă nu eşti tu însăţi convinsă de asta, n-ai să-ţi atingi niciodată întregul potenţial.

Desfăcu pumnul şi fluturele îşi luă zborul în întuneric. Viu. Nu-l omorâsem.

— Te-ai supărat, am spus.

— Nu.

— Atunci de ce arăţi aşa?

— Cum?

Avea o privire rece.

— Nu contează, am spus.

Apucă o legătură de crengi uscate, care fusese sprijinită de bolovan. L-am privit lovind două pietre una de cealaltă, aprinzând un focuşor şi aţâţându-l cu crengile. M-am întors şi m-am îndepărtat. N-are decât să fiarbă în suc propriu. Rostul meu acolo nu era al unui păpuşar care să tragă de sfori animalele sălbatice.

— O să ne odihnim aici vreo câteva ceasuri.

Custodele nu mă privi.

— Ai nevoie de somn înainte de partea a doua a încercării.

— Asta înseamnă că am trecut jumătatea asta?

— Bineînţeles că ai trecut. Ai posedat fluturele. Atât ţi-am cerut.

Privi flăcările.

— Nimic altceva.

Desfăcu rucsacul şi despături un sac simplu de dormit, negru.

— Uite, spuse. Am ceva de făcut. O vreme, o să fii în siguranţă aici.

— Te întorci în oraş?

— Da.

N-aveam de ales decât să mă supun, deşi nu-mi surâdea gândul să dorm acolo. Nu cu atâtea spirite în aer. Acum erau mai multe, şi se făcea tot mai frig. Mi-am scos cizmele şi şosetele ude şi le-am pus la uscat lângă foc, m-am vârât în sacul de dormit şi am tras fermoarul. Nu era cald, chiar şi cu jacheta şi cu jiletca pe mine, dar tot era mai bine decât nimic.

Custodele bătea darabana cu degetele pe genunchi, cu privirea aţintită în întuneric. Ochii îi erau doi tăciuni aprinşi, atenţi la pericol. M-am întors cu faţa în sus şi m-am uitat la lună. Ce întunecată părea lumea! Ce întunecată şi rece!

17.Testamentul

— Grăbeşte-te, Pip! Haide!

Finn, vărul meu, mă trase mai tare de braţ. Aveam şase ani. Ne aflam în centrul aglomerat al Dublinului, înconjuraţi de oameni care strigau.

— Finn, nu pot ţine pasul cu tine, i-am spus, dar nici nu m-a băgat în seamă. Era pentru prima dată când vărul Finn nu mă asculta.

Trebuia să mergem la cinema în ziua aceea: o dimineaţă limpede de februarie din anul 2046, când soarele de iarnă împrăştia aur alb pe apele râului Liffey. Îmi petreceam vacanţa la mătuşa Sandra şi, fiindcă Finn n-avea ore la şcoală, îl însărcinase să aibă grijă de mine cât era ea la muncă. Îmi dorisem să văd un film şi să mănânc la Temple Bar la prânz, dar Finn spunea că trebuie să facem altceva: să vedem statuia lui Molly Malone. Spunea că e important. Prea important să ratăm aşa ceva. Era o zi foarte importantă.

— O să intrăm în istorie, Pip, spusese, strângându-mi mânuţa prin mănuşă.

Strâmbasem un pic din nas când îmi spusese asta. Istoria era pentru şcoală. Îl iubeam pe Finn – era înalt, amuzant şi isteţ, şi-mi cumpăra dulciuri când avea mărunţiş –, dar pe Molly o văzusem de sute de ori. Şi-i mai ştiam pe de rost şi toate cuvintele din cântec.

Ne apropiam de statuie şi toată lumea cânta acel cântec. Am ridicat ochii şi m-am uitat la toţi oamenii cu feţe congestionate, pe jumătate speriaţi, pe jumătate entuziasmaţi. Finn urla versurile cântecului alături de ei şi-am început şi eu, deşi nu-

nţelegeam de ce cântam cu toţii. Poate că era o petrecere populară.

Îl ţineam pe Finn de mână, iar el stătea de vorbă cu prietenii lui de la Trinity College. Erau cu toţii îmbrăcaţi în verde şi agitau nişte pancarte mari. Ştiam să citesc suficient cât să înţeleg majoritatea cuvintelor, dar era unul pe care nu-l ştiam: Scion. Era pe toate pancartele. Treceau fulgerător pe lângă mine, sus de tot, amestecând engleza cu irlandeza. JOS CU MAYFIELD! ÉIRE GO BRÁCH![2] DUBLINUL SPUNE NU!

L-am tras pe Finn de mânecă.

— Ce se întâmplă, Finn?

— Nimic, Paige, taci un pic din gură – AFARĂ CU SCIONUL! JOS SCIONUL! AFARĂ CU SCIONUL DIN DUBLIN!

Împinşi de mulţime, ajunseserăm acum aproape de statuie. Dintotdeauna îmi plăcuse Molly – mi se părea că are un chip foarte blând. Azi însă arăta altfel. Cineva îi trăsese un sac pe cap şi îi trecuse o frânghie în jurul gâtului. Mi-au dat lacrimile.

— Finn, nu-mi place.

— AFARĂ CU SCIONUL! JOS SCIONUL! AFARĂ CU SCIONUL DIN DUBLIN!

— Vreau acasă.

Iubita lui Finn se încruntă la mine. Kay. Mereu îmi plăcuse de ea. Avea păr frumos, castaniu închis, lucitor ca arama şi cu cârlionţi lungi, spiralaţi, şi braţe palide, pistruiate. Finn îi dăruise un inel Claddagh, pe care-l purta cu inima îndreptată spre corpul ei. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, iar obrajii îi erau vopsiţi în verde, alb şi portocaliu.

— S-ar putea să iasă cu bătaie, Finn, spuse. Nu mai bine o duci acasă?

Nu primi niciun răspuns şi îi dădu un ghiont.

— Finn!

— Ce-i?

— Du-o pe Paige înapoi acasă! Ce Dumnezeu, Cleary are bombe artizanale în maşină…

— Nici nu te gândi. Nu lipsesc eu de la aşa ceva pentru nimic în lume. Dacă nenorociţii ăştia intră aici, nu-i mai scoatem niciodată afară.

— Are şase ani. Nu-i bine să vadă aşa ceva.

Kay mă apucă de mână.

— O duc eu, dacă tu nu vrei. Maică-tii i-ar fi ruşine de tine.

— Nu. Vreau să vadă.

Îngenunche în faţa mea şi-şi scoase şapca. Avea părul ciufulit. Finn semăna cu tata, dar avea faţa caldă şi deschisă, şi ochi albaştri precum cerul de vară. Îmi puse mâinile pe umeri.

— Paige Eva, spuse cu glas foarte grav, ştii ce se întâmplă?

Am clătinat din cap de la stânga la dreapta.

— Sunt nişte oameni răi care vin de peste mare. O să ne încuie în oraş şi n-o să ne mai lase să ieşim şi o să transforme locul ăsta într-un oraş închisoare, cum e şi al lor. N-o să ne mai dea voie să ne cântăm cântecele sau să mergem în vizită afară din Irlanda. Iar cei ca tine, Pip… nu le plac.

M-am uitat în ochii lui Finn şi am înţeles ce voia să spună. Finn ştiuse dintotdeauna că vedeam diferite lucruri. Ştiam sălaşul tuturor fantomelor din Dublin. Eram rea din cauza asta?

— Da de ce are Molly sac pe cap, Finn? am întrebat.

— Aşa fac oamenii răi când nu le plac alţi oameni. Le pun un sac în cap şi frânghie în jurul gâtului.

— De ce?

— Ca să-i omoare. Chiar şi fetiţe ca tine.

Începusem să tremur. Mă dureau ochii. Aveam un nod în gât, dar n-am plâns. Am fost curajoasă. Eram curajoasă, la fel ca Finn.

— Finn, spuse Kay, uite-i!

— AFARĂ CU SCIONUL! JOS SCIONUL!

Îmi bătea inima să-mi sară din piept. Finn îmi şterse lacrimile şi-mi puse şapca lui pe cap.

— AFARĂ CU SCIONUL DIN DUBLIN!

— Vin, Paige, şi trebuie să-i oprim.

Mă luă de umeri.

— Ai să mă ajuţi să-i opresc?

Am dat din cap.

— Finn, Doamne, Finn, au tancuri!

Şi pe urmă lumea mea se făcu ţăndări. Oamenii răi îşi ridicaseră armele şi luaseră mulţimea la ochi cu săgeţile lor de foc.

M-am trezit cu zgomot de arme în urechi.

Pielea mi-era umedă şi rece, însă pe dinăuntru eram fierbinte ca focul. Amintirea îmi pârjolise tot trupul. Încă îl mai vedeam pe Finn, cu faţa schimonosită de ură, pe Finn, care-mi spunea Pip.

Am aruncat de pe mine sacul de dormit. Trecuseră treisprezece ani şi tot mai auzeam focurile de armă. Tot o mai vedeam pe Kay, cu ochii deschişi, înţepeniţi de şocul morţii. Sângele de pe cămaşa ei. O singură împuşcătură, în inimă. De-asta se repezise Finn la soldaţi, lăsându-mă în urmă, ghemuită sub roaba lui Molly. Am tot ţipat după el, dar nu s-a mai întors.

Nu l-am mai văzut niciodată.

După aceea, nu-mi amintesc mare lucru. Ştiu că m-a dus cineva acasă. Şi mai ştiu că am plâns după Finn până a început să mă usture gâtul. Şi că tata n-a mai lăsat-o pe mătuşa Sandra să mă vadă până la înmormântare. După aceea n-am mai plâns. Lacrimile nu aduceau oamenii înapoi din morţi. Mi-am şters cu cămaşa sudoarea de pe faţă. Probabil că mă aflam încă pe terenul de la Magdalen. M-am întors pe-o parte, atât de înfrigurată că nu-mi simţeam picioarele, şi m-am ghemuit.

Focul trebuie să se fi stins. Ploua, dar nu eram udă. Am ridicat mâna. Am ajuns cu degetele la un fel de pânză, un adăpost temporar în faţa stihiilor naturii. Mi-am tras gluga jachetei pe cap şi n-am scos decât nasul de dedesubt.

— Custode?

Nici urmă de el. Ori de căprioară. Ori de foc.

Tremurasem de frig, dar acum m-am înfiorat şi mai tare.

Unde se dusese? În mod sigur, nu putea fi tot în Sheol I. Nici măcar nu ieşiserăm din Sheol I. Magdalen, cu terenurile aferente, făceau parte din sistemul de reşedinţe. Ne abătuserăm doar vreun kilometru de la pata de gheaţă, dacă nu şi mai puţin.

Vântul se înteţea. M-am ghemuit sub adăpostul meu. N-avea niciun motiv să mă lase singură, absolut niciunul. Poate că nu dormisem eu foarte mult. Mi-am tras şosetele pe picioare şi cizmele, şi am verificat sacul de dormit. Spre uimirea mea, am găsit ceva provizii: o pereche de mănuşi, o seringă hipodermică, adrenalină şi o lanternă subţire de argint puse în căptuşeală, împreună cu un plic din hârtie groasă, cu numele meu scris pe partea din faţă. I-am recunoscut scrisul şi am deschis plicul.

> *Bun venit în Ţara Nimănui. Testul e simplu. Întoarce-te în Sheol I în cel mai scurt timp posibil. Nu ai hrană, nici apă şi nici hartă. Foloseşte-ti darul. Ai încredere în propriile instincte.*
>
> *Şi fă-mi această onoare: supravieţuieşte peste noapte. Sunt sigur că preferi să nu fii salvată.*
>
> *Mult noroc.*

Am ţinut biletul în mână o clipă şi apoi l-am rupt în bucăţi.

Îi arăt eu lui. Acum, chiar acum. Încerca să mă sperie, iar eu n-aveam de gând să-i permit aşa ceva. Să supravieţuiesc peste noapte? Ce mai însemna şi asta? Sigur mă credea foarte slabă, din moment ce presupunea că nu pot face faţă unor rafale de vânt şi unor stropi ploaie. Dacă puteam eu ţine piept străzilor sordide din SciLo, atunci o puteam scoate la capăt şi într-o pădure întunecată. Cât despre proviziile de hrană, de ce-aş avea nevoie de ele? Doar nu mă aruncase în mijlocul pustietăţii. Sau…?

Când am cercetat împrejurimile cortului, am găsit un cufăr marcat cu simbolul Scionide, aripa militară a guvernului: două linii în unghi drept, ca o spânzurătoare, cu trei linii mai scurte trase de-a curmezişul semnului vertical. În cufăr mai era un bilet.

Fii atentă cu săgeţile. Dacă se rup, acidul dinăuntru provoacă stop cardiac. Foloseşte racheta de semnalizare în caz de urgenţă. Aceasta va chema un detaşament de tunici stacojii.

N-o lua spre sud.

Mi-am îndreptat lanterna spre ce era în cufăr: un pistol cu ţeavă lungă, un pistol de semnalizare, o brichetă Zippo, veche, un cuţit de vânătoare şi trei săgeţi de argint, armate. Pe laterale erau întipărite simbolurile pentru pericol de toxicitate şi coroziune, alături de cuvintele ACID FLUORHIDRIC (HFl).

Un pistol tranchilizant încărcat cu săgeţi cu acid. De ce nu-mi dăduse, pur şi simplu, Deringer-ul meu? Ei bine, trebuia să încep de undeva, dacă nu voiam să rămân în luminişul ăsta toată noaptea. Am rulat sacul de dormit, strângându-l într-un mic săculeţ, dar am lăsat adăpostul neatins. Era bun de jalon, să mă asigur că nu mă învârteam în cerc.

Tabăra era înconjurată de ceva. Un inel din cristale mici, albe. Am îngenuncheat şi mi-am înmuiat degetele, apoi am gustat, cu vârful limbii.

Sare.

Tabăra fusese ridicată într-un cerc de sare.

Am rămas nemişcată. Se zvonea printre văzători că sarea ţinea spiritele la distanţă – se numea halomanţie –, dar nu era adevărat. În mod sigur nu oprea strigoii. Încerca doar să mă sperie, presărând-o peste tot?

Cu gluga peste ochi şi cu fermoarul jachetei tras până sus, mi-am strâns puţinele provizii. Am pus

săgeţile şi pistolul în sac, protejându-le cu sacul de dormit, şi mi-am vârât pistolul de semnalizare la centură. Cuţitul intră în cizmă, iar seringa în haină. Mi-am tras mănuşile.

De-abia aşteptam să mă întorc şi să dau cu ochii de el, nenorocitul! Mi-l închipuiam cum se uită la ceas şi numără minutele până mă întorc. Stând lângă focul lui drăguţ şi călduros.

O să-i arăt eu lui. Nu mă las aşa uşor călcată în picioare. Eu eram Călătoarea Palidă şi el urma să vadă de ce mi se spunea aşa. O să vadă el de ce mă alesese Jax: pentru că, împotriva tuturor probabilităţilor, *supravieţuisem.*

Am închis ochii, atentă la semnele de activitate eterică din jur, dar n-am simţit nimic. Niciun plan oniric. Eram singură. Când am deschis ochii, cerul îmi atrase atenţia. Noroc că mă trezisem atunci: un nor era gata să înghită stelele şi, fără soare, n-aveam niciun alt mijloc de orientare. Fără urmă de Sirius, am căutat Centura lui Orion. Ştiam din pasionatele discursuri pe teme de astronomie ale lui Nick că, oriunde s-ar fi aflat Centura, Nordul era aproximativ în direcţie opusă. Mai ştiam şi unde se afla Sirius în raport cu Sheol I. Am localizat cele trei stele şi m-am întors încet spre calea pe care trebuia s-o urmez. În faţa mea se afla o întindere compactă de pădure, tot atât de întunecată pe cât era de deasă şi de sălbatică.

Inima îmi bubuia. Nu-mi fusese niciodată frică de întuneric, dar el mă obliga să mă bazez pe cel de-al şaselea simţ ca să depistez orice semn de agitaţie. Asta era probabil şi rostul întregii situaţii. Să mă testeze.

M-am uitat peste umăr. Ţinutul împădurit era la fel de întunecat şi pe partea cealaltă a luminişului. Acel drum mă ducea spre sud, departe de colonie.

N-o lua spre sud.

Ştiam eu ce-are de gând. Era convins că o să mă supun, ca un om bun şi ascultător. De ce să merg spre nord, când nordul mă ducea înapoi în sclavie –

înapoi la Custode, la cel care mă adusese aici, la urma urmei? Nu eram obligată să-i dovedesc lui puterile şi abilităţile mele. M-am întors cu faţa la Centură. O s-o iau spre sud. O să ies din iadul ăsta.

Vântul fremăta prin frunze, trimiţându-mi fiori reci pe pielea udă. Acum ori niciodată. Până terminam eu să mă gândesc ce se putea ascunde pe-acolo şi ce nu, n-aş mai fi avut curajul să mă mişc.

Am strâns din fălci şi am pornit-o spre pădure.

Era neagră ca smoala. Oarbă. Ploaia înmuiase pământul, făcându-l buretos şi umed. Paşii nu mi se auzeau printre stejari, în mers rapid, chiar în fugă pe alocuri, şi mă foloseam de mâini ca să-mi găsesc, prin pipăit, drumul printre crengi. Raza subţire a lanternei dezvăluia o ceaţă nedesluşită care învăluia trunchiul copacilor şi care atârna ca o pătură subţire peste pământ, ascunzându-mi cizmele. Nu era strop de lumină naturală. Mă rugam să nu mi se consume lanterna. Era marcată cu simbolul Scionului, şi fusese probabil împrumutată din echipamentul DPN. Am simţit o oarecare uşurare: Scionul fabrica produse durabile.

Mi-a trecut prin cap că mă aflam, probabil, în afara graniţelor obişnuite ale Sheol I. Nu se chema Ţara Nimănui fără motiv: locul nu aparţinea nimănui. Poate Scionului, sau poate că nu. N-aveam idee unde ducea drumul, dar ştiam că Oxfordul e la nord de Londra. Mă îndreptam în direcţia cea bună. Haina şi pantalonii îmi erau destul de întunecaţi la culoare ca să mă ascundă de nişte ochi vigilenţi, iar cel de-al şaselea simţ îmi era pregătit, ca întotdeauna. Puteam trece de orice paznic Refait. Mă puteam căţăra pe un gard sau strecura pe sub el la fel de uşor. Şi, dacă mă ataca cineva, îmi puteam folosi darul. L-aş fi simţit dinainte.

Dar pe urmă mi-am amintit ce-mi spusese Liss la sosire despre locul ăsta: *regiune rurală pustie. Îi spunem Ţara Nimănui.*

Poate m-ar fi încurajat această idee dacă n-ar mai fi adăugat ceva când întrebasem dacă încercase vreodată cineva să evadeze spre sud.

— Da.

Atât îmi spusese: *da.* O confirmare fățișă că drumul ăsta era periculos. O mai luaseră şi alţii pe aici şi pieriseră. Poate că şi ei fuseseră supuşi aceleiaşi încercări. Oare în asta şi consta testul – doar să vadă pur şi simplu dacă rezistă cineva tentaţiei de a fugi? Gândul mi-a dat fiori reci. Mine de teren, capcane – aveau de toate pe aici. Mi-am imaginat camere de luat vederi prin copaci, urmărindu-mi fiecare mişcare, aşteptându-mă să calc pe o mină. Gândul mă făcu să încetinesc.

Nu, nu. Trebuia să merg mai departe. Eram în stare să ies de acolo. Asta şi voiau să cred, că e nevoie să procedez cu prudenţă. Aproape că m-am întors spre nord, dar hotărârea mă împinse mai departe. Fără să vreau, mi i-am imaginat pe Custode, pe David şi pe Supraveghetor, lângă foc, ciocnind un pahar în timp ce mă priveau călcând pe o mină.

— Ei bine, domnilor, în sănătatea Călătoarei, ar spune Supraveghetorul. Cel mai mare nerod adus vreodată în Sheol I.

Şi pe piatra de mormânt ce mi-ar scrie? Ar ciopli PAIGE MAHONEY sau doar XX-59-40? Presupunând că rămânea suficient din mine cât să pună într-un mormânt, bineînţeles.

M-am oprit şi m-am rezemat de un copac. Ce nebunie! De ce-mi închipuiam aşa ceva? Custodele nu-l putea înghiţi pe Supraveghetor. Am strâns din ochi şi mi-am închipuit alt grup: Jaxon, Nick şi Eliza. În Citadelă, aşteptându-mă. Căutându-mă. De-aş putea măcar ieşi din pădurea asta, mi-aş găsi drum înapoi la ei.

După o clipă, am deschis ochii. Şi m-am holbat la ce era împrăştiat pe jos, în faţa mea.

Oase. Oase de om. Un schelet în nişte zdrenţe de tunică albă. Picioarele lipseau de la genunchi în jos.

Am dat înapoi, prăbuşindu-mă aproape. Ceva mi se sfărâmă sub tălpi. Un craniu.

Lângă cadavru era o geantă. O mână strângea încă de cureaua acestuia. Cu un pârâit de oase uscate, i-am desprins-o din mână. Pe carnea rămasă se târau muşte, uriaşe, negre, ghiftuite cu putreziciune. Zburară când am smuls geanta din mâna fostului ei stăpân. Lanterna îmi luci pe ce era înăuntru: un codru putred de pâine şi o sticlă goală.

Pielea mi se răci şi mi se acoperi de sudoare. Am sucit lanterna spre dreapta. Vreo câţiva metri mai încolo, printre frunze, se căsca un crater, pe jumătate inundat de ploaie. Pe jos erau împrăştiate fragmente de oase şi de mine.

Câmpul minat chiar era real.

M-am rezemat cu spatele de trunchiul unui stejar. Nu mă puteam orienta printr-un teren minat pe întuneric. M-am depărtat centimetru cu centimetru de copac, păşind peste schelet. *Eşti bine, Paige.* Cu picioarele tremurând, m-am întors spre nord şi-am dibuit calea înapoi pe cărare. Nu mă depărtasem prea tare de luminiş. Puteam reuşi să mă întorc. La vreo câţiva metri de oase, m-am împiedicat de o rădăcină şi-am căzut. Am înţepenit, cu inima cât un purice, dar nu urmă nicio explozie.

Lăsându-mi greutatea pe coate, am scotocit în haină după bricheta Zippo, am scos-o şi am aprins-o cu degetul mare. Izbucni o flacără curată. O cale spre eter. Nu eram augur, focul nu-mi era tovarăş, dar puteam folosi darul pentru o minişedinţă de spiritism.

— Am nevoie de călăuză, am şoptit. Dacă e cineva pe-acolo, să vină spre flacără.

Mult timp, nu se întâmplă nimic. Flacăra pâlpâi şi se stinse. Pe urmă cel de-al şaselea simţ îmi tresări şi reveni la viaţă, iar dintre copaci se ivi spiritul unui tânăr. M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să ajung în tabără.

Am întins bricheta înspre el.

— Vrei să-mi fii călăuză?

Nu-l auzeam vorbind, dar a început să se mişte înapoi pe drumul pe care venisem. Am simţit că era spiritul tunicii albe căzute şi am rupt-o la fugă după el. N-avea niciun motiv să mă păcălească.

Curând am dat din nou cu ochii de cercul de sare. Ploaia îmi stinse bricheta, dar spiritul rămase aproape. Am avut nevoie de câteva minute să mă adun. Mi-era greu să cedez, dar n-aveam de ales decât s-o iau spre nord. Am verificat dacă mai aveam lucrurile la mine şi pe urmă am pornit din nou spre copaci, cu lanterna într-o mână, cu bricheta Zippo în cealaltă şi cu spiritul în urma mea.

După vreo jumătate de oră de mers, şi cu spiritul înfăşurat în jurul umerilor, ca un odgon, m-am oprit să verific dacă Centura lui Orion mai era încă în spatele meu. Mi-am ajustat un pic direcţia înainte să mă afund din nou în întuneric. Urechile şi nasul mă usturau, iar cel de-al şaselea simţ îmi trimitea fiori prin piele. Abia îmi puteam simţi degetele de la picioare. M-am oprit şi mi-am cuprins genunchii cu braţele, inspirând adânc ca să-mi calmez nervii. De îndată ce am tras aer în piept, am simţit un miros. L-am recunoscut: mirosea a moarte.

Lumina lanternei pâlpâia. Izul de carne putredă se înteţea. Am mai mers vreun minut înainte să ajung în locul de unde venea. Alt cadavru.

Trebuie să fi fost cândva o vulpe. Smocuri de blană roşietică, năclăită cu sânge uscat, găvanele ochilor pline cu viermi. Mi-am îngropat nasul şi gura în mânecă. Duhoarea era atroce.

Indiferent cine sau ce făcuse aşa ceva, se afla acolo în pădure, împreună cu mine.

Mişcă, Paige. Mişcă. Lanterna se stinse. Tocmai pornisem, când trosni o crenguţă.

Era o închipuire? Nu, în mod sigur nu. Aveam auz bun. Auzeam cum îmi pulsează sângele în urechi. M-am rezemat cu spatele de un copac, încercând să nu respir prea zgomotos.

Un paznic. O tunică stacojie în rondul de noapte. Dar apoi am auzit paşi grei, prea grei ca să fie de om. Am stins lanterna şi mi-am strecurat-o în buzunar. N-avea niciun rost să o ţin în mână: dacă o aprindeam, îmi dezvăluiam poziţia.

Tăcerea îmi apăsa auzul. Nu vedeam nimic. Dar am auzit alt pas, mai aproape. Şi pe urmă zgomote de dinţi rozând la un leş. Ceva dăduse peste vulpe.

Ori se întorsese la ea.

Am făcut o mână căuş în jurul brichetei. Inima mi se comporta ciudat. Nu eram sigură dacă grăbise bătăile şi ajunsese să scoată un singur sunet, sau dacă nici nu mai bătea. Pe umerii mei, spiritul se înfioră.

Minutele treceau. Am aşteptat. Trebuia să mă mişc la un moment dat, dar ştiam, ştiam că era ceva prin apropiere.

Trei pocnete guturale.

Fiecare muşchi din corp mi se încordă. Respiram pe nas, cu buzele încleştate. Nu ştiam ce era zgomotul, dar nici vorbă să fie un om. Auzisem zgomote ciudate făcute de Refi, dar niciodată un astfel de sunet urât, visceral.

Bricheta se stinse, sub o rafală bruscă de vânt. Spiritul călăuză o luă la fugă. Un minut, spaima îmi îngheţă degetele. Şi pe urmă mi-am adus aminte de pistolul ascuns în rucsac. Ar fi fost o prostie să încerc să-mi împuşc urmăritorul, dar îi puteam distrage atenţia. Să fac rost de un răgaz ca să mă mişc. M-am gândit să mă urc într-un copac, apoi am refuzat ideea. Căţăratul în copaci nu era punctul meu forte. Mai bine-mi găsesc alt loc de ascuns. Părea totuşi o idee bună să mă îndrept spre un punct mai ridicat. Dacă ajungeam la loc sigur, puteam aprinde lanterna, să arunc o lumină asupra creaturii şi să văd ce era. Am pus bricheta deoparte şi am căutat în rucsac.

Odată ce am simţit pistolul în mână, am început să scotocesc după o săgeată, s-o scot.

Fiecare mişcare pe care o făceam părea zgomotoasă: fiecare suflu, fiecare foşnet de haină. În sfârşit am simţit cilindrul rece şi neted al săgeţii cu degetele. Ştiam să încarc un pistol obişnuit, dar mi-a luat câteva minute să încarc pe întuneric o armă cu care nu eram obişnuită, cu mâinile umede, străduindu-mă din răsputeri să nu fac niciun zgomot. Când am reuşit, am ridicat braţele, am ţintit şi am tras.

Săgeata scoase un sfârâit când ajunse la ţintă, la fel ca grăsimea în tigaie. Creatura fugi în direcţia de unde venise zgomotul. Avea un sunet al ei. Un bâzâit. Muşte pe un hoit.

Nu era animal.

Mă cotropi un val de greaţă. Auzisem atâtea lucruri despre Emimi, dar niciodată nu-mi închipuisem cum ar fi să dau cu adevărat ochii cu unul. Chiar şi după ce auzisem la oraţie, chiar şi după ce acea tunică stacojie îşi pierduse mâna, aproape că începusem să cred că ei nu există. Până în acest moment.

Nu eram în stare decât să mă ţin pe picioare. Îmi tremurau mâinile şi buzele îmi zvâcneau. Nu puteam respira, nici nu puteam gândi. Oare îmi auzea pulsul? Îmi mirosea frica? Îi curgeau deja balele mirosind carnea mea, sau nu mă putea depista decât dacă mă apropiam mai mult?

Am încărcat arma cu o nouă săgeată. Hoitarul adulmecă locul în care trăsesem. Am închis ochii şi m-am îndreptat către eter.

Ceva nu era în ordine. Ceva nu era *deloc* în ordine. Toate spiritele locului fugiseră, înspăimântate parcă, însă de ce s-ar fi temut de o fiinţă din lumea fizică? Doar nu puteau muri din nou. Indiferent de motiv, n-aveam din ce face niciun fel de fuior.

Mi-am dat seama că nu-l mai auzeam pe Hoitar. Mâinile mi se umeziseră de sudoare – de-abia ţineam arma. Puteam muri în orice clipă. Puteam deveni un hoit.

Totul trebuie să fi fost o înscenare. Nashira nu intenţionase niciodată să trec de test şi să ajung o tunică stacojie. Nu voia decât să mor.

Nu azi, mi-a trecut prin cap. *Nu azi, Nashira.*

Am ieşit în fugă din spatele copacului. Cizmele îmi tropăiau, inima îmi bubuia în piept. Unde era? Mă văzuse?

Ceva mă izbi între omoplaţi. O clipă, m-am simţit imponderabilă, suspendată în întuneric. Pe urmă m-am prăbuşit la pământ. Încheietura mâinii mi se răsuci la spate şi pocni. Mi-am înăbuşit ţipătul cu o jumătate de secundă prea târziu.

Arma dispăruse. Acum n-aveam nicio şansă să o găsesc. Auzeam creatura lângă mine, *deasupra* mea. Am întins mâna care nu fusese rănită, am vârât-o în cizmă şi am scos cuţitul de vânătoare.

Am uitat de spiritul meu. Am înfipt cuţitul într-un terci moale. Pe încheietura mâinii se scurse un lichid. Bâzz. Încă o lovitură de cuţit, două lovituri de cuţit. Bâzz. Bâzz. Tot felul de chestii mă izbeau peste faţă: chestii mici, rotunde. Clipeam să mi le scot din ochi, tuşeam să-mi iasă din gură. De grumaz mi se încleştară nişte degete, iar în obraz mă izbi o respiraţie putredă. Împunsătură după împunsătură. Bâzz. Lângă ureche se auzeau dinţi scrâşnind. Am împuns în sus, vârând cuţitul înapoi în carne, şi am tras în jos. Lama cuţitului sfâşie muşchi şi tendoane.

Şi pe urmă dispăru. Eram liberă. Mâinile îmi erau acoperite până la încheieturi de un lichid lipicios, urât mirositor. În gâtlej îmi veni gust de fiere, care-mi ardea gura şi nasul.

Lanterna zăcea la vreo trei metri distanţă. M-am târât spre ea, cu încheietura frântă strânsă la piept. Mi-o mai rupsesem şi altă dată: zvâcnea ca naiba. M-am târât pe un singur braţ, având cuţitul între dinţi, scăldată în sudoare acră. Duhoarea de cadavru îmi întorcea stomacul pe dos şi-mi strângea gâtul în spasme dureroase.

Am apucat lanterna şi-am întors-o spre spatele meu. Printre copaci se vedeau siluete întunecate. Mai mulţi paşi. Mai mulţi Hoitari. *Nu.*

Capul îmi bubuia. Vederea mi se înceţoşă. *Nu vreau să mor.* Încercarea de a poseda fluturele mă slăbise mult mai tare decât mă aşteptasem. Nu, nu. Am scotocit în haină, am scos seringa. Altceva nu mai aveam la dispoziţie. Pistolul de semnalizare nu era o soluţie. N-o să-l folosesc. Nu aveam să pierd jocul ăsta.

Adrenalină autoinjectabilă de la ScionSALV. Mult mai puternică decât amestecul diluat de medicamente pe care-l folosea Jax ca să mă ţină trează. Mi-am înfipt acul prin pantaloni, direct în coapsă.

Am simţit o durere ascuţită. Am înjurat, dar n-am scos acul din carne. Prin acul seringii ţâşni în muşchi un val de adrenalină. Adrenalina din Scion era concepută să-ţi trezească tot corpul, nu doar să te ajute să funcţionezi, ci să elimine durerea şi să te întărească. Străjerii îşi injectau în mod constant chestia asta. Muşchii îşi recăpătară supleţea. Picioarele mi se întăriră. Am ţâşnit de la pământ şi am rupt-o la fugă.

Adrenalina nu-mi afecta în niciun fel cel de-al şaselea simţ, dar mă ajuta să mă concentrez asupra eterului.

Hoitarul avea un plan oniric întunecat, găunos, o gaură neagră în eter. Chiar dacă n-aveam să obţin mari rezultate dacă aş fi dorit să-l pătrund, tot am încercat, fără să-mi părăsesc corpul de tot.

Mă trezii cuprinsă de un nor negru. Planul oniric mi se întunecă, iar imaginile de la marginea vederii se aglutinară. Trebuia să-l resping. Un salt rapid ar fi trebuit să-l alunge. Spiritul îmi zbură din corp, frângându-i muchia planului oniric. Creatura scoase un urlet îngrozitor. Se opri în loc. În acelaşi timp, mă zgudui o durere orbitoare, care mă împinse brutal, într-o clipă, înapoi în planul meu oniric. M-

am prăbuşit cu palmele de pământ. M-am ridicat în picioare, împleticindu-mă.

Pădurea lăsă loc câmpului deschis. Se vedeau clopotniţele Casei. Oraşul. *Oraşul.*

Prin vene îmi zvâcnea adrenalină, alergându-mi prin muşchi, accelerând totul. Încheietura mâinii mi se bălăbănea dintr-o parte în alta în timp ce alergam spre propria închisoare, ca un păcătos pocăit. Mai bine închisă decât ţeapănă şi rece.

Hoitarul urlă. Am simţit cum urletul lui îmi reverbera în fiecare celulă din corp. M-am repezit peste un gard din lanţuri şi am aterizat, fără să mă opresc din alergare.

În vârful Casei era un turn de veghe. Trebuia să fie şi o tunică stacojie acolo, înarmată. Putea să răpună Hoitarul, să-l ucidă. Hainele îmi erau scăldate în sudoare. Nu mai era mult. Nu mă durea încă, dar ştiam că aveam o ruptură de muşchi. Am trecut pe lângă un semn ruginit, pe care era scris ESTE AUTORIZATĂ UTILIZAREA FORŢEI LETALE. Bun. Niciodată nu avusesem mai multă nevoie de forţă letală ca acum. Se zărea turnul de veghe. Eram tocmai pe punctul să strig după ajutor, să scot pistolul de semnalizare, când m-am trezit imobilizată.

O plasă. Mă acoperea cu totul: o plasă de sârmă groasă. Am urlat din toţi plămânii: *Nu, nu, omoară-l.* Mă zbăteam ca momeala în firul undiţei. De ce mă prinseseră? Nu eu eram eu duşmanul! *Sigur că tu eşti duşmanul,* rosti un glas în capul meu, dar nu îl mai ascultam. Trebuia să ies din plasa asta. Venea Hoitarul. O să mă sfâşie, cum sfâşiase şi vulpea.

Un zgomot strident. Un glas care-mi rostea numele:

— Paige, calmează-te, e în regulă, acum eşti în siguranţă. Dar n-aveam încredere în el. Era vocea de care mi-era teamă. M-am eliberat cu degetele din plasă şi am încercat din nou să fug. Atunci mă înşfacă cineva, aruncându-mă înapoi.

— Concentrează-te, Paige! Foloseşte-ţi frica, *foloseşte-o!*

Nu mă puteam concentra. Eram ca un animal sălbatic încolţit de frică, îmi bătea prea tare inima, nu mă puteam aduna. Vederea mi se întuneca şi îmi revenea din nou. Gura mi-era uscată. Eram tot în picioare?

— Paige, la dreapta! Atacă-l!

M-am uitat în dreapta. Nu vedeam ce e, dar nu era uman. Spaima a atins apogeul absolut. M-am avântat în eter. În neant. Şi pe urmă în ceva.

Ultimul lucru pe care l-am văzut mi-a fost trupul mototolit, pe pământ. Dar nu l-am văzut prin ochii mei. Prin ochii unei căprioare.

18.Dimineaţa cea bună

Sunt unele lucruri în viaţă pe care nu le uiţi niciodată. Lucruri care lasă urme adânci, lucruri care ţi se cuibăresc în zona abisală. Am dormit buştean, aşteptându-mi creierul să se elibereze de teroarea resimţită în pădure.

Somnul adevărat era salvarea mea, intervalul de linişte dintre veghe şi călătorie. Jax şi ceilalţi nu reuşiseră niciodată să înţeleagă de ce-mi plăcea atât de mult să dorm. Nadine râdea întotdeauna când voiam să mă odihnesc după orele petrecute în eter.

— Eşti nebună, Mahoney, spunea ea. Sforăi de ore întregi şi *tot* mai vrei să dormi? Când o face plopul pere. Nu la cât de bine eşti plătită.

Nadine Arnett, simpatia întruchipată. Singurul membru al bandei de care nu-mi era dor.

Când mi-am revenit, era noapte. Încheietura mi-era fixată într-un cadru metalic, ca un soi de păianjen. Deasupra mea era un baldachin de catifea.

Eram în patul Custodelui. De ce mă aflam în patul lui?

Gândurile mi se mişcau încet. Nu-mi aminteam prea bine ce se întâmplase. Mă simţeam exact ca atunci când Jaxon mă lăsase să încerc nişte vin adevărat. M-am uitat la mâna rănită. Cadrul mă împiedica să-mi mişc încheietura. Voiam să mă ridic – să mă dau jos din patul acela –, dar era prea cald şi bine, iar eu eram prea grea ca să mă mişc. *Sedativ,* mi-am zis. Dar era bine. Totul era bine.

Când am deschis din nou ochii, eram mai vioaie. În urechi îmi răsuna o voce familiară. Se întorsese Custodele – şi mai era cineva cu el. M-am târât, în linişte, spre draperii şi le-am depărtat.

În vatră duduia un foc. Custodele stătea cu spatele la mine, vorbind într-o limbă necunoscută. Cuvintele erau o glisadă cu tonalitate gravă, rezonând muzica dintr-o sală de concerte. În faţa lui stătea Terebell Sheratan, cu un pocal într-o mână şi tot făcând semn spre pat. Spre mine. Custodele clătină din cap.

Ce fel de limbă era asta?

Am intrat pe frecvenţa spiritelor din apropiere: fantomele care trăiseră cândva aici. Aproape că dansau în ritmul conversaţiei dintre Custode şi Terebell. Exact cum se întâmpla când Nadine cânta la pian sau când vreun ciripitor cânta balade pe străzi. Ciripitorii – poligloţii, ca să folosim termenul adecvat – vorbeau şi înţelegeau o limbă cunoscută doar de spirite, dar Custodele şi Terebell nu erau ciripitori. Niciunul n-avea aură de poliglot.

Îşi apropiară capetele, studiind ceva. Când m-am uitat mai atentă, am îngheţat.

Telefonul meu.

Terebell îl luă în mână şi-l întoarse pe partea cealaltă, plimbându-şi degetul mare pe taste.

Bateria era moartă de mult.

Dacă aveau telefonul şi rucsacul, trebuie să fi avut şi broşura. Încercau să vadă ce numere aveam în agendă? Probabil că bănuiau că îl cunosc pe autor. Dacă găseau numărul lui Jaxon, i-ar fi putut da de urmă la Şapte Cadrane, şi viziunea lui Carl ar fi avut dintr-odată noimă.

Trebuia să pun mâna pe telefonul ăla.

Terebell şi-l vârî în cămaşă. Custodele îi spuse ceva, iar ea îşi atinse fruntea de a lui înainte să iasă din cameră, zăvorând uşa grea la ieşire. O clipă, Custodele rămase pe loc, privind pe fereastră, înainte să-şi îndrepte atenţia către pat. Către mine.

Trase draperiile şi se aşeză pe marginea cuverturii.

— Cum te simţi? mă întrebă.

— Du-te dracului.

I se aprinseră ochii.

— Asta presupun că înseamnă că te simţi mai bine.

— De ce e telefonul meu la Terebell?

— Ca să nu-l găsească Nashira. Tunicile ei stacojii ar putea să extragă datele de contact ale prietenilor tăi din Sindicat.

— N-am prieteni în Sindicat.

— Încearcă să nu mă minţi, Paige.

— Nu mint.

— Altă minciună.

— Că tu oi fi mereu cinstit.

I-am susţinut privirea.

— M-ai lăsat acolo cu chestia aia. M-ai lăsat singură, în întuneric, cu un Hoitar.

— Ştiai c-o să vină. Ştiai că va trebui să te confrunţi cu un Emit. În orice caz, eu chiar te-am avertizat.

— Cum naiba m-ai avertizat?

— Petele de gheaţă, Paige. Aşa se deplasează ei.

— Aşa că ai dat drumul unuia printr-o pată de gheaţă?

— Nu erai în niciun pericol. Ştiu că te-ai speriat, dar trebuia să te fac să posezi căprioara aia.

Îşi aţinti privirea în ochii mei. Mi se uscă gura.

— Toate astea au fost doar ca s-o posed pe Nuala.

Mi-am umezit buzele.

— Ai aranjat totul când ai deschis pata de gheaţă.

Dădu din cap, de sus în jos.

— I-ai dat drumul Hoitarului.

Dădu iar din cap.

— Şi m-ai speriat într-un aşa hal încât…

— Da.

Nu-i era ruşine de ce făcuse.

— Am bănuit că darul ţi se activează la emoţii puternice: furie, ură, tristeţe şi frică. Spaima te mobilizează. Te-am împins la limita ta absolută de teroare psihică şi astfel te-am obligat s-o posezi pe Nuala, făcându-te să crezi că e un Hoitar care te

urmărise prin pădure. Dar nu ţi-aş fi pus niciodată viaţa în pericol.

— Puteai să mă omori.

— Mi-am luat anumite măsuri de precauţie. Repet: n-ai fost nicio clipă într-un pericol iminent.

— Astea-s gogoriţe. Dacă poţi să crezi că un cerc de *sare* e o măsură de precauţie, eşti sărit de pe fix.

Alunecam în argou, dar nu-mi păsa.

— Ce trebuie să-ţi mai fi plăcut să mă vezi dansând…

— Nu, Paige. Încerc să te ajut.

— Du-te dracului.

— Exist deja pe un anumit palier al iadului.

— N-ai decât să exişti pe unul care să nu fie aproape de mine.

— Nu. Tu şi cu mine avem o înţelegere, iar eu îmi respect promisiunile.

Îmi susţinu privirea.

— Te aştept în zece minute. Îmi datorezi o oră de conversaţie plăcută.

Îmi venea să-l scuip, dar lucrurile fuseseră deja stabilite. Am ieşit din cameră şi-am urcat la etajul al doilea. N-aveam de gând să-i mai spun nimic despre mine. Ştia deja prea multe despre viaţa mea personală – şi nu trebuia să descopere nimic despre legătura dintre mine şi Jax. Nashira era deja în căutarea bandei. Dacă afla că-i eram unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi, mă aresta cu mâna ei, probabil. Era suficient să mă prefac că nu-mi revenisem după întâlnirea cu Hoitarul, că de-abia eram în stare să vorbesc.

O auzeam iar, respiraţia i se ridica, precum un zgomot de ferăstrău, din gâtlej. Am închis ochii. Amintirea se topi.

Peste hainele mele murdare atârna un halat subţire. Miroseau a sudoare şi a moarte. M-am dus la baie şi le-am smuls pe toate de pe mine. Mă aştepta o uniformă proaspăt spălată, de culoare roz. M-am frecat pe piele cu săpun şi cu apă fierbinte. Voiam să scap şi de cea mai vagă urmă a mirosului.

Când m-am uitat în oglindă, mi-am dat seama că încă purtam medalionul. L-am smuls de la gât. Că mult mă mai ajutase!

Când m-am întors în încăpere, Custodele era aşezat în fotoliul lui preferat. Făcu un semn spre fotoliul de vizavi.

— Te rog.

M-am aşezat. Fotoliul părea enorm.

— Mi-ai dat sedative?

— După posedare ai suferit un fel de criză.

Mă privi.

— Ai încercat să posezi Emitul?

— Voiam să-i văd planul oniric.

— Înţeleg.

Se întinse după pocal.

— Ceva de băut?

Mă ispitea să cer ceva ilegal – vin adevărat, poate –, dar nu aveam energia să-l tot enervez.

— Cafea, am spus.

Trase de un ciucure stacojiu, legat de un cordon de clopoţel de modă veche.

— O să-l aducă imediat cineva, spuse.

— Un amaurotic?

— Da.

— Aşadar, îi tratezi ca pe nişte majordomi.

— Sclavi, Paige. Să lăsăm delicateţurile deoparte.

— Dar sângele lor e preţios.

Luă o înghiţitură din cupă. Stăteam cu braţele încrucişate, aşteptând să dea tonul discuţiei.

Gramofonul mergea din nou. Am recunoscut piesa – *I Don't Stand a Ghost of a Chance (With You),* varianta interpretată de Sinatra. Era pe lista neagră a Scionului doar pentru că avea cuvântul fantomă în titlu, deşi avea prea puţin ori chiar nimic de-a face cu fantomele. Vai, cât îmi lipsea bătrânul cu ochi albaştri.

— Toate discurile de pe lista neagră ajung la tine? am întrebat cu un glas pe care mă străduiam din răsputeri să-l fac să sune nepăsător.

— Nu, se duc la Casă. Mă duc pe-acolo din când în când şi iau câte unul, două pentru gramofon.

— Îţi place muzica noastră?

— O parte din ea. În special cea din secolul XX. Limbile pe care le vorbiţi mi se par interesante, dar majoritatea creaţiilor muzicale moderne nu-mi plac.

— Cenzura e de vină. Dacă nu eraţi voi, nici nu ar fi existat creaţii moderne.

Ridică pocalul.

— Touché.

Trebuia să întreb ceva.

— Ce este chestia pe care o bei?

— Esenţă din floare de amarant, amestecată cu vin roşu.

— N-am auzit de amarant.

— Soiul acesta de plantă nu creşte pe Pământ. Vindecă mai toate vătămările spirituale. Dacă luai amarant după întâlnirea cu strigoiul, poate că rana n-ar îi lăsat urme atât de adânci. Vindecă şi eventualele leziuni cerebrale pe care le-ai căpăta dacă ţi-ai folosi prea des spiritul fără a fi conectată la aparatul de respiraţie.

Ia te uită! Un leac pentru creierul meu. Dacă ar afla Jaxon de amarant, nu m-ar mai lăsa niciodată să dorm.

— De ce-l bei?

— Răni vechi. Amarantul amorţeşte durerea.

Urmă o scurtă tăcere. Era rândul meu să vorbesc.

— Poftim. E al tău.

I-am întins medalionul.

— Păstrează-l.

— Nu-l vreau.

— Insist. Poate că nu respinge Emimi, dar ţi-ar putea salva viaţa dacă te-ai lupta cu strigoii.

L-am pus pe braţul fotoliului. Custodele îi aruncă o privire, pe urmă încercă s-o prindă pe a mea.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Intră un băiat, cam de vârsta mea, poate un pic mai mare. Purta o tunică cenuşie şi avea ochii congestionaţi. Cu toate astea, era frumos, ca şi cum ar fi coborât dintr-un

tablou. Avea un păr de aur fin, cu o tunsoare care-i încadra chipul bine cizelat, iar buzele şi obrajii îi erau trandafirii. Dincolo de roşeaţă, ochii îi erau de un albastru limpede, lichid. Mi s-a părut că depistez nişte urme oscilante ale unei aure în jurul lui.

— Cafea, te rog, Michael, îi spuse Custodele. Vrei zahăr, Paige?

— Nu, mulţumesc, am spus.

Michael se înclină şi plecă.

— Aşadar acesta este sclavul tău *personal,* nu?

— Pe Michael mi l-a dat în dar Suverana de sânge.

— Ce romantic.

— Nu neapărat.

Custodele se uită spre ferestre.

— Nu prea ai ce îi face Nashirei când vrea ceva. Ori pe cineva.

— Îmi închipui.

— Oare?

— Ştiu că are cinci îngeri.

— Da, are. Dar îi sunt şi putere, şi slăbiciune deopotrivă.

Mai luă o înghiţitură de băutură.

— Suverana de sânge suferă din cauza influenţei aşa-zişilor ei îngeri.

— Sunt convinsă că îngerilor le pare rău pentru ea.

— O dispreţuiesc.

— Ei, nu mai spune!

— Ba da, spun.

Dispreţul meu îl amuza, în mod evident.

— Nu sunt decât două minute de când vorbim, Paige. Încearcă să nu-ţi iroseşti tot sarcasmul dintr-o suflare.

Îmi venea să-l omor. Se întâmpla că n-o puteam face acum.

Băiatul se întoarse cu un ibric de cafea. Puse tava pe masă, alături de o porţie generoasă de castane coapte, pudrate cu scorţişoară. Mirosul lor dulceag îmi lăsa gura apă. În lunile de iarnă, lângă podul

Blackfriars era un vânzător ambulant care vindea aşa ceva. Astea arătau mai bine chiar decât ale lui, cu coaja maronie şi crăpată, cu miezul de un alb catifelat. Mai erau şi fructe: felii de pară, cireşe lucioase, mere roşii, surâzând blând.

Michael făcu un semn, iar Custodele clătină din cap.

— Mulţumesc, Michael. Asta e tot.

Se înclină din nou, înainte de a pleca. Aş fi vrut să urlu la el. Era atât de *supus*.

— Când spui „aşa-zişii“ îngeri, l-am întrebat, străduindu-mă să fiu calmă, ce vrei să spui mai precis?

Custodele făcu o pauză.

— Mănâncă, spuse. Te rog.

Am ciugulit o castană de pe platou, încă fierbinte, din cuptor. Avea un gust de căldură şi de iarnă.

— Sigur ştii ce e un înger: un spirit care revine în acest plan ca să protejeze persoana pentru care s-a sacrificat ca să o salveze, spuse. Ştim de existenţa unor îngeri şi arhangheli, şi bănuiesc că văzătorii de pe stradă ştiu şi ei aceste lucruri.

Am încuviinţat din cap.

— Nashira poate stăpâni un al treilea nivel de îngeri.

— Cum aşa?

— Poate înlănţui anumite tipuri de spirite.

— Aşadar e înlănţuitor.

— Mai mult decât un simplu înlănţuitor, Paige. Dacă se hotărăşte să omoare un clarvăzător, nu numai că-i poate lua ca pradă spiritul, dar îl poate şi folosi. Atât timp cât spiritul e legat de ea, prezenţa lui îi influenţează aura. Acest tip de denaturare îi îngăduie să dispună de mai multe daruri odată.

Cafeaua mi se vărsă în poală.

— Trebuie să-i omoare chiar ea?

— Da. Noi le spunem „îngeri căzuţi“.

Îmi aruncă o privire.

— Şi sunt obligaţi să rămână pentru totdeauna alături de ucigaşul lor.

M-am ridicat în picioare.

— Sunteţi diabolici.

Ceaşca mi se sfărâmă la picioare.

— Cum te aştepţi vreodată să-ţi vorbesc şi să te tratez ca pe un om, când logodnica ta poate face aşa ceva? Când tu o poţi privi în faţă?

— Am spus eu că am invocat vreodată un înger căzut?

— Dar ai ucis oameni.

— Şi tu.

— Nu asta e ideea, aici.

Expresia Custodelui se schimbase. Acum nu mai avea nicio urmă de ironie pe chip.

— Nu ştiu ce pot face pentru lumea asta, spuse, dar nu o să permit să ţi se întâmple nimic rău.

— Nu am nevoie să mă protejezi tu. Descotoroseşte-te de mine, pur şi simplu. Pasează-mă altcuiva. Nu vreau să-ţi mai fiu ucenic. Vreau alt tutore. Vreau să fiu la Thuban. Trimite-mă lui Thuban.

— Nu ţi-ai dori un tutore din familia Sargas, Paige.

— Să nu-mi spui mie ce să doresc. Vreau…

— Vrei să te simţi din nou în siguranţă.

Se ridică în picioare, de cealaltă parte a măsuţei de cafea.

— Vrei să-ţi aplic acelaşi tratament pe care-l aplică Thuban şi ceilalţi propriilor oameni, pentru că atunci te-ai simţi pe de-a-ntregul îndreptăţită să-i urăşti pe Refaiţi. Dar pentru că eu nu-ţi fac rău şi pentru că încerc să te înţeleg, fugi. Sigur că îţi înţeleg motivele. Dar tu nu-mi înţelegi motivele mele. Te întrebi mereu de ce vreau să te ajut şi nu ajungi la niciun răspuns. Ceea ce nu înseamnă însă că răspunsul nu există, Paige. Ci doar că trebuie să mai cauţi.

M-am scufundat înapoi în fotoliu. Cafeaua fierbinte îmi trecuse direct prin pantaloni. Văzând

ce mi se întâmplase, spuse:

— O să-ţi găsesc altceva de îmbrăcat.

Se duse la dulap. Ochii mi se aprinseseră de furie. Aproape că-l puteam auzi pe Jax cum mă mustră: *Chiar eşti neroadă. Uită-te la tine, ai ochii plini de lacrimi. Capul sus, frumoaso! Ce vrei – simpatie? Milă? N-ai să găseşti aşa ceva la el, cum n-ai găsit nici la mine. Lumea e un abator, filida mea. Acum scoate-ţi pistoalele. Să văd că-i arăţi tu pe dracu.*

Custodele îmi oferi o tunică lungă şi neagră.

— Sper că-ţi vine bine.

Mi-o puse în mână.

— Pare un pic prea mare pentru tine, dar o să-ţi ţină de cald.

Am dat din cap. Custodele se întoarse cu spatele. Mi-am tras tunica peste cap. Avea dreptate: îmi ajungea la genunchi.

— Gata, am spus.

— Nu vrei să stai jos?

— De parcă aş avea de ales.

— Eu îţi dau posibilitatea să alegi.

— Nu ştiu ce vrei să răspund la asta.

— Ideal ar fi să-mi spui cine a fost atât de crud cu tine în trecut, încât te-a făcut să crezi că nu poţi avea încredere în nimeni.

Custodele se întoarse la loc.

— Dar ştiu că nu o să-mi spui. Vrei să îi protejezi pe prietenii ăia ai tăi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că nu.

Am izbucnit.

— Bine, da, am prieteni văzători. Nu toţi văzătorii au prieteni alţi văzători?

— Nu. Sindicatul din Londra s-a consolidat odată cu trecerea timpului. Nu prindem decât oameni din afară, în special oameni care trăiesc singuri, sau pe străzi, pentru că nu-şi pot controla puterile. Ori i-a aruncat familia în stradă. Iată de ce sunt atât de mulţi oameni fericiţi să ne servească:

au fost trataţi foarte rău de propriii semeni. Şi, cu toate că îi consideră cetăţeni de mâna a doua şi-i tratează ca atare, Refaiţii le oferă totuşi şansa să se bucure de eter. Îi grupăm, îi facem să aparţină din nou unei structuri sociale.

Făcu semn spre uşă.

— Michael era poliglot, „ciripitor“, cum cred că-i ziceţi voi. Pe părinţii lui i-a speriat atât de tare felul în care se exprima, încât au încercat să-l exorcizeze. Planul oniric i s-a prăbuşit, iar după aceea aproape şi-a pierdut darul vorbirii.

Îmi pieri glasul. Mai auzisem de planuri onirice prăbuşite – i se întâmplase unuia dintre băieţii din gaşcă, Zeke. Aşa ajungeai să fii indescifrabil. Planul oniric se refăcea pe urmă, strat peste strat de armură, împiedicând toate atacurile spirituale.

— L-au cules acum doi ani tunicile stacojii. Trăia de pe o zi pe alta pe străzile din Southwark – un indescifrabil fără niciun ban şi fără nimic de mâncare. L-au dus în Turn, sub bănuiala de stare nefirească, dar am dat ordine să îl aducă aici mai devreme. Mai are încă aură, deşi e tratat ca un amaurotic. L-am învăţat să vorbească din nou. Sper ca într-o zi să găsească eterul şi să poată cânta ca altădată. Alături de glasurile morţilor.

— Stai aşa, am spus. Tu l-ai învăţat?

— Da.

— De ce?

Fiecare părticică a încăperii se umplu de tăcere. Custodele întinse mâna după pocal.

— Cine *eşti?* am spus.

Îmi aruncă o privire.

— Eşti Consortul de sânge al unei Suverane din familia Sargas. Manipulezi guvernul din 1859 încoace. Ai susţinut traficul de văzători, şi ai urmărit cum în jurul lui s-a dezvoltat un întreg sistem. I-ai ajutat să răspândească minciuni, ură şi frică. De ce-i ajuţi pe oameni?

— Asta e ceva ce nu îţi pot spune. Aşa cum nu vrei nici tu să îmi spui cine îţi sunt prietenii, nu o

să-ţi dezvălui nici eu ce motive am.

— Ai fi dispus să-mi spui dacă ai afla cine îmi sunt prietenii?

— Poate.

— Lui Michael i-ai spus?

— Câte ceva. Michael mi-e foarte credincios, însă, din cauza fragilităţii sale mentale, nu pot avea încredere deplină în el.

— Şi despre mine crezi la fel?

— Despre tine ştiu prea puţine ca să am încredere, Paige. Dar asta nu înseamnă că nu îmi poţi *câştiga* încrederea. De fapt, şi se lăsă pe spate în scaun, ocazia ţi se va oferi chiar astăzi.

— Ce vrei să spui?

— Vei afla.

— Să vedem dacă ghicesc. Ai ucis un străvăzător şi i-ai furat puterea, şi acum crezi că-mi poţi prezice viitorul.

— Eu nu sunt un hoţ de daruri. Dar o cunosc foarte bine pe Nashira, destul de bine ca să îi ghicesc mişcările. Ştiu când îi place să lovească.

Pendula bătu o dată. Custodele îi aruncă o privire.

— Ei, s-a împlinit o oră, spuse. Eşti liberă să pleci. Poate că ar trebui să îţi vizitezi prietena cartomant.

— Liss e în stare de şoc spiritual, am spus.

Privi în sus.

— Tunicile stacojii i-au aruncat cărţile în foc. Aveam un nod în gât. N-am mai văzut-o de atunci.

Cere-i ajutorul. M-am luptat cu mine însămi. *Întreabă-l dacă-i poate da alte cărţi. O s-o facă. Pe Michael l-a ajutat.*

— Păcat, spuse. E o comediantă talentată.

M-am forţat să rostesc următoarele cuvinte:

— Ai vrea s-o ajuţi?

— Eu nu am cărţi. Iar ea are nevoie de o legătură cu eterul.

Îmi întâlni privirea.

— I-ar trebui şi nişte amarant.

Am rămas pe loc, urmărindu-l cum întinde mâna spre o cutiuţă de pe măsuţa de cafea. Semăna cu o cutie de tutun de modă veche, din sidef şi cu şuviţe de aur. În centrul capacului era desenată floarea cu opt petale, precum cea de pe cutia lui cu flacoane. O deschise cu o mişcare scurtă şi scoase un flacon minuscul cu ulei, de nuanţă albastră.

— Ăsta-i extract de steliţă, am spus.

— Bravo.

— Pentru ce ai folosi aşa ceva?

— Folosesc doze mici de floare de iarba-vântului ca să îl vindec pe Michael. Îl ajută să îşi amintească planul oniric.

— Iarba-vântului?

— Aşa îi spun Refaiţii steliţei. O traducere literală din limba noastră – Glossolalia ori Gloss.

— Limba vorbită de ciripitori?

— Da. Limba străveche a eterului. Michael nu o mai poate vorbi, dar o înţelege. Şi îmblânzitorii la fel.

Ciripitorii puteau aşadar să tragă cu urechea la ce vorbeau Refaiţii. Interesant.

— Ai de gând să-i dai steliţă… acum?

— Nu. Voiam pur şi simplu să îmi organizez colecţia de medicamente rechiziţionate, spuse.

N-aveam idee dacă glumea sau nu. Probabil că nu.

— Unele dintre ele, ca floarea vântului, pot fi folosite împotriva noastră, pentru a ne răni.

Luă o floare roşie din cutie.

— Anumite otrăvuri trebuie ţinute departe de mâna omului.

Îşi aţinti ochii asupra mea.

— Nu am vrea să le vedem folosite, să zicem, ca să ne infiltreze Casa. Ne-ar pune în pericol cele mai tainice provizii.

Floare roşie. Mi-am amintit de biletul lui David. *Singura metodă.* Singura metodă de a-i omorî pe Refaiţi?

— Nu, am spus. Sigur că nu am vrea să se întâmple aşa ceva.

Era linişte în Porumbărie. N-o mai văzusem pe Liss de când Suhail mă escortase la Magdalen; nu avusesem nicio ocazie să văd ce mai face, dacă supravieţuise după ce-şi pierduse cărţile de ghicit.

Era conştientă, dar nu era prezentă, cu mintea. Avea buzele palide, iar ochii îi rătăceau fără ţintă. Suferea din cauza şocului spiritual.

Julian şi comediantul cu ochelari din prima zi – Cyril – îşi asumaseră misiunea s-o îngrijească. O hrăneau, îi periau părul, îi tratau mâinile arse şi vorbeau cu ea. Ea zăcea, ţeapănă şi transpirată, murmurând despre eter. Acum, că nu mai putea intra în legătură cu el, se simţea, în mod firesc, îmboldită să renunţe la propriul trup şi să i se alăture. De noi depindea să-i înăbuşim impulsul. S-o ţinem alături de noi.

Am schimbat două pastile pe o cutie Sterno, ceva chibrituri şi o conservă de fasole de la dugheana lui Duckett. Cărţi de ghicit n-avea în raft. Le confiscase o tunică stacojie pe toate: Kathryn, ca să se asigure că Lissa va suferi. Norocul ei că o împiedicase Custodele să dea ochii cu mine.

Când m-am întors în baracă, Jules îşi ridică privirea, cu ochii roşii din cauza oboselii. Tunica lui roz dispăruse, înlocuită cu o cămaşă zdrenţuită şi de pantaloni din stofă.

— Paige, unde ai fost atât timp?

— N-am fost pe aici. Îţi explic eu mai târziu.

Am îngenuncheat lângă Liss.

— Mănâncă?

— Am reuşit s-o fac să guste un pic de zeamă ieri, dar a vărsat totul.

— Şi arsurile?

— Rău. Avem nevoie de dermazin.

— O să încercăm s-o hrănim din nou.

I-am mângâiat buclele umede şi-am ciupit-o de obraz.

— Liss?

Avea ochii deschişi, dar nu-mi răspunse. Am aprins cutia Sterno. Cyril bătea darabana cu degetele pe genunchi.

— Haide *odată*, Rymore, îi spuse, iritat. Nu poţi sta atâta pe bară, fără să interpretezi pe scenă.

— N-ar strica un grăunte de simpatie în momentul ăsta, spuse Julian.

— N-avem timp pentru simpatie. Acuşi vine Suhail după ea. Trebuia să joace împreună cu mine.

— N-au aflat încă?

— A înlocuit-o Nell. Costumate şi cu mască, fetele seamănă între ele – aceeaşi înălţime, aceeaşi culoare a părului. Numai că Nell nu e la fel de bună. Cade.

Cyril se uită la Liss.

— Rymore nu cade niciodată.

Julian puse fasolea pe plita improvizată. Am găsit o lingură şi-am cuprins-o pe Liss cu braţul. Ea clătină din cap.

— Nu.

— Trebuie să mănânci ceva, Liss.

Julian o prinse de încheietura rece, dar ea nu reacţionă.

Când se încălzi fasolea, Julian îi dădu capul pe spate. Am hrănit-o cu lingura, dar de-abia înghiţea. Îi curgea fasole pe bărbie.

Cyril înşfacă tinicheaua şi râcâi, cu mâinile goale, ce mai rămăsese. M-am aşezat pe călcâie şi am privit-o pe Liss scufundându-se înapoi în cearşafuri.

— Aşa nu mai merge.

— Dar n-avem ce *face.* Julian îşi încleştă pumnii.

— Chiar dacă găsim un pachet de cărţi de ghicit, nimic nu garantează c-o să meargă. Ca şi cum i-ai face un transplant de mână. O poate respinge.

— Trebuie să încercăm. M-am uitat spre Cyril. Nu mai există alţi cartomanţi pe-aici?

— Sunt cu toţii morţi.

— Nu putem lua cărţile altcuiva, spuse Julian, încet de tot. Ar fi un gest mai rău decât crima.

— Atunci furăm de la Refi, am spus.

Infracţiunile erau punctul meu forte.

— Am să pătrund în Casă. Trebuie să aibă ei ceva provizii pe-acolo.

— Ai să mori, spuse Cyril, fără niciun semn de tulburare.

— Am supravieţuit eu întâlnirii cu un Hoitar. Mă descurc.

Julian ridică privirea.

— Ai văzut vreunul?

— Trăiesc în pădure. M-a lăsat Custodele singură în compania unuia.

— Asta înseamnă că ţi-ai trecut testele?

I se citea suspiciunea pe faţă.

— Eşti tunică-stacojie?

— Nu ştiu. Credeam că da, dar – am tras de tunică – asta nu pare stacojie.

— M-ai liniştit. Făcu o pauză. Cum arăta? Hoitarul.

— Rapid. Agresiv. N-am văzut mare lucru din el.

M-am uitat la hainele lui.

— Tu n-ai văzut niciunul?

Zâmbi subţire.

— Aludra m-a dat afară doar pentru că am fost absent la apel. Mă tem că acum nu-s decât un simplu şi bătrân comediant.

Cyril tremura.

— Dacă te muşcă, mori, şopti. Să nu mai ieşi în pădure.

— S-ar putea să nu am de ales, am spus.

Cyril îşi aşează capul pe braţe.

— Jules, dă-mi un cearşaf.

L-am luat şi l-am înfăşurat în jurul Lissei. Nu se oprea din tremurat. I-am fricţionat braţele îngheţate, încercând să i le încălzesc. Avea băşici pe degete.

— Paige, spuse Julian, chiar vorbeşti serios? Despre pătrunsul în Casă?

— Custodele mi-a spuse că au provizii acolo. Depozite secrete, lucruri pe care noi n-avem voie să le vedem. Poate că au şi dermazin.

— Nu ţi-a trecut prin cap că poate e păzit? Sau că s-ar putea să mintă Custodele?

— O să îmi asum riscul ăsta.

Oftă.

— Nu cred că te pot opri. Şi dacă reuşeşti să intri acolo?

— O să fur cât pot – tot ce pot folosi ca să mă apăr, şi pe urmă plec. Cine vrea să vină cu mine, e binevenit. Dacă nu, mă duc singură. Orice s-ar întâmpla, n-am de gând să putrezesc aici pentru tot restul vieţii.

— Să nu faci aşa ceva, spuse Cyril. O să mori. Cum au murit şi ceilalţi înaintea ta. Şi pe ei i-au mâncat Hoitarii. Şi o să te mănânce şi pe tine.

— Ajunge, Cyril, te rog.

Julian nu-şi luă privirea de la mine.

— Du-te la Casă, Paige. Eu o să-ncerc să adun nişte oameni.

— Oameni?

— Hai, hai. O flacără îi juca în ochi. Doar nu te gândeşti serios să pleci de aici fără să iei parte la o luptă, nu?

Am ridicat din sprâncene.

— Luptă?

— Doar n-o să pleci pretinzând că locul acesta nici nu există. Scionul face chestia asta de două secole, Paige. Şi n-o să se termine. Ce-i poate împiedica să te târască înapoi aici, imediat ce ajungi în SciLo?

Era un grăunte de adevăr în ceea ce spunea.

— Ce propui?

— O evadare. Toată lumea evadează. Îi lăsăm fără văzători din care să se hrănească.

— Sunt peste două sute de oameni aici. Nu putem pleca pur şi simplu. În plus, în pădure sunt mine de teren.

Mi-am tras genunchii sub bărbie.

— Ştii ce s-a întâmplat în cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor. Nu vreau nici în ruptul capului să port pe conştiinţă povara atâtor morţi.

— Povara n-o să fie pe conştiinţa ta. Oamenii *îşi doresc* să plece, Paige, doar că n-au destul curaj. Nu încă. Dacă putem crea o diversiune suficient de puternică, îi putem trece prin pădure.

Îmi puse o mână pe braţ.

— Tu eşti din Sindicat. Din Irlanda. Nu crezi că a cam venit timpul să le arătăm Refilor că nu ei deţin controlul? Că nu mai pot lua de la noi tot ce-şi doresc, la nesfârşit?

Văzând că nu răspund, mă strânse de mână.

— Hai să le arătăm noi lor. Că şi după două sute de ani, tot mai e ceva de care să se teamă.

Nu-l mai vedeam pe Julian în faţa mea. Îl vedeam pe Finn din ziua aceea, la Dublin, îndemnându-mă să lupt.

— Poate că ai dreptate, am spus.

— Ştiu că am.

Trăsăturile feţei i se alungiră într-un zâmbet obosit.

— De câţi oameni crezi că avem nevoie?

— Începeţi cu persoanele care au motive serioase să-i urască pe Refaiţi. Arlechii. Tunicile galbene. Amauroticii. Ella, Felix şi Ivy. Şi apoi începeţi munca de lămurire cu tunicile albe.

— Şi ce să le spun?

— Nimic deocamdată. Întrebaţi-i doar anumite lucruri. Să vă daţi seama dacă ar încerca vreodată să evadeze.

Julian se uită la Cyril.

— Nu.

Cyril clătină din cap. În spatele ochelarilor stâlciţi, îi luceau ochii, aprinşi de spaimă.

— Eu nu mă bag. Nici vorbă, frate. O să ne omoare. Ei sunt nemuritori.

— Nu-s nemuritori.

Am privit la flacăra din ce în ce mai mică a cutiei Sterno.

— Pot fi răniţi. Mi-a spus Custodele.

— S-ar putea să mintă, sublinie Julian. Vorbim despre logodnicul Nashirei. Consortul de sânge. Mâna ei dreaptă. De ce ai avea încredere în ceea ce spune?

— Cred că s-a mai răzvrătit o dată împotriva ei. Cred că e unul dintre cei însemnaţi.

— Cum le-ai zis?

— Un grup de Refi care au început revolta din cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor. Au fost torturaţi. Însemnaţi.

— Cine ţi-a mai spus şi asta?

— Un căutător de oase. XX-12.

— Şi crezi ceea ce-ţi spune un căutător de oase?

— Nu, dar mi-a arătat altarul pe care l-au înălţat în memoria victimelor.

— Şi tu crezi că şi Custodele este unul dintre aceşti „însemnaţi“, spuse el.

Am dat din cap.

— Şi-nţeleg că i-ai văzut cicatricile?

— Nu. Cred că le ascunde.

— *Crezi,* Paige. Nu-i de ajuns.

Înainte să pot răspunde, în baracă se năpusti cineva. Am îngheţat.

Supraveghetorul.

— Măi, măi, măi! Sprâncenele vopsite i se arcuiră brusc. Se pare că avem un impostor în mijlocul nostru. Cine a stat atârnată de mătăsuri, dacă XIX-1 a fost tot timpul aici?

Mă ridicai în picioare. Şi Julian la fel.

— E în şoc spiritual, am spus.

L-am privit pe Supraveghetor fix în ochi.

— Nu poate juca în starea asta.

Supraveghetorul îngenunche lângă Liss şi îi puse mâna pe frunte. Ea se feri, ca să n-o atingă.

— Of, of.

Îi trecu degetele prin păr.

— Groaznic. Groaznice veşti. N-o pot pierde pe 1 a mea. 1 a mea cea specială.

Liss începu să ţipe. Sunetele ieşeau în spasme grele, tremurate.

— Dispari, gâfâi. Dispari!

Julian îl apucă de umeri pe Supraveghetor şi-l îmbrânci.

— Să nu pui mâna pe ea!

Eram în picioare lângă el. Cyril se legăna pe călcâie. La început, Supraveghetorul păru stupefiat, chiar şocat, apoi începu să râdă. Se ridică în picioare, bătând din palme de încântare. O mână înmănuşată îi pătrunse în tunică.

— Avem de-a face cu o răzvrătire în faşă, copii? Am primit doi lupi flămânzi în turmă?

Cu o mişcare scurtă din încheietură, scoase biciul. O unealtă menită să mâne animale.

— N-o să-ţi îngădui s-o corupi pe 1. Şi pe niciuna dintre odraslele mele.

Pocni din bici înspre mine.

— Poate încă nu eşti comediant, 40, dar o să fii în curând. Întoarce-te la tutorele tău.

— Nu.

— Nu plecăm niciunul.

Un nou val de hotărâre traversă chipul lui Julian.

— Nu plecăm de lângă Liss.

Supraveghetorul îl şfichiui. Julian se clătină. Rana proaspătă de pe obraz se umplu de sânge.

— Acum eşti unul de-al meu, băiete, şi-ar fi bine să nu uiţi.

M-am sprijinit bine pe picioare. Rânjetul îi fulgeră înspre mine.

— Chiar nu e nevoie, 40. O să am eu grijă de 1.

— Nu mă poţi obliga să plec. Sunt sub tutela lui Arcturus.

Nu m-am clintit.

— Tare aş vrea să văd cum îi explici de ce m-ai lovit.

— N-am de gând să te lovesc, Călătoareo. Am de gând să te *cooptez* în turmă.

Biciul şuieră iar spre mine. Julian îi repezi un pumn, deviind lovitura. Se repeta povestea cu

căutătorii de oase. De data asta aveam să câştigăm.

În mine se ridica o pornire sălbatică. M-am repezit spre Supraveghetor. L-am izbit cu pumnul în falcă, răsucindu-i capul. Julian îl lovi peste picioare şi îl doborî. Strânsoarea de pe bici slăbi. Am încercat să-l înşfac, dar îl ţinu bine. Îşi dezgoli dinţii la mine, într-o grimasă pe jumătate rânjet, jumătate mârâit. Julian îi înfăşură braţul în jurul gâtului. I-am smuls biciul şi am ridicat mâna să lovesc, dar cineva îmi înşfăcă biciul, cu violenţă. O cizmă mă izbi în stomac, azvârlindu-mă în perete.

Suhail. Trebuia să-mi fi dat seama. Oriunde se ducea Supraveghetorul, superiorul nu-i era niciodată prea departe. Exact ca pe străzi: sub-agentul şi şeful său.

— M-am gândit eu că te găsesc aici, mârţoagă.

Mă înşfacă de păr.

— Creezi din nou probleme, nu?

L-am scuipat. Mă lovi atât de tare că am văzut stele verzi.

— Nu-mi pasă cine ţi-e tutore, corcitură mică. Nu mă sperie pe mine concubinul. Singurul motiv pentru care nu-ţi tai gâtul este că te-a chemat Suverana de sânge.

— Pun pariu că i-ar face mare plăcere să te audă spunându-i „concubin“, Suhail, am zis cu greutate. Să-i spun asta?

— Spune-i ce vrei. Cuvântul unui om valorează mai puţin decât balele unui câine.

Mă aruncă peste umăr. M-am zbătut şi am ţipat, dar nu voiam să risc să-mi folosesc spiritul. Supraveghetorul îl lovi pe Julian cu muchia palmei peste cap, doborându-l la pământ. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost imaginea lui Julian şi a lui Liss, amândoi rămaşi la mila unui om cu care nu mă mai puteam lupta.

19.Bobocul

Reşedinţa Suzeranei părea mult mai rece şi mai întunecată decât fusese în timpul oraţiei. Eram singură cu Suhail şi urma probabil să fiu la fel de singură şi cu Nashira. Am început să-mi simt picioarele străbătute de mici spasme, în sus şi în jos.

Suhail nu mă duse nici în sala de oraţii, nici la capelă. Mă târî în schimb de-a lungul coridoarelor şi mă împinse într-o sală cu tavan înalt şi ferestre cu arcade rotunde. Era luminată de un candelabru de fier, împodobit cu lumânări, şi de un şemineu masiv. Luminile se jucau pe tavan, aruncând umbre peste bolta cu nervuri din ghips.

În centrul camerei era o masă lungă, iar în capătul mesei, aşezată într-un scaun roşu, tapiţat, stătea Nashira Sargas. Purta o rochie neagră, cu guler înalt, cu o croială sculpturală, geometrică.

— Bună seara, 40.

N-am scos un cuvânt. Făcu semn cu mâna.

— Te poţi retrage, Suhail.

— Da, Suverană de sânge.

Suhail mă împinse spre ea.

— Pe data viitoare, corcitură, mi-a suflat în ureche.

Ieşi pe uşă cu spatele. Am rămas în încăperea sumbră, faţă în faţă cu femeia care voia să mă omoare.

— Aşază-te, îmi spuse.

M-am gândit să aleg scaunul de la capătul cel mai îndepărtat al mesei – la vreo patru metri de ea –, dar îmi făcu semn spre scaunul cel mai apropiat, în stânga ei, pe latura mai îndepărtată de şemineu.

Am ocolit masa şi m-am lăsat în scaun, cu capul zvâcnind la fiecare mişcare. Suhail nu mă menajase deloc la ultimul pumn.

Nashira nu-şi dezlipea ochii de la mine. Verzi, de absint. M-am întrebat din cine se hrănise în seara asta.

— Sângerezi.

Lângă tacâmuri era aşezat un şervet de pânză, prins cu un inel greu de aur. Mi-am tamponat buza umflată cu el, pătând cu sânge pânza ivorie. L-am împăturit, am ascuns pata şi mi l-am pus în poală.

— Bănuiesc că eşti înspăimântată, spuse Nashira.

— Nu.

S-ar fi cuvenit să fiu înspăimântată. Eram. Femeia asta controla totul. Numele ei era şoptit pe la colţuri, ordinele ei puneau capăt unor vieţi, îngerii ei căzuţi pluteau prin apropiere, niciodată prea departe de aura ei.

Tăcerea se adânci. Nu ştiam dacă e cazul să mă uit la ea sau nu. Cu coada ochiului prindeam ceva care reflecta lumina focului, un clopot de sticlă. Aşezat chiar în centrul mesei. Sub sticlă era o floare veştedă, cu petalele maronii şi scorojite, sprijinită pe un suport delicat din sârmă. Orice fel de floare o fi fost aceasta pe când era vie, moartă era de nerecunoscut. Nu-mi dădeam seama de ce-ar fi aşezat o floare moartă în mijlocul mesei de sufragerie, dar aşa era Nashira, la urma urmei. Păstra o mulţime de lucruri moarte în jurul ei.

Îmi observă curiozitatea.

— Anumitor lucruri le stă mai bine când sunt moarte, spuse. Nu crezi?

Nu-mi puteam lua ochii de la floare. Nu eram sigură, dar mi se părea că mi se înfiorează cel de-al şaselea simţ.

— Ba da, am spus.

Nashira ridică privirea. Deasupra ferestrelor erau nişte rânduri de chipuri de ipsos, cel puţin cincizeci pe fiecare dintre pereţii mai lungi. Simţind o atracţie puternică, l-am studiat cu mai multă atenţie

pe cel aflat mai aproape. Era un chip relaxat, feminin, cu un zâmbet blând. Femeia arăta împăcată, ca şi cum ar fi dormit.

Din stomac începu să mi se ridice o senzaţie grea, de rău. Era *L'Inconnue de la Seine,* celebra mască mortuară franceză. Jax avea o copie în vizuină. Spunea că femeia era splendidă şi că fusese o obsesie boemă a sfârşitului de secol al XIX-lea. Deşi lui Jax nu prea i-a convenit, Eliza reuşise să-l convingă s-o acopere cu un cearşaf, spunând că-i dă fiori.

M-am uitat încet prin cameră. Toate chipurile – omeneşti – erau *măşti mortuare.* De-abia m-am stăpânit să nu vărs. Nashira nu colecţiona numai spirite de văzători; le colecţiona şi chipurile.

Seb. Ce-ar fi dacă şi Seb s-ar fi aflat acolo? M-am obligat să privesc în jos, dar mi se întorcea stomacul.

— Nu pari în apele tale, spuse Nashira.

— N-am nimic.

— Mă bucur să aud asta. Mi-ar displăcea profund să te îmbolnăveşti în această etapă crucială a şederii tale în Sheol I.

Îşi plimbă un deget înmănuşat peste cuţitul de masă, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Tunicile mele stacojii ni se vor alătura în câteva minute, însă am dorit să stau de vorbă cu tine întâi. Oarecum „ca de la inimă la inimă".

Mă fascina faptul că i se părea că are inimă.

— Consortul de sânge mă ţine la curent cu progresele tale. Îmi spune că s-a străduit din răsputeri să-ţi scoată darul la suprafaţă, dar că nu ai reuşit să posezi complet un câmp oniric, nici măcar unul al unui animal. Aşa e?

Nu ştia.

— Aşa e, am spus.

— Păcat. Şi totuşi, ai dat piept cu un Emit şi ai supravieţuit, chiar ai rănit creatura. Din acest motiv, Arcturus consideră că ar trebui să-ţi dăm tunica stacojie.

Nu ştiam ce să spun. Dintr-un anumit motiv, Custodele nu-i spusese despre fluture. Nici despre căprioară. Ceea ce însemna că nu voia să ştie despre abilităţile mele, dar voia să fiu tunică stacojie. Ce joc mai făcea, de data asta?

— Cât eşti de tăcută, observă Nashira.

Ochii îi erau de gheaţă.

— Nu erai chiar aşa de timidă la oraţie.

— Mi s-a spus să nu vorbesc decât atunci când mi se permite.

— Ţi se permite acum.

Am vrut să-i spun unde să-şi bage permisiunea. Mai fusesem eu obraznică şi cu Custodele, aşa că nu trebuia să mă gândesc de două ori ca să mă port la fel şi cu ea, dar ţinea încă mâna pe cuţit, iar în privirea ei fixă nu se citea niciun fel de scrupul. În cele din urmă, încercând să par cât se poate de umilă, am spus:

— Părerea exprimată de Consortul de sânge e o bucurie pentru mine. Mă încântă faptul că mă consideră demnă să port tunica stacojie. M-am străduit din răsputeri în timpul testelor.

— Fără îndoială. Dar să nu cădem pradă satisfacţiei de sine.

Se lăsă pe spate, în scaun.

— Am câteva întrebări pentru tine. Înainte de petrecerea ta de învestire.

— Învestire?

— Da. Felicitări, 40. De-acum eşti tunică stacojie. Trebuie să fii prezentată noilor colegi, toţi credincioşi mie. Chiar mai presus decât tutorilor lor.

Îmi zvâcnea sângele în urechi. Tunică stacojie. Căutător de oase. Ajunsesem în cele mai înalte eşaloane ale Sheol I, în cercul intim al Nashirei Sargas.

— Aş dori să vorbesc cu tine despre Arcturus.

Nashira privi în foc.

— Locuieşti cu el.

— Am camera mea. La etajul de deasupra.

— Îţi cere vreodată să ieşi de acolo?

— Doar pentru antrenament.

— Nimic altceva? Poate pentru anumite conversaţii lejere?

— Nu are niciun interes să stea de vorbă cu mine, i-am spus. Ce aş putea spune eu care să-l intereseze pe Consortul de sânge?

— Excelent punctat.

Mi-am muşcat limba. Habar n-avea ea ce mult îl interesam, cât de multe mă învăţase chiar sub nasul ei.

— Îmi închipui că i-ai cercetat locuinţa. În Turnul Ctitorilor se află ceva care te tulbură? Ceva ieşit din comun?

— Are nişte extracte de plante pe care nu le cunosc.

— Flori.

Când am dat din cap a încuviinţare, a luat ceva de pe masă. O broşă, intens patinată de timp, în forma florii de pe cutia de prizat.

— Ai văzut vreodată acest simbol în Turnul Ctitorilor?

— Nu.

— Pari foarte sigură.

— Sunt sigură. Nu l-am mai văzut.

Se uită drept la mine, în ochii mei. Am încercat să-i susţin privirea. În depărtare se închise o uşă. În sală intră un şir de tunici stacojii, escortate de un Ref de sex masculin pe care nu-l cunoşteam.

— Bun venit, prieteni. Nashira le făcu semn. Aşezaţi-vă, vă rog.

Reful îşi apăsă un pumn în piept şi părăsi încăperea. Am trecut în revistă chipurile oamenilor. Douăzeci de căutători de oase, toţi bine hrăniţi şi curaţi lună. Erau probabil aranjaţi pe grupuri. În faţă erau veteranii din cel de-al XIX-lea Sezon al Oaselor. Era şi Kathryn acolo, alături de 16 şi de 17.

La coada şirului era Carl, în tunică stacojie, cu părul pieptănat şi cu o cărare. Se holbă la mine cu

ochii mari, plini de reproş. Probabil că nu mai văzuse niciodată o tunică roz la masa Suveranei de sânge.

S-au aşezat cu toţii. Carl a fost obligat să ia loc pe singurul scaun disponibil – cel din faţa mea. David se aşează câteva locuri mai încolo. Avea o tăietură proaspătă pe cap, pansată cu un rând de plasturi sterili. Privi cu sprâncenele ridicate spre măştile mortuare.

— Mă bucur că aţi reuşit să răspundeţi invitaţiei mele, în această seară. Mulţumită eforturilor voastre susţinute, săptămâna aceasta nu s-au înregistrat atacuri importante din partea Emimilor.

Nashira îi privi pe rând pe fiecare.

— Acestea fiind spuse, nu trebuie să uităm ameninţarea permanentă pe care o reprezintă aceste fiinţe. Brutalitatea lor e fără leac şi, din cauza pragului eteric sfărâmat, nu există nicio cale să-i închidem Dincolo. În afară de voi, nimic nu mai desparte vânătorul de pradă.

Oamenii aprobară din cap. Erau cu toţii încredinţaţi de adevărul spuselor ei. Mă rog, poate nu şi David, care se uita, cu un zâmbet uşor, la o mască.

Am surprins privirea lui Kathryn de partea cealaltă a mesei. Pe o parte a feţei i se întindea o vânătaie enormă. 16 şi 17 nici nu s-au uitat măcar la mine. Bun. Dacă s-ar fi uitat, poate nu m-aş fi putut abţine să nu azvârl cu un cuţit de masă în ei. Liss era încă afară, pe moarte, şi asta numai din cauza lor.

— 22…

Nashira se întoarse spre căutătorul de oase din dreapta ei.

— … ce mai face 11? Am înţeles că e încă la Oriel.

Tânărul îşi drese glasul.

— E puţin mai bine, Suverană de sânge. Niciun semn de infecţie.

— Curajul lui n-a trecut neobservat.

— Va fi onorat s-o afle, Suverană de sânge.

Da, Suverană de sânge. Nu, Suverană de sânge. Refii chiar că se dădeau în vânt după linguşeală.

Nashira bătu din nou din palme. Patru amaurotici intrară printr-o uşiţă, purtând flecare un platou din care se răspândea o aromă ameţitoare de ierburi. Printre ei era şi Michael, care însă nu-mi întâlni privirea. Mişcându-se rapid, aceştia întinseră o splendidă faţă de masă în jurul clopotului de sticlă. Unul dintre ei ne turnă vin alb şi rece în pahare. Aveam un nod în gât. Tăvile erau încărcate cu mâncare. Pui minunat porţionat, fraged şi suculent, cu pielea crocantă şi aurie, umplut cu salvie şi ceapă; sos consistent dulce-mirositor; sos de coacăze; legume aburite, cartofi prăjiţi şi cârnaţi dolofani înfăşuraţi în şuncă – un ospăţ demn de masa Inchizitorului. La un semn din cap al Nashirei, căutătorii de oase se apucară de înfulecat. Mâncau repede, dar fără sentimentul de necesitate sălbatică al celui care cunoaşte foamea.

Mă durea gâtul. Voiam să mănânc. Dar apoi m-am gândit la arlechi, care trăiau cu zeamă şi coajă în barăcile lor. Aici era mâncare atât de multă, iar acolo atât de puţină.

Nashira îmi băgă de seamă atitudinea rezervată.

— Mănâncă.

Era un ordin. Mi-am pus pe farfurie câteva felii de carne de pui şi nişte legume. Carl dădu vinul pe gât, ca pe apă.

— Ai grijă, 1, zise una dintre fete. Să nu-ţi fie iarăşi rău.

Ceilalţi râseră. Carl zâmbi cu gura până la urechi.

— Haide, s-a întâmplat o singură dată. Eram încă tunică roz pe atunci.

— Da, aşa-i. Lasă-l în pace pe 1. Îşi merită vinul.

22 îi dădu un pumn prietenesc în braţ.

— E încă boboc. În plus, am avut cu toţii de furcă din cauza primului nostru Hoitar.

Se auziră murmure de aprobare.

— Eu am leşinat, recunoscu aceeaşi fată.

O manifestare de solidaritate altruistă.

— Prima dată când am întâlnit aşa ceva, vreau să spun.

Carl zâmbi.

— Dar ai mare pricepere la spirite, 6.

— Mulţam.

Am observat în tăcere atitudinea lor de buni camarazi. Era dezgustător, dar nu se prefăceau. Lui Carl nu-i plăcea doar să fie tunică stacojie, era ceva mai mult: aparţinea acestei lumi noi şi ciudate. Într-un fel, îl înţelegeam. Aşa simţisem şi eu prima dată când începusem lucrul pentru Jaxon. Poate Carl nu-şi găsise niciodată un locşor al său în Sindicat.

Nashira îi privea. Probabil că-i făcea plăcere această şaradă săptămânală. Oameni nătângi, îndoctrinaţi, care râdeau de încercările la care-i supunea ea – toţi la degetul ei cel mic, mâncându-i mâncarea. Cât de puternică trebuie să se fi simţit. Cât de mulţumită de sine.

— Eşti încă tunică roz, îmi atrase atenţia o voce piţigăiată. Te-ai luptat cu un Hoitar?

Am ridicat privirea. Toţi se uitau la mine.

— Ieri noapte, am spus.

— Nu te-am mai văzut înainte.

22 îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Într-al cui batalion lupţi?

— Nu fac parte dintr-un batalion.

Schimbul de replici mă amuza.

— Nu se poate, spuse alt băiat. Eşti tunică roz. Ce alţi oameni mai ai în reşedinţă? Cine ţi-e tutore?

— Tutorele meu n-are decât un singur om.

I-am aruncat un zâmbet lui 22.

— S-ar putea să îl mai fi văzut pe aici. E Consortul de sânge.

Tăcerea se prelungi un răstimp care mi se păru că durează ore întregi.

Am luat o înghiţitură de vin. Alcoolul cu care nu eram obişnuită mă înţepă pe limbă.

— Consortul de sânge a făcut foarte bine că şi-a luat un chiriaş uman atât de valoros ca 40, spuse

Nashira cu un râs slab.

Râsul ei era deconcertant, ca sunetul unui clopot pe o notă falsă.

— A reuşit să înfrunte singură Hoitarul, fără tutorele ei.

Şi mai multă linişte. Am bănuit că niciunul dintre ei nu mai fusese în pădure fără să fie escortat de un Ref, darămite să mai şi încerce să se lupte, cu mâinile goale, împotriva unui Hoitar.

30 profită de ocazie ca să rostească exact ceea ce gândeam eu:

— Vreţi să spuneţi că *el* nu luptă cu Emimii, Suverană de sânge?

— Consortului de sânge îi este interzis să se confrunte direct cu Emimii. Ca viitoare pereche a mea, nu s-ar cuveni să facă treaba tunicilor stacojii.

— Bineînţeles, Suverană de sânge.

Nashira se uita la mine, simţeam asta. Mi-am văzut mai departe de cartofi.

Custodele *chiar* se lupta cu Emimii. Doar eu însămi îi curăţasem rănile. Se împotrivise Nashirei, iar ea habar n-avea, sau, dacă avea habar de ceva, nu erau decât bănuieli.

Timp de câteva minute, liniştea nu a mai fost tulburată decât de clinchetul tacâmurilor.

Mi-am mâncat legumele şi sosul, gândindu-mă încă la legăturile tainice dintre Custode şi Emimi. Nu fusese niciodată obligat să-şi rişte viaţa, însă alesese să iasă în calea lor şi să-i înfrunte. În mod sigur exista un motiv.

Tunicile stacojii discutau cu glas scăzut. Se întrebau unii pe alţii despre locurile unde locuiau, minunându-se de splendoarea clădirilor vechi. Îşi băteau din când în când joc de arlechi („Nişte laşi, zău aşa, chiar şi cei de treabă“). Kathryn îşi făcea de lucru cu mâncarea, tresărind de fiecare dată când se vorbea de Porumbărie. 30 era încă îmbujorat, în timp ce Carl dădea puternic din fălci, printre înghiţiturile sorbite din paharul de vin. Doar când se curăţară toate platourile apărură şi amauroticii să

strângă masa, lăsându-ne trei tăvi cu desert. Nashira îi aşteptă pe toţi stacojiii să ia dulciuri înainte să li se adreseze din nou.

— Şi-acum prieteni, după ce v-aţi hrănit şi v-aţi udat gâtlejurile, să ne distrăm puţin.

Carl îşi şterse cu şervetul melasa de la gură. O trupă de arlechi pătrunse şir în sală. Printre ei se găsea un îmblânzitor. La semnul din cap al Nashirei, acesta ridică vioara la umăr şi începu să cânte o melodie dulce, plină de viaţă. Ceilalţi se lansară în nişte acrobaţii pline de graţie.

— La treabă, aşadar, spuse Nashira.

Nici măcar nu aruncă o privire la spectacol.

— Dacă aţi stat de vorbă cu Supraveghetorul vreodată, atunci ştiţi poate ce face el pentru a-şi câştiga pâinea. El este mijlocitorul meu pentru Sezonul Oaselor. În ultimele decenii, am încercat mereu să fac rost de clarvăzători de valoare din Sindicatul crimei organizate din Scion, Londra. Vă este fără îndoială cunoscut multora; unii dintre voi poate i-au fost chiar membri.

30 şi 18 se foiră amândoi în scaun. Nu recunoşteam pe nimeni din Sindicat acolo, dar activitatea mea se limitase la sectorul I-4 şi câteodată la sectoarele I-1 şi I-5. Mai erau treizeci şi trei de sectoare din care putea veni oricare dintre ei. Carl rămăsese cu gura căscată.

Nimeni nu se uita la comedianţi. Îşi şlefuiseră arta până la perfecţiune, şi nimănui nu-i păsa de treaba asta.

— Sheol I este în căutare de *calitate*, nu numai de cantitate.

Nashira se prefăcu că nu vede că jumătate dintre ascultătorii ei aveau privirile aţintite în pământ.

— În ultimele câteva decenii, am observat o scădere constantă a diversităţii printre clarvăzătorii pe care îi capturăm. Refaiţii vă respectă şi vă apreciază toate capacităţile, dar mai sunt multe alte talente de care avem încă nevoie ca să ne îmbogăţim colonia. Cu toţii trebuie să învăţăm unii

de la alţii. Nu e suficient să preluăm pur şi simplu ghicitori în cărţi şi-n palmă. XX-59-40 este genul de clarvăzător care ne interesează acum. Este într-adevăr prima noastră Călătoare. Mai avem nevoie şi de sibile, şi de bezmetici, de îmblânzitori şi de invocatori şi de încă unul sau două oracole – orice tip de clarvăzător care să ne poată împrospăta perspectiva.

Kathryn se uită la mine cu ochii învineţiţi. Acum ştia cu certitudine că nu-s furie.

— Cred că avem cu toţii o mulţime de învăţat de la 40, spuse David, ridicând paharul. Eu sunt dispus să învăţ.

— Excelentă atitudine, 12. Şi noi suntem hotărâţi să aflăm multe de la 40, spuse Nashira, întorcându-şi privirea către mine. Motiv pentru care o trimit mâine într-o misiune externă.

Veteranii se uitară unii la alţii. Carl se făcu roşu precum şarlota de căpşuni.

— Îi voi mai trimite şi pe XX-59-1. Şi pe tine, 12, continuă Nashira.

Carl păru entuziasmat. David zâmbi, cu nasul în pahar.

— O să mergeţi împreună cu unul dintre veteranii din cel de-al XIX-lea Sezon, care vă va supraveghea acţiunile. 30, bănuiesc că pot conta pe tine pentru asta.

30 dădu din cap.

— Aş fi onorată, Suverană de sânge.

— Bun.

Carl ajunsese pe marginea scaunului.

— În ce va consta misiunea, Suverană de sânge?

— Avem o situaţie delicată de rezolvat. După cum ştiu 1 şi 12, le-am solicitat mai tuturor tunicilor albe să cerceteze sorţii şi să dea de urma unui grup care poartă numele de Cele Şapte Peceţi. Fac parte din Sindicatul răufăcătorilor clarvăzători.

Nu am îndrăznit să ridic ochii din pământ.

— Se ştie că printre membrii Celor Şapte Peceţi se află mai multe tipuri rare de clarvăzători,

inclusiv un oracol şi un înlănţuitor. De fapt, aşa-numitul „înlănţuitor Alb“ este pionul principal al bandei. Pe baza experienţelor recente de divinaţie, am dedus că poimâine se va organiza o întâlnire la Londra. Locul se numeşte Trafalgar Square, în Cohorta I, iar întâlnirea are loc la ora unu dimineaţa.

Era incredibil cât de multe detalii strânseseră. N-ar fi trebuit să mă mir însă, cu atâţia văzători folosiţi într-o divinaţie simultană, care-şi concentrau toate energiile asupra unei singure părţi a eterului. Efectul era similar cu cel al unei şedinţe de spiritism.

— Ştie careva dintre voi ceva despre Cele Şapte Peceţi?

Cum nimeni nu răspunse, Nashira să uită la mine.

— 40. Tu trebuie să fi avut de-a face cu Sindicatul. Altfel n-ai fi rămas ascunsă în Londra atât timp.

Ochii ei îmi spuneau că nu glumeşte.

— Spune-mi ce ştii.

Mi-am dres glasul.

— Bandele sunt foarte secretoase, am spus. Circulă anumite bârfe, dar…

— Bârfe, repetă ea.

— Zvonuri, am clarificat. Lucruri din auzite.

— Dezvoltă.

— Le cunoaştem cu toţii poreclele.

— Care sunt…?

— Înlănțuitorul Alb, Vedenia Roşie, Diamantul Negru, Călătoarea Palidă, Muza Mucenică, Furia Înlănţuită şi Clopotul Tăcut.

— Pe cele mai multe le ştiam. Nu şi Călătoarea Palidă. Minunat. Ceea ce îmi sugerează că mai există un Călător oniric. Ce coincidenţă, nu?

Bătea darabana cu degetele în masă.

— Ştii unde le e baza?

Nu puteam nega. Îmi văzuse cartea de identitate.

— Da, am spus. În I-4. Acolo unde lucrez.

— Nu e un lucru neobişnuit ca doi Călători onirici să trăiască atât de aproape unul de altul? Cu siguranţă te-ar fi angajat şi pe tine.

— N-au ştiut. Am încercat să nu atrag atenţia, am spus. Călătoarea e filida sectorului I-4, protejata Înlănțuitorului. Ar fi pus un premiu pe capul meu dac-ar fi crezut că avea un rival. Bandele dominante nu agreează concurenţa.

Se juca cu mine, eram sigură. Nashira nu era proastă. Pusese, cel mai probabil, totul cap la cap: broşura, Călătoarea Palidă, Cele Şapte Peceţi care lucrează în I-4. Ştia exact cine sunt.

— În cazul în care Călătoarea Palidă este un Călător oniric, atunci sub porecla Înlănțuitorul Alb se poate ascunde foarte bine unul dintre cei mai râvniţi clarvăzători din Citadelă, spuse ea. Rareori avem ocazia să adăugăm astfel de pietre preţioase la coroana noastră. Competenţa voastră în reuşita acestei misiuni este vitală, 40. Dacă există cineva care să poată recunoaşte Călătorul oniric din Cele Şapte Peceţi, acesta nu poate fi decât un alt Călător.

— Da, Suverană de sânge, am spus cu un nod în gât, însă… de ce se întâlnesc Şapte Peceţi tocmai atunci?

— După cum spuneam, 40, este o situaţie delicată. Se pare că o mână de clarvăzători din Irlanda încearcă să ia legătura cu Sindicatul din Londra. În fruntea lor e o fugară irlandeză pe nume Antoinette Carter. Cele Şapte Peceţi se întâlnesc cu ea.

Aşadar lui Jax îi reuşise scamatoria. M-am întrebat cum îşi croise Antoinette drum în Citadelă. Marea Irlandei era aproape imposibil de traversat. Mai încercaseră şi alţi văzători să părăsească ţara, cei mai mulţi îndreptându-se spre America, dar puţini reuşeau. Nu puteai trece oceanul într-o barcă. *Chiar dacă* reuşise cineva, Scionul n-ar fi îngăduit niciodată ca alţi oameni să afle acest lucru.

— Este imperios necesar să zădărnicim formarea unui Sindicat similar la Dublin. Prin urmare,

această întâlnire trebuie împiedicată. Obiectivul tău este capturarea Antoinettei Carter. După părerea mea, şi ea poate fi un tip rar de clarvăzător, şi am de gând să aflu exact ce putere ascunde. Cel de-al doilea obiectiv este prinderea Celor Şapte Peceţi. Înlănțuitorul Alb este o ţintă esenţială.

Jaxon. Mim-baronul meu.

— Veţi fi supravegheaţi de Consortul de sânge şi de vărul acestuia. Mă aştept să aveţi rezultate. Vă consider pe toţi răspunzători dacă nu reuşim s-o împiedicăm pe Carter să se întoarcă în Irlanda.

Nashira ne privi pe fiecare: pe 30, David, Carl şi pe mine.

— S-a înţeles?

— Da, Suverană de sânge, spuseră 30 şi Carl.

David îşi roti vinul prin pahar.

Eu n-am spus nimic.

— Eşti pe cale să-ţi schimbi viaţa de aici, 40. Misiunea aceasta îţi va da ocazia să-ţi foloseşti darul, şi încă din plin. Pretind să arăţi recunoştinţă pentru timpul îndelungat dedicat de Arcturus instruirii tale.

Nashira îşi luă privirea de la foc şi şi-o aţinti în ochii mei.

— Ai un mare potenţial. Dacă nu te străduieşti să ţi-l realizezi pe deplin, o să am grijă să nu mai străbaţi niciodată sălile păzite din Magdalen. Poţi să putrezeşti afară, cu restul nerozilor.

N-avea urmă de emoţie în privire; în schimb, în ea se citea foame. Nashira Sargas îşi pierdea răbdarea.

20.O lume mică

Cel de-al cincilea membru al grupului nostru şi cel de-al şaselea fuseseră descoperiţi la începutul anului 2057, la un an după ce mă primiseră pe mine.

Au sosit în timpul unui val grozav de căldură. Unul dintre curierii lui Jaxon ne semnalase că în I-4 se află doi clarvăzători noi. Sosiseră cu un grup de turişti, ca să participe la conferinţa anuală de vară de la universitate, care era întotdeauna un mare succes. Turişti tineri şi entuziaşti erau aduşi din sute de ţări din afara Scionului, numai buni de trimis înapoi ca susţinători ai politicilor anticlarviziune. Astfel de programe îşi găsiseră deja sprijin în unele părţi ale Americii, unde părerile despre Scion erau de zeci de ani împărţite. Curierul binevoitor ochise două aure şi fugise direct la mim-baronul lui, doar ca să afle că noii sosiţi nu erau rezidenţi permanenţi ai sectorului I-4. Habar n-aveau de existenţa Sindicatului. Poate nici măcar nu ştiau că sunt văzători.

Curierul raportase că unul dintre cei doi turişti – o tânără – era aproape sigur îmblânzitoare. Jax nu a fost impresionat. După cele spuse de el, îmblânzitorii erau un fel de senzori – la curent cu mişcările eterului, cu mirosurile, sunetele şi ritmurile spiritelor. Le auzeau glasurile şi le simţeau vibraţiile, şi chiar le puteau folosi ca să cânte la diferite instrumente.

— Un dar drăguţ, spuse, dar în niciun caz revoluţionar.

Senzorii erau mai rari decât mediumii, dar nu cu mult mai rari. Cel de-al Patrulea Ordin de

Clarviziune. Cu toate astea, nu erau mulţi în Citadelă, iar Jaxon avea o adevărată pasiune pentru raritǎţi.

Pentru el, cu adevărat interesantă era jumătatea cealaltă a perechii. Curierul raportase o aură neobişnuită, ceva între portocaliu şi roşu. Aura unei furii.

Jax cutreiera de ani de zile străzile după o furie, dar acesta era primul caz care promitea. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Avea el viziunea lui, un proiect personal. Jaxon Hall nu voia o bandă, pur şi simplu, o, nu. Voia un cufăr plin de comori, crema cremelor din societatea văzătorilor. Voia să fie el obiectul invidiei Adunării Nefireştilor, înaintea tuturor celorlalţi mim-baroni.

— O să-i conving să rămână, spusese, îndreptând bastonul spre mine. Aşteaptă şi-ai să vezi, filida mea.

— Au viaţa lor în America, Jax. Au familii.

Nu eram prea convinsă.

— Nu crezi c-o să aibă nevoie de timp să reflecteze?

— N-avem vreme de-aşa ceva, draga mea. Dacă pleacă, nu-i mai văd pe aici. *Trebuie* să rămână.

— În visele tale.

— Nu visez. Dar punem un pariu?

Întinse o mână.

— Dacă pierzi, execuţi două misiuni fără plată. Şi-mi lustruieşti oglinda din colecţia de antichităţi.

— Şi dac-o să câştig?

— Te plătesc dublu pentru aceleaşi misiuni. Şi nu-mi mai lustruieşti oglinda din colecţia de antichităţi.

Am bătut palma.

Jax avea papagal. Ştiam exact ce-ar fi spus tata despre el: „Uite-l pe unul care-a pupat Piatra din Blarney.“ Jaxon avea ceva care te făcea să-ţi doreşti să-i faci pe plac, ca să-i poţi vedea sclipirea sălbatică din ochi. Ştia c-o să-i convingă pe cei doi să rămână. A aflat unde le era hotelul, a plătit un

ghicitor ambulant să descopere cum îi cheamă, după care le-a trimis o invitaţie la un „eveniment special“ într-o cafenea la modă din Covent Garden. Eu însămi i-am înmânat-o portarului hotelului, într-un plic adresat Domnişoarei Nadine L. Arnett şi domnului Ezekiel Sáenz.

Ne-au răspuns şi ne-au dat datele lor personale. Fraţi vitregi. Amândoi locuiau în Boston, strălucitoarea capitală a statului Massachusetts. În ziua interviului, Jaxon ne-a ţinut la curent prin e-mail.

Fabulos. Ah, e fabulos.

Ea sigur e şuierice. Foarte elocventă. Şi fantastic de nepoliticoasă.

Fratele ei mă intrigă. Nu pot ghici exact ce e după aură. Enervant.

Toţi trei am mai avut o oră de aşteptat până am primit cuvintele de aur:

Rămân. Paige, oglinda aia cere sudoarea ta.

A fost ultima dată când am mai pus un pariu cu Jaxon Hall.

Au trecut două zile. Eliza făcea loc în bârlog pentru noii veniţi, iar în timpul ăsta m-am dus cu Nick pe jos până în Strada Gower, să-i culegem.

Ideea era să dispară pur şi simplu din peisaj, ca şi cum ar fi fost răpiţi şi ucişi. Urma să lăsăm indicii: nişte haine murdare de sânge, un fir sau două de păr. Scionul se dădea în vânt după aşa ceva. Putea folosi asta drept publicitate, afirmând că, iată, au avut loc noi crime comise de nefireşti, dar, lucrul cel mai important, n-ar fi pornit în căutarea fraţilor dispăruţi.

— Şi chiar crezi că Jax i-a convins să rămână? am întrebat pe drum.

— Ştii şi tu foarte bine. Jax te poate convinge să sari de pe o stâncă, dacă îl asculţi suficient de mult timp.

— Dar trebuie să aibă familii. Iar Nadine e studentă.

— Poate că nu le-ar fi fost bine acolo, *sötnos.* În Scion văzătorii pot măcar să afle ce sunt. Acolo sunt consideraţi nebuni, pur şi simplu.

Îşi puse ochelarii de soare.

— Din punctul ăsta de vedere, Scionul e o binecuvântare.

Într-un fel, avea dreptate. În afara Scionului, nu exista vreo politică oficială referitoare la clarvăzători. Nu se bucurau nici de recunoaştere legală, nu aveau nici statut de minoritate – nu apăreau decât în literatura de ficţiune. Şi totuşi, sigur era mai bine decât să fii vânat şi ucis sistematic, aşa cum eram noi. Nu-mi dădeam seama de ce ar fi rămas aici.

Aşteptau în faţa universităţii. Nick întinse o mână către cel mai apropiat dintre ei.

— Bună. Zeke?

Străinul dădu din cap.

— Eu sunt Nick.

— Paige, am spus.

Zeke avea ochi de culoarea ceaiului negru, aşezaţi pe un chip supt, neliniştit. Probabil că era trecut de douăzeci de ani, subţire pentru înălţimea lui, cu încheieturi fragile şi piele arsă de soare.

— Eşti din grupul lui Jaxon Hall, nu?

Avea un accent nefamiliar în voce. Îşi folosi mâna liberă ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, dezvăluindu-mi pentru o fracţiune de secundă o cicatrice verticală.

— Da, dar nu-i mai rosti numele. DPD e peste tot.

Nick zâmbi.

— Iar tu trebuie să fii Nadine.

M-am uitat la îmblânzitoare. Avea ochii fratelui ei şi trăsăturile lui în perpetuă mişcare, dar

asemănările se opreau aici. Părul îi era vopsit în roşu şi tuns foarte drept. În Citadelele Scionului exista tendinţa să se păstreze moda şi argoul din deceniul în care fuseseră înfiinţate; toţi cei din SciLo purtau stofe neutre, în stil victorian, dar cămaşa galbenă a Nadinei, blugii şi pantofii cu toc cui o dădeau de gol drept „turistă“ şi „diferită“.

— Ultima dată când am verificat, aşa era, răspunse.

Nick miji ochii la Zeke. Şi eu mă străduiam să-mi dau seama ce tip de aură are. Observând ce făceam, Nadine se apropie de fratele ei.

— Ce este?

— Nimic. Scuze, spuse Nick.

Aruncă o privire spre universitate pe deasupra capetelor lor, apoi se uită, pe rând, la fiecare.

— Trebuie să ne grăbim. Înţeleg că aţi reflectat amândoi, pentru că, odată ieşiţi din această clădire, nu mai e cale de întoarcere.

Zeke se uită la sora lui. Ea îşi privi pantofii, cu braţele încrucişate.

— Suntem siguri, spuse el. Am decis.

— Atunci să mergem.

La capătul străzii, ne îngrămădirăm toţi patru într-un taxi pirat.

Nadine scotoci prin geantă şi scoase o pereche de căşti. Fără alte vorbe, şi le puse de îndată în urechi şi închise ochii.

Buzele păreau să îi freamăte.

— Strada Monmouth, vă rog, îi spuse Nick şoferului.

Taxiul se urni din loc. Din fericire pentru noi, taxiurile pirat nu erau înmatriculate. Făceau o mulţime de arapi pe spinarea clienţilor clarvăzători.

La adresa din Strada Monmouth locuia Jax: o vilă cu trei etaje care avea la parter un butic. Acolo rămâneam de multe ori peste noapte, spunându-i tatii că stăteam la prieteni. Nu era chiar o minciună. De luni de zile mă deprindeam cu dedesubturile societăţii clarvăzătoare: structura bandelor, numele

şefilor, eticheta şi animozităţile dintre sectoare. Acum, Jaxon îmi punea la încercare darul, mă învăţa cum să fiu una de-a lor.

La câteva săptămâni după ce mă prezentasem la noul loc de muncă, reuşisem să-mi disloc în mod intenţionat spiritul. Instantaneu, încetasem să mai respir. În momentul acela, Jax şi Eliza intraseră în panică, crezând că mă omorâseră. Nick, care era înainte de toate medic, mă readusese la viaţă cu o seringă de adrenalină înfiptă direct în inimă, şi, chiar dacă mă duruse pieptul o săptămână, plesneam de mândrie. Ne duseserăm toţi patru la Chateline să sărbătorim, iar Jax ne poruncise ca data viitoare să folosim un aparat de respiraţie artificială.

Mă potriveam cu oamenii ăştia. Ei înţelegeau cât de stranie era lumea mea, cea pe care de-abia începeam s-o descopăr. Creaserăm o mică lume la Şapte Cadrane, o lume a crimei şi culorii. Iar acum, aveam un străin printre noi. Doi, poate, dacă se dovedea şi Zeke interesant, până la urmă.

Am încercat să le sondez planurile onirice. Al Nadinei nu era cu nimic neobişnuit, dar al lui Zeke – ei bine, al lui *era* într-adevăr interesant. O prezenţă întunecată în eter, o prezenţă grea.

— Aşadar, Zeke, spuse Nick, de unde eşti?

Zeke ridică privirea.

— M-am născut în Mexic, spuse, dar acum stau cu Nadine.

Nu mai dădu nicio explicaţie. I-am aruncat o privire peste umăr.

— Ai mai fost într-o Citadelă a Scionului?

— Nu. Nu mi se părea o idee bună.

— Dar tot ai venit, până la urmă.

— Am vrut doar să evadăm puţin de acasă. Facultatea lui Nadine oferea locuri pentru participarea la conferinţă. Eram curios să aflu mai multe despre Scion.

Îşi privi mâinile.

— Mă bucur că ne-am hotărât să venim. De ani întregi simţeam că suntem altfel, dar, mă rog, domnul Hall ne-a spus şi de ce.

Nick părea nedumerit.

— Ce poziţie oficială au Statele Unite în privinţa clarviziunii?

— E numită PES – percepţie extrasenzorială. Tot ce se spune e că e o boală, după legea Scionului, şi că CDC-ul face investigaţii. Se evită adoptarea vreunei poziţii oficiale pe acest subiect. Nu cred că se vor angaja vreodată într-un asemenea demers.

Am vrut să-i întreb despre familiile lor, dar ceva îmi spunea să las asta pentru mai târziu.

— Jaxon e atât de mulţumit că veniţi la noi.

Nick le zâmbi.

— Sper să vă placă aici.

— O să vă obişnuiţi, am spus. Mie mi-a displăcut profund la început. Lucrurile s-au îmbunătăţit când m-a angajat Jaxon. Sindicatul o să vă ia în grija lui.

Zeke ridică privirea:

— Nu eşti din Anglia?

— Irlanda.

— Nu credeam c-au mai scăpat prea mulţi irlandezi după Revoltele lui Molly.

— Eu am reuşit.

— Ce tragedie. Muzica irlandeză e minunată, adăugă. Ştii cântecul răsculaţilor?

— Cel despre Molly?

— Nu, celălalt. Cel pe care l-au cântat la sfârşitul Revoltei, când îşi plângeau morţii.

— *Dimineaţă de tăciune,* adică.

— Da, ăla e.

După o pauză, adăugă:

— Nu vrei să cânţi un pic?

Nick şi cu mine am râs în acelaşi timp. Zeke roşi până în vârful urechilor.

— Scuze, a sunat ciudat, spuse el. Doar că tare mi-ar plăcea să-l aud cântat ca lumea. Dacă nu vă deranjează prea tare. Îmi plăcea s-o ascult pe Nadine, însă, mă rog, acum nu mai cântă.

Nick îmi prinse privirea. Un îmblânzitor care nu cânta. Jaxon n-o să se bucure.

— Paige, spuse el cu blândeţe.

Mi-am dat seama că Zeke mă privea încă, aşteptând un răspuns.

Nu ştiam dacă eram în stare să cânt. În Scion n-aveai voie să cânţi muzică irlandeză, mai ales muzica răzvrătiţilor irlandezi. Îmi pierdusem accentul puternic irlandez din copilărie când ne-am mutat aici, de teama hibernofobiei care cuprinsese întregul Scion. Chiar şi la opt ani, simţeam privirile curioase ale oamenilor când pronunţam ceva într-un mod prea ciudat pentru urechile lor. Petreceam ore în şir în faţa oglinzii, imitându-i pe prezentatorii de ştiri, până ce am reuşit să-mi cultiv un accent clar, de engleză de şcoală cu ştaif. Şi nici aşa nu eram prea populară – ani de zile mi s-a spus Molly Mahoney, până când, în cele din urmă, am fost acceptată într-un grup mic de fete, probabil pentru că tata sponsoriza seratele de dans din şcoală.

Poate că aveam faţă de vărul meu datoria să-mi amintesc. Am privit pe fereastră şi m-am trezit recitând versurile cântecului.

Iubirea mea, era o dimineaţă de tăciune
În zori de octombrie.
Foc suspina pe pajiştea mierie.
Vino, duh al văii,
Stau în picioare în cenuşa prin care rătăceşti.
Erin aşteaptă să te aducă acasă.

Inima mea, am zărit o flacără pe cer
Când se apropia dimineaţa amară de octombrie.

Fumul înăbuşea pajiştea mierie.
Ascultă, duh de la miazăzi,
Aştept lângă copacul despicat,
Acum inima Irlandei e frântă, lângă mare.

Mai erau versuri, dar m-am oprit brusc. Mi-am amintit cum i-l cânta bunica mea lui Finn la înmormântare, care a fost oficiată în taină în Vale. Doar noi şase am participat. Fără niciun trup pe care să-l îngropăm.

Atunci ne-a anunţat tata că fusese recrutat, lăsându-i pe bunici să se descurce, cum puteau, în timpul ocupaţiei militare a Scionului.

Zeke avea un chip solemn. După o clipă, Nick mă strânse de mână.

Când am ajuns în Strada Monmouth, în taxi era o căldură de nesuportat Am pus nişte bancnote în mâna şoferului. Îmi dădu una înapoi.

— Pentru cântecul acela frumos, spuse. Fii binecuvântată, drăguţă.

— Mulţumesc.

Dar i-am lăsat banii pe scaun. Nu voiam să primesc bani pentru o amintire de-a mea.

L-am ajutat pe Nick să descarce bagajele. Nadine ieşi din taxi şi-şi scoase căştile din urechi. Privi clădirea cu dispreţ. Îmi sări în ochi geanta ei, creaţie a unui designer din New York. Va trebui să renunţe la ea. Marfa americană se vindea ca pâinea caldă în Grădină. Mă aşteptam la vreo cutie cu un instrument muzical, dar n-avea aşa ceva. Poate că nu era îmblânzitoare. Erau cel puţin trei categorii de senzori din care putea face parte.

Mi-am folosit cheile ca să deschid uşa roşie, cu o tăbliţă aurită pe care scria AGENŢIA LENORMAND. Pentru lumea din afară, noi eram o agenţie respectabilă, cu activităţi în domeniul artelor. Pe dinăuntru, nu eram aşa de cinstiţi.

În capul scărilor stătea Jax, înţolit la patru ace, ca să impresioneze: jiletcă de mătase, guler alb rigid, ceas lucitor de buzunar şi un trabuc aprins. În mână ţinea o ceaşcă mică din sticlă, plină cu cafea. Am încercat să înţeleg cum se potrivea trabucul cu cafeaua, dar n-am reuşit.

— Zeke, Nadine. Mă bucur să vă revăd.

Zeke îi strânse mâna.

— Şi noi, domnule Hall.

— Bun venit la Şapte Cadrane. După cum ştiţi, sunt mim-baronul acestui teritoriu. Iar de acum sunteţi şi voi membri ai grupului meu de elită.

Jax îl privea în faţă pe Zeke, dar ştiam că de fapt se concentra să-i citească aura.

— Presupun că aţi părăsit Strada Gower în mod clandestin.

— Nu ne-a văzut nimeni.

Zeke se încordă.

— Chestia aia de acolo… e un spirit?

Jax aruncă o privire în spate.

— Da, e Pieter Claesz, pictor olandez de naturi moarte, care avea ca temă preferată deşertăciunea vieţii. Una dintre muzele noastre prolifice. A murit în 1660. Pieter, vino să te prezint noilor noştri prieteni.

— Poate face Zeke onorurile. Eu sunt obosită.

Nadine nu se uita la Pieter, care ignorase ordinul. N-avea darul vederii.

— Vreau camera mea. Nu-mi împart spaţiul cu nimeni, spuse ea, privindu-l cu duritate pe Jax. Asta ca să ştii de pe acum.

Am aşteptat să văd reacţia lui Jax. N-avea el cel mai expresiv chip, dar i se dilatară nările. Nu era un semn bun.

— O să iei ce ţi se dă, spuse.

Nadine se zbârli. Presimţind o înfruntare, Nick o apucă pe după umeri cu braţul.

— Bineînţeles că o să ai camera ta, spuse, aruncându-mi o privire obosită peste creştetul ei.

Atunci, o să-l culcăm pe Zeke pe canapea, Eliza face aranjamentele. Vă pot oferi ceva de băut?

— Da.

Înălţă din sprâncene către Jax.

— Constat că *unii* europeni, cel puţin, ştiu cum să se poarte cu o femeie.

Jaxon arăta ca şi cum i s-ar fi tras o palmă. Nick o conduse pe Nadine spre chicinetă.

— Eu nu sunt, spuse Jax, scrâşnind din dinţi, *european.*

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— O să mă asigur că nu te deranjează nimeni, i-am spus.

— Îţi mulţumesc, Paige.

Se ridică.

— Vino la mine în birou, Zeke. Hai să stăm de vorbă.

Zeke urcă scările spre etajul următor, cu ochii încă lipiţi de Pieter, care plutea de cealaltă parte a picturii lui celei mai recente. Înainte să pot zice ceva, Jaxon mă luă de braţ.

— Planul lui oniric, spuse încetişor. Cum ţi s-a părut când l-ai simţit?

— Întunecat, am spus, şi…

— Excelent. Nicio vorbă în plus.

Aproape că alergă pe scări, cu trabucul înfipt în colţul gurii. Am rămas în tovărăşia celor trei valize şi a unui pictor mort. Şi, oricât mi-ar fi plăcut de Pieter, prea vorbăreţ nu fusese el niciodată.

Am verificat ceasul. Unsprezece jumătate. Mai erau câteva minute şi se întorcea Eliza. Am făcut nişte cafea şi m-am dus să mă aşez în camera de zi, unde, la locul de onoare, se găsea o pânză semnată John William Waterhouse: o femeie brunetă într-o rochie roşie vaporoasă, cu ochii aţintiţi într-un glob de cristal. Jax dăduse o grămadă de bani unui negustor pentru trei tablouri de-ale lui Waterhouse, aflate pe lista neagră. Era şi un tablou al lui Eduard al VII-lea, purtând însemnele regale. Am deschis fereastra şi m-am cuibărit să citesc noul pamflet la

care lucra Jaxon, *Isprăvile morţilor hoinari.* Până acum, se referise la patru tipuri de spirite: îngeri păzitori, fantome, muze şi psihopompi. Mai aveam de citit despre strigoi.

Eliza sosi la ora douăsprezece, după ce umblase după spirite, ca de obicei. Îmi puse în mână o cutie cu tăieţei din Strada Lisle.

— Bună. Bănuiesc că n-ai reuşit să-l convingi pe Pieter să picteze *Vioara şi mingea de sticlă* din nou?

Eliza Renton era mediumul de transă al lui Jax, cu patru ani mai în vârstă ca mine. Specialitatea ei era mim-arta. Născută la o aruncătură de băţ de Bow Bells, lucrase într-un teatru experimental din Scurtătură până la nouăsprezece ani, când răspunsese la chemarea din pamfletul lui Jaxon şi se angajase. De atunci, era principala lui sursă de venit. Avea pielea măslinie şi curată, ochii de culoarea merelor verzi şi-şi purta părul auriu în cârlionţi. Nu ducea niciodată lipsă de admiratori – chiar şi spiritele se îndrăgostiseră de ea, dar Jax avea o politică de „neangajare în relaţii“, iar Eliza nu se abătea de la ea.

— Nu încă. Cred că suferă de un blocaj de creaţie.

Am pus pamfletul deoparte.

— Te-ai întâlnit cu noii veniţi?

— Doar cu Nadine. De-abia a catadicsit să mă salute.

Eliza se prăbuşi lângă mine.

— Suntem *siguri* că e şuierice?

Am desfăcut punga cu tăieţei aburinzi.

— Poate că e, deşi n-am văzut niciun instrument muzical. Pe Zeke l-ai văzut?

— Am tras cu ochiul în birou. Culoarea aurei lui e un fel de portocaliu-închis.

— Aşadar e furie.

— Nu prea *arată* a furie. Nu pare genul care să sperie fantomele.

Îşi potrivi biscuiţii de creveţi pe genunchi.

— Păi, dacă Pieter se încăpăţânează, atunci am, în mod oficial, o fereastră în program. Vrei să încerci să hoinăreşti iar?

— Nu, până nu face Jax rost de aparatul de respiraţie artificială.

— Sigur. Cred că trebuie să sosească marţi. Până atunci o luăm uşor.

Îmi dădu un caiet de desen şi un creion.

— Voiam să te întreb, ţi-ai putea desena planul oniric?

Am luat cele două obiecte.

— Să-l desenez?

— Da. Însă nu florile sau altceva, doar o perspectivă panoramică a formei sale de bază. Încercăm să elucidăm structura planului oniric uman, dar e greu, pentru că niciunul dintre noi nu-şi poate ieşi din zona însorită. Credem că există cel puţin trei zone, dar avem nevoie ca tu sa separi imaginea, ca să vedem dacă teoriile noastre sunt valabile. Poţi să faci chestia asta?

Am fost cuprinsă de entuziasm, de senzaţia că am un scop. Mă dovedeam cu adevărat utilă în grup.

— Sigur, am spus.

Eliza aprinse televizorul. M-am pus pe lucru, desenând un punct cu trei inele de jur împrejur.

Dinspre televizor plutea muzica de fundal de la Ochiul Scionului. Scarlett Burnish citea ştirile de amiază. Eliza arătă spre ecran, mestecându-şi biscuiţii.

— Crezi că e mai bătrână ca Weaver, dar şi-a făcut atâtea operaţii că pur şi simplu nu mai poate face riduri?

— Zâmbeşte prea mult pentru aşa ceva.

Am continuat să lucrez la schiţă. Ajunsesem la ceva care arăta mai mult ca o ţintă cu cinci secţiuni.

— Aşadar, e stabilit că asta – am ciocănit în centrul cercului – este zona însorită.

— Bun. Zona însorită e locul în care trebuie să rămână spiritul ca oamenii să îşi păstreze mintea

sănătoasă. Struna de argint e ca o plasă de siguranţă. Pe cei mai mulţi văzători îi împiedică să-şi părăsească zona însorită.

— Dar nu şi pe mine.

— Exact. Ăsta-i talentul tău special. Să spunem că majoritatea văzătorilor au un centimetru de fir între trup şi spirit, spuse ea, măsurând cu degetele. Tu ai un kilometru. Te poţi deplasa spre inelul exterior al planului oniric, ceea ce înseamnă că ai capacitatea să simţi eterul de la distanţă mult mai mare decât noi. Poţi simţi şi alte planuri onirice. Noi nu simţim decât spirite şi aure, şi nu de la mare distanţă. Acum eu una nu-i pot simţi pe Jaxon şi pe ceilalţi.

— Eu da. Dar am o limită, am spus.

— De-aia trebuie să fim atenţi. Încă nu îţi cunoaştem limitele. Poate că eşti în stare să-ţi părăseşti corpul, sau poate că nu. Rămâne de văzut.

Am dat din cap. Deşi Jaxon îmi expusese de mai multe ori teoria lui despre Călătorii onirici, Eliza era un profesor mult mai bun.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai încerca să-ţi părăseşti zona însorită? Teoretic vorbind.

— Păi, noi credem că a doua zonă este locul în care se petrec „coşmarurile“ amauroticilor. Uneori, dacă eşti stresat sau nervos, struna te lasă să ajungi până acolo. Dacă treci de ea, începi să simţi forţa de atracţie a centrului, care te trage înapoi. Dacă depăşeşti zona crepusculară, începi să înnebuneşti.

Am ridicat din sprânceană.

— Chiar că sunt o ciudată, nu?

— Nu, nu, Paige. Să nu îndrăzneşti să gândeşti aşa ceva. Niciunul dintre noi nu e în vreun fel anormal. Tu eşti un miracol. Un săltăreţ.

Îmi luă caietul de desen din mână.

— O să-l pun pe Jax să analizeze desenul, când termină. O să-i placă la nebunie. Te duci la tatăl tău în seara asta? Nu voiai să stai cu el vinerea?

— Am de lucru. Didion crede că l-a găsit pe William Terris.

— La dracu’. Nu mai spune nicio vorbă.

Se întoarse cu faţa spre mine.

— Hei, ştii ce se spune despre Sindicat. Odată ce intri în el, nu mai e cale de întoarcere. Sigur eşti încă împăcată cu ideea asta?

— Mai mult ca niciodată.

Eliza îmi zâmbi. Un zâmbet ciudat, aproape melancolic.

— Bine, spuse. Mă duc sus. Trebuie să-l liniştesc pe Pieter.

Cu un clinchet de brăţări, se strecură afară din încăpere. Am început să colorez cu creionul inelele de pe schiţă, făcându-l pe fiecare mai întunecat decât cel de dinainte.

Când Jax a coborât de la etajul al doilea, câteva ore mai târziu, lucram tot la asta. Era aproape de asfinţit. Curând trebuia să ies şi să mă întâlnesc cu Didion. Voiam însă să-mi transfer schiţa pe calculator. Jax arăta ca şi cum ar fi fost cuprins de febră.

— Jax?

— Indescifrabil, suflă. O, preafrumoasa mea Paige. Dragul nostru domn Sáenz e un *indescifrabil.*

21.O corabie pârjolită

N-o să uit niciodată faţa Custodelui când m-a văzut în tunica stacojie. Era prima data când în ochii lui observam frică.

N-a durat decât o fracţiune de secundă. Dar am descifrat-o, doar pentru o clipă. O urmă de nesiguranţă, mai slabă ca pâlpâirea unei flăcări de lumânare. M-a privit în timp ce mă îndreptam spre camera mea.

— Paige.

M-am oprit.

— Cum a fost petrecerea de învestire?

— Edificatoare.

Am urmărit cu degetele conturul ancorei stacojii de pe jiletcă.

— Ai avut dreptate. Chiar mi-a pus nişte întrebări despre tine.

Urmă o tăcere scurtă, tensionată. Fiecare muşchi al feţei îi era rigid.

— Iar tu i-ai răspuns.

Acum glasul îi era rece, mai rece decât îl auzisem vreodată.

— Ce i-ai spus? Trebuie să ştiu.

Nu s-ar fi rugat de mine. Custodele era mândru. Îşi încleştase maxilarele, iar buzele i se lipiseră, într-o linie aspră. M-am întrebat ce gânduri îi alergau prin minte. Pe cine urma să avertizeze. Unde putea să fugă. Ce să facă mai departe.

Cât timp puteam să-l las pradă suferinţei?

— A spus într-adevăr ceva care mi-a atras atenţia.

M-am aşezat pe divan.

— Consortului de sânge îi e interzis să lupte cu Emimii.

— Aşa e. Strict interzis.

Bătea darabana pe braţul fotoliului.

— I-ai spus despre răni.

— N-am suflat nicio vorbă.

Expresia i se schimbă. Doar pentru o frântură de moment, dar am văzut.

După o clipă, îşi turnă amarant din carafă într-un pahar.

— Atunci îţi datorez viaţa, spuse.

— Bei foarte mult amarant, am zis. E pentru cicatrici?

Privirea îi fulgeră.

— Cicatrici, repetă.

— Da, cicatricile.

— Am motivele mele să beau amarant.

— Ce motive?

— De sănătate. Ţi-am mai spus. Răni vechi.

Puse paharul înapoi pe masă.

— Ai ales să nu-i spui Nashirei despre neascultarea mea. Mă întreb de ce.

— Trădarea nu îmi stă tocmai în fire.

Nu mi-a scăpat răspunsul lui evaziv. Cicatricile şi rănile vechi erau unul şi acelaşi lucru.

— Înţeleg.

Custodele privi spre vatra goală.

— Aşadar i-ai ascuns Nashirei informaţii, dar tot ţi s-a dat o tunică stacojie.

— Aşa ai recomandat.

— Chiar aşa am făcut, dar nu ştiam dacă o să fie de acord. Bănuiesc că are motive ascunse.

— Am o misiune externă mâine.

— Citadela, îşi dădu el cu presupusul. Surprinzător.

— De ce?

— După cât s-a străduit să te aducă aici, din Citadelă, pare ciudat să te trimită înapoi.

— Vrea să ademenesc una dintre bandele din Londra, Cele Şapte Peceţi. Crede că au un Călător

oniric, şi că eu pot recunoaşte pe cineva asemenea mie.

Am aşteptat, dar n-a reacţionat în niciun fel. Bănuia oare adevărul?

— Plecăm mâine seară, împreună cu trei tunici stacojii şi cu alt Refait.

— Cu cine?

— Cu verişoara ta.

— Ah, da.

Îşi împreună vârfurile degetelor.

— Situla Mesarthim este cel mai de încredere mercenar al Nashirei. Tu şi eu trebuie să fim prudenţi în preajma ei.

— Deci ai de gând să mă tratezi din nou ca pe o sclavă.

— O situaţie necesară, dar temporară. Situla nu mi-e prietenă. Probabil că a primit misiunea să stea cu ochii pe mine.

— De ce?

— Păcatele trecutului.

Îmi prinse privirea.

— Mai bine să nu ştii nimic despre asta. Tot ce trebuie să ştii este că eu nu ucid decât dacă este absolut necesar.

Păcatele trecutului. Răni vechi. Nu putea însemna decât un singur lucru, şi-l ştiam amândoi, dar asta tot nu garanta că puteam avea încredere în el. Chiar dacă *era* unul dintre cei însemnaţi.

— Trebuie să mă culc, am spus. Ne întâlnim la reşedinţa ei mâine la asfinţit.

Custodele dădu din cap aprobator, fără să se uite la mine. Mi-am luat cizmele şi m-am dus în camera mea, lăsându-l să-şi bea leacul.

Cea mai mare parte a zilei, în timp ce ar fi trebuit să dorm, m-am gândit la fiecare scenariu care putea apărea când ajungeam la Londra.

Conform şedinţei informative care avusese loc după cină, planul era să aşteptăm până Carter ajungea la soclul Columnei lui Nelson, unde urma

să aibă loc întâlnirea cu un reprezentant al Peceţilor. Aveam să-i înconjurăm şi pe urmă să-i atacăm cu toate forţele. Nashira avea, pesemne, impresia că o să ne ducem pur şi simplu acolo, o s-o împuşcăm pe Carter, o să punem mâna pe nişte prizonieri şi o să ne întoarcem în pas de vals în Sheol I, înainte să sune clopotul de zi.

Eu ştiam mult mai bine cum stăteau lucrurile. Îl cunoşteam pe Jax. Îşi proteja investiţiile. N-ar fi trimis niciodată un reprezentant neînsoţit la întâlnirea cu Antoinette – banda avea să fie acolo, în formulă completă. Noaptea, străzile erau împânzite de străjeri deprinşi cu regulile de bază ale luptei cu spirite. Mai trebuia ţinut cont şi de public, şi de văzătorii de pe stradă. Misiunea se putea sfârşi cu o bătălie în toată regula. O bătălie în care aş fi purtat uniforma uneia dintre tabere, dar aş fi sprijinit-o pe cealaltă.

M-am întors pe partea cealaltă, agitată. Aveam şansa să evadez, sau măcar să îi anunţ pe ceilalţi despre soarta mea. Trebuia, într-un fel, să ajung la Nick. Dacă nu mă omora el mai întâi. Sau dacă nu mă orbea cu viziunile lui. Era singura şi unica mea şansă.

În cele din urmă, am renunţat să mai încerc să adorm. M-am dus la baie, m-am stropit cu apă pe faţă şi mi-am strâns părul într-un coc victorian. Părul îmi crescuse câţiva centimetri şi-mi ajungea până la umeri. Ploaia se izbea de geamuri. Mi-am pus aceeaşi uniformă, tunica stacojie de trădător, şi am coborât în iatac. Pendula arăta că era aproape ora şapte. M-am aşezat lângă foc. Când a bătut ceasul, Custodele a apărut în uşă, cu părul şi hainele ude leoarcă.

— E timpul.

Am dat din cap. Mă lăsă să ies pe uşă, o încuie şi mă însoţi de-a lungul treptelor de piatră.

— Nu ţi-am mulţumit, spuse, în timp ce treceam printre arcade. Pentru tăcere.

— Nu-mi mulţumi încă.

Străzile erau tăcute. Sub ghete mi se sfărâma grindina care se topea. Când am ajuns la Reşedinţă, doi Refi ne escortară în bibliotecă. Nashira aştepta. Ea şi Custodele îşi îndepliniră din nou salutul ritual: el îi puse mâna pe abdomen, iar ea îi lipi buzele de frunte. De data aceasta, am observat anumite lucruri. Rigiditatea mişcărilor lui, faptul că n-o privi deloc în ochi, felul în care îi plimba ea degetele prin păr, fără să-l privească. Îmi aducea amintea de un câine în faţa stăpânei lui.

— Mă bucur că v-aţi putut alătura amândoi adunării noastre în seara asta, spuse.

Ca şi cum am fi avut de ales.

— 40, aceasta este Situla Mesarthim.

Situla era aproape la fel de înaltă precum Custodele. Se vedea asemănarea de familie: acelaşi păr castaniu-cenuşiu, aceeaşi piele de culoarea mierii, aceleaşi trăsături puternice, cu ochii înfundaţi în arcade. Ea dădu din cap către Custode, care încă era în genunchi.

— Vere.

Custodele înclină din cap.

Situla întoarse privirea spre mine. Ochi albaştri.

— XX-59-40, în această seară mă vei trata ca pe un al doilea tutore al tău. Sper că ai înţeles.

Am dat din cap. Custodele se ridică în picioare şi îşi coborî privirea spre logodnica lui.

— Unde sunt ceilalţi oameni?

— Se pregătesc, bineînţeles.

Se întoarse cu spatele la el.

— Şi tu ar trebui să faci la fel, devotatul meu.

Aura lui s-a întunecat, ca şi cum o furtună ar fi mocnit în planul lui oniric. Se întoarse şi se îndreptă spre nişte draperii purpurii, grele. O fată amaurotică se grăbi în urma lui, ducând un pachet de haine.

— Vei lucra împreună cu 1, îmi spuse Nashira. Voi doi veţi merge împreună cu Arcturus. Situla o să-i ia pe 30 şi pe 12.

Din spatele draperiilor apăru David. Purta pantaloni negri, cizme şi o vestă de armură uşoară. Apariţia lui mă făcu să tresar. Arăta exact ca Supraveghetorul în noaptea în care trăsese în mine.

— ’Mnă seara, 40, spuse.

Mi-am ţinut gura închisă. David zâmbi şi clătină din cap, de parcă aş fi fost un copil haios. Un amaurotic se apropie de mine.

— Hainele tale.

— Mulţumesc.

Fără să mă uit la David, mi-am luat bocceaua şi am dispărut după draperii. În spatele lor era un cort, ca un fel de vestiar. M-am dezbrăcat de uniforma veche şi mi-am pus-o pe cea nouă: întâi o cămaşă stacojie cu mâneci lungi, apoi armura – marcată cu ancora stacojie, ca şi jiletca – şi o haină neagră, cu o panglică stacojie pe o mânecă. Veneau apoi mănuşile fără degete şi pantalonii, confecţionaţi tot dintr-o ţesătură neagră, elastică, şi cizmele solide, din piele. Era un costum în care puteam fugi, mă puteam căţăra, mă puteam bate. În haină aveam o seringă cu adrenalină şi o armă cu flux. Bună pentru vânat văzători.

Odată echipată, m-am întors în locul în care se adunaseră ceilalţi trei oameni. Carl îmi zâmbi.

— Bună ziua, 40.

— Bună, Carl, am spus.

— Cum îţi este noua tunică?

— Îmi vine bine, dacă asta vrei să spui.

— Nu, voiam să ştiu cum îţi este să fii o tunică stacojie?

— Minunat, am spus, după o pauză.

Carl clătină din cap.

— Chiar este minunat. Poate c-au avut dreptate când ţi-au oferit atâtea privilegii.

— Sau poate nu, spuse 30, scoţându-şi părul des din guler. Era mai înaltă decât mine, cu şolduri şi umeri largi.

— Vedem noi în stradă.

Am mai studiat-o o dată pe 30. După aură, am ghicit că era, probabil, prezicătoare, dar una mai puţin obişnuită, poate un tip de cleromant. Nu era un soi deosebit de rar. Probabil că îşi croise cu ghearele calea spre eşalonul superior.

— Da, am spus. Vedem.

30 pufni.

Întoarcerea Custodelui avu un efect uimitor asupra purtării lui 30. Făcu o mică plecăciune, murmurând „Consort de sânge“. Alături de ea, Carl se repezi să se aplece. Eu doar m-am ridicat în picioare, cu braţele încrucişate.

Custodele îşi privi admiratorii, dar nu luă în seamă niciunul din semnele lor de politeţe. Se uită în schimb de partea cealaltă a camerei – la mine. 30 părea necăjită. Sărmana 30.

Veşmintele cele noi îl transformaseră pe tutorele meu. În locul vechii ţinute de ceremonie a Refaiţilor, purta hainele unui cetăţean bogat din Scion, genul de individ pe care niciun hoţ inteligent n-ar fi încercat să-l tragă pe sfoară.

— Veţi fi transportaţi în Cohorta I în două vehicule pentru gunoi, spuse Nashira. Vi se va deschide drum în trafic. Sunteţi aşteptaţi înapoi înainte să sune clopotul de zi.

Noi, cei patru oameni, am dat din cap. Custodele îşi puse haina şi se întoarse spre uşă. Ne chemă:

— XX-40. XX-1.

Carl arăta ca şi cum Sărbătoarea de Noiembrie ar fi venit mai devreme. Alergă după Custode, vârându-şi între timp arma cu flux în haină. Eram pe punctul să-l urmez, când Nashira mă prinse de braţ cu mâna înmănuşată. Am rămas nemişcată, rezistând impulsului de mă îndepărta.

— Ştiu cine eşti, îmi spuse, aproape de faţa mea. Ştiu de unde vii. Dacă nu aduci cu tine un Călător, atunci voi presupune că am dreptate şi că *tu* eşti Călătoarea Palidă. O astfel de concluzie va avea consecinţe pentru noi toţi.

Cu o privire care mă îngheţă, îmi întoarse spatele şi porni spre uşi.

— Drum bun, XX-59-40.

Două vehicule camuflate aşteptau pe pod. Pe noi patru ne-au legat la ochi înainte să ne încuie înăuntru. Stăteam pe întuneric alături de Carl, ascultând motorul. Probabil că îi măcina teama că o să ne prindem care e traseul de ieşire din colonie.

Un detaşament de străjeri fusese expediat să ne escorteze la trecerea graniţei, dar procedura de ieşire a persoanelor din Sheol I era complicată. Oraşul era colonie penală, iar agitaţia era la fel de mare ca atunci când se eliberau condiţionat prizonierii. Într-una dintre substaţiile din periferia Scionului ni s-au injectat sub piele cipuri de urmărire, iar pentru eventualitatea în care am fi încercat să fugim, ni s-au luat amprentele şi ni s-a examinat aura. Mi-au tras o eprubetă de sânge, lăsându-mi o vânătaie pe partea interioară a braţului. În cele din urmă, am trecut graniţa şi am ajuns înapoi în Londra. Înapoi în lumea reală. Scion, Londra.

— Vă puteţi scoate legăturile de la ochi, spuse Custodele.

Eram teribil de nerăbdătoare să o scot pe-a mea. Vai, Citadela mea. Mi-am plimbat degetele pe geam. Luminile albastre îmi luceau în ochi. Maşina alerga prin Oraşul Alb din II-3, trecând pe lângă giganticul complex comercial. Niciodată nu crezusem că o să-mi lipsească străzile murdare şi cenuşii, dar aşa era. Îmi lipseau licitaţiile pentru spirite, jocul de tarocchi şi urcatul pe clădiri împreună cu Nick, ca să vedem cum apune soarele. Voiam să cobor din maşină şi să mă arunc în inima otrăvită a Londrei.

Carl fusese nervos cât durase călătoria, dând din genunchi şi jucându-se cu pistolul cu flux, dar aţipise pe autostradă. Îmi spusese că pe 30 o chema, de fapt, Amelia şi că tutorele ei era o anumită

Elnath Sarin. Aşa cum bănuisem, era cleromant, cu un dar special pentru zaruri. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc cuvântul exact: era astragalomant. Începusem să-mi ies din mână. Pe vremuri, Jax îmi testa zilnic cunoştinţele despre Cele Şapte Ordine de Clarviziune.

M-am uitat din nou la Carl. Părul său avea nevoie de o baie serioasă. După cearcănele întipărite sub ochi, mi-am dat seama că era la fel de obosit ca mine, dar n-avea vânătăi. Probabil că îşi dobândise starea de confort prin noi trădări. Ca şi cum mi-ar fi simţit privirea, a deschis ochii.

— Nu încerca să evadezi.

Vorbise în şoaptă. Nu i-am răspuns, aşa că se întoarse spre mine.

— N-o să-ţi dea drumul. El n-o să te lase.

Aruncă o privire către Custode prin geamul despărţitor.

— Sheol ne oferă siguranţă. De ce ai *vrea* să pleci de acolo?

— Pentru că nu-i locul nostru.

— E singurul nostru loc. Acolo putem fi clarvăzători. Nu suntem obligaţi să ne ascundem.

— Nu eşti prost, Carl. Ştii bine că-i o închisoare.

— Şi Citadela nu e?

— Nu, nu e.

Carl se uită din nou la armă. Am întors privirea spre fereastră.

O parte din mine ştia ce voia să spună Carl. Citadela era cu siguranţă o închisoare. Scionul ne ţinea închişi acolo ca pe nişte animale. Însă noi nu stăteam cu mâinile-n sân în Citadelă să ne uităm cum oamenii erau bătuţi, sau lăsaţi să moară pe străzi.

Mi-am lipit şi mai tare capul de geam. Nu era adevărat. Hector lăsa oamenii să moară. La fel şi Jaxon. Toţi mim-baronii şi toate mim-baronesele din Citadelă făceau la fel. Nu-i răsplăteau decât pe cei utili. Pe ceilalţi îi aruncau în stradă, să putrezească acolo.

Dar banda îmi ţinea loc de familie. Nu trebuia să mă plec în faţa nimănui din Citadelă. Eram filida din I-4. Aveam un nume.

Curând am ajuns în Marylebone. Pe când Custodele se uita pe geam spre zona necunoscută lui din Citadelă, eu mă întrebam dacă mai fusese vreodată la Londra. Probabil că mai fusese, din moment ce-i cunoştea pe foştii Inchizitori. Mă îngheţa gândul că Refii fuseseră acolo, pe străzi, în timp ce eu le cutreieram. Fuseseră în Acropolă. Chiar şi în I-4.

Şoferul era un bărbat tăcut, solid, cu ochelari cu ramă subţire şi îmbrăcat la costum, cu o batistă de mătase roşie la buzunar şi cu cravată. La urechea stângă avea un ductafon, care ţiuia foarte des. Era fascinant, într-un fel morbid, să vezi cât de organizat era totul. Scionul îşi luase toate măsurile de precauţie: nimeni nu putea afla de Sheol I. Era un oraş sub cheie.

Custodele îi făcu semn şoferului să oprească la un colţ de stradă. Omul dădu din cap şi coborî din maşină. Când se întoarse, avea în mâini o pungă mare de hârtie. Custodele mi-o dădu prin trapă.

— Trezeşte-l!

Făcu semn din cap către Carl, care adormise din nou. În pungă erau două cutii fierbinţi de la Brekkabox, lanţul de fast food-uri preferat al locuitorilor din Citadelă.

L-am înghiontit pe Carl:

— Trezirea!

Carl se deşteptă, cu o tresărire. Mi-am deschis cutia şi-am dat de o porţie pentru mic dejun, învelită în folie, un şerveţel şi o cutiuţă de terci de cereale. Am surprins privirea Custodelui în oglinda retrovizoare. Îmi confirmă din cap, cu un semn imperceptibil. M-am uitat în altă direcţie.

Maşina intră în Sectorul 4. Sectorul meu. Mă înţepa pielea capului, care se acoperise de sudoare. Tata locuia la doar douăzeci de minute de aici şi ne apropiam – mult prea mult – de Şapte Cadrane.

Eram aproape convinsă c-o să primesc ceva de la Nick, dar în eter era linişte totală. Simţeam câteva sute de planuri onirice care mă înghesuiau şi-mi distrăgeau atenţia de la lumea cărnii. M-am concentrat pe câteva din apropiere şi n-am simţit nimic neobişnuit, nicio undă nouă de emoţie. Oamenii ăştia n-aveau nici cea mai mică bănuială despre existenţa Refaiţilor, ori a coloniei penitenciare. Nu le păsa de ce se întâmpla cu nefireştii, atât timp cât aceştia dispăreau.

Maşina noastră se opri în Strand, unde ne aştepta un străjer. Toţi cei pe care-i puneau de pază arătau cam la fel: înalţi, laţi în umeri, de obicei mediumi. Am ieşit din maşină, lăsând sub scaun cutiile goale de mâncare, şi am evitat privirea bărbatului.

Solid şi impozant, Custodele nu dădea nici cel mai mic semn de nervozitate.

— Bună seara, străjer.

— Custode.

Străjerul duse trei degete la frunte, unul la mijloc şi câte unul deasupra fiecărui ochi, apoi ridică mâna şi salută.

Era semnul oficial că era clarvăzător, că avea al treilea ochi.

— Îmi permiteţi să confirm că Paige Mahoney şi Carl Dempsey- Brown sunt în custodia dumneavoastră?

— Confirmat.

— Numerele de identificare?

— XX-59-1 şi 40.

Străjerul şi-a notat informaţiile. M-am întrebat ce-l făcuse să întoarcă spatele propriilor semeni. Poate cruzimea vreunui mim-baron.

— Voi doi trebuie să ţineţi minte că sunteţi sub supraveghere. Sunteţi aici pentru a-i asista pe Refaiţi. Veţi fi trimişi direct înapoi în Sheol I la încheierea misiunii. Dacă încearcă vreunul să dezvăluie unde se află Sheol I, veţi fi împuşcaţi. Dacă încearcă vreunul să ia legătura cu publicul larg sau cu oricare membru al Sindicatului, veţi fi

împuşcaţi. Dacă încearcă vreunul să îşi atace tutorele sau vreun străjer, veţi fi împuşcaţi. Aţi înţeles?

Ei, era al naibii de clar că, orice făceam, urma să ne împuşte.

— Am înţeles, am spus.

Dar străjerul nu terminase. Scoase un tub de argint şi o pereche de mănuşi din latex din centura cu provizii. Încă un ac?!

— Tu mai întâi.

Mă prinse de încheietură.

— Deschide gura!

— Ce?

— Deschide. Gura.

Am vrut să mă uit la Custode, dar tăcerea lui îmi spunea că n-avea obiecţii cu privire la procedură. Înainte da a apuca să mă conformez, străjerul îmi deschise gura cu forţa. Îmi venea să-l muşc pe nenorocit. Îmi răzui buzele cu o spatulă de plastic, ungându-le cu ceva rece şi amar.

— Închide-o!

N-aveam de ales, aşa că am închis gura. Când am încercat s-o deschid iar, n-am mai putut. Am holbat ochii. Rahat!

— Doar o picătură de adeziv dermic.

Străjerul îl trase pe Carl spre el.

— Dispare după două-trei ore. Nu ne asumăm niciun risc, în condiţiile în care voi, cei din Sindicat, vă cunoaşteţi toţi între voi.

— Dar eu nu-s…, începu Carl.

— Gura!

Şi, în cele din urmă, Carl a fost obligat să tacă.

— Lui XIX-49-30 nu i-am lipit gura. Uitaţi-vă la ea ca să primiţi ordine, spuse străjerul. Altfel, conformaţi-vă sarcinilor încredinţate.

Mi-am împins buzele cu limba, dar nu se clintiră. Străjerului ăstuia se pare că-i plăcea la nebunie să le joace feste foştilor membri ai Sindicatului.

După ce ne-a sigilat gura, străjerul îl salută pe Custode şi apoi se întoarse la clădirea cenuşie şi

severă din care ieşise. Afară era o tăbliţă: CITADELA SCION, LONDRA – DPN Postul de comandă – COHORTA I Sectorul 4, alături de o hartă a zonei acoperite de circumscripţia respectivă. Am sesizat un semn care marca centrul comercial din Covent Garden, ceaunul sub care dogorea piaţa neagră. Mă mâncau degetele. De-aş fi putut ajunge acolo! Poate că încă puteam.

Carl încercă să se stăpânească. Vedeam de ani de zile tăbliţele astea şi tot ne intimidau. M-am uitat la Custode.

— Situla şi oamenii ei vin spre piaţă dinspre apus, spuse. Sunteţi gata?

Nu ştiu cum se aştepta să-i răspundem. Carl dădu din cap. Custodele vârî mâna în haină şi scoase două măşti.

— Poftim, spuse, dându-ne câte una fiecăruia. Acestea vă vor ascunde identităţile.

Nu erau măşti obişnuite. Aveau trăsături lipsite de expresie, uniforme, cu orbite mici şi fante pentru aer sub nas. Când mi-am potrivit-o pe faţă, mi s-a lipit de piele. N-ar fi atras atenţia niciunuia dintre locuitorii ocupaţi ai Scionului. Şi nici banda nu m-ar fi recunoscut. Cu buzele pecetluite, nu puteam cere ajutor.

Ce *inteligent* fusese plănuit totul!

Custodele se uită o clipă la mine, înainte să-şi pună şi el masca. În orbite ardea o lumină stranie. Pentru prima dată, eram bucuroasă că luptam alături de el.

Am pornit spre Columna lui Nelson. Ca şi Cadranele, Monumentul şi majoritatea celorlalte coloane, şi ea se făcea roşie sau verde, în funcţie de starea de securitate. Era verde în momentul acela, şi la fel erau şi fântânile. În misiune era un detaşament de străjeri, plasaţi la intervale regulate de-a lungul Strandului, probabil având ordinul să ne sară în ajutor în caz de nevoie. Ne aruncau priviri precaute în timp ce treceam, fără ca vreunul să mişte. Toţi erau înarmaţi cu carabine M4. DPN-ul

nu-şi dezvăluia adevăratul obiectiv în oraş, dar toată lumea ştia că sunt mai mult decât o forţă de poliţie. Nu te apropiai noaptea de un străjer ca să te plângi de ceva, aşa cum făceai cu un ofiţer de la DPD. Te apropiai doar în situaţii foarte dificile, şi niciodată dacă erai văzător. Nici măcar amauroticilor nu le plăcea să se apropie de ei. La urma urmei, erau nefireşti.

Carl îşi tot strângea şi îşi desfăcea degetele, în buzunare. Cum să ies din situaţia asta fără să omor pe cineva din propria bandă? Trebuia să existe o cale să le arăt cine sunt. Trebuia să-i avertizez, altfel veneau şi ei cu mine în colonia penitenciară. Nu puteam s-o las pe Nashira să pună mâna pe ei.

Piaţa Trafalgar era luminată artificial, dar era destul de întunecată încât să rămânem neobservaţi. Situla, Amelia şi David se apropiau din cealaltă parte. Toţi trei dispărură în spatele uneia dintre cele patru statui din bronz înfăţişând câte un leu, care străjuiau Columna lui Nelson. Custodele se aplecă până la nivelul meu.

— Carter va sosi în curând, spuse fără să ridice glasul. Trebuie să aşteptăm până ia legătura cu Peceţile. Nu vă lăsaţi prinşi sub nicio formă.

Carl dădu din cap.

— Odată eliberată zona, DPN ne vor escorta înapoi la vehicule. Dacă Peceţile ies din perimetrul Cohortei I, vă retrageţi şi renunţaţi la orice acţiune.

Începeam să transpir. Şapte Cadrane se afla adânc în interiorul Cohortei I. Dacă banda încerca să se retragă la bază, se puteau trezi urmăriţi până acolo.

Orologiul Big Ben mai avea două minute până să bată ora. Custodele îl trimise pe Carl să se aşeze pe treptele coloanei – ieşea cel mai puţin în evidenţă dacă se dădea drept ghicitor. Odată aşezaţi pe poziţiile noastre, Custodele mă conduse pe lângă fântână către unul dintre soclurile statuii. Erau şapte cu totul, câte una pentru fiecare dintre personalităţile care facilitaseră înfiinţarea şi

perpetuarea Scionului: Palmerston, Salisbury, Asquith, MacDonald, Zettler, Mayfield, Weaver. Cel de-al şaptelea soclu era dedicat întotdeauna Inchizitorului în funcţie, şi purta mottoul persoanei respective.

Custodele se opri în spatele unei statui. Îmi cercetă faţa mascată.

— Iartă-mă, spuse el. Nu ştiam c-o să vă oblige să rămâneţi în tăcere.

N-am dat niciun semn că l-aş fi auzit. Trebuia să mă concentrez ca să respir pe nas.

— Nu te uita încă. Carter e la baza coloanei şi aşteaptă, conform planului.

Nu voiam să fac chestia asta. Voiam ca Antoinette să dispară de aici. Voiam să mă năpustesc în tărâmul ei, s-o fac să fugă.

Şi apoi i-am simţit.

Ei erau. Fără nicio îndoială. Se apropiau din toate direcţiile. Jax probabil că mobilizase întreaga bandă, toate cele şase Peceţi rămase. O să-mi recunoască aura imediat sau o să creadă că e pur şi simplu un alt Călător – slabe şanse – din vecinătate?

— Simt un medium, spuse Custodele. Şi un îmblânzitor.

Eliza şi Nadine. M-am uitat spre baza Columnei lui Nelson.

Şi chiar aşa, uite-o pe Antoinette.

Purta un pardesiu şi o pălărie neagră cu boruri largi. Şuviţe de păr roşcat încărunţit îi cădeau peste urechi. Bucăţica de faţă rămasă la vedere era brăzdată de riduri adânci, care erau puternic cosmetizate la televizor. Ţinea un portţigaret de argint între degete, în care era fixat un sul de iarbă, care părea a fi steliţă vineţie. Mare tupeu avea! Nimeni nu fuma droguri eterice în public.

Numai gândul confruntării cu Toni Carter era de ajuns ca să mi se facă rău. În emisiune, avea frecvent crize violente înainte de previziuni, un bonus care făcuse ca audienţa ei să explodeze. Nu

puteam decât să-mi imaginez cu câtă ferocitate s-ar fi luptat. Nick respingea ideea că ea ar fi un oracol; oracolele nu-şi pierd niciodată controlul într-un aşa un hal.

Nadine sosi prima. Purta un sacou cu dungi înguste, încheiat lejer. Fără îndoială că ascundea în el o pereche de cătuşe. Apărură şi ceilalţi, unul câte unul, deşi nu dădeau niciun fel de semn că se cunoşteau între ei. Numai aurele îi legau. Când l-am zărit pe Nick, am crezut c-o să izbucnesc în lacrimi, în râs, în cântec. Era deghizat în mod excesiv. Era obligat să se deghizeze astfel, ţinând cont de strălucitoarea lui carieră în Scion. Avea părul acoperit cu o perucă întunecată la culoare, plus o pălărie, şi purta ochelari fumurii. La câţiva metri mai încolo, Jax bătea darabana pe baston. Lângă mine, Custodele rămânea tăcut. Ochii i se întunecară când una dintre ţintele lui se apropie de Antoinette. Eliza fusese aleasă să iasă la înaintare. Imediat în spatele ei venea Dani, cu buzele strânse într-o dungă subţire. Era şi ea deghizată.

În locul lor, eu aş fi stabilit imediat primul contact cu Antoinette dându-i unul dintre ghionturile mele, ca să verific dacă totul este în ordine, însă Eliza n-avea astfel de capacităţi. Eterul o conducea pe ea, nu invers. Ridică patru degete de la mâna dreaptă, trei de la stânga şi le trecu prin păr, ca şi cum ar fi încercat să-şi descâlcească nişte noduri. Antoinette înţelese. Făcu un pas spre Eliza şi îi întinse o mână. Eliza i-o luă.

Prima a lovit Situla. Mai repede decât puteam să-mi dau seama, era peste Antoinette şi o strângea de gât. Custodele se aruncă asupra lui Zeke, exact în momentul în care Carl azvârli un spirit de prin apropiere spre Eliza. Trebuie să fi fost Nelson, spiritul cel mai puternic din piaţă. Eliza se mototoli lângă unul dintre lei, strângându-se de piept, şi strigă cu o voce sugrumată:

— Cum nu pot stăpâni vânturile şi vremea, nu mă pot stăpâni nici pe mine însămi în moarte!

Următoarea se aruncă în luptă Amelia, însă Nick, extrem de furios, percepând mai întâi de toate suferinţa Elizei, o interceptă imediat. David se năpusti asupra lui Jax, sau *încercă* să se năpustească asupra lui Jax, căci Dani îşi azvârli pumnul asupra lui şi îl izbi de-i ţâşni sânge din gură. În mai puţin de zece secunde, rămăsesem singura care nu ieşise încă la bătaie.

Ceea ce îmi convenea. Dar nu-i convenea lui Jaxon.

M-a văzut imediat, alt duşman purtând mască. Iscă un fuior din şase spirite şi îl aruncă în direcţia mea. Trebuia să mă mişc, şi încă foarte repede. Spiritele din Trafalgar puteau fi o ameninţare serioasă. Am tras în el cu o săgeată cu flux, ţintind însă mult peste capul lui. Jax se feri însă, şi împrăştie fuiorul peste tot. *Renunţă,* am gândit. *Nu mă face să te atac.*

Dar Jaxon nu renunţa niciodată. Avea faţa lividă. Îi stricaserăm planurile. Se aruncă asupra mea, mânuind bastonul. Am încercat să-i trag una în stomac, să-l împing înapoi, dar nu suficient de tare. Mă apucă de gleznă şi, îndoind rapid braţele, mă răsturnă. Durere. *Mişcă, mişcă.*

Nu destul de repede. Jax îşi repezi cizma cu vârf de oţel şi mă lovi într-o parte, trântindu-mă pe spate. Genunchiul lui se prăbuşi în pieptul meu. I-am văzut ca prin ceaţă pumnul, apoi ceva solid m-a pocnit în porţiunea de faţă rămasă neprotejată. O rozetă de box. Şi iar, în coaste. Ceva crăpă şi mă duru. Din nou. Mi-am avântat braţul în sus, să blochez un al patrulea pumn. Îi luceau ochii, înfierbântaţi de sete de sânge. Jax avea de gând să mă omoare.

N-aveam de ales. Pentru că trupul mi-era imobilizat, mi-am folosit spiritul.

Nu se aştepta la aşa ceva. Nu se concentra asupra aurei mele. Lovitura în planul oniric îl doborî. Bastonul îi căzu cu zgomot la pământ. M-am târât şi m-am ridicat în picioare. Faţa îmi zvâcnea,

coastele mă usturau, iar ochiul drept nu funcţiona cum trebuie. M-am apucat de genunchi, trăgând aer pe nas. Nu ştiusem că Jax poate fi atât de brutal.

Îmi atrase atenţia un ţipăt ascuţit. Lângă una dintre fântâni, Nadine abandonase lupta cu spirite şi-o ţintuise pe Amelia la pământ. Am scos seringa din haină, am deschis-o cu degetele pline de sânge şi mi-am înfipt acul în încheietura mâinii. După câteva secunde, durerea scăzu în intensitate. Vederea tot nu mi se limpezea, dar asta nu mă împiedica prea tare. Cu ochiul stâng vedeam încă bine.

Laserul stacojiu al unui pistol îmi plutea pe piept. Probabil că în clădiri erau plasaţi lunetişti.

Trebuia să existe o cale de ieşire din situaţia asta.

Cu puteri reînnoite, am alergat spre fântâni, unde Amelia se zbătea neputincioasă. Oricât de mult îmi doream să câştige Nadine, nu puteam sta să privesc cum mai moare încă un om. Am placat-o, luând-o de mijloc, şi-am trântit-o direct în fântână. Apa se înroşit chiar în clipa în care luminile de securitate îşi schimbară culoarea. Nadine ieşi la suprafaţă o jumătate de secundă după mine. Îşi încleştase dinţii şi-şi încorda muşchii gâtului. Am dat înapoi.

— Dă-ţi masca jos, nenorocito, urlă la mine.

Am îndreptat arma cu flux asupra ei.

Nadine începu să-mi dea târcoale. Îşi desfăcu haina şi scoase un cuţit, întotdeauna preferase oţelul în faţa spiritelor.

Îmi simţeam bătăile inimii până în vârful degetelor. Nadine rareori rata loviturile de cuţit, iar armura mea îmi oferea o protecţie limitată – dacă mă lovea deasupra pieptului, dusă eram. David îşi alese tocmai acest moment ca să-şi facă apariţia. Exact când Nadine se pregătea să arunce cuţitul, o lovi fix între umeri cu o săgeată cu flux. Îi dădură lacrimile, se împletici şi alunecă peste marginea fântânii. David o târî afară din apă şi îi prinse capul între mâini. Ni se spusese să nu ucidem, dar, în

febra momentului, părea că uitase. Cât de important putea fi un şuierici?

Nu m-am oprit să mă gândesc: mi-am lansat spiritul. Zeke nu m-ar fi iertat niciodată dacă o lăsam pe soră-sa să moară. Era momentul să fac un salt rapid.

Am mers prea departe. În clipa în care am fost în capul lui David, i-am tras mâinile de pe Nadine. În a doua secundă eram înapoi în corpul meu, alergând spre el. M-am aruncat cu toată greutatea şi l-am apucat dintr-o parte, trântindu-ne împreună la pământ.

Vederea mi s-a întunecat. Tocmai îl posedasem pe David. Cât o bătaie de inimă doar, însă îi mişcasem braţul.

În sfârşit posedasem un om.

David îşi duse mâinile la cap. Nu fusesem blândă cu el. M-am ridicat cu greu în picioare, clipind ca să îndepărtez o ploaie de stele albe. Antoinette şi Situla dispăruseră amândouă.

Lăsând-o pe Nadine lângă David, m-am îndepărtat în fugă de fântână, cu hainele leoarcă. M-am urcat pe un leu şi am cercetat câmpul de luptă. Amândouă grupurile se împrăştiaseră în toată piaţa. Zeke nu era războinic şi abandonase strategic corabia – *ale naibii spirite de marinari* – când îl văzuse pe Custode că se îndreaptă către el. Îşi pusese cagula, iar acum schimba lovituri de pumni cu Amelia. În altă parte, Custodele îşi îndreptă atenţia spre Nick, care-l năucise pe Carl cu un fuior. Am crezut c-o să-mi stea inima în loc, în timp ce îi urmăream. Tutorele şi cel mai bun prieten al meu. M-am prăbuşit înapoi pe pământ, cuprinsă de frică. Trebuia să-l ajut pe Nick. Custodele… îl putea ucide…

Apoi a apărut Eliza, care era foarte încinsă. Spirite zburau spre mine din toate direcţiile. Acestea luau întotdeauna partea mediumilor. Trei marinari francezi îmi năvăliră în planul oniric. M-am împleticit, orbită de amintirile lor: valuri cât

casa, împuşcături de muschete, incendii care făceau ravagii pe puntea lui *Ahile,* urlete, haos, iar apoi Eliza mă îmbrânci, şi eu am căzut. Mi-am mobilizat toate mijloacele de apărare mentală şi am încercat să-i resping pe invadatori.

Pentru o clipă, n-am mai putut face nimic. Eliza încerca să mă ţintească la pământ cu genunchii. *Staţi acolo*, *băieţi!*

Planul meu oniric dădea pe dinafară. Era sfâşiat de ghiulele. Prin faţa ochilor se prăbuşeau lemne în flăcări. Mâinile Elizei se lăsară asupra mea, să-mi tragă masca de pe faţă.

Nu, nu! Nu putea să mă vadă. O împuşca DPN-ul dacă făcea asta. Am împins cu un efort imens spiritele afară şi am trântit-o pe spate, înfigându-i cizma în falcă. Scoase un urlet de durere. M-a cuprins un sentiment intens de vinovăţie, până în stomac. M-am răsucit la ţanc, ca să parez bastonul lui Jax cu pistolul cu flux.

— Măi, să fie! Un Călător în uniformă, spuse el încet. Unde te-au găsit? Unde te ascundeau?

Se aplecă spre mine, cu ochii lipiţi de orbitele măştii.

— Imposibil să fii Paige a mea.

Mă obligă cu bastonul să-mi retrag mâna. Mi-am încordat muşchii.

— Aşadar, cine eşti?

Înainte să pot face ceva, Jax fu aruncat înapoi de un fuior impresionant, mai mare decât putea face un om. Custodele. M-am ridicat şi am întins mâna după armă, dar Jax izbi orbeşte cu bastonul. Din instinct, am smucit capul spre stânga. Prea încet. Am simţit cum mă frige urechea: o căldură ascuţită, pură. *Tăiş.* Am strâns arma în mână, însă Jax lovi din nou şi mi-o zbură cât colo. Lama bastonului îmi trecu ca un fulger peste braţ, îmi despică haina şi-mi lăsă o tăietură adâncă în carne. Un urlet mut îmi sfâşie gâtlejul. Pe braţ în jos explodă durerea.

— Hai, Călătorule, foloseşte-ţi spiritul! Jaxon îndreptă tăişul către mine, râzând. Foloseşte-ţi

durerea! Uită de răni!

Zeke zăcea nemişcat pe jos. *Să nu fii mort,* am gândit. *Nu-i lăsa să te doboare.*

Un fulger de păr roşu. Antoinette se întorsese. Pălăria îi zburase, şi nu era de mirare: era într-un fel de transă războinică. Avea o privire sălbatică, nările i se dilatau puternic, spiritul îi era un pârjol dezlănţuit. Trata cu dispreţ felinarele albastre ale Citadelei, cele concepute să calmeze mintea înfierbântată. Pumni, picioare şi spirite se abătură ca o grindină asupra Situlei şi n-o lăsară să dea nici măcar o lovitură de tăiş. Situla azvârli cu o fantomă în ea.

Antoinette se feri în paşi de dans.

Şi pe urmă, fără niciun avertisment, îşi luă tălpăşiţa. Custodele o zări cum se îndepărta de oamenii care urlau.

— Opreşte-o! strigă.

Către mine. M-am repezit în fugă după Antoinette. Asta îmi era şansa de scăpare. Un străjer mă lăsă să trec când îmi văzu uniforma, însă placă o femeie amaurotică. Un om mă apucă de haină – era un îmblânzitor –, dar alergam prea repede şi-mi dădu drumul. Mintea îmi era o dungă de lumină pură. Antoinette o apucase direct spre Acropola Westminster. Era ţicnită s-o ia într-acolo, dar motivele ei nu mă interesau – îmi oferea o ocazie nepreţuită. Vizavi de Acropolă era o staţie de metrou. Era întotdeauna plină ochi cu agenţi, dar şi cu navetişti. Dacă-mi scoteam masca şi haina, mă puteam strecura pe lângă bariere şi puteam să dispar în mulţime. Coloanele de afară m-ar fi protejat de DPN şi n-ar fi trebuit să stau în metrou decât o staţie, ca să ajung la Green Park. De-acolo puteam ajunge la Cadrane. Dacă nu reuşeam aşa, m-aş fi îndreptat spre Tamisa. Aş fi înotat. Trebuia să fac orice pentru a scăpa.

Puteam s-o fac. *Puteam* s-o fac.

Picioarele îmi zvâcneau. Aveam o durere atroce în braţ, dar nu mă puteam opri. Transa Antoinettei

părea să-i fi sporit viteza. Niciun om nu putea alerga aşa, dacă nu era călăuzit de spirite. Am încercat să le păstrez aura în raza vizuală, în timp ce alergam în zigzag printr-o masă de oameni şi maşini.

În faţa Antoinettei frână un taxi. Ea şi Situla se despărţiră şi-l înconjurară, plonjând drept în mijlocul unui grup de pietoni. Am luat-o pe drumul cel mai drept: am continuat să alerg, direct prin faţa maşinii şi peste capotă, alunecând la pământ pe partea cealaltă. Antoinette trecuse într-o clipă. La câteva secunde după ea, rupse şi Situla rândurile barierei umane. Oamenii urlau. Unul dintre ei a murit. Eu nu mă puteam opri. Dacă încetineam un singur moment, Antoinette şi Situla mi-ar fi scăpat. În cele din urmă, chiar atunci când credeam c-o să-mi explodeze plămânii, am ajuns la capătul străzii Whitehall.

Conform hărţii, era centrul Citadelei: Cohorta I, sectorul 1. Văzătorii se fereau de zona asta ca de ciumă. Am ridicat privirea la Acropola Westminster, în timp ce de pe degete îmi picura sânge. Cadranul ceasului era roşu, de parcă ar fi fost cuprins de flăcări, iar limbile şi cifrele se conturau, negre, în lumină. Aici dansau marionetele lui Frank Weaver. Dacă viaţa nu mi-ar fi atârnat de un fir de păr, mi-ar fi plăcut să las nişte graffiti pe cinste pe ziduri.

Alergam spre Starch. Situla era chiar în faţa mea. Când ajunse la pod, Antoinette se întoarse ca să dea piept cu duşmanul. Pielea îi părea întinsă pe oase, ca un strat subţire de vopsea, iar buzele strânse i se albiseră.

— Eşti înconjurat, oracolule!

Situla păşi spre ea.

— Predă-te!

— Nu-mi zice „oracol“, creatură.

Antoinette ridică mâna.

— Aşteaptă şi-ai să vezi ce sunt!

Aerul îngheţă.

Ameninţarea o lăsă indiferentă pe Situla, n-avea niciun motiv să se teamă de un simplu om. Înaintă spre Antoinette. Înainte să încerce ceva, fu săltată în aer şi aruncată în spate, aproape căzând pe pod. Am tresărit. Fusese un spirit. Un migrator. M-am îndreptat spre eter, încercând să-l identific. Semăna cu un înger păzitor, unul bătrân şi foarte puternic.

Arhanghel. Un înger care rămânea generaţii întregi în aceeaşi familie, chiar şi după moartea celui salvat. Erau renumiţi pentru cât de greu erau de exorcizat. Ultima incantaţie nu-i putea alunga şi nu-i putea ţine departe mult timp.

Situla îşi recăpătă echilibrul.

— Nu mişca!

Făcu încă un pas.

— Să aflăm ce eşti.

Întinse mâna după un spirit în trecere – şi pe urmă după încă unul, şi încă unul, până-şi făcu un fuior vibrant. Antoinette ţinea braţul întins, dar chipul i se schimonosi când Situla începu să se hrănească din ea. Ochii îi căpătară o culoare de un stacojiu îngrozitor, aproape roşu. O clipă, am crezut că Antoinette o să cadă. Din ochiul stâng i se scurgea o mărgea de sânge. Pe urmă îşi repezi braţul spre Situla, iar arhanghelul porni ca din puşcă spre ea. Fuiorul se dezlănţui să-l întâmpine. În momentul când eterul s-a căscat, am luat-o la fugă.

Majoritatea străjerilor aveau darul viziunii. Atenţia le fusese distrasă de ciocnirea dintre spirite. N-aveau cum să mă vadă. *Trebuia* să mă întorc la Cadrane. M-am repezit spre staţia I-1A.

Sub cizme, podul se cutremura de energia confruntării. Nu m-am oprit. Puteam vedea semnul de deasupra staţiei, pe cealaltă parte a străzii. Am scăpat de haină şi de armură. Aşa eram mai rapidă, şi, odată scăpată de blestemata asta de mască, nu mai arătam ca o tunică stacojie. Nu mai eram decât o fată în cămaşă roşie. Am cercetat clădirile în căutare de puncte de sprijin. Dacă nu puteam

pătrunde în staţie, trebuia să mă caţăr ca să scap. Dac-aş fi putut numai să ajung pe acoperişuri, aş fi fost în siguranţă.

Pe urmă mi-am dat seama de altceva.

Durere.

Nu m-am oprit, dar dintr-odată fugeam mai greu. Nu putea fi o rană gravă. Arhanghelul nu se apropiase o clipă de mine. El avea treabă cu Situla, ea era ameninţarea. Probabil că-mi întinsesem vreun muşchi.

Apoi, o căldură lipicioasă îmi înflori sub coaste. Când mi-am coborât privirea, cămaşa stacojie căpăta o altă nuanţă de roşu, iar deasupra şoldului aveam o gaură mică, rotundă.

Mă împuşcaseră. Mă împuşcaseră la fel ca pe studenţii irlandezi.

Trebuia să alerg în continuare. M-am împleticit în faţă, îndreptându-mă spre stradă, unde maşinile veneau în viteză de pe chei. *Haide, Paige, haide. Fugi.* Nick mă putea pune din nou pe picioare. Trebuia să ajung la Cadrane. De-acum puteam să văd staţia de metrou. Altă împuşcătură, dar nu m-au nimerit. Trebuia să ies din vizorul lor. Am făcut eforturi să continui să mă mişc, dar durerea creştea şi nu-mi puteam lăsa greutatea pe partea dreaptă. În afara staţiei erau nişte stâlpi. Dac-aş fi ajuns la ei, îmi puteam opri sângerarea şi apoi puteam să dispar.

Am alergat prin spatele unui autobuz, folosindu-l drept acoperire, şi am ajuns la primul stâlp de pe partea cealaltă a străzii. Toată puterea mi se scurse din oase.

Am încercat să nu mă opresc, dar de deasupra şoldului izbucni o durere ascuţită. Mă lăsară genunchii.

Ce repede se furişa moartea asupra mea. Ca şi cum de ani de zile aştepta momentul ăsta. Contururile lumii fizice se pierdeau într-o ceaţă. Pe lângă mine fulgerau lumini. Zgomotele luptei erau încă aproape, dar în eter, nu pe stradă.

Călătoarei îi sunase ceasul.

N-aveam mult timp. Puteau trage din nou. M-am târât în spatele unuia dintre stâlpi, unde nu puteam fi văzută de la intrarea în staţie de navetiştii care încercau să-şi dea seama de unde venea zgomotul. M-am ghemuit lângă zid. Din mica rană ţâşnea sânge. Am astupat-o cu mâinile tremurânde. Buzele mi se încordau, încercând să se dezlipească.

Nu mai aveam cum să ajung la Cadrane. Chiar dacă reuşeam să mă urc într-un tren, m-ar fi arestat de partea cealaltă. N-aveau cum să nu-mi vadă sângele de pe mâini.

Cel puţin, nu murisem în Sheol I. Ar fi fost mai mult decât puteam suporta. Aici, cel puţin, nu mă putea atinge Nashira. Şi pe urmă apăru cineva lângă mine, care mă apucă de mână. Mai întâi i-am adulmecat mirosul. Camfor.

Nick.

Nu m-a recunoscut. N-avea cum. Îmi împinse bărbia în sus, expunându-mi gâtul sub lama briceagului.

— Trădător blestemat!

Nick.

Rana mă ardea. Mâneca îmi era îmbibată cu sânge.

— Să te vedem la faţă, spuse Nick.

Era mai liniştit acum, plin de regrete.

— Orice-ai fi, eşti văzător. Săltăreţ. Poate c-o să-ţi aminteşti asta, când ai să vezi lumina sfârşitului.

Îmi dezlipi masca de pe faţă. Ceva s-a rupt în el când a dat cu ochii de mine.

— Paige, se înecă. Paige, o, nu – *förlåt mig*…

Apăsă cu mâinile pe cutia mea toracică, încercând să-mi oprească sângerarea.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, am crezut că… Jaxon mi-a cerut…

Bineînţeles! Jaxon şi-l dorise pe Călător. Nick mă împuşcase, nu Scionul.

— Ce ţi-au făcut?

Îi tremura glasul.

Mi se rupea inima să-l văd atât de pustiit.

— O să fie bine, promit. Paige, uită-te la mine. Uită-te la mine!

Mi-era greu să mă uit la orice. Pleoapele mi-erau atât de grele. Am ridicat degetele spre cămaşa lui. Îmi prinse capul în căuşul palmelor şi mi-l lipi de pieptul lui.

— E în regulă, scumpo. Unde te-au dus?

Am clătinat din cap. Nick mă mângâie pe părul asudat. Era liniştitor. Voiam să rămân acolo. Nu voiam înapoi în locul ăla.

— Paige, să nu-ndrăzneşti să închizi ochii! Spune-mi unde te-au dus nenorociţii ăia.

Am clătinat iar din cap. N-aveam cum să-i spun, nu fără glas.

— Haide, *sötnos.* Trebuie să-mi spui unde te-au dus. Ca să te pot găsi iar, la fel ca înainte. Ţi-aduci aminte?

Trebuia să-i spun. Trebuia să ştie. Nu puteam muri fără să-i spun unde e. Trebuia să-i salvez pe ceilalţi, pe ceilalţi văzători din oraşul pierdut. Dar acum vedeam o siluetă, conturul unui bărbat. Nu om. Refait.

Degetele îmi erau acoperite cu sânge. Am întins mâna spre zid şi am schiţat primele trei litere. Nick se uită la ele.

— Oxford, spuse el. Te-au dus la *Oxford?*

Am lăsat mâna să-mi cadă. Bărbatul fără chip se deplasa prin întuneric. Nick ridică privirea.

— Nu.

Muşchii i se încordară.

— Te duc acasă, spuse el, şi începu să mă ridice. Nu-i las să te ducă înapoi acolo.

Scoase un pistol din haină. I-am încolăcit grumazul cu braţul. Voiam să încerce să fugă, să mă salveze dintr-un alt lan cu maci – dar murea dacă-l lăsam. Muream amândoi. Umbra aceea ne-ar adulmeca urmele spre Cadrane. L-am tras de cămaşă, clătinând din cap, dar nu înţelegea. Umbra ni se aşeză de-a curmezişul drumului. Cu

încheieturile albite, Nick apăsă mai tare pe armă. Apăsă pe trăgaci. O dată, de două ori. Am urlat în spatele buzelor lipite. Fugi, Nick! N-avea cum să audă. N-avea cum să ştie. Arma îi căzu din mână, şi tot sângele îi pieri din obraji. O mână uriaşă, învelită în mănuşă, îl apucă de gât. Cu ultimele puteri, am încercat să o dau deoparte.

— Ea vine cu mine.

Era Custodele, şi părea demonic.

— Fugi, oracolule!

Viaţa mi se scurgea printre degete. Inima lui Nick îmi bătea lângă ureche şi simţeam cum i se strâng degetele pe spatele meu. Lumina pălea. Sosise moartea.

22.De trei ori nebun

Timpul s-a transformat într-o succesiune de momente disparate, amestecate cu lungi intervale oarbe. Câteodată apăreau lumini. Câteodată voci. Aveam senzaţia că stătusem o vreme într-o maşină, simţind un fel de legănare.

Mi-am dat seama că-mi taie cineva cămaşa. Am încercat să împing deoparte mâinile nepoftite, dar trupul mi se răzvrătea. Am recunoscut negura groasă a drogurilor. Primul lucru de care am fost conştientă după aceea a fost că eram culcată în patul Custodelui, pe partea stângă. Aveam părul ud. Îmi simţeam fiecare bucăţică de corp ca şi cum ar fi fost sfărâmată.

— Paige?

Vocea venea ca de sub apă. Am scos un sunet slab: pe jumătate suspin, pe jumătate horcăit. Îmi ardea pieptul. Şi braţul. Nick. M-am întins orbeşte după el.

— Repede, Michael!

Mâna mi-a fost prinsă de o alta.

— Rezistă, Paige!

Probabil că am leşinat din nou. Când m-am trezit, mă simţeam grea, moale şi lipsită de formă, ca o pilotă. Braţul drept îmi era, în cea mai mare parte, amorţit. Mă durea când respiram, dar puteam deschide gura. Pieptul îmi cobora şi se înălţa cu efort.

M-am sprijinit în cot şi m-am tras spre stânga, trecându-mi limba peste dinţi. Erau toţi întregi şi la locul lor.

Custodele stătea în fotoliul lui, cu privirea la gramofon. Îmi venea să-l sfărâm. Glasurile alea n-

aveau niciun drept să fie aşa de vesele. Când văzu că mă mişc, Custodele se ridică în picioare.

— Paige!

La vederea lui, am simţit bubuituri puternice în piept. M-am împins în tăblia patului şi mi-am adus aminte de ochii lui grozavi, în întuneric.

— L-ai omorât?

Mi-am şters sudoarea de pe buza de sus.

— L-ai… L-ai omorât pe oracol?

— Nu. Încă trăieşte.

Încet, cu privirea aţintită pe chipul meu, mă ajută să mă ridic în capul oaselor. Mişcându-mă, am simţit tensiunea unui tub de perfuzie, înfipt în braţ.

— Nu văd bine.

Eram răguşită, dar măcar puteam vorbi.

— Ai un hematom periorbital.

— Ce?

— Un ochi vânăt.

Mi-am trecut degetul peste pielea moale de sub ochi. Jax chiar mă aranjase bine. Toată partea dreaptă a feţei mi-era umflată.

— Aşadar, am spus eu, ne-am întors.

— Ai încercat să evadezi.

— Bineînţeles c-am încercat să evadez.

Nu puteam să-mi ascund amărăciunea din glas.

— Chiar crezi că *vreau* să mor aici şi s-o bântui pe Nashira pe vecie?

Custodele se mulţumi să mă privească. Mi se ridică un nod în gât.

— De ce nu m-ai lăsat să plec acasă?

O pată de un verde şters începuse să-i pălească, în ochi. Probabil că se hrănise din Eliza.

— Există motive, spuse.

— Pretexte.

Nu scoase niciun cuvânt un timp îndelungat. Iar când a vorbit, n-a făcut-o ca să-mi spună de ce mă târâse înapoi în haznaua asta de oraş.

— Ai o colecţie impresionantă de răni.

Mă sprijini pe perne.

— Jaxon Hall e mult mai crud decât ne aşteptam.

— Fă-mi o listă.

— Ochi învineţit, două coaste fisurate, o buză spartă, o ureche sfâşiată, braţul drept julit, o rană de glonţ în trunchi. Mi se pare incredibil că ai putut fugi spre pod după prima serie de răni.

— Adrenalina.

I-am cercetat atent faţa.

— Te-au atins şi pe tine?

— O zgârietură.

— Atunci înseamnă că numai pe mine m-au folosit drept sac de box.

— Te-ai confruntat cu un grup de clarvăzători extrem de puternici şi ai supravieţuit, Paige. Nu e ruşinos să fii puternic.

Ba era ruşinos. Fusesem făcută terci de Eliza, împuşcată de Nick şi bătută măr de Jax. Asta nu însemna putere, în ceea ce mă priveşte.

Custodele îmi duse un pahar cu apă la gură. Am luat o gură, în silă.

— Nashira ştie că am încercat să evadez?

— O, da.

— Ce-o să-mi facă?

— Ţi s-a retras tunica stacojie.

Puse paharul pe noptieră.

— Acum eşti tunică galbenă.

Culoarea laşilor. Am reuşit să râd amar, dar mă dureau coastele.

— Puţin îmi pasă mie ce tunică îmi dă. Tunică stacojie sau nu, tot vrea să mă omoare.

Mi se cutremurară umerii.

— Du-mă pur şi simplu la ea. Să terminăm odată cu şarada.

— Eşti obosită şi rănită, Paige. Poate nu o să ţi se mai pară totul atât de sumbru când ai să te înzdrăveneşti.

— Şi când o să fie asta?

— Dacă vrei, mâine te poţi da jos din pat.

M-am încruntat, dar m-am oprit când am simţit că fiecare muşchi de pe faţă protestează.

— Mâine?

— I-am cerut şoferului să aducă scimorfină şi medicamente antiinflamatorii din unitatea SciSSUS înainte să plecăm din Londra. Vei fi complet pe picioare în două zile.

Scimorfină. Chestia aia costa îngrozitor de mult.

— L-ai văzut pe tata la SciSSUS?

— Eu nu am intrat. Numai o mână de politicieni din Acropolă ştiu de existenţa noastră.

Îşi îndreptă atenţia asupra perfuziei din mâna mea. Cu degetele învelite în teaca de piele a mănuşilor, se asigură că era încă fixată bine.

— De ce purtaţi mănuşile alea?

Înăuntrul meu ardea o scânteie de furie.

— Oamenii sunt prea murdari ca să îi atingeţi?

— E ordinul ei.

Obrajii mi se aprinseră, sub vânătăi. Oricât de tare l-aş fi dispreţuit, probabil că petrecuse alături de mine ore întregi ca să mă peticească.

— Cu ceilalţi ce s-a întâmplat?

— 1 şi 12 au scăpat nevătămaţi. Situlei i-au indus o stare de letargie, dar şi-a revenit.

Făcu o pauză.

— 30 e moartă.

— A murit? Cum?

— S-a înecat. Am găsit-o în fântână.

Am rumegat vestea, care mă îngheţa. Amelia nu-mi plăcuse în mod deosebit, dar nu meritase să moară. Mă întrebam care membru al bandei făcuse treaba asta.

— Şi cu Carter ce s-a întâmplat?

— A scăpat. A luat-o un vehicul de pe pod înainte să poată fi prinsă.

Măcar Carter scăpase. Orice puteri ar fi avut, nu voiam să i le ia Nashira.

— Şi Peceţile?

— Au scăpat. N-am văzut-o niciodată pe Nashira aşa de furioasă.

Am fost copleşită de uşurare. Erau în ordine. Banda cunoştea bine sectorul I-4, îi ştiau toate colţişoarele secrete şi toate portiţele de scăpare; le

fusese uşor să dispară, chiar dacă Nadine şi Zeke erau răniţi. Toţi văzătorii din sector răspundeau în faţa lui Jax. Probabil că fuseseră amândoi căraţi de emisarii lui.

Mi-am întors privirea spre Custode.

— M-ai salvat.

Îmi aruncă o privire rapidă.

— Da.

— C-un singur *deget* dacă te-ai atins de oracol…

— Nu l-am rănit. I-am dat drumul.

— De ce?

— Pentru că ştiam că e prietenul tău.

Se aşeză pe marginea patului.

— Ştiu, Paige. Ştiu, tu eşti Pecetea lipsă. Doar un prost nu şi-ar fi dat seama de asta.

I-am susţinut privirea.

— O să-i spui Nashirei?

Mă privi un timp foarte, foarte îndelungat. Cele mai lungi secunde din viaţa mea.

— Nu, spuse, dar ea nu e proastă. Bănuieşte de mult cine eşti. O să îşi dea seama.

Mi se zvârcolea stomacul de nervi. Custodele se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi spre şemineu.

— S-a ivit o complicaţie.

Privi flăcările.

— Tu şi cu mine ne-am salvat unul pe celălalt de prima moarte. Suntem îndatoraţi unul altuia, legaţi de o datorie pe viaţă. Astfel de datorii generează consecinţe.

— Datorie pe viaţă?

Am încercat să-mi aduc aminte, luptând cu rămăşiţele de morfină.

— Când ţi-am salvat *eu* viaţa?

— De trei ori. Mi-ai curăţat rănile şi mi-ai dat timp să găsesc ajutor în prima seară. Mi-ai dat sânge dintr-al tău şi m-ai împiedicat să mă îmbolnăvesc de demi-impuls. Iar când te-a convocat Nashira la masă, m-ai protejat. Dacă i-ai fi spus adevărul, m-ar fi executat. Am înfăptuit

multe crime ale cărnii, care se pedepsesc cu moartea.

Nu ştiam ce înseamnă *crimă a cărnii* şi n-am întrebat.

— Şi tocmai ce mi-ai salvat-o chiar acum. Dar şi eu ţi-am salvat viaţa de câteva ori.

— Când?

— Aş prefera să nu divulg această informaţie. Dar ai încredere în mine: îmi datorezi viaţa de mai mult de trei ori. Înseamnă că noi doi nu mai suntem tutore şi ucenic, sau stăpân şi sclav.

Am clătinat din cap.

— Cum aşa?

Se sprijini cu braţul de poliţa de deasupra căminului, privind fix în foc.

— Eterul şi-a lăsat amprenta asupra amândurora. Ne-a recunoscut tendinţa de a ne proteja unul pe celălalt şi acum suntem juruiţi să ne protejăm unul pe altul pe vecie. Suntem legaţi unul de celălalt cu o strună de aur.

Mi-a venit să râd în fata tonului său serios, dar am avut senzaţia că nu glumeşte. Refii nu glumeau.

— O strună de aur.

— Da.

— Există vreo legătură cu struna de argint?

— Bineînţeles. Am pierdut asta din vedere. Bănuiesc că există o legătură, da, dar struna de argint e ceva personal, unic pentru fiecare. Struna de *aur* se formează între două spirite.

— Ce naiba e struna asta?

— Nici eu nu prea ştiu.

Turnă într-un pahar conţinutul întunecat al unei fiole.

— Din câte înţeleg, struna de aur e un fel de-al şaptelea simţ, care se formează atunci când două spirite se salvează unul pe celălalt de cel puţin trei ori de prima moarte.

Ridică paharul şi sorbi.

— De-acum, tu şi cu mine vom şti întotdeauna unul de altul. Oriunde te-ai afla pe lume, o să te pot

găsi. Prin eter.

Se opri.

— Întotdeauna.

Nu-mi luă decât câteva clipe să-i pătrund spusele.

— Nu, am spus. Asta e imposibil.

În timp ce el îşi sorbea amarantul, am ridicat glasul.

— Dovedeşte. Dovedeşte că „struna de aur“ există.

— Dacă insişti.

Custodele îşi aşeză paharul pe poliţă.

— Să ne închipuim o clipă că suntem iar la Londra. E noapte şi ne aflăm pe pod. De data asta, însă, eu sunt cel împuşcat. O să te chem în ajutor.

Am aşteptat.

— Astea nu-s decât… am început, doar ca să mă opresc când am simţit ceva. Un murmur uşor în oase, o vibraţie cât se poate de uşoară. Mi se făcu toată pielea de găină. Două cuvinte mi se materializară în minte: *pod, ajutor.*

— Pod, ajutor, am repetat slab. O, nu!

Era prea mult. M-am răsucit ca să mă uit la foc. Acum avea propriul cordon spiritual de sonerie ca să mă cheme la ordin. Un minut după aceea, şocul se transformă în furie. Voiam să-i sfărâm toate fiolele, să-i trag una-n faţă – orice, numai să nu fiu legată în felul acesta de el. Dacă-mi putea da de urmă în eter, nu mai scăpăm de el niciodată.

Şi nu era decât vina *mea.* Vina mea că-l salvasem.

— Nu ştiu ce alte efecte ar mai putea avea asupra noastră, a amândurora, spuse Custodele. S-ar putea să poţi să îţi tragi puteri de la mine.

— Nu-ţi vreau puterea. Descotoroseşte-te de legătura asta. Distruge-o.

— Legăturile construite de eter nu se desfac cu un simplu cuvânt.

— Ai ştiut cum s-o foloseşti ca să mă chemi.

Îmi tremura glasul.

— Trebuie să ştii şi cum s-o rupi.

— Struna e o enigmă, Paige. Nu ştiu cum să o rup.

— Ai făcut-o intenţionat. M-am îndepărtat de el, scârbită. Mi-ai salvat viaţa ca să construieşti struna asta. Nu?

— Cum puteam ticlui aşa ceva când nu aveam idee dacă ţi-ar fi trecut prin cap să-mi salvezi viaţa, fie şi în vis? Îi dispreţuieşti pe Refaiţi. De ce să încerci să salvezi unul?

Bună întrebare.

— Nu prea poţi să dai vina pe mine că aş fi paranoică, am spus.

M-am lăsat înapoi pe spate, cu capul în mâini.

Veni să se aşeze lângă mine. Avu intuiţia să nu mă atingă.

— Paige, spuse, ţie nu ţi-e frică de mine. Cred că mă urăşti, dar nu te temi de mine. Şi totuşi ţi-e frică de – strună.

— Eşti un Refait.

— Şi mă judeci pentru asta. Pentru că sunt logodnicul Nashirei.

— E însetată de sânge şi e malefică. Şi tu eşti cel care a ales-o.

— Oare?

— Ai fost de acord, atunci.

— Cei din familia Sargas îşi aleg singuri perechea. Noi, ceilalţi, nu avem acest privilegiu.

Glasul îi scăzu până la un mârâit blând.

— O dispreţuiesc, dacă vrei neapărat să ştii. Fiecare răsuflare a ei îmi repugnă.

L-am privit, cercetându-i faţa. Fruntea i se întunecase, ca şi cum ar fi regretat cele spuse. Îmi prinse privirea şi se uită în altă parte.

— Înţeleg, am spus.

— Nu înţelegi. N-ai înţeles niciodată.

Îşi întoarse faţa. Am aşteptat. Când am văzut că nu face nicio mişcare, am rupt tăcerea.

— Dar aş vrea.

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine.

Lumina din ochi i se stingea.

— Cred că eşti demnă de încredere. E limpede că eşti credincioasă oamenilor faţă de care nutreşti o afecţiune profundă. Ar fi regretabil să împart struna de aur cu cineva în care nu pot avea încredere şi care nu are încredere în mâne.

Deci voia să aibă încredere în mine. Şi-mi cerea să am încredere în el. Un schimb. Un armistiţiu. De-acum îi puteam cere orice, absolut orice; şi-ar fi făcut ceea ce-i ceream.

— Lasă-mă să pătrund în planul tău oniric, am spus.

Spre cinstea lui, nu păru surprins.

— Doreşti să-mi vezi planul oniric.

— Nu doar să-l văd. Să-l cutreier. Dacă ştiu ce-i în mintea ta, s-ar putea să-mi fie mai uşor să am încredere în tine. Te pot vedea.

Şi-mi doream să văd pe dinăuntru un plan de Refait. Dincolo de toată armura aia, trebuia să fie ceva demn de văzut.

— Aşa ceva ar impune aceeaşi încredere şi din partea mea. Va trebui să am încredere că nu-mi vei distruge echilibrul mental.

— Exact.

Păru să chibzuiască.

— Foarte bine, conchise.

— Chiar aşa?

— Dacă te simţi destul de puternică, da.

Se întoarse să mă privească în faţă.

— Morfina o să îţi afecteze darul?

— Nu.

Mi-am schimbat poziţia şi m-am aşezat în capul oaselor.

— S-ar putea să-ţi fac rău.

— O să fac faţă.

— Am omorât oameni călătorind în vis.

— Ştiu.

— Aşadar cum ştii că n-o să te omor?

— Nu ştiu. Trebuie să risc.

Am avut grijă să nu las să mi se citească nimic pe chip. Asta era şansa mea să-l dobor, să-i distrug planul oniric ca şi cum aş fi strivit o muscă pe perete.

Şi totuşi eram curioasă, mai mult chiar decât curioasă. Nu mai văzusem niciodată cu adevărat un alt plan oniric, doar străfulgerări, imagini fugare prin eter. Dar grădina irizată din interiorul fluturelui – mi-o doream din nou. Doream *să mă scufund.* Şi iată-l pe Custode, care-mi oferea mintea lui pe tavă.

Trebuia să fie fascinant să vezi un plan oniric căruia i se oferiseră *mii* de ani să se formeze. Şi, după confesiunea lui neaşteptată despre Nashira, doream să cunosc mai multe despre trecutul său. Voiam să ştiu cum arăta Arcturus Mesarthim pe dinăuntru.

— Bine, am spus.

Se aşeză lângă mine. Aurele ni se atingeau, iar atingerea făcea să-mi vibreze cel de-al şaselea simţ.

M-am uitat la ochii lui. Galbeni. De aproape, am văzut că nu are colobome. Dar sigur nu putea fi lipsit de darul viziunii!

— Cât poţi sta înăuntru? întrebă.

Întrebarea mă luă pe nepregătite.

— Nu mult, am spus. Doar dacă nu ai la îndemână un balon automat pentru respiraţie artificială.

Îşi miji ochii.

— Seamănă cu o mască de oxigen. Asigură respiraţia artificială când corpul nu mai respiră singur.

— Înţeleg. Şi dacă ai dispozitivul ăsta, poţi rămâne „în derivă“ o perioadă mai îndelungată?

— Teoretic. N-am încercat niciodată să călătoresc astfel într-un alt plan oniric. Doar în eter.

— De ce te pun ei să faci chestia asta?

Ne era clar amândurora cine erau „ei“. Instinctul îmi spunea să nu divulg nimic, însă ştia că lucrez pentru Jaxon Hall.

— Pentru că aşa funcţionează Sindicatul, am spus. Mim-baronii pretind plată pentru protecţia pe care ne-o oferă.

Aura i se transforma.

— Înţeleg.

Renunţa la pavezele de apărare pentru mine, deschizându-şi porţile.

— Sunt pregătit.

Am folosit pernele ca să mă sprijin de ele. Pe urmă am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, pătrunzând în planul meu oniric.

Lanul cu maci apărea ca o imagine estompată. Totul se topea, iar lucrurile erau înmuiate de morfina din sânge. Am luat-o printre flori, îndreptându-mă spre eter. Când am ajuns la ultima graniţă, am străpuns-o cu mâinile şi-am privit cum iluzia propriului trup îmi păleşte din faţa ochilor. În propriul plan oniric semeni cu tine însuţi doar dacă mintea te percepe astfel. Din momentul în care m-am desprins, mi-am luat forma de spirit. Fluidă, amorfă. O sclipire fără chip.

Văzusem din afară planul oniric al Custodelui şi înainte, şi încă îmi dădea fiori reci. Arăta ca un bloc de marmură neagră, abia perceptibilă prin întunericul tăcut al eterului. Pe măsură ce mă apropiam, un freamăt îi traversa suprafaţa. Îşi cobora toate straturile de armură pe care le acumulase odată cu trecerea secolelor. Am alunecat pe lângă ziduri şi i-am pătruns în zona abisală. Mai ajunsesem în punctul acesta la instrucţie, dar numai în reprize scurte. Acum îl puteam depăşi. M-am deplasat prin întunericul din ce în ce mai slab, în drum spre centrul minţii lui.

Pe lângă faţa mea plutea cenuşă. M-am aventurat pe teritoriul necunoscut şi pielea imaginară mi se încreţi. În mintea Custodelui era o linişte absolută. De obicei, inelele exterioare erau pline de miraje, de halucinaţii ale spaimelor şi regretelor persoanei căreia îi aparţinea planul oniric, dar aici nu era nimic. Doar tăcere.

Custodele mă aştepta în zona sa luminată de soare – sau mai degrabă de lună. Era plin de cicatrici, iar pielea îi era stoarsă de culoare. Aşa se vedea el pe sine. M-am întrebat cum arăt eu. Eram în planul său oniric acum, şi jucam după regulile lui. Vedeam că mâinile îmi sunt la fel, deşi uşor luminoase. Noua mea formă onirică. Îmi vedea însă chipul adevărat? Puteam arăta oricum: supusă, nebună, naivă, crudă… Nu ştiam ce crede despre mine şi n-aveam să aflu niciodată. Nu există oglinzi într-un plan oniric. N-aveam s-o văd niciodată pe Paige cea creată de el.

Am păşit pe petecul arid de nisip. Nu eram sigură la ce mă aşteptasem, dar nu la asta. Custodele înclină din cap.

— Bun venit în planul meu oniric. Iartă, te rog, lipsa de decoraţiuni, spuse, plimbându-se la pas, fără o direcţie precisă. Nu am prea des musafiri.

— Nu e nimic aici.

Scoteam aburi, în frig, la fiecare respiraţie.

— Absolut nimic.

Nu era nicio exagerare.

— Planul oniric e locul în care ne simţim cel mai în siguranţă, spuse Custodele. Poate că mă simt cel mai în siguranţă când nu mă gândesc la nimic.

— Dar nu-i nimic nici în părţile tale întunecate.

Nu răspunse. Am mai înaintat un pic prin ceaţă.

— Nu-i nimic de văzut. Asta-mi sugerează că n-ai nimic pe dinăuntru. Nici gânduri, nici conştiinţă. Nici teamă.

M-am întors cu faţa spre el.

— Planurile onirice ale tuturor Refaiţilor sunt la fel de goale?

— Eu nu sunt Călător oniric, Paige. Nu pot decât să bănuiesc cum arată alte planuri onirice.

— Ce eşti?

— Îi pot face pe oameni să-şi viseze amintirile. Le pot întreţese, pot crea o amăgire. Văd eterul prin lentilele planului oniric şi prin iarba de vise.

— Oneiromant.

Nu-mi puteam lua ochii de la el.

— Eşti un negustor de vise.

Jax spunea mereu că trebuie să existe aşa ceva. Oneiromanţi. Îi indusese în clasificare acum câţiva ani, mult după ce publicase *Virtuţile,* dar nu găsise niciodată vreunul ca să-şi dovedească teoria: un tip de văzători care puteau traversa planul oniric şi care puteau alege amintiri pe care să le brodeze ca să formeze ceea ce amauroticii numesc vise.

— M-ai făcut să visez.

Am tras adânc aer în piept.

— Călătoresc printre amintiri de când am venit aici. Cum am ajuns Călătoare, cum m-a găsit Jaxon. *Tu* erai. Tu m-ai făcut să le visez. Aşa ai aflat totul despre mine, nu?

Îmi susţinu privirea.

— Asta era cea de a treia tabletă, spuse el. Conţinea o plantă numită salvie, care te făcea să îţi visezi amintirile. Planta care mă ajută să ating eterul. Numenul meu, care îţi curge ţie prin vene. După mai multe pastile, aveam acces la amintirile tale oricând doream.

— M-ai drogat – de-abia puteam rosti cuvintele –, ca să-mi pătrunzi în minte.

— Da. Exact aşa cum tu supravegheai alte planuri onirice pentru Jaxon Hall.

— Asta-i altceva. Nu stăteam acolo, lângă şemineu, ca să urmăresc amintiri, de parcă ar fi fost un fel de film.

M-am îndepărtat încet de el.

— Amintirile acelea sunt ale mele. Sunt intime. Te-ai uitat la… Trebuie să fi văzut totul! Chiar şi ce simţeam pentru… pentru…

— Nick. Îl iubeai.

— Taci. Taci dracului din gură!

Se conformă.

Forma mea onirică se destrăma. Înainte să pot ieşi eu însămi de acolo, m-am trezit aruncată din planul lui oniric ca o frunză în furtună.

Când mi-am revenit, înapoi în propriul meu trup, i-am pus mâinile pe piept şi l-am împins.

— Cară-te de lângă mine!

Îmi bubuia capul. Nu puteam nici măcar să-l privesc, darămite să stau lângă el. Când am încercat să mă ridic, perfuzia mi se desprinse din mână.

— Îmi pare rău, spuse.

Obrajii îmi erau biciuiţi de o vâlvătaie de furie. Îi acordasem un *strop* de încredere, mai puţin de un strop, şi îmi luase tot ce aveam. Îmi luase şapte ani din amintirile mele. Îl luase pe Finn. Îl luase pe Nick.

Rămase acolo un minut întreg. Poate că aştepta să mai spun ceva. Voiam să urlu la el până când răguşeam, dar n-o puteam face.

Nu doream decât să plece. Când a văzut că nu fac nicio mişcare, trase perdelele grele în jurul patului, ferecându-mă într-o colivie mică şi întunecată.

23.Anticarul

Am stat trează ore în şir. Îl puteam auzi la birou, scriind într-una, ascuns doar de perdele.

Mă usturau ochii şi nasul, iar gâtul mi-era strâns ca un pumn. Pentru prima dată în ani de zile, voiam ca totul să dispară. Voiam să revină totul la normal, ca pe vremea când eram mică, înainte să fi fost sfâşiată de eter.

Am ridicat privirea către baldachin. Oricât de mult mi l-aş fi dorit câteodată, *normalul* nu exista. Nici nu existase vreodată. „Normal“ şi „natural“ erau cele mai mari minciuni create vreodată de noi. De noi, oamenii, cu minţile noastre mărunte. Şi poate că starea de normalitate nici nu mi s-ar fi potrivit.

N-a început să mi se facă somn decât atunci când a pornit gramofonul. Nu petrecusem foarte mult timp în planul lui oniric, dar o făcusem fără un aparat de respiraţie artificială. Mă fura somnul. Glasurile hârâite se amestecară difuz.

Probabil că am dormit o bună bucată de vreme. Când m-am trezit, perfuzia dispăruse. În locul ei era un mic plasture.

Bătu clopotul de zi. Sheol I dormea în timpul zilei, dar se părea că eu n-aveam să dorm. Nu era nimic de făcut, trebuia să mă ridic din pat şi să-l înfrunt.

Îl uram până la durere. Voiam să sfărâm oglinda, să simt cum mi se sparge sticla sub pumni. Niciodată n-ar fi trebuit să iau pastilele alea.

Poate făceam şi eu *acelaşi lucru.* Îi spionam şi eu pe ceilalţi oameni. Dar nu le scotoceam trecutul. Nu

vedeam decât ce-şi închipuiau ei că sunt, nu ce erau cu adevărat. Vedeam scânteieri ale oamenilor: muchii şi colţuri, lucirea estompată a planurilor onirice depărtate. Nu la fel cum vedea el. Acum ştia totul despre mine, cunoştea fiecare bucăţică din mine pe care încercasem s-o ţin ascunsă. Ştiuse dintotdeauna că eram una dintre Cele Şapte Peceţi. Ştiuse chiar din prima noapte.

Dar nu-i spusese Nashirei. Aşa cum îi ascunsese şi cele întâmplate cu fluturele şi cu căprioara, pentru a-mi proteja adevărata identitate. Se poate ca ea să fi intuit că făceam parte din Sindicat, dar nu aflase asta de la el.

Am dat perdelele la o parte. Lumina aurie a soarelui se revărsă în turn, sclipind pe instrumente şi pe cărţi. Lângă fereastră, Michael – amauroticul – întindea vesela pentru micul dejun pe o măsuţă. Ridică privirea şi zâmbi.

— Bună, Michael.

Dădu din cap.

— Unde-i Custodele?

Michael arătă spre uşă.

— Ai amuţit?

Ridică din umeri. M-am aşezat. Împinse înspre mine un vraf de clătite, din partea cealaltă a mesei.

— Nu-mi e foame, am spus. N-am nevoie de mâncarea lui pe care mi-o oferă din vinovăţie.

Michael oftă, îmi încleştă degetele pe o furculiţă şi o înfipse în clătite.

— Foarte bine, dar va fi vina ta dacă vărs tot.

Se strâmbă. Doar ca să-i fac plăcere, am stropit clătitele cu nişte zahăr brun.

Michael stătea cu ochii pe mine în timp ce se plimba de colo-colo prin încăpere, aranjând aşternuturile şi perdelele. Clătitele îmi treziră o poftă de mâncare dureroasă. Am sfârşit prin a devora întregul vraf, împreună cu două cornuri cu gem de căpşuni, un castron cu fulgi de porumb, patru felii de pâine prăjită cu unt, o farfurie cu ouă la tigaie, un măr roşu cu miez alb şi crocant, trei

ceşti de cafea şi o stacană de suc de portocale de la gheaţă. Doar după ce n-am mai putut să înghit niciun dumicat, Michael îmi puse în mână un plic sigilat, din hârtie groasă.

— Ai încredere în el.

Era pentru prima dată când îl auzeam vorbind. Glasul îi era doar o idee mai apăsat decât o şoaptă.

— *Tu* ai încredere în el?

Dădu din cap, strânse masa şi dispăru. Şi, cu toate că era zi, lăsă uşa descuiată. Am rupt sigiliul de ceară şi am despăturit foaia de hârtie groasă din interior. Avea un chenar spiralat, auriu.

Începea aşa:

Paige,

Îmi cer scuze că te-am supărat. Însă, chiar dacă nu mă poţi suferi, află că n-am încercat decât să te înţeleg. Nu mă poţi învinui pe mine pentru refuzul tău de a te lăsa înţeleasă.

Ce mod de a-ţi cere scuze! Totuşi, am continuat să citesc:

E încă zi. Du-te la Casă. Acolo ai să găseşti nişte lucruri pe care eu nu le pot procura.

Fii iute. Dacă te opresc paznicii, spune-le că aduni o mână proaspătă de steliţă pentru mine.

Nu te grăbi să judeci, micuţă Călătoare.

Am făcut scrisoarea ghemotoc, în palmă, şi am aruncat-o în cămin. Doar scriind-o, Custodele îşi etala încrederea nou descoperită în mine. Mi-ar fi fost uşor s-o duc imediat Nashirei. Cu siguranţă că i-ar fi recunoscut scrisul. Însă nu voiam s-o ajut pe Nashira în absolut niciun fel. Îl uram pe Custode că mă ţinea prizonieră într-un astfel de loc, dar era necesar să intru în Casă.

Am urcat la etaj şi mi-am pus uniforma cea nouă: o tunică galbenă, cu o ancoră galbenă pe jiletcă. Un

galben strălucitor ca razele de soare, vizibil de la o poştă. 40 cea laşă. 40 cea care renunţă uşor. Într-un fel, îmi plăcea. Asta arăta că mă împotrivisem poruncilor Nashirei. Niciodată nu-mi dorisem să mă număr printre tunicile stacojii.

Am revenit în iatacul lui, încet, îngândurată. Tot nu îmi dădeam seama dacă voiam să organizez o evadare în toată regula, dar eram sigură că voiam să plec de acolo. Aveam nevoie de provizii pentru călătoria spre casă. Mâncare, apă. Arme. Nu spusese el că floarea roşie îi putea răni pe Refi?

Cutia de prizat era pe masă, deschisă. Înăuntru erau exemplare din mai multe specii de plante: rămurele de laur, frunze de platan şi de stejar, bobite de vâsc, steliţă albastră şi albă şi un pachet cu frunze uscate pe eticheta căruia scria SALVIA DIVINORUM. Numenul lui. Dedesubtul acestuia, într-un colţ al cutiei de prizat, era ascuns un flacon sigilat cu o pulbere fină, neagră-albăstruie. Pe etichetă scria ANEMONE CORONARIA. I-am scos dopul şi am fost izbită de un iz înţepător. Polenul florii roşii. Era posibil ca granulele astea, dragele de ele, să-mi fie de ajutor, ca să mă apăr. Am închis flaconul şi l-am ascuns în jiletcă.

Cel mai probabil că existau paznici plasaţi afară în timpul zilei, dar mă puteam strecura pe lângă ei. Aveam eu metodele mele. Şi, indiferent cum m-ar fi etichetat Nashira Sargas, tunică galbenă nu eram. Eu eram Călătoarea Palidă.

Era vremea să afle ce pot.

Am încropit o poveste despre cum am plecat să culeg steliţă pentru tutorele meu şi despre cum era nevoie să meargă şi să discute cu el, în cazul în care aveau vreo problemă. Noul portar de zi nu a fost prea încântat de idee: aproape că mă aruncă în stradă când citi în registru cine mi-era tutorele. Nici măcar nu aduse vorba de rucsacul de pe umerii mei. Nimeni nu voia să-l irite pe Arcturus Mesarthim.

Era ciudat să vezi oraşul în timpul zilei. Am intuit că Strada Mare urma să fie goală – nici urmă de toate zgomotele şi mirosurile obişnuite –, dar trebuia să fac un anumit lucru înainte să ajung la Casă. Am străbătut coridoarele Porumbăriei. Prin fiecare crăpătură şi prin fiecare îmbinare picura apă, consecinţele unei scurte furtuni. Am găsit baraca pe care o căutam şi am dat deoparte draperia. Julian dormea, înconjurând-o cu un braţ pe Liss şi ţinându-i de cald. Aura ei se stingea, ca o lumânare ajunsă la capătul fitilului. M-am ghemuit lângă ei şi mi-am golit rucsacul. Lui Julian i-am trecut un pachet cu mâncare pentru micul dejun pe sub cotul liber, unde nu-l putea vedea niciun paznic aflat în trecere, şi i-am acoperit pe amândoi cu nişte pături albe, curate. Am lăsat o cutie cu chibrituri în cufăr.

Vederea mizeriei şi a sărăciei în care trăiau îmi întărea convingerea că făceam ceea ce se cuvenea. Aveau nevoie de mai multe lucruri decât cele pe care le şterpelisem eu din Turnul Ctitorilor. Aveau nevoie de ceea ce se afla în Casă.

Şocul spiritual era un proces lent. Trebuia să te zbaţi ca să găseşti o cale de ieşire, să lupţi din toate puterile. Nu-i supravieţuiau decât cei puternici. Liss nu-şi mai recăpătase cunoştinţa de când îi fuseseră distruse cărţile. Dacă nu-şi revenea curând, urma să îşi piardă aura şi să cadă pradă amaurozei. Singura ei speranţă era să intre din nou în posesia unui pachet de cărţi, şi chiar şi atunci nu era nicio garanţie că va exista o conexiune între ea şi cărţi. O să scotocesc prin toată Casa, până voi găsi nişte cărţi pentru ea.

Pe stradă nu se vedea niciun paznic, dar ştiam că urma să dau peste santinele. Din precauţie, m-am căţărat pe una dintre clădiri şi mi-am croit o cale peste acoperişuri, folosindu-mă de pervazuri şi stâlpi, ca să mă furişez dintr-o parte într-alta a oraşului. Eram cât puteam de grijulie, fiind atentă pe unde calc, dar se înainta greu: braţul drept îmi

era ţeapăn, ca al unui manechin, şi mai tot corpul îmi zvâcnea încă din cauza vânătăilor.

Casa se putea vedea de la mai mult de un kilometru. Cele două turnuleţe ascuţite se înălţau prin pâclă. Am sărit pe o alee când am ajuns aproape; între mine şi următorul zid era o distanţă prea mare ca să fac un salt. Dincolo de zid se afla singura reşedinţă în care n-aveau acces decât Refaiţii.

Am privit îndelung zidul. Custodele era prea implicat în toată povestea ca să mă trădeze acum. Dintr-un motiv oarecare, mă ajuta – şi, pentru binele Lissei, eram obligată să-i accept ajutorul. În plus, dacă dădeam de necaz, puteam oricând să-i trimit un mesaj prin struna de aur. Dacă aflam cum se face asta. Dacă puteam suporta prezenţa ei. M-am căţărat pe zid, mi-am trecut piciorul peste vârful său şi am aterizat în iarba înaltă.

La fel ca multe dintre reşedinţe, edificiul era construit în jurul unei serii de curţi interioare de formă pătrată. În timp ce pătrundeam în prima, am alcătuit în minte o listă cu lucrurile de care aveam nevoie ca să trec de partea cealaltă a Ţării Nimănui. Având în vedere ce pândea printre copaci, armele erau de importanţă crucială, dar instrumentele medicale şi medicamentele ar fi prezentat un mare avantaj. Dacă făceam un pas greşit prin câmpul minat, aveam nevoie de un garou. Şi de antiseptic. Mă îngrozeam la gândul ăsta, dar trebuia să mă confrunt cu el. Adrenalina era valoroasă: o puteam folosi nu doar ca stimulent şi ca analgezic, dar şi pentru a mă resuscita, dacă aş fi fost nevoită să-mi părăsesc trupul. O cantitate mai mare de polen de anemone s-ar fi putut dovedi utilă, la fel ca orice altă substanţă pe care aş mai putea-o găsi: flux, steliţă, sare, poate chiar ectoplasmă.

Am trecut pe lângă câteva clădiri, dar niciuna nu părea potrivită pentru a căuta prin ea. Prea multe încăperi. Abia când m-am depărtat de curţile centrale, chiar către marginea reşedinţei, mi-a sărit

în ochi o ţintă mai bună: o clădire cu ferestre mari şi cu puncte de sprijin din belşug, pentru căţărat. Am trecut pe sub o arcadă şi am studiat-o din partea cealaltă. Faţada îi era brăzdată de funii groase de iederă roşie. Am înconjurat clădirea şi am încercat să dau de o fereastră deschisă. Nu era niciuna. O să fiu nevoită să intru prin efracţie. Ia stai – iată una – o ferestruică uşor întredeschisă, la primul etaj. M-am tras pe un zid scund şi de acolo am pornit în sus pe burlan. Fereastra era înţepenită, dar am forţat-o cu braţul şi am deschis-o. M-am strecurat într-o cămăruţă, probabil o debara, înecată de un strat gros de praf. Am întredeschis uşa.

M-am trezit într-un coridor de piatră. Era gol. Nici n-ar fi putut merge mai bine incursiunea asta în Casă! În timp ce examinam uşile, în căutarea vreunui semn după care să-mi dau seama ce se afla în spatele lor, m-am încordat. Cel de-al şaselea simţ îmi fu cuprins de un tremur: două aure. Erau dincolo de o uşă, chiar la dreapta mea. Am încremenit.

— … *ştiu nim*ic! Vă rog…

Se auzi un zgomot înfundat. Mi-am lipit urechea de uşă.

— Suverana de sânge nu e dispusă să-ţi asculte rugăminţile.

Era o voce de bărbat.

— Ştim că i-ai văzut împreună.

— I-am văzut o dată, *o singură* dată pe pajişte! Făceau instrucţie, şi atât. N-am mai văzut nimic altceva, jur!

Groaza făcea acel glas să sune strident. L-am recunoscut: îi aparţinea lui Ivy, ghicitoarea în palmă. Aproape că se îneca în timp ce vorbea.

— Vă rog, nu din nou, nu din nou. Nu suport…

Un urlet înspăimântător.

— Nu va mai exista durere când ne vei spune adevărul.

Ivy hohotea de plâns.

— Haide, 24, trebuie să ai tu *ceva* pentru mine. Doar nişte informaţii, nimic mai mult. A atins-o?

— El a… a scos-o în braţe de pe pajişte. Era obosită. Dar el avea mănuşi…

— Eşti sigură?

Respiraţia i se acceleră.

— Nu… Nu-mi aduc aminte. Îmi pare rău. Vă rog… nu mai…

Zgomot de paşi.

— Nu… *nu!*

Strigătele ei jalnice îmi răscoleau stomacul. Voiam să nimicesc spiritul celui care o tortura, dar riscul să fiu prinsă era prea mare. Dacă nu puneam mâna pe proviziile acelea, nu puteam salva pe nimeni. Am strâns din fălci şi am ascultat mai departe, tremurând de furie. Ce-i făcea fetei?

Ţipetele lui Ivy nu mai conteneau. Când s-a oprit, mi s-a întors stomacul pe dos.

— Gata, *vă rog.*

Ivy se îneca de plâns.

— Ăsta-i adevărul!

Călăul ei tăcea.

— Dar… dar îi dă de mâncare. Ştiu că îi dă de mâncare şi… pare întotdeauna curată. Şi… oamenii zic că ea poate poseda văzători, iar el sigur, sigur îi ascunde asta S… Suveranei de sânge. Altfel ar fi fost m… moartă până acum.

Tăcerea era acuzatoare. Urmă un bufnit înfundat, greu, apoi zgomot de paşi, şi o uşă care se închidea.

Multă vreme am fost ca paralizată. După un timp, am împins uşa grea şi am deschis-o. Înăuntru nu era decât un singur scaun de lemn, cu şezutul pătat de sânge, ca şi podeaua.

M-a năpădit o sudoare rece. Mi-am trecut mâneca peste buza de sus. Am stat un timp ghemuită lângă perete, cu capul în mâini. Ivy vorbise în tot acest timp despre mine.

Nu mă puteam gândi la asta acum. Călăul ei putea fi încă în clădire. Încet, m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre camera cea mai

apropiată. Cheia era în uşă. M-am uitat înăuntru. Pereţii erau căptuşiţi cu arme: săbii, cuţite de vânătoare, o arbaletă, o praştie cu proiectile de oţel. Aici se afla, pesemne, depozitul cu armele care le erau împărţite tunicilor stacojii. Am înşfăcat un cuţit. Aproape de plăsele strălucea o ancoră. Fabricat în Scion. Weaver trimitea arme aici, în timp ce el şi miniştrii lui stăteau, confortabil, în Acropolă, departe de farul eteric.

Julian avea dreptate. Nu puteam pleca pur şi simplu de aici. Voiam să-l fac pe Frank Weaver să se teamă. Voiam să cunoască şi el groaza fiecăruia dintre prizonierii văzători pe care îi trimisese, vreodată, în acest loc.

Am închis uşa şi am încuiat-o. Când mi-am ridicat privirea, m-am trezit în faţa unei hărţi mari, îngălbenite, pe care scria COLONIA PENITENCIARĂ SHEOL I. TERITORIUL OFICIAL AL SUZERANEI. Am examinat-o atent. Sheol I era construit în jurul reşedinţelor centrale principale, fiind delimitat de pajişte şi de copaci. Toate reperele cunoscute erau pe acea hartă: Magdalen, Casa Amauroticilor, Reşedinţa Suzeranei, Hawksmoor şi Port Meadow. Am dezlipit harta de pe perete şi am studiat-o. Deşi erau şterse, am reuşit să descifrez literele tipărite lângă ea.

Tren.

Degetele mi s-au încleştat pe marginea hărţii. Trenul. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap. Toţi fuseserăm aduşi aici cu trenul – de ce n-am fi putut pleca tot cu trenul?

Creierul îmi intrase în priză. Cum, *cum* de nu mă gândisem la asta? Nu era nevoie să traversez Ţara Nimănui. Nu era nevoie să merg pe jos kilometri întregi sau să trec de Emimi ca să ajung în Citadelă. Tot ce aveam de făcut era să găsesc trenul. Puteam lua şi alţi oameni cu mine – pe Liss, pe Julian, pe toţi. Un tren de mărime medie din Scion avea o capacitate de aproximativ patru sute de locuri, chiar

mai multe, dacă stăteau în picioare. Puteam scoate din oraş fiecare prizonier care exista aici, şi tot mai aveam loc.

Însă tot ne trebuiau arme. Chiar dacă ne furişam cu toţii pe pajişte, la lumina zilei, deplasându-ne în grupuri mici, Refaiţii ar fi venit după noi. În plus, intrarea în gară ar fi putut să fie păzită. Am întins mâna după un cuţit cu teacă şi l-am băgat în rucsac. Apoi am găsit nişte arme de foc. Deringer-ul, un model asemănător cu al meu, urma să se dovedească util: era mic, uşor de ascuns şi ştiam să-l folosesc. Am dat la o parte nişte hârţoage ilizibile de pe un dulap de metal. Nick încercase în zadar să-l împuşte pe Custode, în Citadelă. Gloanţele aveau efect asupra stacojiilor credincioşi, dar pentru a doborî Refi am fi avut nevoie de ceva mai mult. Tocmai ce mă întindeam după o cutie cu gloanţe, când mi-a ajuns la ureche un zgomot de paşi.

Fără să ezit o clipă, m-am îndreptat spre nişte rafturi şi m-am ascuns după ele. Tocmai la ţanc: cheia căzu din broască şi în încăpere pătrunseră doi Refi.

Trebuia să mă fi aşteptat la asta. Ieşirea îmi era blocată. Dacă mă târâm spre fereastră, ar fi trebuit să mă expun privirilor celor doi, şi toată lumea mă cunoştea după chip. M-am uitat printre rafturi.

Thuban.

Spunea ceva în limbajul Glos. M-am apropiat de crăpătura prin care îi priveam şi am încercat să-l identific pe însoţitorul său. Şi tocmai atunci îmi intră în raza vizuală Terebell Sheratan.

Niciuna dintre noi nu a mişcat. Nici nu-mi mai simţeam inima. Am aşteptat să-l strige pe Thuban sau să-mi înfigă un tăiş în pântece. Degetele îmi zvâcniră spre polenul ascuns în jiletcă, dar m-am gândit de două ori. Chiar dacă o doboram pe Terebell, Thuban m-ar fi eviscerat.

Dar Terebell făcu ceva surprinzător. În loc să dea semne că mă văzuse, îşi mută privirea spre arme.

— Armele amauroticilor mi se par curioase, spuse ea. Nu-i de mirare că se distrug atât de des unii pe alţii.

— Vorbim limba lepădăturilor acum?

— Gomeisa ne-a spus să ne păstrăm fluenţa în limba lor. Nu văd de ce ne-ar strica un pic de exerciţiu.

Thuban smulse arcul de pe perete.

— Dacă vrei să ne spurci limbile cu ea, foarte bine. Putem omagia vremurile în care aveai putere asupra mea. Ce mult, mult timp a trecut de atunci.

Îşi plimbă degetele înmănuşate peste coardă.

— Călătoarea ar fi trebuit să-l omoare pe Jaxon Hall când a avut şansa. Ar fi fost o moarte mai blândă decât cea pe care o va suferi acum.

Mi se puse un nod în gât.

— Mă îndoiesc că va fi omorât, spuse Terebell. În plus, Nashira e interesată de Carter.

— Va trebui s-o ţină pe Situla în frâu.

— Fără îndoială.

Îşi plimbă degetele peste un tăiş.

— Reaminteşte-mi, ce a fost în această încăpere înaintea armamentului?

— Dat fiind interesul tău blasfemator pentru lumea lepădăturilor, aş fi crezut că ştii exact unde sunt ţinute toate resursele.

— Mi se pare că „blasfemator“ sună un pic melodramatic.

— Mie nu mi se pare.

Apucă o mână de steluţe tăioase, din oţel.

— Vrei să ştii ce era aici înainte? Instrumente medicale şi medicamente. Extracte de plante. Salvie, steliţă. Alte buruieni împuţite.

— Unde au fost mutate?

— Chiar ai uitat *totul* în ultimele minute, eretico? Eşti la fel de proastă ca şi concubinul.

Nu puteam să nu-i recunosc meritul lui Terebell: era fie imună la atitudinea lui, fie foarte pricepută să-şi ascundă emoţiile. Dacă avea aşa ceva.

— Iartă-mi curiozitatea, spuse ea.

— Familia mea nu iartă. Cicatricile de pe spinarea ta ar trebui să-ţi amintească asta zi de zi.

În ochi i se vedea aura lui Ivy.

— De asta vrei să ştii. Încerci să furi amarant – *nu-i aşa,* Sheratan?

Cicatrici.

Chipul lui Terebell se înăspri.

— Unde au mutat proviziile?

— Îmi displace interesul tău. Îl găsesc suspect. Unelteşti din nou cu concubinul?

— Asta a fost acum aproape douăzeci de ani, Thuban. Vreme îndelungată, după standardele umane, n-ai zice?

— Nu-mi pasă de standardele umane.

— Faptul că îmi reproşezi trecutul e una. Însă nu cred că Suverana de sânge ar aprecia atitudinea ta faţă de consort. Ori felul îndoielnic în care îi descrii rolul.

Glasul i se asprise acum. Thuban luă un tăiş de pe perete şi-l repezi spre ea. I se opri la un centimetru de grumaz. Terebell nici nu clipi.

— Un singur cuvânt dacă mai spui, zise Thuban în şoaptă, şi-l chem pe *el.* Iar de data asta n-o să mai fie aşa de reţinut.

Terebell tăcu pentru o clipă. Nu se uită la mine. Mi s-a părut că zăresc ceva pe faţa ei: durere, frică. Probabil că vorbeau despre unul dintre membrii familiei Sargas. Gomeisa, poate.

— Da. Cred că-mi amintesc unde sunt proviziile.

Vorbea pe ton scăzut.

— Cum de-am putut uita de Turnul Tom?

Thuban lătră un hohot râs.

Eu am absorbit informaţia, aşa cum absoarbe sângele fluxul.

— Nimeni nu l-ar putea uita.

Îi sufla cuvintele în ureche.

— Şi nici bătaia clopotului său. Îţi sună încă în amintiri, Sheratan? Ţii minte cum cereai, urlând, îndurare?

Începuseră să mă doară membrele, dar nu îndrăzneam să mă mişc. Thuban mă ajuta, fără să ştie. Turnul Tom trebuie să fie cel care se înălţa deasupra intrării: clopotniţa.

— N-am cerut, urlând, îndurare, spuse Terebell, ci am cerut dreptate.

Din gâtlejul lui scăpă un mârâit aspru.

— Neroado!

Ridică mâna s-o lovească – apoi încremeni.

Adulmecă.

— Simt o aură.

Adulmecă iar.

— Cercetează camera, Sheratan. Miroase a om.

— Eu nu simt nimic.

Terebell rămase pe loc.

— Camera era încuiată atunci când am venit.

— Mai sunt şi alte feluri de a pătrunde într-o încăpere.

— Acum pari paranoic.

Dar Thuban nu era convins. Venea spre ascunzişul meu, cu nările larg dilatate. Buzele îi dezgoleau dinţii. Mi-a trecut prin cap un gând dezgustător: că era adulmecător, că avea capacitatea să simtă mirosul activităţii spirituale. Dacă mă adulmeca, moartea era nimic în comparaţie cu ce mă aştepta.

Îndreptă degetele spre cutia care mă ascundea. În depărtare, în altă cameră, explodă ceva.

Într-o clipă, Thuban zbură pe coridor. Terebell îl urmă, dar se întoarse din uşă.

— Fugi, îmi spuse. Du-te la turn!

Şi apoi dispăru.

Fără să mai aştept şi să mă întreb ce noroc mă lovise, mi-am aruncat în spinare rucsacul şi am sărit pe pervaz. Aproape că m-am prăbuşit peste iederă, julindu-mi braţele şi mâinile.

Sângele îmi zvâcnea surd prin vine. Fiecare umbră semăna cu Thuban. În timp ce alergam pe sub nişte arcade, în drum spre curtea principală, am încercat să pun cap la cap nişte gânduri cu sens.

Terebell mă ajutase. Mă ascunsese. Se părea chiar că cineva realizase până şi o diversiune pentru mine. Ştiuse că vin, ştiuse ce căutam. Şi începuse să vorbească pe limba mea după ce mă văzuse. Era una dintre ei. Dintre cei însemnaţi. Aveam nevoie să aflu mai multe despre istoria lor, să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt. Dar mai întâi trebuia să pătrund în Turnul Tom, să pun mâna pe lucrurile care-mi trebuiau şi să ajung înapoi la Custode.

Explozia atrăsese o ceată de căutători de oase, care alergau dinspre intrare, îndepărtându-se de clopotniţă. M-am oprit în întuneric, sub o arcadă. Tocmai la timp, căci năvăleau în fugă pe sub arcade, exact pe unde mă pregăteam eu să fug.

— 28, 14, asiguraţi Clădirea Meadow, strigă unul dintre ei.

— 6, vii cu mine. Restul, asiguraţi grădinile. Aduceţi-i pe Kraz şi Mirzam.

N-aveam mult timp. M-am ridicat şi m-am repezit spre grădina principală.

Casa era vastă, brăzdată de o serie de pasaje închise şi de altele descoperite. *Eram ca un şoarece în labirint.* N-am îndrăznit să mă opresc. Mi-am strâns curelele rucsacului în jurul corpului. Trebuia să existe o cale să pătrund în Turnul Tom. Era vreo uşă lângă intrarea principală? Trebuia să mă mişc repede: Kraz şi Mirzam erau nume de Refi, şi ultimul lucru de care aveam nevoie erau patru Refi, dintre care cel puţin trei erau ostili, adunaţi în Casă şi porniţi pe urmele mele. Mă îndoiam că tutorele meu mai avea mulţi prieteni la fel ca Terebell.

Când am ajuns la marginea grădinii, m-am oprit. Era imensă, cu un iaz ornamental în mijloc. În centrul iazului se înălţa o statuie. N-aveam de ales, trebuia să mă expun eventualelor priviri. Era mai important să fiu rapidă, decât să trec nevăzută.

Am rupt-o la fugă prin iarbă. Mă împungea o durere în coaste. Când am ajuns la iaz, am alergat prin apa puţin adâncă şi m-am ghemuit în spatele fântânii. M-am lăsat foarte jos, astfel încât apa îmi

ajungea la brâu. Când am ridicat privirea, am tresărit. Nashira se holba la mine. Nashira, cioplită în piatră.

Nu era nimeni în grădină. Simţeam o aură, dar era prea departe ca să fie o ameninţare. Am sărit afară din fântână şi am alergat spre clopotniţă. Am zărit imediat galeria îngustă. Ducea, probabil, sus la clopot. Am ţâşnit pe scări, rugându-mă să nu apară niciun Ref. Galeria era atât de îngustă, încât n-aş fi avut nicio şansă. Când am ajuns la capătul scărilor, am studiat priveliştea care mi se deschidea în faţă.

Era o cameră a comorilor. Pe sute de rafturi străluceau borcane de sticlă, irizate în lumina soarelui. Mi-aduceau aminte de drajeuri: culori vii, care luceau precum stelele. Se mai găseau aici lichide irizate şi pulberi în culori strălucitoare. Plante exotice scufundate în lichid – toate minunate şi nepământene. Încăperea era plină de mirosuri: unele înţepătoare, altele neplăcute, altele dulci şi parfumate. Am scotocit rafturile căutând provizii medicale. Majoritatea borcanelor purtau etichete cu simbolul Scionului, scrise în limba engleză, dar unele erau marcate cu nişte hieroglife ciudate. Mai erau şi numene, probabil confiscate. Am mai zărit o piatră de ghicit, diverşi *sorţi* – şi un singur pachet de cărţi de joc. Acestea erau pentru Liss. Le-am etalat repede, evaluând ilustraţiile. Era un pachet Toth – alt model decât cel pe care-l folosise Lisse înainte –, dar tot putea fi folosit în cartomanţie.

Am vârât pachetul de cărţi în rucsac. Am luat dermazin, parafină şi antiseptic. Mai era o uşă, care ducea probabil la clopot, dar n-am trecut prin ea. Aceasta urma să fie ultima mea acţiune de contrabandă: aproape că nu puteam ridica rucsacul de greu ce era. Mi-am tras cu greu curelele pe după umeri şi m-am întors spre scară – doar ca să dau nas în nas cu un Ref.

Toate funcţiile mele vitale părură să înceteze. De sub o glugă fumegau spre mine doi ochi galbeni.

— Măi, măi, măi, spuse. Un trădător în turn.

Porni spre mine. Am scăpat rucsacul din mână şi m-am căţărat cât ai bate din palme pe cel mai apropiat raft.

— Tu trebuie să fii Călătoarea. Eu sunt Kraz Sargas, Moştenitor de sânge al Refaiţilor. Îmi făcu o plecăciune în bătaie de joc. În trăsăturile lui, în părul des, de culoarea bronzului şi în pleoapele grele am recunoscut-o pe Nashira.

— Arcturus te-a trimis?

N-am scos niciun cuvânt.

— Aşadar îşi lasă tributul lui către Suverana de sânge să rătăcească în voie. N-o să fie mulţumită.

Întinse o mână învelită în mănuşă.

— Coboară, Călătoareo. Te voi escorta înapoi la Magdalen.

— Şi-o să ne prefacem că asta nu s-a întâmplat niciodată?

Am rămas locului.

— Cred să mă duci la Nashira.

Îşi pierdu răbdarea.

— Nu mă face să te zdrobesc, tunică galbenă.

— Nashira nu mă vrea moartă.

— Eu nu-s Nashira.

Până aici îmi fusese. Dacă nu mă omora, mă târa drept la Reşedinţa Suzeranei. Privirea mi se opri pe un borcan cu steliţă albă. Îi puteam şterge memoria.

N-am avut atâta noroc. Cu o singură mişcare a mâinii, Kraz doborî întregul raft la pământ. Sticle şi flacoane se sfărâmară de perete. M-am rostogolit din calea lor, să nu mă zdrobească, şi m-am tăiat la obraz într-un ciob. Un ţipăt mi-a ţâşnit printre buze. Coastele rupte m-au fulgerat de durere.

Nu m-am ridicat suficient de repede. Rănile mă încetineau. Nu erau spirite înăuntru, nimic ce aş fi putut folosi ca să-l resping. Kraz mă apucă de jiletcă şi mă izbi de zid. Aproape că mi-am pierdut cunoştinţa. Coastele mi se desprindeau din piept. Kraz mă înşfacă de păr cu o mână, îmi dădu capul pe spate şi trase aer în piept. Adânc, ca şi cum ar fi încercat să tragă pe nări mai mult decât aer. Mi-am

dat seama de ceea ce se întâmpla când mi s-au umplut ochii de sânge. Am dat din picioare, am încercat să-l zgârii şi m-am zvârcolit, gâfâind după eter. Deja aluneca din ce în ce mai departe de mine.

Kraz era înfometat. Avea să-mi stingă aura.

Braţul drept îmi era imobilizat, dar stângul mi-era liber. Cuprinsă de adrenalină, am făcut ceea ce tata mă învăţase întotdeauna să fac în apărarea mea: să-i înfig lui Kraz degetele în ochi. Imediat ce-mi scăpă părul din mână, am tras flaconul din buzunar. Floarea roşie.

Kraz îşi încleştă mâna în gâtlejul meu, cu dinţii dezgoliţi. Dacă aş fi încercat să-i atac mintea, trupul nu mi s-ar mai fi refăcut. N-aveam de ales. I-am sfărâmat flaconul în faţa ochilor.

Duhoarea era înfiorătoare. Putreziciune. O putreziciune dulceagă şi fierbinte. Kraz scoase un urlet neomenesc. Polenul îi intrase direct în ochi. Se înnegriseră şi picurau, iar faţa îi căpăta o culoare urâtă, de un cenuşiu pestriţ.

— Nu, spuse, Nu tu… *nu…*

Următoarele vorbe le rosti în Glos. Vederea mi se tulbură. Era o reacţie alergică? Am simţit cum îmi năvăleşte fierea în gâtlej. Am bâjbâit prin rucsac, am scos revolverul şi i l-am înălţat la cap. Kraz căzu în genunchi.

Omoară-l.

Aveam palmele umede. Chiar şi după ce-i făcusem sub-agentului în metrou, crima din cauza căreia ajunsesem aici, nu ştiam dacă mai puteam face aşa ceva. Dacă eram în stare să iau din nou viaţa cuiva. Dar, pe urmă Kraz îşi luă mâinile de pe faţă, şi am ştiut că nu mai putea fi salvat. Nici măcar n-am clipit.

Am apăsat pe trăgaci.

24.Visul

Drumul înapoi către adăpost a fost învăluit în ceaţă. Am alergat peste acoperişuri, am trecut pe lângă vechea biserică şi am luat-o pe strada cea lungă care ducea la Magdalen. Imediat ce am ajuns la reşedinţă, un braţ ieşi pe o fereastră şi mă trase înăuntru. Custodele. Mă aşteptase. Fără un cuvânt, mă trase printr-o uşă. Înapoi spre curtea de la răsărit. Prin coridoarele goale. Prin galeria cu arcade, în sus pe scări. N-am îndrăznit să vorbesc. Cum am ajuns în turn, m-am lăsat să alunec pe podea, lângă şemineu. Covoraşul se murdări de polen negru, de pe degetele mele. Semăna cu funinginea.

Fără să piardă vreo clipă, Custodele încuie uşa, opri gramofonul şi trase perdelele pe amândouă părţile camerei. Privi câteva minute printr-o crăpătură de la fereastra dinspre răsărit, ţinând strada sub observaţie. Am lăsat rucsacul să cadă pe podea. Era atât de greu, încât curelele îmi lăsaseră semne pe umeri.

— L-am omorât.

Îmi aruncă o privire.

— Pe cine?

— Pe Kraz. L-am împuşcat.

Tremuram toată.

— Am omorât pe cineva din familia Sargas. Nashira o să mă ucidă. *Tu* o să mă ucizi…

— Nu.

— De ce mama dracului nu?

— Pentru mine, unul din familia Sargas nu-i nicio pierdere.

Se uită din nou la fereastră.

— Eşti foarte sigură că-i mort.

— Bineînţeles că-i mort. L-am împuşcat în faţă.

— Gloanţele nu ne pot omorî. Probabil că ai folosit polenul.

— Da. Am încercat să-mi domolesc respiraţia. Da, l-am folosit.

O vreme îndelungată, nu scoase niciun cuvânt. Stăteam acolo, gândindu-mă la cele întâmplate, cu plămânii gata să explodeze.

— Dacă un membru al familiei Sargas a fost omorât de un om, spuse într-un sfârşit, atunci ultimul lucru pe care-l vrea Nashira e să se răspândească zvonul în oraş. Nemurirea noastră trebuie să fie dincolo de orice îndoială.

— Nu sunteţi nemuritori, de fapt?

— Nu suntem indestructibili.

Se ghemui în faţa mea şi mă privi în ochi.

— Te-a văzut cineva?

— Nu. Stai aşa – Terebell.

— Terebell n-o să-ţi divulge secretul. Dacă a fost singura care te-a văzut, n-avem de ce să ne temem.

— Era şi Thuban acolo. A avut loc o explozie.

Am ridicat ochii la el.

— Ştii ceva despre asta?

— Am simţit că eşti în pericol. Aveam pe cineva pregătit, în Casă. A provocat o diversiune. Nashira va afla doar că o lumânare a fost lăsată prea aproape de o scurgere de gaz.

Vestea nu mă linişti prea mult. De-acum luasem trei vieţi, fără să le mai pun la socoteală pe cele pe care nu reuşisem să le salvez.

— Sângerezi.

Am aruncat o privire în oglinda din baie, care se vedea prin uşa deschisă. Obrazul mi-era brăzdat de o tăietură prelungă, superficială. Adâncă doar atât cât să lase sângele să mustească la suprafaţă.

— Da, am spus.

— Te-a rănit.

— N-a fost decât nişte sticlă.

Am atins tăietura, care mă ustura.

— Ai putea să afli ce s-a întâmplat?

Dădu din cap, privindu-mi încă obrazul. Ceva în privirea lui mă izbi: o întunecime, o încordare. Gândul îi era în altă parte. Evita să mă privească în ochi; rana mea îl fascina.

— Va lăsa o cicatrice, dacă nu e tratată.

Îmi ţinea maxilarul în degetele înmănuşate.

— O să aduc ceva s-o curăţăm.

— Şi-o să te interesezi de Kraz.

— Da.

Privirile ni se întâlniră pentru o frântură de secundă. M-am încruntat, iar buzele se pregătiră pentru o întrebare.

Care, în cele din urmă, a rămas nerostită.

— Mă voi întoarce cât de repede pot.

Se ridică în picioare.

— Şi te sfătuiesc să te speli. Acolo sunt haine.

Făcu semn spre şifonier. Am coborât privirea şi m-am uitat la uniforma pe care o purtam. Jiletca era acoperită de polen: dovadă compromiţătoare a fărădelegilor mele.

— Da, am spus.

— Şi ţine rana aia curată.

Dispăru înainte să pot răspunde.

M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de oglindă. Tăietura şoca prin paloarea ei, în contrast cu pielea. Îl deranja oare să mă vadă aşa, chiar şi după ceea ce făcuse Jax? Vederea feţei mele îl făcea să se gândească la propriile cicatrici – cele de pe spate, cele pe care le ţinea ascunse?

Din păr mi se răspândea un iz dulceag şi greu. Polenul. Am încuiat uşa băii, mi-am aruncat cât colo hainele şi am dat drumul la nişte apă clocotită. Îmi tremurau picioarele. Mă julisem la genunchi în timp ce mă căţăram. M-am scufundat în apa fierbinte şi m-am spălat pe cap. Sub piele îmi zvâcneau vânătăi vechi, în timp ce deasupra lor se formau altele, noi. Mi-am luat un răgaz de câteva minute, lăsând căldura să-mi pătrundă în muşchii încordaţi, iar apoi am luat o bucată proaspătă de

săpun şi am curăţat sudoarea, sângele şi polenul. Chiar şi în urma acestor îngrijiri, trupul meu palid şi zdrobit nu arăta mai bine. Nu m-am calmat decât după ce s-a scurs toată apa din cadă.

Să-i fi vorbit despre tren? Putea încerca să mă oprească. Mă adusese înapoi când ar fi putut să mă lase să plec. Pe de altă parte, trebuia să ştiu dacă trenul era păzit sau nu şi cam pe unde puteam găsi intrarea în gară, dinspre pajişte. Nu-mi aduceam aminte să fi observat nimic în timpul instrucţiei – nicio trapă, nicio uşă. Intrarea era, cel mai probabil, ascunsă.

Când m-am întors în cameră, am găsit uniforma galbenă curăţată, în şifonier. Polenul fusese măturat de pe covor. M-am scufundat în divan. Îl executasem pe Kraz Sargas, Moştenitor de sânge al Refaiţilor, cu un singur glonţ între ochi. Până atunci, crezusem că sunt prea puternici ca să poată fi omorâţi. Polenul trebuie să îi fi venit de hac – glonţul nu făcuse decât să-i dea lovitura de graţie. Până când am părăsit eu turnul, cadavrul putrezea deja, văzând cu ochii. Câteva grăunţe de polen îl aduseseră în stare de putrefacţie.

Când s-a deschis uşa, am tresărit. Custodele se întorsese. Pe chipul lui se adunau, laolaltă, toate umbrele din încăpere.

Veni şi se aşeză lângă mine. Luă un tampon de vată, îl înmuie într-un borcan cu lichid de culoarea chihlimbarului şi-mi şterse sângele de pe obraz. Mă uitam la el în tăcere, în aşteptarea sentinţei.

— Kraz e mort, spuse, fără să trădeze nicio emoţie.

Am simţit o împunsătură fierbinte în obraz.

— Era moştenitorul tronului, pe linie de sânge. Dacă ei ar afla, ai fi torturată în public. Ştiu despre proviziile furate, dar n-ai fost văzută. Portarului de zi i s-a indus amnezia cu steliţă albă.

— Mă bănuieşte cineva?

— În sinea lor, poate, dar n-au dovezi. Din fericire, nu ţi-ai folosit spiritul ca să-l omori, altfel

identitatea ţi-ar fi fost evidentă.

Am început să tremur mai tare. Tipic pentru mine: omoram pe cineva de o asemenea importanţă fără să ştiu nici măcar cine e. Aş fi ajuns repede o mască mortuară dacă răzbătea vreun zvon la urechile Nashirei. Am ridicat privirea spre el.

— Ce i-a făcut polenul lui Kranz? Ochii lui… faţa…

— Noi nu suntem ceea ce părem, Paige.

Îmi susţinu privirea.

— Cât a trecut între aplicarea polenului şi împuşcătură?

Împuşcătura. Nu *omorul.* Spusese *împuşcătură,* ca şi cum aş fi fost un spectator oarecare.

— Zece secunde, poate.

— Ce-ai văzut în cele zece secunde?

Am încercat să mă gândesc. Încăperea aceea era plină de vapori, iar eu mă lovisem la cap.

— Era ca şi cum… ca şi cum… faţa… i-ar fi putrezit. Şi avea ochii albi. Ca şi cum şi-ar fi pierdut culoarea de tot. Ochi morţi.

— Iată răspunsul tău.

Nu-mi dădea prin cap ce voia să spună. *Ochi morţi.*

Focul trosnea, încălzind camera. Era prea cald. Custodele mă apucă de bărbie şi-mi înălţă capul, aducându-mi tăietura în lumină.

— O s-o vadă Nashira, am spus. O să-şi dea seama.

— Asta se poate îndrepta.

— Cum?

Niciun răspuns. De fiecare dată când voiam să ştiu *cum* sau *de ce*, părea că-l plictiseşte conversaţia. Se duse la birou şi scoase un tub de argint, suficient de mic încât să încapă într-un buzunar. Pe lateral, de la un capăt la altul, era scris, cu litere roşii, ScionSALV. Desfăşură trei fâşii sterile adezive. Nu m-am mişcat, în timp ce mi le aplica.

— Doare?

— Nu.

Îmi luă mâna de pe faţă. Am atins fâşiile.

— Am văzut o hartă în Casă, am spus. Ştiu că există un tren la Port Meadow. Trebuie să ştiu unde e intrarea în tunel.

— Şi cam de ce-ar trebui să ştii?

— Pentru că vreau să plec. Înainte să mă omoare Nashira.

— Înţeleg.

Custodele reveni în fotoliu.

— Şi presupui că o să îţi dau voie să pleci.

— Da, aşa presupun.

Am ridicat cutia de prizat.

— Sau poţi *presupune*, fără nicio grijă, că asta va ajunge cumva la Nashira.

Simbolul sclipi în lumină. El bătea darabana cu degetele pe fotoliu. Nu încercă să se târguiască; se uită doar la mine, în timp ce ochii îi sclipeau.

— Nu poţi lua trenul, spuse.

— Ia să mă vezi cum îl iau.

— M-ai înţeles greşit. Trenul nu poate fi activat decât de Acropola Westminster. E programat să vină şi să plece la anumite date, în anumite perioade, care nu pot fi schimbate.

— Trebuie să aducă alimente.

— Trenul e folosit doar pentru transportul de persoane. Alimentele sunt livrate prin curier.

— Aşadar, n-o să mai vină până la – am închis ochii – următorul Sezon al Oaselor. În 2069. Visul meu că aş putea găsi o cale uşoară de a evada se risipi. Până la urmă, tot va trebui să traversez câmpul minat.

— Insist să nu încerci să traversezi, pe jos, câmpul, spuse, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Emimii folosesc pădurea ca teren de vânătoare. Chiar şi cu darul pe care-l ai, n-o să rezişti mult. Nu împotriva unei haite de Emimi.

— Nu pot aştepta.

Am strâns braţul fotoliului până mi s-au albit încheieturile degetelor.

— *Trebuie* să plec. Ştii că are de gând să mă omoare.

— Bineînţeles că are de gând. Acum, că ţi s-a maturizat darul, tânjeşte după el. Nu mai e mult şi va lovi.

M-am încordat.

— Maturizat?

— L-ai posedat pe 12 în Citadelă. Te-am văzut. Ea te-a aşteptat ca să-ţi realizezi întregul potenţial.

— I-ai spus?

— O să afle, dar nu de la mine. Ce se vorbeşte în camera asta rămâne în camera asta.

— De ce?

— O uvertură pentru încrederea reciprocă.

— Mi-ai cutreierat amintirile. De ce-aş avea încredere în tine?

— Nu ţi-am arătat planul meu oniric?

— Ba da, am spus. Planul tău oniric rece şi gol. Nu eşti decât o carapace goală, nu-i aşa?

Se ridică brusc în picioare, se duse la bibliotecă şi scoase un tom vechi, uriaş. Muşchii mi se încordară ca nişte frânghii întinse la maximum. Înainte să mai adaug vreun cuvânt, scoase o cărţulie subţire din interior şi o azvârli pe masă. Nu mi-am putut lua ochii de la ea. *Asupra virtuţilor stării nefireşti.* Exemplarul meu, plin de dovezi despre activitatea mea în cadrul Sindicatului. La el fusese, de la bun început.

— Şi-o fi pierdut planul meu oniric vechea lui viaţă, dar eu nu văd oamenii împărţiţi în ierarhii, ca autorul acestei broşuri. Acolo nu-i niciun oneiromant. Niciun Refaim. Eu nu văd lucrurile într-o astfel de lumină. Se uită drept la mine.

— Locuiesc împreună cu tine de câteva luni. Îţi cunosc trecutul, chiar dacă l-am aflat împotriva voinţei tale. N-am vrut să-ţi încalc intimitatea, dar am dorit să aflu cum eşti. Am dorit să *te cunosc.* N-am vrut să te tratez ca pe un simplu om. Inferior, nedemn.

Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— De ce nu? am întrebat, fără să-mi iau ochii de la el. De ce-ţi pasă?

— Asta-i treaba mea.

Am apucat *Virtuţile* şi am strâns-o la piept, ca un copil care-şi strângea jucăria. Era ca şi cum aş fi salvat viaţa lui Jaxon. Custodele mă privea.

— Ţii cu adevărat la mim-baronul tău, spuse. Vrei să te întorci la viaţa aia de dinainte. La Sindicat.

— Jaxon nu se reduce la pamfletul ăsta.

— Îmi închipui că nu.

Veni să se aşeze lângă mine pe divan. Câteva minute, a fost linişte. Un om şi un Refait, diferiţi ca noaptea de zi, prinşi în capcana propriului clopot de sticlă, precum o floare ofilită. Luă cutia de prizat şi scoase un flaconaş de amarant.

— Te simţi singură.

Goli flaconul într-un pocal.

— O simt. Singurătatea ta.

— Chiar sunt singură.

— Ți-e dor de Nick.

— E cel mai bun prieten al meu. Sigur că mi-e dor de el.

— A fost mai mult de atât. Amintirile tale despre el sunt extraordinar de detaliate. Pline de culoare, pline de viaţă. Îl adorai.

— Eram mai tânără.

Aveam un ton abrupt şi clar. Părea hotărât să mă împungă în punctul cel mai sensibil.

— Încă eşti tânără.

Nu renunţa.

— Nu ţi-am văzut toate amintirile. Lipseşte ceva.

— N-are rost să stăruim asupra lucrurilor din trecut.

— Nu sunt de acord.

— Toţi avem amintiri dureroase. De ce te interesează ale mele?

— Memoria este coarda mea de salvare. Calea mea spre eter. Aşa cum sunt planurile onirice pentru tine.

Îmi atinse fruntea cu un deget, prin mănuşă.

— Ai vrut să mă cunoşti prin planul meu oniric. Eu îţi cer amintirile, la schimb.

Atingerea lui îmi dădea fiori reci. M-am tras înapoi. Custodele mă privi o vreme, analizându-mi reacţia, după care se ridică şi trase de cordonul clopoţelului.

— Ce faci? am spus.

— Trebuie să mănânci.

Porni gramofonul şi-şi aţinti privirea pe fereastră.

Michael apăru cât ai bate din palme. A ascultat poruncile pe care i le-a dat Custodele şi, zece minute mai târziu, era înapoi cu o tavă pe care mi-o aşeză în poală. Atât cât să-mi redea puterile: o ceaşcă de ceai cu lapte, o zaharniţă, supă de roşii şi pâine caldă.

— Mulţumesc, am spus.

Îmi aruncă întâi un zâmbet fugar şi apoi făcu o serie de semne ciudate către Custode, care dădu din cap. Se înclină şi plecă. Custodele se uită la mine, urmărind dacă mâneam fără să fiu obligată. Am luat o gură de ceai. Mi-am adus aminte de bunica, pe când eram foarte mică, care îmi dădea ceai, ori de câte ori mă îmbolnăveam: avea mare încredere în ceai. Am luat câteva îmbucături de pâine. Oare mă citea acum, îmi citea emoţiile? Simţea cum mă linişteşte amintirea aceea? Am încercat să mă concentrez asupra lui, să folosesc struna de aur care ne lega, dar nu se întâmplă nimic.

Când am terminat, a luat tava şi a pus-o pe măsuţa de cafea, înainte să vină să se aşeze din nou lângă mine. Mi-am dres glasul.

— Ce-a spus Michael?

— Că Nashira i-a convocat la Reşedinţă pe cei rămaşi din familia Sargas. E foarte priceput la trasul cu urechea, adăugă pe un ton uşor amuzat. Îmi procură foarte multe informaţii din apartamentele ei. Din cauza presupusei lui amauroze, nu-i atentă la venirile şi la plecările lui.

Aşadar Michael era dispus să se furişeze. O să reţin asta.

— I-a informat despre Kraz.

Mi-am sprijinit tâmplele cu degetele.

— N-am vrut să-l omor. Eu doar…

— Te-ar fi omorât. Kraz ascundea o ură grozavă faţă de oameni. Plănuia ca, atunci când ar fi venit vremea să ieşim în faţa lumii, să atragă copii umani în oraşele noastre de control. Avea o slăbiciune pentru oasele lor mici, delicate. Pentru cleromanţie.

Mi s-a făcut greaţă din străfundurile stomacului. Cleromanţia avea de-a face cu sorţii, sau cu *sortes,* pe care spiritele le aranjau în imagini sau pe care le împingeau într-o anumită direcţie. Se foloseau tot felul de *sortes:* ace, zaruri, chei. Un grup care purta denumirea de osteomanţi folosea de preferinţă oasele, dar, din respect pentru cei morţi, se mânuiau de obicei schelete vechi. Dacă într-adevăr Kraz furase oasele unor copii ca să practice cleromanţia, atunci mă bucuram că-l omorâsem.

— Sunt recunoscător că a murit, spuse Custodele. A fost o năpastă grozavă asupra lumii ăsteia.

N-am răspuns.

— Te simţi vinovată, spuse.

— Speriată.

— Speriată de ce?

— De ceea ce pot face. Eu tot… am clătinat din cap, epuizată. Eu continui să ucid. Nu vreau să fiu o armă.

— Darul tău e volatil, dar te ţine în viaţă. Ţi-e ca un fel de scut.

— Nu e un scut. E ca o armă de foc. Trăiesc cu degetul apăsat pe trăgaci.

Am studiat modelul din covor.

— Fac rău oamenilor. Ăsta-i darul meu.

— Nu intenţionat. N-ai ştiut dintotdeauna ce poţi face.

Am râs cu glas spart.

— O, ba ştiam ce pot face. Nu ştiam *cum,* dar ştiam cine-i face să sângereze pe acei oameni. Ştiam cine le dă dureri de cap. Ori de câte ori îşi băteau oamenii joc de mine, ori de câte ori pomeneau de Revoltele lui Molly, pur şi simplu li se făcea *rău.* Şi asta doar pentru că eu le dădeam un ghiont mental. Într-un fel, îmi plăcea, am spus. Chiar şi atunci când aveam zece ani, îmi plăcea. Îmi plăcea să mă răzbun. Era micul meu secret.

Nu-şi dezlipea ochii de la mine.

— Eu nu sunt ca senzorii sau mediumii. Eu nu folosesc spirite doar ca să am pe cineva ca să-mi ţină de urât sau ca să mă apăr. Sunt unul dintre ele. Înţelegi? Pot să mor când vreau, să devin spirit când vreau. Din cauza asta, oamenii se tem de mine, şi eu mă tem de ei.

— Eşti altfel decât ei, da. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te temi.

— Ba da, înseamnă. Spiritul meu e periculos.

— Ţie nu ţi-e frică de pericol, Paige. Cred că pericolul îţi priieşte. Ai acceptat să lucrezi pentru Jaxon Hall, conştientă fiind că asta îţi va scurta semnificativ viaţa. Conştientă fiind de riscul de a fi descoperită.

— Aveam nevoie de bani.

— Tatăl tău e angajat în Scion. N-aveai nevoie de bani. Mă îndoiesc că te-ai atins vreodată de ei. Pericolul te aduce mai aproape de eter, spuse. Iată de ce profiţi de orice ocazie ca să-i ieşi în cale.

— Nu ăsta a fost motivul. Nu sunt vreo dependentă din aceea de adrenalină. Voiam să fiu alături de alţi văzători.

O undă nouă de furie mi se strecură în voce.

— Nu voiam să trăiesc ca o şcolăriţă spălată pe creier din Scion. Voiam să iau parte la ceva. Voiam să *contez.* Nu-nţelegi nici atâta lucru?

— Acestea n-au fost singurele motive. Te gândeai la o anumită persoană, în mod special.

— Nu începe.

Buzele îmi tremurau.

— Te gândeai la Nick.

Mă privea cu insistenţă.

— Îl iubeai. L-ai fi urmat oriunde s-ar fi dus.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu?

— Pentru că e ceva ce-mi aparţine. E ceva intim. Voi, oneiromanţii, aveţi idee ce înseamnă intimitatea?

— Ai păstrat taina asta mult prea mult timp.

Nu m-a atins, dar privirea lui era aproape la fel de intimă ca o atingere.

— Nu pot lua amintirea de la tine în timp ce eşti trează. Dar, în clipa în care aţipeşti, o să-ţi citesc imaginile din minte şi ai să le visezi, aşa cum ai mai făcut-o. Acesta este darul oneiromantului – să creeze un vis împărtăşit.

— Dar tu nu te plictiseşti niciodată.

Aveam o nuanţă de dispreţ în glas.

— Nu te plictiseşti să vezi rufele murdare ale oamenilor.

Ignoră aluzia răutăcioasă.

— Sigur, poţi învăţa cum să mă ţii pe dinafara minţii tale, dar ar trebui să-mi cunoşti spiritul aproape la fel de bine cum ţi-l cunosc eu pe al tău. Iar un spirit bătrân ca al meu e dificil de cunoscut.

Făcu o pauză.

— Sau ai putea să faci economie de resurse şi să mă laşi pe mine să te văd pe dinăuntru.

— La ce bun?

— Amintirea asta e o barieră. Am simţit-o în tine, îngropată adânc în planul tău oniric.

Nu-şi luă o clipă privirea din ochii mei.

— Depăşeşte-o şi o să te eliberezi de ea. Spiritul ţi se va elibera de ea.

Am tras aer adânc în piept. Oferta asta n-ar fi trebuit să mă tenteze.

— Trebuie doar să adorm?

— Da. În privinţa asta te pot ajuta.

Scoase din cutia de prizat un pumn de frunze cafenii şi uscate.

— Astea sunt ierburile care se aflau în tabletele verzi. Dacă pregătesc o infuzie, o s-o bei?

Am ridicat din umeri.

— Ce mai contează o doză în plus?

Custodele mă privi câteva clipe.

— Foarte bine, spuse.

Părăsi încăperea. Am presupus că dedesubt era o bucătărie, în care lucra Michael.

Mi-am odihnit capul pe perne. Un freamăt slab, rece, îmi cutreiera pieptul şi-mi umplea spaţiul din spatele coastelor. Îl urâsem pe Custode cu o intensitate violentă, îl urâsem pentru ce era şi pentru că părea să mă înţeleagă. Ura pentru el mă făcuse să înfloresc. Acum eram pe punctul să-i arăt cea mai intimă amintire a mea. Credeam că ştiu care e, dar nu puteam fi sigură. Trebuia s-o visez.

Când se întoarse Custodele, în mine crescuse o certitudine sfidătoare. I-am luat ceaşca de sticlă din mâini. Era plină ochi cu un lichid limpede, de culoarea argilei, ca mierea diluată. Pe suprafaţă pluteau trei frunze.

— E amară, mă avertiză, dar o să-mi permită să-ţi văd amintirile mai limpede.

— Ce-ai văzut înainte?

— Fragmente. Perioade de linişte. Depinde de ce ai simţit în fiecare moment anume, de cât de puternice ţi-au fost senzaţiile. De cât de tare te tulbură încă acea parte a amintirii.

Am coborât ochii spre ceai.

— Atunci nu cred că o să am nevoie de asta.

— O să uşureze lucrurile.

Probabil că avea dreptate. La simplul gând de a mă confrunta cu o astfel de amintire îmi tremurau deja mâinile. Cu sentimentul că eram pe punctul să renunţ din nou la viaţa mea şi s-o dau pe mâna altcuiva, am ridicat ceaşca la gură.

— Stai.

M-am oprit.

— Paige, nu eşti obligată să-mi arăţi amintirea asta. Pentru binele tău, eu unul sper s-o faci. Sper

să poţi să mi-o arăţi. Dar poţi refuza. Îţi voi respecta intimitatea.

— Nu voi fi atât de crudă, am spus. Nimic nu e mai rău ca o poveste fără un final.

Înainte să poată răspunde, am băut ceaiul.

Custodele minţise: chestia nu era doar amară, era cel mai respingător lucru pe care-l gustasem vreodată, ca o duşcă de aşchii din metal. Am hotărât instantaneu că mai curând aş bea înălbitor decât să mă mai ating vreodată de ceaiul de salvie. M-am înecat cu el. Custodele îmi prinse faţa în palme.

— Nu-l scoate afară, Paige. Nu-l scoate!

Am încercat să mă conformez. Am vărsat un pic înapoi în ceaşcă, dar cea mai mare parte se duse în jos, pe gât.

— Şi-acum ce se întâmplă? am întrebat, tuşind.

— Aşteaptă.

N-a trebuit să aştept mult. M-am ghemuit, zguduită de valuri de greaţă. Gustul era atât de pătrunzător, încât am crezut că n-avea să-mi dispară niciodată din gură.

Şi pe urmă luminile se stinseră. M-am prăbuşit pe perne şi m-am scufundat în abis.

25.Dizolvarea

Stăteam aşezaţi în cerc, ca la o şedinţă de spiritism. Şase dintre Cele Şapte Peceţi.

Nadine urma să omoare pe cineva. I se citea acest lucru pe fiecare centimetru al chipului. Zeke Sáenz stătea în mijlocul cercului, legat de scaun cu nişte panglici violete, iar sora lui îi ţinea capul în mâini. Îi atacam mintea de ceasuri întregi şi, oricât s-ar fi zbătut şi-ar fi gemut, Jax nu se lăsa înduioşat. Dacă darul lui era dintre cele care se puteau învăţa, avea să fie un câştig pentru bandă: rezistenţa faţă de toate influenţele externe, nu numai dinspre spirite, ci şi dinspre alţi văzători. Aşa că stătea acolo, pe scaun, trăgând din trabuc şi aşteptând ca unul dintre noi să-l îngenuncheze.

Jax îl studiase mult timp pe Zeke. Uitase de noi, ceilalţi, şi ne lăsase în plata Domnului, cu şiretlicurile noastre ilicite. Chiar şi după cercetări riguroase, nu prevăzuse cât avea să sufere indescifrabilul din cauza atacului nostru. Planul lui oniric era rezistent şi opac, iar spiritele nu-l puteau pătrunde. Îl bombardasem cu şiruri întregi de fuioare, la foc continuu, şi tot degeaba. Se izbeau de mintea lui şi ricoşau prin toată camera, ca stropii de apă care se loveau de o placă de marmură. O rezistenţă pe măsura noului său nume – Diamantul Negru.

— Haideţi, *haideţi,* gloată de amărâţi ce sunteţi, lătră Jax.

Izbi cu pumnul în birou.

— Vreau să-l aud urlând de trei ori mai tare!

Toată ziua ascultase *Danse Macabre* şi băuse vin, ceea ce niciodată nu fusese un semn bun. Eliza,

roşie la faţă din cauza efortului de a controla atâtea spirite, îi aruncă o privire aspră.

— Te-ai trezit cu faţa la şezlong, Jaxon?

— Încă o dată.

— Are dureri, spuse Nadine, cu obrajii îmbujoraţi de mânie. Uită-te la el! Nu rezistă la aşa ceva!

— *Eu* am dureri, Nadine. Stilul tău recalcitrant mă aduce în pragul agoniei. Apoi, cu un ton periculos de dulce: Nu mă faceţi să mă scol, copii, încă o dată!

Urmă o tăcere scurtă. Nadine îşi apucă fratele de umeri, iar părul îi cădea pe faţă. Acum era castaniu închis, şi mai scurt. Atrăgea mai puţin atenţia, dar îşi ura noua tunsoare. Ura Citadela. Mai presus de orice, ne ura pe noi.

Când nimeni nu făcu nicio mişcare, Eliza îşi chemă unul dintre spiritele asistente – pe JD, o muză din secolul al XVII-lea. În clipa în care aceasta sări din planul ei oniric în eter, luminile pâlpâiră.

— O să încerc cu JD.

Era încruntată.

— Dacă nu merge cu un spirit bătrân, atunci n-o să meargă cu nimic.

— Poate cu un strigoi? întrebă Jax, vorbind foarte serios.

— *Nu* o să folosim un strigoi asupra lui!

Jax continuă să fumeze.

— Păcat!

În cealaltă parte a încăperii, Nick coborî jaluzelele. Era îngrozit de ceea ce făceau, dar nu putea opri întregul proces.

Zeke nu mai suporta tensiunea. Ochii lui fixau înfriguraţi spiritul.

— Ce fac oamenii ăştia, Dee?

— Nu ştiu.

Nadine îl fixă pe Jax cu o privire rece!

— Are nevoie de odihnă. Dacă asmuţi spiritul ăla asupra lui, am să…

— Ai să ce?

Jaxon scotea rotocoale de fum pe gură.

— O să-mi cânţi un cântec furios? Te rog, eşti invitata mea. Chiar îmi place muzica pornită din suflet.

Ea îşi ţuguie buzele, dar nu muşcă momeala. Ştia care e pedeapsa pentru neascultarea poruncilor lui Jaxon. N-avea unde pleca, n-avea unde să-şi ducă fratele.

Zeke tremura lângă ea. Parcă ar fi fost mai mic decât ea, nu cu doi ani mai mare.

Eliza se uită la Nadine şi pe urmă la Jaxon. La porunca ei nerostită, muza ţâşni înainte. N-am văzut-o, dar am simţit-o şi, judecând după strigătul agonizant al lui Zeke, şi el o simţise. Capul îi căzu brusc pe spate şi muşchii gâtului i se încordară. Strângând din buze, Nadine îşi încolăci braţele în jurul lui.

— Îmi pare rău, Zeke. Îmi pare aşa de rău.

Bătrân şi hotărât, John Donne era încăpăţânat de la natură. I se spusese că Zeke voia să-i facă rău Elizei, şi era chitit să împiedice acest lucru. Lui Zeke îi lucea faţa de sudoare şi de lacrimi. Aproape că se sufoca.

— Vă rog, spuse. Nu mai…

— Jaxon, opreşte-te, am izbucnit. Nu crezi că-i ajunge?

Sprâncenele i se ridicară până la rădăcina părului.

— Îmi pui la îndoială deciziile, Paige?

Curajul mi se topi.

— Nu.

— În Sindicat se aşteaptă de la tine să-ţi câştigi existenţa. Eu sunt mim-baronul tău. Protectorul tău. Angajatorul tău. Cel care nu vă lasă să muriţi de foame, ca nişte amărâţi de ghicitori ambulanţi!

Azvârli în aer un ghemotoc de bani, împrăştiind chipul lui Frank Weaver pe tot covorul. Se holba la noi de pe fiecare dintre bancnote.

— Lui Ezekiel „îi va fi ajuns“ atunci când zic eu, când hotărăsc eu, să-i dau liber pentru restul zilei. Crezi că Hector s-ar opri? Crezi că Jimmy sau Stareţa s-ar *opri*, pur şi simplu?

— Noi nu lucrăm pentru ei.

Eliza părea zdruncinată. Făcu semn către spirit.

— Înapoi, JD, sunt în siguranţă.

Spiritul se furişă înapoi. Zeke îşi lăsă capul în mâinile tremurătoare.

— Sunt bine, reuşi să spună. În ordine. Am nevoie doar… doar de un minut.

— *Nu* eşti bine.

Nadine se întoarse spre Jaxon, care-şi aprindea un alt trabuc.

— Ne-ai tratat ca pe o pradă. Ştiai despre operaţie şi te-ai prefăcut că o să-l ajuţi. Ai spus că o să-l faci bine. Ai *promis* că o să-l faci bine!

— Am spus că o să încerc.

Jaxon era de neclintit.

— Că o să fac experimente.

— Eşti un mincinos. Eşti exact ca…

— Dacă locul ăsta este atât de îngrozitor, atunci pleacă, fată dragă. Uşa e mereu deschisă.

Glasul îi coborî cu câteva tonuri.

— Uşa către străzile reci şi întunecate.

Suflă un nor cenuşiu de fum în direcţia ei.

— Mă întreb cât timp o să-i ia DPN-ului să te… adulmece?

Nadine tremura de furie.

— Plec la Chat.

Îşi înhăţă jacheta din dantelă.

— Nu e nimeni invitat să mi se alăture.

Îşi luă căştile şi geanta şi ieşi ca o furtună, trântind uşa în urma ei.

— Dee, tresări Zeke, dar ea nu se opri. Am auzit-o lovind ceva cu piciorul în timp ce cobora pe scări. Pieter ţâşni prin perete, furios că fusese deranjat, şi se retrase îmbufnat într-un colţ.

— Cred că e vremea să plecăm acasă, căpitane, spuse ferm Eliza. De ceasuri întregi nu facem decât

treaba asta.

— Staţi aşa.

Jax îşi îndreptă degetul lui lung înspre mine.

— Nu ne-am încercat încă arma secretă.

M-am încruntat, iar el îşi lăsă capul într-o parte.

— Haide, zău, Paige. Nu te prosti. Invadează-i planul oniric pentru mine.

— Am mai discutat despre asta.

Începea să mă doară capul.

— Nu practic acţiuni intruzive.

— Nu *practici.* Înţeleg. N-am ştiut că ai o fişă a postului. Ei, stai! Acum mi-aduc aminte – eu nu ţi-am dat aşa ceva.

Îşi strivi trabucul în scrumieră.

— Suntem clarvăzători. Nefireşti. Credeai că o să fim ca tati al tău, să stăm în birouaşele noastre din Barbican, sorbindu-ne *ceaiul* din păhărelele noastre de plastic? Dintr-odată, părea dezgustat, de parcă n-ar fi putut suporta felul de a fi al amauroticilor.

— Există unii care nu vor pahare din plastic, Paige. Unii dintre noi vor argint şi mătase, şi străzi sordide, şi *spirite.*

Nu m-am putut abţine să nu mă holbez. Luă o înghiţitură straşnică de vin, cu ochii lipiţi de fereastră.

Eliza clătină din cap.

— În regulă, chestia asta începe să devină ridicolă. Poate că ar trebui doar să…

— Cine vă plăteşte?

Eliza oftă.

— Tu, Jaxon.

— Corect. Eu plătesc, voi vă supuneţi. Acum, fii ascultătoare, ca de obicei, şi du-te după Danica. Vreau ca ea să vadă minunea.

Cu buzele pungă, Eliza ieşi din cameră. Zeke îmi aruncă o privire în care se citea disperarea şi epuizarea. M-am forţat să vorbesc din nou.

— Jax, chiar nu mă simt în stare, în acest moment. Cred că avem cu toţii nevoie de puţină

odihnă.

— Aveţi nişte ceasuri libere mâine, albinuţo.

Părea că e cu mintea în altă parte.

— Nu pot intra cu forţa în planurile onirice. Ştii doar.

— Fă-mi pe plac. Încearcă.

Jaxon îşi mai turnă nişte vin.

— Aştept de *ani* de zile chestia asta. Un Călător oniric împotriva unui indescifrabil. Confruntarea eterică absolută. Nu mi-aş fi imaginat niciodată o întâlnire mai periculoasă şi mai îndrăzneaţă.

— E engleză ce vorbeşti tu acolo?

— Nu, spuse Nick.

Toate capetele se întoarseră spre el.

— Vorbeşte ca un nebun.

Urmă o scurtă tăcere, după care Jaxon ridică paharul.

— Excelent diagnostic, doctore. Noroc.

Bău. Nick privi în altă parte.

În răgazul tensionat care urmă, Eliza se întoarse cu o seringă curată, plină cu adrenalină. O aducea cu ea pe Danica Panić, cel din urmă membru al grupului nostru de şapte văzători. Crescuse în Citadela Scion, Belgrad, dar se transferase la Londra ca să lucreze ca inginer. Nick fusese cel care o recrutase, după ce-i spionase aura la un cocteil în cinstea noilor recruţi. Se mândrea cu faptul că niciunul dintre noi nu-i putea pronunţa numele. Nici prenumele. Era solidă ca un tanc, cu un păr roşcat şi creţ, pe care-l purta într-un coc pe ceafa, iar braţele îi erau pline de pete, de cicatrici şi de arsuri. Singura ei slăbiciune erau vestele.

— Danica, draga mea.

Jaxon îi făcu semn cu degetul să se apropie.

— Vino să arunci o privire, vrei?

— La ce? întrebă ea.

— La arma mea.

Am schimbat o privire cu Dani. Era la noi doar de o săptămână, dar ştia deja cum e Jax.

— Parcă aţi fi la o şedinţă de spiritism, observă.

— Azi nu.

Îşi flutură o mână.

— Începeţi.

A trebuit să-mi muşc limba să nu-i zic ceva de dulce. Întotdeauna se linguşea pe lângă noii veniţi. Dani avea o aură strălucitoare, hiperactivă, pe care nu reuşise s-o identifice – dar, ca de obicei, Jax era convins că se va dovedi valoroasă.

M-am aşezat. Nick îmi dezinfectă braţul şi mă străpunse cu acul seringii.

— Treci la treabă, spuse Jax. Descifrează indescifrabilul.

I-am dat sângelui un minut de răgaz ca să absoarbă amestecul de medicamente, pe urmă am închis ochii şi am pipăit eterul. Zeke îşi adună puterile. Nu i-am putut invada planul oniric – l-am mângâiat doar, i-am pipăit apele palide de la suprafaţă, dar mintea îi era atât de sensibilă, că-l puteam răni fie chiar şi cu un simplu ghiont. Va trebui să fiu atentă.

Spiritul meu cutreiera prin încăpere. Am înregistrat toate cele cinci planuri onirice, care zornăiau şi tremurau precum nişte clopoţei în vânt. Al lui Zeke era altfel. Avea un clinchet pe o notă mai joasă, într-o gamă minoră. Am încercat să surprind o imagine – o amintire, o teamă –, dar nu era nimic de văzut. Acolo unde în mod normal aş fi întrezărit o pâlpâire de imagini, ca un film vechi, distorsionat, n-am văzut decât întuneric. Amintirile îi erau puse sub cheie.

Am zvâcnit din eter când m-am simţit apucată de umăr. Zeke tremura şi-şi acoperea urechile cu mâinile.

— Ajunge!

Nick stătea în spatele meu şi mă trăgea sus, în picioare.

— Ajunge! Nu va mai face aşa ceva, Jaxon. Nu-mi pasă cât îmi dai, cât timp mă plăteşti în diamante însângerate.

Deschise cu putere geamul.

— Hai, Paige. Acum iei o pauză.

Eram vlăguită moartă, dar nu l-aş fi refuzat niciodată pe Nick. Jaxon mă săgeta cu privirea în spate. O să-i treacă până mâine, după ce va termina tot vinul. M-am aruncat afară pe fereastră şi am coborât pe burlan, cu privirea înceţoşată.

Imediat ce ateriză pe acoperiş, Nick o luă la fugă. Azi alerga repede şi din toate puterile. Din fericire, mai aveam încă adrenalină în vene, altfel n-aş fi reuşit să mă ţin după el.

Deseori făceam aşa. Dădeam o raită prin oraş. În teorie, Londra reprezenta tot ceea ce uram eu: era mare, cenuşie şi aspră, şi ploua nouă zile din zece. Urla şi pompa şi pulsa ca o inimă umană. Dar, după doi ani de instrucţie cu Nick, timp în care învăţasem cum se circulă pe acoperişuri, Citadela îmi devenise refugiu. Puteam zbura prin trafic şi peste capetele DPN-ului. Puteam alerga precum sângele, prin reţeaua de străzi şi alei. Mă simţeam, plină de viaţă. Dacă nu în altă parte, aici, în largul oraşului, eram liberă.

Nick sări pe trotuar. Am alergat de-a lungul străzii aglomerate până am ajuns în colţ la Leicester Square. Fără să se oprească să-şi tragă sufletul, Nick începu să se caţere pe clădirea cea mai apropiată, chiar lângă Cazinoul Hippodrome. Erau o mulţime de locuri de care ne puteam prinde, pervazuri şi streşini şi altele asemenea, dar mă îndoiam că reuşeam să ţin pasul cu el. Nici măcar adrenalina nu-mi putea diminua oboseala.

— Ce faci, Nick?

— Trebuie să-mi limpezesc mintea.

Părea obosit.

— Într-un cazinou?

— Deasupra lui.

Îmi întinse o mână.

— Haide, *sötnos.* Arăţi de parcă ai fi pe punctul să adormi din clipă în clipă.

— Da, mă rog, nu ştiam că azi o să-mi pun spiritul şi muşchii la bătaie.

M-am lăsat trasă până pe primul pervaz, atrăgând privirea unei fete care fuma.

— Cât de sus urcăm?

— Până în vârful clădirii. Dacă eşti în stare, adăugă.

— Şi ce se întâmplă dacă nu sunt în stare?

— Nu-i nimic. Hopa sus!

Îmi trase braţele în jurul gâtului său.

— Şi care-i regula de aur?

— Nu privi în jos.

— Corect, spuse, imitându-l pe Jax.

Am râs.

Am ajuns în vârf fără niciun incident şi fără să ne rănim. Nick se căţăra pe clădiri de când învăţase să meargă; găsea puncte de sprijin unde părea să nu existe niciun punct de sprijin. Curând eram din nou pe acoperişuri, cu străzile mult sub noi. Simţeam iarbă artificială sub picioare, în stânga mea era un mic havuz, fără apă, iar în dreapta un strat de flori ofilite.

— Ce-i aici?

— Grădina suspendată. Am găsit-o acum câteva săptămâni. N-am văzut să fie folosită vreodată, aşa că m-am gândit să o transform în noul meu loc de refugiu.

Nick se sprijini de balustradă.

— Îmi pare rău că te-am smuls aşa de acolo, *sötnos.* Cadranele pot fi cam apăsătoare.

— Un pic.

N-am vorbit despre cele întâmplate. Pe Nick îl enervau prea tare tacticile lui Jaxon. Îmi aruncă un baton cu cereale. Am privit cerul trandafiriu al asfinţitului, de parcă ne-am fi aşteptat să apară vreo corabie.

— Paige, spuse, ai fost îndrăgostită vreodată?

Începu să-mi tremure mâna. Îmbucătura din gură părea foarte greu de înghiţit: mi se blocase gâtlejul.

— Cred că da.

Simţeam mici frisoane reci. M-am sprijinit cu spatele de balustradă.

— Adică… poate. De ce întrebi?

— Pentru că vreau să te întreb cum e. Să încerc să-mi dau seama dacă sunt îndrăgostit.

Am dat din cap, încercând să dau impresia că sunt calmă. În realitate, în corpul meu se petrecea un fenomen lent şi neliniştitor. În faţa ochilor îmi apăruseră punctişoare negre, capul îmi era uşor ca un fulg, palmele îmi erau umede, iar inima îmi bătea tare.

— Spune-mi, l-am îndemnat.

A continuat să privească asfinţitul.

— Când te îndrăgosteşti de cineva, spuse, simţi nevoia să-l protejezi?

Era o întrebare ciudată din două motive. Unu, pentru că eram îndrăgostită de Nick. Ştiam asta de mult timp, chiar dacă nu acţionasem în niciun fel. Şi doi, pentru că Nick avea douăzeci şi şapte de ani, iar eu optsprezece. Parcă ni s-ar fi inversat rolurile fireşti.

— Da.

Am coborât privirea.

— Cel puţin, aşa cred. Eu chiar simţeam… chiar *simt* nevoia să-l protejez.

— Doreşti vreodată să… să-l atingi, pur şi simplu?

— Tot timpul, am recunoscut, un pic sfioasă. Sau mai curând… Vreau să fiu eu a*ti*nsă. Chiar şi numai să…

— Să te ia în braţe.

Am dat din cap, fără să mă uit la el.

— Mă simt de parcă aş înţelege persoana asta şi-aş vrea ca ea să fie fericită. Dar nu ştiu *cum* s-o fac fericită. De fapt, ştiu că simplul fapt că o iubesc o s-o facă grozav de nefericită.

Fruntea i se încreţi aşa cum se încreţeşte coala unei cărţi.

— Nu ştiu nici măcar dacă ar trebui să risc şi să-i spun, pentru că îmi dau seama cât de multă nefericire voi stârni. Ori *îmi închipui* că îmi dau seama. E important, Paige? Să fii fericit?

— Cum poţi crede că nu-i important?

— Pentru că nu ştiu dacă onestitatea nu e mai bună decât fericirea. Sacrificăm onestitatea de dragul fericirii?

— Uneori. Dar e mai bine să fii onest, cred. Altfel, ai trăi în minciună.

Am cântărit cuvintele, conducându-l spre destăinuirea pe care mă aşteptam să mi-o facă şi încercând să nu bag în seamă ţiuitul din capul meu.

— Pentru că trebuie să ai încredere în celălalt.

— Da.

Mi se înfierbântaseră ochii. Am încercat să respir încet, dar în capul meu încolţea un adevăr îngrozitor. Nick nu se referea la mine.

Sigur, nu spusese nimic concret care să sugereze că simte pentru mine ceea ce simţeam eu pentru el. Nicio vorbă. Cum rămânea însă cu toate atingerile întâmplătoare, cu toate orele în care îmi acordase atenţie – toate împrejurările în care alergaserăm împreună? Cum rămânea cu ultimii doi ani din viaţa mea, când îmi petrecusem aproape fiecare zi şi fiecare noapte în tovărăşia lui?

Nick privea cerul.

— Hei, ia uite, spuse.

— Ce-i?

Făcu semn spre o stea.

— Arcturus. Niciodată n-o mai văzusem aşa de luminoasă.

Steaua avea o nuanţă portocalie, şi era imensă şi strălucitoare. M-am simţit suficient de măruntă încât să dispar de pe faţa pământului.

— Aşadar, am spus, încercând să vorbesc cu un glas normal, cine e? De cine crezi că te-ai îndrăgostit?

Nick îşi duse mâna la cap.

— De Zeke.

La început, am crezut că nu aud bine. Zeke. Am întors capul ca să mă uit la el.

— Zeke Sáenz?

Nick dădu din cap.

— Crezi că n-am chiar nicio speranţă? întrebă încet. Să mă iubească?

Faţa mea începea să nu mai simtă nimic.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic, am început. Mi se bloca pieptul.

— N-am ştiut…

— N-aveai cum.

Îşi trecu o mână peste faţă.

— N-am ce face, Paige. Ştiu că puteam găsi pur şi simplu pe altcineva, dar nici măcar nu pot concepe să mă apuc să caut. N-aş şti de unde să încep. Cred că e cea mai frumoasă persoană din lume. La început am crezut că-mi închipui doar, dar acum, că e cu noi de un an, spuse închizând ochii, nu pot nega. Ţin cu adevărat la el.

Nu la mine. Stăteam pur şi simplu acolo şi mă simţeam de parcă cineva mi-ar fi pompat un agent paralizant în artere. Nu pe mine mă iubea.

— Cred că l-aş putea ajuta.

În glas i se simţea o pasiune adevărată.

— L-aş putea ajuta să-şi înfrunte trecutul. L-aş putea ajuta să-şi aducă aminte. Era îmblânzitor pe vremuri – l-aş putea ajuta să audă iar vocile.

Aş fi vrut şi eu să aud voci. Aş fi vrut să aud spirite, să le ascult pe ele, şi nu aşa ceva. Trebuia să mă concentrez ca să nu plâng. Indiferent ce se întâmpla în seara asta, nu puteam, nu *voiam* să plâng. Să mă ia naiba dacă aveam să plâng. Nick avea tot dreptul să iubească pe altcineva. Şi de ce nu? Nu-i spusesem niciodată o vorbă despre ceea ce simţeam. S-ar cuveni să fiu fericită pentru el. Dar o părticică tainică din mine sperase dintotdeauna că poate simţea şi el la fel pentru mine, că poate aştepta doar prilejul potrivit să-mi spună. Că aştepta un moment ca ăsta.

— Ce-ţi spune planul lui oniric?

Nick mă privea, aşteptând un răspuns.

— Îţi spune ceva?

— Nu percep decât întuneric.

— Poate încerc eu. Poate îi pot transmite o imagine.

Zâmbi subţire.

— Ori aş putea să vorbesc cu el, ca un om normal.

— Te-ar asculta, am spus. Dacă i-ai spune. De unde ştii că nu simte la fel?

— Cred că are destule pe cap. În plus, cunoşti regulile. Fără legături emoţionale. Lui Jaxon i-ar putea plesni o venă dacă ar afla.

— Să-l ia naiba pe Jaxon. Nu-i corect faţă de tine să duci în suflet povara asta.

— M-am descurcat un an de zile, *sötnos.* Reuşesc să mă descurc şi mai departe.

Am simţit un nod în gât. Bineînţeles că avea dreptate. Jaxon nu ne dădea voie să ne angajăm în relaţii, între noi. Nu-i plăceau relaţiile. Chiar şi dacă m-ar fi iubit, nu puteam fi alături de Nick. Dar acum, că adevărul mă privea în faţă, acum, că visul se spulberase, abia mai puteam să respir. Bărbatul ăsta nu era al meu. Niciodată nu fusese al meu. Şi, oricât de mult îl iubeam, *nu va fi niciodată* al meu.

— De ce nu mi-ai spus?

Am apucat balustrada.

— Adică… ştiu că nu e treaba mea, dar…

— N-am vrut să-ţi faci griji. Ai avut şi tu de luptat cu problemele tale. Ştiam că o să-i trezeşti interesul lui Jax, însă în ultimele câteva luni te-a chinuit în fel şi chip. Te tratează încă tot ca pe o jucărie nou-nouţă. Mă face să-mi pară rău că te-am vârât în toate astea.

— Nu. Să nu crezi aşa ceva.

M-am întors spre el şi l-am strâns de mână, prea tare.

— Tu m-ai salvat, Nick. Mai devreme sau târziu mi-aş fi pierdut minţile. Trebuia să aflu, altfel m-aş fi simţit mereu o străină. M-ai făcut să simt că sunt parte din ceva, din multe lucruri, de fapt. N-o să te pot răsplăti niciodată pentru asta.

I se putea citi şocul pe faţă.

— Pari gata să plângi.

— Ba nu.

I-am lăsat mâna.

— Uite, trebuie să plec. Am o întâlnire cu cineva.

N-aveam.

— Stai aşa, Paige. Nu pleca.

Mă apucă de încheietură şi mă trase înapoi.

— Te-am supărat, nu-i aşa? Ce-i?

— Nu m-am supărat.

— Ba da. Stai o clipă, te rog.

— Chiar trebuie să plec, Nick.

— Niciodată nu plecai când aveam nevoie de tine.

— Îmi pare rău.

Mi-am strâns jacheta de vânt mai bine în jurul corpului.

— Dacă vrei un sfat, du-te înapoi la bază şi spune-i lui Zeke ceea ce simţi. Dacă i-a mai rămas un strop din minte întreagă, o să accepte.

Am ridicat privirea spre el, cu un zâmbet trist.

— Eu aşa aş face.

Şi-am văzut. La început confuzie, apoi neîncredere, pe urmă panică. Ştia.

— Paige, izbucni.

— E târziu.

M-am azvârlit peste balustradă, cu mâinile tremurând.

— Ne vedem luni, bine?

— Nu. Paige, stai. *Stai.*

— Nick. Te rog.

Închise gura, dar avea încă ochii larg deschişi. Am coborât de pe clădire, lăsându-l în picioare, singur, sub lumina lunii. Primele şi singurele lacrimi mi-au curs abia când am ajuns jos. Am închis ochii şi am tras aerul nopţii în piept.

Nu ştiu exact cum am ajuns în I-5. Poate că am luat metroul. Poate am mers pe jos. Tata era încă la muncă, nu mă aştepta. Stăteam în apartamentul gol, cu ochii ţintă la luminator. Pentru prima dată de când eram mică, îmi doream o mamă, sau o soră,

sau măcar un prieten – un prieten care să nu facă parte din grupul Peceţilor. Din întâmplare, nu aveam aşa ceva. N-aveam idee ce să fac, ce să simt. Ce-ar face o fată amaurotică în situaţia mea? Cel mai probabil, ar sta o săptămână în pat. Însă eu nu eram amaurotică şi nici nu era ca şi cum mă despărţeam de cineva. Doar de un vis. De un vis copilăresc.

M-am gândit la zilele de şcoală, când fusesem singurul văzător printre amaurotici. Suzette, una dintre puţinele mele prietene, se despărţise de prietenul ei pe când eram în ultimul an. Am încercat să-mi amintesc ce făcuse. După câte-mi aduceam aminte, nu stătuse o săptămână în pat. Ce făcuse? Stai. Mi-am amintit. Îmi trimisese un mesaj pe telefon şi mă rugase să merg cu ea într-un club. *Vreau să dansez şi să scap de griji,* îmi spusese. Mi-am găsit o scuză ca să refuz, la fel ca întotdeauna.

Seara asta avea să fie seara mea. O să dansez şi o să scap de griji. O să uit că s-a întâmplat vreodată. O să scap de durerea asta.

M-am dezbrăcat, am făcut un duş, apoi m-am uscat şi mi-am netezit părul. Mi-am dat cu ruj, cu rimel şi mi-am conturat ochii cu Kohl. Mi-am turnat un strop de parfum pe încheieturile mâinilor. M-am ciupit de obraji ca să le dau culoare. Când am terminat, mi-am tras o rochie din dantelă neagră pe mine, mi-am pus o pereche de pantofi decupaţi, cu toc înalt, şi am ieşit din apartament.

Portarul mă privi ciudat când am trecut pe lângă el.

Am luat un taxi. Exista un local deocheat în East End, pe care-l frecventa Nadine şi unde se vindea mecks ieftin (şi uneori alcool adevărat, ilegal) şi în timpul săptămânii. Era în zona rău famată din II-6, binecunoscută drept unul dintre puţinele locuri în care văzătorii doritori de distracţie erau în siguranţă: nici măcar străjerilor nu le plăcea să meargă acolo.

Intrarea era păzită de un munte de om, care purta costum şi pălărie. Îmi făcu semn să intru.

Înăuntru era întuneric şi foarte cald. Spaţiul era mic, înghesuit, plin până la refuz de trupuri asudate. De-a lungul unui perete se găsea un bar, unde se vindea oxigen şi mecks, la câte un capăt. În dreapta barului era un ring de dans. Oamenii erau în mare parte amaurotici, hipsteri cu pantaloni din tweed, cu pălării minuscule şi cu cravate viu colorate. Habar n-aveam ce căutam aici, să mă uit la amaurotici cum ţopăie în jurul meu pe o muzică asurzitoare, dar pe de altă parte, asta voiam: să fiu spontană. Să uit de lumea reală.

Îmi petrecusem nouă ani adorându-l pe Nick. O să pun punct şi gata. N-o să-mi permit să mă opresc şi să mă las copleşită de suferinţă.

M-am dus la barul de oxigen şi m-am cocoţat pe un scaun. Barmanul se uită la mine, dar nu mi se adresă. Era văzător, cu darul viziunii, dar n-avea chef de vorbă. Dar nu trecu mult şi altcineva mă observă.

În celălalt capăt al barului era un grup de tineri, studenţi la USL, probabil. Bineînţeles că erau amaurotici. Puţini văzători ajungeau la universitate. Tocmai voiam să-mi comand un shot de Floxy, când unul dintre ei se apropie de mine. Avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, iar faţa îi era rasă şi bronzată. Probabil că se întorsese din altă Citadelă, după anul petrecut în străinătate. Poate în Scion, Atena. O şapcă îi acoperea părul întunecat.

— Hei, spuse el suficient de tare ca să acopere muzica. Eşti aici de una singură?

Am dat din cap că da. Se aşeză lângă mine

— Reuben, spuse, prezentându-se. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Mecks, am spus. Dacă nu te superi.

— Nu, deloc.

Făcu semn barmanului, care, în mod evident, îl cunoştea.

— Mecks sângeriu, Gresham.

Barmanul îmi turnă mecks sângeriu şi, deşi se încruntase, nu spuse nimic. Era cel mai scump dintre înlocuitorii de alcool, făcut din cireşe, struguri negri şi prune. Reuben se aplecă să-mi ajungă la ureche.

— Aşadar, spuse, de ce-ai venit aici?

— N-am niciun motiv, de fapt.

— Nu ai un iubit?

— Poate.

Nu.

— Tocmai ce m-am despărţit de prietena mea. Şi, când ai intrat, m-am gândit – mă rog, m-am gândit la chestii pe care n-ar trebui probabil să le gândesc când intră o fată drăguţă în bar. Dar pe urmă mi-am spus că o fată atât de drăguţă ca tine ar trebui să aibă un prieten care s-o însoţească. Am dreptate?

— Nu, am spus. Nu-s decât eu.

Gresham îmi împinse mecks peste bar.

— Face două beţe, spuse.

Reuben îi dădu două monede de aur.

— Să înţeleg că aveţi optsprezece ani, domnişoară?

I-am arătat actul de identitate şi se întoarse să-şi termine de spălat paharele, dar tot cu ochii pe mine stătea în timp ce-mi sorbeam băutura. M-am întrebat ce-l deranjează la mine: vârsta, înfăţişarea, aura? Probabil toate trei.

Am revenit brusc la realitate, când Reuben se mută mai aproape de mine. Respiraţia îi mirosea a mere.

— Eşti studentă la Universitate? mă întrebă.

— Nu.

— Cu ce te ocupi?

— Bar de oxigen.

Dădu din cap şi-şi sorbi băutura.

Nu prea ştiam cum se face. Să dai semnalul. Exista un semnal? L-am privit drept în ochi şi i-am plimbat vârful degetului de la picior de-a lungul pulpei. Părea că funcţionează. Se uită la prietenii lui, care se întorseseră la jocul lor de darts.

— Vrei să mergem undeva?

Avea un glas scăzut, răguşit.

Acum ori niciodată. Am dat din cap că da.

Reuben îşi împleti degetele cu ale mele şi mă conduse prin mulţime. Gresham mă urmărea. Gândindu-se probabil ce soi de obrăznicătură trebuia să fiu.

Mi-am dat seama că Reuben nu mă conducea spre colţul întunecos pe care mi-l imaginasem. Mă ducea spre toalete. Aşa am crezut, cel puţin, până mă îndrumă pe o altă uşă, afară, în parcarea pentru personal. Era un spaţiu dreptunghiular, minuscul, atât cât să adăpostească şase maşini. Bine, voia intimitate. Un lucru bun. Nu? Însemna măcar că nu doar se dădea mare faţă de prietenii lui.

Înainte să apuc să-mi trag răsuflarea, Reuben m-a şi împins pe zidul murdar de cărămidă. Am simţit iz de sudoare şi de ţigări. Am fost şocată când am văzut că a început să-şi deschidă cureaua.

— Stai, l-am oprit. N-am zis…

— Ei, haide. Ne distrăm şi noi un pic. Şi pe urmă, spuse lăsând cureaua din mână, nu e ca şi cum am înşela pe careva.

Mă sărută. Avea buze ferme. O limbă umedă îmi pătrunse cu forţa în gură şi-am simţit o aromă artificială. Nu mai fusesem sărutată până atunci. Nu eram sigură că-mi plăcea.

Avea dreptate. Ne distram şi noi un pic. Ce se putea întâmpla? Oamenii normali făceau aşa ceva, nu? Beau, făceau lucruri prosteşti, făceau sex. Exact asta îmi trebuia, Jax ne dădea voie – cu singura condiţie să nu ne creăm obligaţii. N-aveam de gând să-mi iau vreun angajament. Fără obligaţii. Eliza aşa făcea.

Capul îmi spunea să mă opresc. De ce făceam aşa ceva? Cum ajunsesem în locul ăsta, în întuneric, cu un străin? Nu dovedeam nimic, nimănui. Asta nu ştergea durerea. O înrăutăţea. Dar acum, Reuben era în genunchi, ridicându-mi rochia peste talie. Mă sărută apăsat pe pântecele gol.

— Eşti aşa de drăguţă.

Nu mă simţeam.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă.

Îmi urmări cu degetul marginea lenjeriei.

M-a trecut un fior.

— Eva, am spus.

Îmi frământa ceafa cu degetele. Gândul să fac sex cu el îmi făcea silă. Nu-l cunoşteam. Nu-l doream. Dar m-am gândit c-aş fi putut s-o fac pentru că-l iubeam încă pe Nick şi trebuia să mă forţez să nu-l mai iubesc. L-am apucat pe Reuben de păr şi mi-am zdrobit buzele de ale lui.

Scoase un zgomot şi-mi trase picioarele în jurul lui.

Mă străbătu un mic fior. Era prima dată, de fapt, când făceam aşa ceva. Nu trebuie să fie ceva special, prima dată? Dar nu mă puteam opri. Trebuia s-o fac.

Felinarele luminau spasmodic, orbindu-mă.

Reuben îşi puse mâinile pe zidul de cărămidă. Habar n-aveam la ce să mă aştept. Era palpitant.

Apoi, durerea. Explozivă, uimitoare. Ca izbitura necruţătoare a unui pumn în stomac.

Reuben nu ştia nimic din ce se întâmplase. Am aşteptat să treacă, dar degeaba. Îmi băgă de seamă încordarea.

— Eşti bine?

— E în ordine, am şoptit.

— E prima dată?

— Nu, sigur că nu.

Şi-a aplecat capul, apropiindu-mi-l de gât şi sărutându-mă de la umăr la ureche. Nici nu apucă să se mişte, că durerea se întoarse, mai rea de data aceasta, o durere chinuitoare. Reuben se trase înapoi.

— Ba da, spuse.

— Nu contează.

— Uite, chiar nu cred c-ar trebui…

— Bine.

L-am împins departe.

— Lasă-mă în pace. Doar lasă-mă în pace. Nu te vreau. Nu vreau pe nimeni.

M-am desprins de zid şi m-am împleticit înapoi spre local, aranjându-mi rochia. Abia am reuşit să ajung la toaletă, ca să vărs. Coapsele şi stomacul îmi erau biciuite de durere. M-am ghemuit în jurul vasului de toaletă, tuşind şi suspinând. Niciodată în viaţa mea nu mă simţisem atât de proastă.

M-am gândit la Nick. Mi-am amintit toţi anii petrecuţi cu gândul la el, întrebându-mă dacă se va întoarce vreodată la mine. Şi acum gândul îmi era tot la el – îmi închipuiam zâmbetul lui, cum avea grijă de mine, îl doream numai pe el, deşi fără speranţă. Mi-am pus capul pe braţe şi am plâns.

26.Schimbarea

Intensitatea amintirii mă dădu peste cap pentru un timp îndelungat. Retrăisem fiecare amănunt al acelei nopţi, până la cel mai slab fior. M-am trezit în întuneric deplin, fără să am habar cât era ceasul sau în ce zi eram. Gramofonul susura blând *It's a Sin to Tell a Lie.*

Erau atât de multe amintiri pe care i le-aş fi putut arăta. Trecusem prin Revoltele lui Molly, prin doliul tatii, prin ani de cruzime din partea şcolăriţelor din Scion – şi totuşi îi arătasem noaptea când mă refuzase un băiat pe care-l iubeam. Părea un eveniment atât de mic şi de nesemnificativ, dar era una dintre amintirile mele normale, *umane.* Singurul moment în care mă dăruisem unui străin. Unica şi singura dată când îmi fusese sfâşiată inima.

Nu credeam în inimi sfâşiate. Credeam în planuri onirice şi-n spirite. Ele contau. De pe urma lor se făceau bani. În ziua aceea, însă, îmi fusese rănită inima. Pentru prima dată în viaţă, fusesem nevoită să ţin cont de inimă şi să-i recunosc fragilitatea. Putea fi zdrobită. Mă putea umili.

Acum eram mai matură. Poate mă schimbasem. Poate crescusem şi devenisem mai puternică. Nu mai eram fata aceea aflată în pragul maturităţii, care dorea cu disperare o legătură afectivă, căutând să găsească pe cineva pe care să se sprijine. Ea dispăruse de mult. Acum eram o armă, o marionetă pentru maşinaţiunile altora. Nu-mi dădeam seama care dintre situaţii era mai rea.

O limbă de foc încă se ridica din jarul căminului. Arunca lumină pe silueta care stătea lângă fereastră.

— Bun venit înapoi.

Nu i-am răspuns la urare. Custodele privi peste umăr.

— Continuă, am spus. Trebuie să ai tu ceva de comentat.

— Nu, Paige.

O bucată de timp se scurse în liniște.

— Crezi că a fost o prostie. Ai dreptate.

Mi-am privit mâinile.

— Eu doar… am vrut…

— Să fii văzută.

Privi spre foc.

— Cred că înțeleg de ce te afectează atât de profund amintirea asta. E în miezul celei mai mari temeri ale tale: că, dincolo de darul tău, nu există nimic. Dincolo de Călătoarea onirică. Aceasta este partea din tine pe care o crezi cu adevărat valoroasă – mijlocul tău de trai. Pe celelalte ţi le-ai pierdut în Irlanda. Acum te bazezi pe Jaxon Hall, care te tratează ca pe unul dintre bunurile lui. Pentru el, „Paige“ nu e nimic altceva decât carne însufleţită, înfăşurată în jurul unui spirit, un cadou nepreţuit în ambalaj uman. Dar Nick Nygård ţi-a arătat că poţi fi mai mult decât atât.

Acum îl priveam.

— Noaptea aceea ţi-a deschis ochii. Când ţi-ai dat seama că Nick iubea pe altcineva, te-ai confruntat cu cea mai mare frică a ta: că nu vei fi niciodată recunoscută ca om – ca sumă a tuturor părţilor care te compun –, ci doar ca o bizarerie. N-aveai de ales decât să demonstrezi că erai altfel. Să găseşti prima persoană care să te vrea, cineva care să nu ştie nimic despre Călătoarea onirică. Era tot ce-ţi mai rămăsese de făcut.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să-ţi fie milă de mine, am spus.

— Nu mi-e milă de tine. Dar eu ştiu într-adevăr cum e. Să fii dorit doar pentru ceea ce eşti.

— N-o să se mai întâmple aşa ceva.

— Dar singurătatea ta nu ţi-a oferit siguranţă. Ce zici de asta?

M-am uitat în altă parte. Uram faptul că ştia. Uram faptul că-l lăsasem să mă citească. Custodele veni să stea lângă mine, pe pat.

— Mintea unui amaurotic este ca apa. Fadă, gri, transparentă. Suficientă să întreţină viaţa, dar nu mai mult. Însă mintea clarvăzătorilor seamănă mai mult cu uleiul, mai bogat din orice punct de vedere. Şi, ca şi apa şi uleiul, nu se pot amesteca niciodată, cu adevărat.

— Vrei să spui că pentru că era amaurotic…

— Da.

Cel puţin nu era nimic în neregulă cu trupul meu. Nu fusesem suficient de curajoasă să mă duc la un medic după noaptea aceea. Medicii din Scion erau reci şi necruţători în astfel de chestiuni.

Mi-am dat seama de ceva.

— Dacă mintea văzătorilor e ca „uleiul“, mi-am cântărit cuvintele – minţile voastre se aseamănă cu…

O clipă, n-am fost sigură că o să răspundă. În cele din urmă, într-o şoaptă grea, catifelată, rosti un singur cuvânt.

— Focul.

Acel unic cuvânt îmi făcu pielea să se înfiorare. M-am gândit ce făceau uleiul şi focul când se întâlneau: explodau.

Nu, nu mă puteam gândi în felul ăsta la el. El nu era om. Era irelevant dacă mă înţelegea sau nu. Rămânea tutorele meu. Rămânea un Refait. Rămânea tot ceea ce fusese, de la bun început.

Custodele se întoarse cu faţa la mine.

— Paige, spuse, a mai fost o amintire. Înainte să leşini.

— Ce amintire?

— Sânge. Foarte mult sânge.

Am clătinat din cap, prea obosită să mă gândesc la asta.

— Probabil când mi se manifestase darul clarviziunii. Strigoiul avea mult sânge în amintirile ei.

— Nu, amintirea aceea am văzut-o. În asta era mult mai mult sânge. Peste tot în jurul tău, te sufoca.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Şi aşa era. Chiar nu ştiam.

Custodele mă privi o vreme.

— Mai dormi puţin, spuse el în cele din urmă. Când te trezeşti mâine dimineaţă, ocupă-ţi mintea cu lucruri mai bune.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi evadarea din acest oraş. Când vine vremea, trebuie să fii pregătită.

— Deci ai de gând să mă ajuţi.

Cum nu mi-a răspuns, mi-am pierdut răbdarea.

— Ţi-am arătat tot ce aveam – viaţa mea, amintirile mele. Tot nu ştiu ce motive ai. Ce vrei?

— Atât timp cât Nashira ne are pe amândoi în puterea ei, e mai bine să ştii cât mai puţin posibil. Astfel, dacă te interoghează din nou, eşti în siguranţă când spui că nu ştii ce se întâmplă, de fapt.

— Şi ce se întâmplă?

— Eşti foarte insistentă.

— De ce crezi că mai sunt încă în viaţă?

— Pentru că te-ai deprins cu pericolul.

Îşi împreună mâinile pe genunchi.

— Nu pot să-ţi vorbesc despre motivele mele, dar îţi voi spune câte ceva despre floarea roşie, dacă vrei.

Propunerea m-a luat prin surprindere.

— Continuă.

— Ştii povestea lui Adonis?

— În şcolile din Scion nu se predau miturile.

— Bineînţeles. Iartă-mă.

— Stai aşa.

M-am gândit la cărţile furate ale lui Jax. Jax era îndrăgostit de mitologie. Spune că e *delicios de*

subversivă.

— Era un zeu?

— Iubitul Afroditei. Un vânător muritor, tânăr şi frumos. Afrodita era complet cucerită de frumuseţea lui şi prefera tovărăşia lui companiei altor zei, chiar. Legenda spune că logodnicul ei, Ares, zeul războiului, a devenit atât de gelos pe ei, încât s-a prefăcut într-un porc mistreţ şi l-a măcelărit pe Adonis. Acesta a murit în braţele Afroditei, iar sângele lui a pătat pământul.

În timp ce legăna trupul iubitului mort, Afrodita i-a stropit sângele cu nectar. Şi din sângele lui Adonis a apărut anemona: o floare perenă, cu viaţă scurtă, de culoare roşie ca sângele, după care, asemenea tuturor spiritelor, şi cel al lui Adonis a fost trimis să tânjească după viaţă, pe lumea cealaltă. Zeus a auzit-o pe Afrodita plângându-şi iubitul şi, fiindu-i milă de zeiţă, s-a înduplecat să-i îngăduie lui Adonis să petreacă o jumătate de an în viaţă şi o jumătate în moarte.

Custodele mă privi.

— Gândeşte-te la asta, Paige. Poate nu există monştri şi alte lucruri de felul ăsta, dar în vălurile mitologiei voastre tot sălăşluiesc nişte sâmburi de adevăr.

— Să nu-mi spui că sunteţi *zei.* Nu cred că aş putea suporta gândul că Nashira are ceva sfânt în ea.

— Suntem multe lucruri, dar nu şi „sfinţi“.

Făcu o pauză.

— Ţi-am spus prea multe. Ai nevoie de odihnă.

— Nu sunt obosită.

— Chiar şi-aşa, ai nevoie de somn. Am ceva să îţi arăt mâine seară.

M-am sprijinit cu spatele de perne. Chiar mă simţeam obosită.

— Asta nu înseamnă că am încredere în tine, am spus. Înseamnă doar că mă străduiesc.

— Atunci nu-ţi pot cere mai mult.

Bătu uşor cu degetele pe cearşafuri.

— Somn uşor, micuţă Călătoare.

Nu mai puteam rezista. M-am răsucit pe partea cealaltă şi am închis ochii, cu gândul tot la flori roşii şi la zei.

M-a trezit un ciocănit în uşă. Afară, cerul era trandafiriu, parcă brăzdat de dâre de sânge. Custodele stătea în picioare lângă foc, cu mâna pe poliţa de deasupra şemineului. Şfichiui cu privirea spre uşă.

— Paige, spuse, ascunde-te! Repede.

M-am dat jos din pat şi m-am dus direct la uşa din spatele draperiilor. Am lăsat-o uşor întredeschisă, am tras catifeaua stacojie peste crăpătura uşii şi am ciulit urechile. Şemineul rămăsese în raza mea vizuală.

Uşa iatacului fu descuiată şi se deschise. În lumina focului păşi Nashira. Probabil că avea o cheie a turnului ăstuia. Custodele îngenunche, dar nu îndeplini ritualul. Ea îşi plimbă degetele peste pat.

— Unde e?

— Doarme, spuse Custodele.

— În camera ei?

— Da.

— Minţi. Doarme aici. Cearşafurile îi păstrează mirosul.

Îl apucă de bărbie cu degetele lipsite de mănuşi.

— Chiar vrei să mergi pe calea asta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu mă gândesc la nimic şi la nimeni, decât la tine.

— Poate.

Îşi întări strânsoarea degetelor.

— Lanţurile atârnă încă. Să nu crezi, vreo clipă, că o să ezit să te trimit înapoi în Casă. Să nu crezi, vreo clipă, că o să se repete cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor. Dacă se repetă, nu am să cruţ nicio viaţă. Nici chiar pe a ta. Nu şi de data asta. M-ai înţeles?

Văzând că nu răspunde, îl plesni cu putere peste faţă. Am tresărit.

— Răspunde-mi.

— Am avut răgaz douăzeci de ani ca să reflectez asupra propriei mele nebunii. Ai avut dreptate. Nu poţi avea încredere în oameni.

Urmă o scurtă tăcere.

— Mă bucur să aud asta.

Glasul i se îmblânzise.

— Totul va fi bine. În curând, turnul acesta va fi numai al nostru. Îţi vei putea îndeplini jurământul pe care mi l-ai făcut.

Era nebună. Cum putea trece de la o palmă peste faţă la astfel de avansuri?

— Să înţeleg, spuse Custodele, ca răgazul lui 40 s-a terminat?

Stăteam absolut nemişcată şi ascultam.

— E pregătită. Ştiu că l-a posedat pe 12 în Citadelă. Verişoara ta mi-a spus.

Îi trecu degetul pe sub bărbie.

— I-ai cultivat bine darul.

— Pentru tine, Suverana mea.

Ridică ochii spre ea.

— O vei revendica în umbră? Sau îţi vei arăta marea putere în faţa întregului Scion?

— Oricare dintre variante e la fel de bună. În sfârşit, voi avea darul să călătoresc în alte planuri onirice. *În sfârşit,* voi avea puterea să invadez, să posed. Toate astea mulţumită ţie, iubitul meu Arcturus.

Aşeză un flaconaş pe poliţa şemineului, iar glasul i se răci din nou.

— Aceasta îţi este ultima doză de amarant, până la Bicentenar. Cred că ai nevoie de timp ca să reflectezi asupra cicatricilor tale. Să-ţi aminteşti de ce ar trebui să priveşti spre viitor. Nu spre trecut.

— Voi îndura supus orice îmi vei cere.

— Nu vei avea de îndurat mult timp. În curând vom avea parte de fericire.

Se întoarse spre uşă.

— Ai grijă de ea, Arcturus.

Uşa se închise.

Custodele se ridică în picioare. O clipă, n-am ştiut ce avea de gând să facă. Apoi izbi cu pumnul şi sfărâmă urna de sticlă de pe şemineu. M-am suit în patul meu şi-am ascultat tăcerea.

Nu era duşmanul meu. Nu acel duşman care credeam eu că ar fi.

Spusese că-l va trimite înapoi la Casă. Dovadă că fusese implicat în cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor. Dovada trădării lui. Asta intenţionase Thuban să spună când o ameninţase pe Terebell. Încercaseră să ne ajute şi fuseseră pedepsiţi din cauza asta. Luaseră partea cui nu trebuia. Partea învinşilor.

M-am zvârcolit în pat ceasuri întregi. Nu-mi puteam lua gândul de la discuţia lor. De la felul în care ea l-a pălmuit. De la felul în care l-a făcut să îngenuncheze în faţa ei. Şi, cât de curând, foarte curând, avea de gând să scape de mine. Am azvârlit cearşafurile în care eram învelită şi am zăcut în întuneric cu ochii deschişi. Îmi luase mult timp, dar acum înţelegeam. Custodele era de partea mea.

M-am gândit la cicatricile de pe spatele lui Terebell, cele pomenite de Thuban Sargas, cu nuanţa aceea de cruzime în glas. El şi familia lui îi lăsaseră cicatricile, o însemnaseră, iar ea şi Custodele erau cei însemnaţi. Ceva îngrozitor se petrecuse în Casă după ziua aceea, după Sărbătoarea de Noiembrie din 2039. N-o cunoşteam pe Terebell, dar îmi salvase viaţa; îi eram îndatorată. Şi eram îndatorată Custodelui pentru grija pe care mi-o purta.

Dacă era un lucru pe care nu-l puteam suporta, acela era să fiu îndatorată cuiva. Însă când avea să-mi vorbească data viitoare, urma să-l ascult. Urma să-l ascult până când termina ceea ce avea de spus. M-am ridicat în capul oaselor. Nu, nu când o să-mi vorbească data viitoare, ci acum. Trebuia să stau de vorbă cu el. Încrederea în el era singura mea şansă. Nu voi muri aici. Trebuia să ştiu, o dată pentru

totdeauna, ce voia Arcturus Mesarthim. Trebuia să ştiu dacă avea să mă ajute.

M-am dat jos din pat şi am coborât în iatac. Era gol. Afara, ploaia se revărsa din nori negri. Pendula bătu ora patru dimineaţa. Am luat biletul de pe pupitrul de scris.

Am plecat la capelă. Mă întorc înainte de ivirea zorilor.

Să-l ia naiba de somn. Mă săturasem de jocuri, una să spunem şi alta să înţelegem. Mi-am tras cizmele şi am ieşit din turn.

Afară urla vântul. În galeria cu arcade era un paznic. L-am aşteptat să treacă şi pe urmă am luat-o la fugă. Tunetele şi întunericul mă ajutau să mă strecor neobservată. Dar, peste zgomotul ploii, se învolbură un alt sunet: muzică. L-am urmărit şi mă conduse în alt pasaj, unde se contura o uşă imensă, lăsată întredeschisă. Dincolo de ea se afla o capelă mică, separată de restul clădirii de un paravan din piatră, cu o lucrătură sofisticată. În întuneric pâlpâiau lumânări. Acolo, sus, se afla cineva care cânta la orgă. Sunetul îmi reverbera în urechi şi-mi pătrundea în piept.

În paravan se deschidea o uşiţă. I-am trecut pragul şi-am luat-o în sus pe scări. În capul scărilor era orga. Pe bancă, stând cu spatele la mine, era aşezat Custodele. Muzica răsuna prin rândurile de tuburi, până în tavan: un sunet care se înălţa prin capelă, deasupra ei. Un sunet care se învolbura ca o teribilă părere de rău. Cineva lipsit de o urmă de suflet n-ar fi putut cânta aşa ceva.

Muzica încetă. Custodele întoarse capul. Nu spuse nimic, iar eu m-am aşezat pe bancă lângă el. Stăteam în întuneric, doar la lumina ochilor lui şi-a lumânării.

— Ar trebui să dormi.

— Am dormit destul.

Am atins clapele cu degetele.

— Nu ştiam că Refaiţii pot cânta la pian.

— Cu timpul am reuşit să stăpânim arta imitaţiei.

— Asta n-a fost imitaţie. Ai fost tu însuţi.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Ai venit să îţi ceri libertatea, spuse. Asta vrei.

— Da.

— Bineînţeles că da. Poate nu crezi, dar e tot ceea ce şi eu îmi doresc mai mult pe lume. Locul ăsta mi-a aprins în suflet un dor de ducă îngrozitor. Tânjesc după focul tău, după priveliştile pe care le-ai văzut. Şi, totuşi, iată-mă aici, la două sute de ani după sosirea în acest loc. Tot un prizonier, deşi sunt travestit în rege.

Cel puţin dorul de ducă i-l puteam înţelege foarte bine.

— Am fost trădat odată. În ajunul Sărbătorii de Noiembrie, când urma să izbucnească răscoala din cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor, un om a hotărât să ne trădeze pe toţi. În schimbul libertăţii, trădătorul i-a sacrificat pe toţi cei din acest oraş.

Se uită la mine.

— Înţelegi de ce Nashira nu se simte ameninţată de perspectiva unei a doua răzvrătiri. E convinsă că sunteţi prea egoişti ca să vă uniţi.

Şi chiar înţelegeam. Să fi ticluit planuri atât de elaborate pentru eliberarea oamenilor, doar ca noi să muşcăm mâna care lupta pentru noi – nu-i de mirare că el n-avusese încredere în mine. Nu-i de mirare că fusese atât de rece.

— Însă tu, Paige, tu eşti o ameninţare pentru ea. Ştie că eşti una dintre Cele Şapte Peceţi, că eşti Călătoarea Palidă. Ai puterea să aduci spiritul Sindicatului în oraş. Se teme de acest spirit.

— Nu are de ce să se teamă. Sindicatul e o adunătură de infractori mărunţi şi de trădători.

— Asta depinde de liderii lui. Poate deveni mult mai important de atât.

— Sindicatul există datorită Scionului. Scionul există datorită Refaiţilor, am spus. V-aţi creat singuri propriul duşman.

— Recunosc ironia. Şi Nashira o recunoaşte.

Se întoarse spre mine.

— Răscoala din cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor a avut loc pentru că prizonierii erau obişnuiţi să se organizeze. Aveau avantajul puterii şi al solidarităţii. Acea putere trebuie să o readucem la viaţă. Şi, de data aceasta, nu trebuie să eşuăm.

Privi spre fereastră.

— Eu nu trebuie să eşuez.

N-am spus nimic. M-am gândit să întind mâna şi să-i ating degetele de pe clape, care se aflau la câţiva centimetri de ale mele.

Până la urmă, n-am riscat.

— Vreau să plec, am spus. Asta e tot ceea ce vreau. Să mă întorc în Citadelă, luând cu mine cât mai mulţi oameni cu putinţă.

— Atunci, avem ţeluri diferite. Dacă vrem să ne ajutăm unul pe celălalt, diferenţa asta trebuie să dispară.

— *Tu* ce vrei?

— Să lovesc în familia Sargas. Să le arăt ce înseamnă spaima.

M-am gândit la Julian. M-am gândit la Finn. Şi m-am gândit la Liss, care aluneca în amauroză.

— Şi cum propui să facem asta?

— Am o idee.

Mă privi, scurt, în ochi.

— Aş vrea să îţi arăt ceva, dacă eşti dispusă.

Am vrut să răspund, dar n-am făcut-o. Ochii lui verzui se încălzeau pe măsură ce mă privea. Eram destul de aproape încât să-i pot simţi căldura.

— Îmi doresc să am încredere în tine, spuse.

— Poţi să ai încredere.

— Atunci o să vii cu mine.

— Unde?

— Să-l vezi pe Michael.

Se ridică în picioare.

— Există o clădire părăsită la nord de Marele Cvartal. Nu trebuie să ne vadă străjerii.

Acum îmi stârnise interesul. Am dat din cap, încuviinţând.

L-am urmat afară din capelă. Se uită printre arcade, cu ochii după străjeri. Nu apăru niciunul. Făcu semn cu mâna. O fantomă de prin apropiere cârmi către el şi alergă de-a lungul pasajului, stingând torţe. Întunericul se înstăpâni, iar el mă apucă de mână. Aproape că trebuia să fug ca să pot ţine pasul cu el. Mă conduse printr-o galerie cu arcade şi apoi afară, pe o cărare cu pietriş.

Clădirea părăsită era la fel de impunătoare ca şi celelalte. La lumina palidă a zorilor am văzut o serie de arcade. Ferestre dreptunghiulare, zăbrelite, şi un timpan cu un inel sculptat. Custodele mă conduse printre arcade, scoase o cheie din mânecă şi deschise o uşă putrezită.

— Ce fel de loc e ăsta? am întrebat.

— O casă conspirativă.

A intrat şi l-am urmat, trăgând uşa după mine. Custodele puse zăvorul.

Înăuntru era întuneric beznă. Ochii lui aruncau o lumină blândă pe pereţi.

— Erau pivniţe de vin aici, pe vremuri, spuse în timp ce mergeam. Am avut nevoie de ani întregi să le curăţ. Având funcţia cea mai mare printre Refaiţii din reşedinţa aceasta, am putut interzice intrarea în orice clădire voiam. Aici nu poate ajunge decât un grup restrâns de persoane. Printre care şi Michael.

— Şi mai cine?

— Ştii cine.

Cei însemnaţi. M-a trecut un fior. Era casa lor conspirativă, locul lor de întâlnire. Deschise o poartă din zid, dincolo de care se afla o intrare, prin care abia se putea strecura, târâş, un om.

— Treci în partea cealaltă, mă îndemnă.

— Ce-i acolo?

— Cineva care te poate ajuta.

— Am crezut că o să mă ajuţi *tu.*

— Oamenii din oraş nu s-ar încrede niciodată într-un Refait ca să se lase organizaţi. Ar crede că e

o păcăleală, cum ai crezut şi tu, întotdeauna. Trebuie să fii tu aceea care-i organizează.

— Ne-ai mai condus şi înainte.

Custodele privi în altă parte.

— Du-te, spuse el. Te aşteaptă Michael.

Avea fruntea întunecată. M-am întrebat câţi ani de muncă se duseseră pe apa sâmbetei.

— De data asta poate fi altfel, am spus.

Nu mi-a răspuns. Avea ochii întunecaţi, iar pielea îi lucea blând. Lipsa de amarant îşi spunea deja cuvântul.

Neavând de ales, m-am târât printr-un tunel întunecat, rece. Custodele închise poarta în spatele nostru.

— Nu te opri.

Aşa am făcut. Când am ajuns la capăt, mâna mea a fost apucată de o alta, subțiratică. Am ridicat privirea şi-am dat cu ochii de Michael, care avea faţa luminată de flacăra unei lumânări. Custodele ieşi din tunel.

— Arată-i, Michael. E munca ta.

Michael îmi făcu un semn din cap. L-am urmat în întuneric. Apăsă pe un comutator şi se aprinse o lumină, care dezvălui un beci încăpător. Am privit o clipă lumina, încercând să-mi dau seama de ce-mi părea atât de ciudat. Pe urmă m-a izbit o revelaţie.

— Electricitate. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Aici nu e nicio sursă de energie electrică. Cum de-ai…?

Michael zâmbea.

— Oficial, energia electrică se poate reporni doar într-o singură reşedinţă: la Balliol. Acolo are loc coordonarea tunicilor stacojii cu Acropola Westminster în timpul Sezoanelor, spuse Custodele. Clădirea aceea are o instalaţie electrică modernă. Din fericire, există aşa ceva şi la Magdalen.

Michael mă conduse într-un colţ unde se afla o draperie de catifea, care acoperea un obiect mare, dreptunghiular. Dădu, cu o mişcare scurtă, draperia la o parte, iar eu m-am holbat, cuprinsă de uimire.

Mândria şi bucuria lui erau un computer. Îngrozitor de depăşit, probabil din anul 2030, dar, totuşi, un *computer.* O legătură cu lumea exterioară.

— L-a furat de la Balliol, spuse Custodele.

Buzele îi fură atinse de umbra unui zâmbet.

— A reuşit să repornească energia electrică în clădirea asta şi să stabilească o conexiune la constelaţia de sateliţi ai Scionului.

— După câte văd, eşti un copil minune, Michael.

M-am aşezat în faţa calculatorului. Michael îşi îngădui un surâs timid.

— Pentru ce-l foloseşti?

— Nu riscăm deseori să repornim energia electrică, însă tocmai ce l-am folosit să monitorizăm desfăşurarea Sezonului al XX-lea.

— Pot să văd?

Michael mi se aplecă peste umăr. Accesă un fişier care purta numele de MAHONEY, PAIGE EVA, 07-MAR-59. Imagini video dintr-un elicopter. Camera se focaliză pe faţa mea. Am rupt-o la fugă peste acoperişuri şi am făcut un salt, din fugă, peste marginea clădirii. Distanţa părea imposibil de sărit – m-am trezit că-mi ţineam răsuflarea, în timp ce priveam –, dar fata de pe ecran reuşi. Se auzi cum pilotul strigă:

— Doboar-o cu flux!

M-am prăbuşit mai bine de cincisprezece metri, în hău, iar sârma de rufe mi se prinse între corp şi rucsac. Corpul meu fără cunoştinţă atârna ca un cadavru. Cameramanul DPN se înecă de râs.

— Pe favoriţii lui Weaver, spuse el. Trebuie că e cea mai norocoasă ticăloasă mică din câte am văzut vreodată.

Şi asta era tot.

— Încântător, am spus.

Michael mă bătu pe umăr.

— Am fost dezamăgiţi că nu le-ai scăpat din gheare, spuse Custodele, deşi a fost o uşurare că ai supravieţuit.

Am ridicat din sprânceană.

— V-aţi invitat prietenii să vizioneze spectacolul?

— Într-un fel.

Se ridică în picioare şi o porni la pas prin beci.

— Ce vrei să fac eu? am întrebat.

— Îţi dau posibilitatea să ceri ajutorul, în afară.

L-am privit, iar el continuă:

— Cheamă Cele Şapte Peceţi.

— Nu. O să pună Nashira mâna pe ei, am spus. Îl vrea pe Jaxon. Nici nu mă gândesc să îi aduc aici.

Lui Michael îi căzu faţa.

— Măcar anunţă-i unde eşti, spuse Custodele. În caz că se duce totul de râpă.

— În caz că se duce *ce* de râpă?

— Evadarea ta.

— Evadarea mea.

— Da.

Custodele se întoarse spre mine.

— M-ai întrebat despre tren. În noaptea Bicentenarului, acesta va aduce un grup mare de emisari ai Scionului din Citadelă. Se întorc la Londra tot cu trenul.

Cuvintele lui îmi răsunau în urechi.

— Putem pleca acasă, am spus.

Gândul era greu de digerat.

— Când?

— În ajunul zilei de 1 septembrie.

Custodele se aşeză pe unul dintre butoaie.

— Dacă nu vrei să iei legătura cu Cele Şapte Peceţi, poţi folosi camera asta ca să-ţi pregăteşti planurile. Trebuie să fie mai bune decât ale mele, Paige. Trebuie să-ţi aminteşti lecţiile pe care le-ai învăţat în Sindicat.

Mă privi drept în ochi.

— Data trecută am făcut o greşeală. Am plănuit să ne ridicăm împotriva familiei Sargas în timpul zilei, când mai tot oraşul ar fi fost adormit. Din cauza trădătorului, ei ne aşteptau – însă, chiar dacă n-am fi fost trădaţi, tot ne-ar fi simţit mişcările prin eter. Trebuie să lovim când există o activitate

intensă, când familia Sargas are atenţia distrasă de altceva. Când puterea de reacţie le va fi limitată de necesitatea de a menţine aparenţa controlului. În cazul ăsta, ce alt moment e mai bun decât Bicentenarul?

M-am trezit aprobând din cap.

— Şi dacă tot o facem, am putea speria şi câţiva oficiali ai Scionului, cu ocazia asta.

— Exact.

Îmi susţinu privirea.

— Acum asta e casa ta conspirativă. Calculatorul conţine hărţi detaliate ale Sheol I, cu ajutorul cărora poţi plănui traseul de ieşire din centrul oraşului. Dacă reuşeşti să ajungi la timp pe pajişte, poţi lua trenul spre Londra.

— La ce oră pleacă?

— Nu ştiu încă. Nu pot întreba prea multe, dar Michael trage cu urechea. O să aflăm.

Am ridicat privirea către el.

— Ai spus că avem ţeluri diferite. Tu vrei altceva.

— Scionul crede că suntem prea puternici ca să ne poată distruge. Că nu avem slăbiciuni. Vreau să le demonstrez că se înşală.

— Cum?

— De mult bănuiesc că Nashira va încerca să te omoare la Bicentenar. Să-ţi revendice darul. Există o cale simplă de a o umili.

Îmi ridică bărbia cu degetele.

— Opreşte-o.

I-am căutat faţa. Ochii îi erau lipsiţi de strălucire şi de culoare.

— Dacă o fac, am spus, vreau să-mi revendic favorul.

— Te ascult.

— Liss. N-am cum să ajung la ea. Am cărţile de ghicit, însă e posibil să nu le accepte. Am nevoie…

Gâtul mi se încleştă într-un spasm. Am făcut un efort ca să rostesc:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Prietena ta e de mult timp în şoc spiritual. O să aibă nevoie de amarant ca să-şi revină.

— Ştiu.

— Eşti conştientă de faptul că Nashira mi-a oprit aprovizionarea.

Nu mi-am ferit privirea.

— Ai ultima doză.

Custodele se aşeză lângă mine. Eram conştientă de ceea ce îi ceream. El trăia cu amarant.

— Mă întreb, Paige…

Degetele îi băteau darabana pe genunchi.

— Tu nu vrei să-ţi aduci prietenii aici. Dar dacă ar fi să îţi ofer acum libertatea, ai primi, dacă asta ar însemna să renunţi la Liss?

— E o ofertă?

— Poate.

Ştiam de ce mă întreabă aşa ceva. Mă punea la încercare. Să vadă dacă sunt destul de egoistă ca să părăsesc o persoană atât de vulnerabilă.

— Pentru mine, riscul e mare, spuse el. Dacă vreunul dintre oameni îi informează pe cei din familia Sargas, voi fi aspru pedepsit că am ajutat un om. Dar dacă eşti dispusă să mai rămâi un pic, să rişti pentru mine şi pentru semenii tăi, voi face şi eu acelaşi lucru pentru ea. Iată târgul pe care ţi-l ofer.

Cuvintele lui m-au făcut să reflectez. Într-o clipă, mi-a trecut prin cap cum ar fi s-o abandonez pe Liss, cum ar fi să profit de ocazia de a-mi recăpăta libertatea. Să mă întorc la Londra şi să las în urmă locul ăsta, să nu mai privesc înapoi.

Apoi, s-a iscat în mine ruşinea, fierbinte şi iute. Am închis ochii.

— Nu, am spus. Vreau s-o ajuţi pe Liss.

Îi simţeam privirea.

— Atunci o să o ajut, spuse.

În baracă se strânsese un grup mic de arlechi. Cinci dintre ei se ghemuiseră laolaltă în frig, cu capetele plecate şi cu degetele împreunate. Printre ei, Cyril şi Julian. Ploaia picura prin pânza

mototolită, cu care încercaseră să umple golurile dintre scânduri.

Liss era de prea mult timp în şoc spiritual ca să-şi mai revină. Nu puteau face altceva decât să stea de veghe la căpătâiul ei, în tăcere. Dacă trăia, nu ar fi fost decât o carapace amaurotică a fostului sine. Dacă murea, unul dintre ei avea să-i rostească ultima incantaţie. Mergea acolo unde cei care o răpiseră n-o mai puteau ajunge. Oricum, aveau să-şi piardă cel mai iubit comediant. Liss Rymore, fata care nu cădea niciodată.

Când sosi Custodele, cu Michael şi cu mine de câte o parte, au dat înapoi. Printre ei se stârniră şoapte înfricoşate. Cyril însuşi se înghesui într-un colţ, aruncându-ne priviri sălbatice. Ceilalţi se mulţumiră să se uite. Ce căuta aici Consortul de sânge, mâna dreaptă a Nashirei? De ce să le tulbure priveghiul?

Numai Julian rămase nemişcat.

— Paige?

Mi-am pus un deget pe buze.

Liss zăcea pe păturile ei, acoperită cu cearşafuri murdare. În păr avea răsucite bucăţele de mătase, talismane pentru noroc şi speranţă. Julian o apucă de mână, fără să-şi dezlipească ochii de la musafirul nepoftit.

Custodele îngenunche lângă Liss. Avea maxilarele încleştate, dar nu-şi arăta suferinţa.

— Paige, spuse, amarantul.

I-am dat flaconul. Ultimul flacon. Ultima lui doză.

— Cărţile, spuse Custodele.

Acum se concentra numai la ceea ce avea de făcut. I le-am dat.

— Şi tăişul.

Michael mi-a dat un cuţit cu mâner negru. L-am scos din teacă şi i l-am întins Custodelui.

Şoaptele se înteţiră. Julian îi ţinea mâna Lissei în poală, cu ochii fixaţi asupra mea.

— Ai încredere în mine, am spus încet.

A înghiţit în sec.

Custodele scoase dopul flaconului cu amarant, îşi scuturǎ câţiva stropi pe degetele înmănuşate, apoi tamponă cu ulei buzele Lissei şi adâncitura de deasupra buzei de sus. Julian o strângea cu putere de mână, deşi degetele ei reci nu reacţionau în niciun fel. Custodele o atinse cu puţin amarant pe fiecare tâmplă, apoi puse dopul flaconului şi mi-l înmână. Prinse cuţitul de lamă şi i-l întinse lui Julian.

— Înţeapă-i degetele.

— Cum?

— Am nevoie de sângele ei.

Julian se uită la mine. Am dat din cap. Fără să-i tremure mâinile, apucă mânerul.

— Iartă-mă, Liss, spuse.

Îi apăsă vârful cuţitului pe buricul fiecărui deget. Unde intra lama se iveau mărgele minuscule de sânge.

Custodele clătină din cap.

— Paige, Michael, împrăştiaţi cărţile.

Ne-am supus amândoi. Am aranjat noile cărţi în semicerc. Custodele luă mâna Lissei şi-i trecu degetele peste cărţi, mânjind figurile de pe ele cu sânge. Apoi custodele şterse lama cuţitului cu o cârpă. Îşi scoase mănuşa de pe mâna stângă şi o strânse în pumn. Cei prezenţi icniră. Refii nu-şi scoteau niciodată mănuşile. Chiar aveau mâini? Da, aveau. Mâna lui era mare, cu încheieturi pline de cicatrici. Un alt icnet se auzi când îşi trase tăişul ascuţit al cuţitului pe piele şi deschise pumnul.

Din tăietură se prelingea sânge, iar percepţia a început să mi se înceţoşeze. Întinse braţul şi lăsă să cadă câteva picături de ectoplasmă pe fiecare dintre cărţi. Exact ca şi Afrodita, care stropise cu nectar sângele lui Adonis. Simţeam cum în încăpere se strâng spirite: atrase de cărţi, de Liss, de Custode. Alcătuiau un triunghi, o breşă în eter. Custodele deschidea un portal.

Îşi trase la loc mănuşa, luă cărţile şi le ordonă, aşezându-le din nou în pachet. Le aşeză pe decolteul Lissei, în aşa fel încât să-i atingă pielea, şi-i puse mâinile peste ele.

— Şi din sângele lui Adonis, spuse, se născu viaţă.

Liss deschise ochii.

27.Aniversarea

Întâi septembrie, 2059. Două sute de ani de când o furtună cu lumini ciudate traversase cerul. Două sute de ani de când Lordul Palmerston pecetluise tratatul cu Refaiţii. Două sute de ani de când începuse inchiziţia împotriva clarviziunii. Şi, cel mai important, două sute de ani de la înfiinţarea Sheol I şi a marii tradiţii a Sezonului Oaselor.

O fată se ridică în picioare în faţa mea, urmărindu-mă din oglinda aurită. Avea obrajii supţi, iar maxilarul îi era încordat. Încă mă surprindea că faţa asta dură şi rece era a mea.

Trupul îmi era strâns într-o rochie albă, cu mâneci până la coate şi cu un decolteu pătrat. Ţesătura elastică se lipea de bruma de forme care-mi mai rămăseseră. Deşi Custodele mă hrănise cât putuse de bine, nu era întotdeauna hrană pe care să o dăruiască, şi risca să işte suspiciuni, dacă s-ar fi aflat că se dispensează de ea. În restul timpului, fusesem la regim, cu zeamă şi coajă, la fel ca arlechii.

Nashira nu mă mai invitase la niciun ospăţ.

Mi-am netezit rochia. Primisem o învoire specială să nu mai port tunica galbenă, ca să pot lua parte la ceremonie. Nashira îmi spusese că era un semn de bunăvoinţă. Ştiam eu mai bine ce era. Eram pregătită. În decolteu ascundeam medalionul pe care mi-l dăduse Custodele. Zăcuse neatins săptămâni întregi, dar în seara asta îmi putea fi util. Pitit într-una dintre cizmuliţele mele era un cuţitaş. De-abia puteam merge în ele, dar

Refaiţii voiau să arătăm puternici, nu sleiţi de forţe şi slabi. În seara asta se aşteptau să păşim

mândri, cu capetele sus.

Camera era tăcută, în lumina unei singure lumânări. Custodele plecase împreună cu ceilalţi Refaiţi să îi întâmpine pe emisari. Îmi lăsase un bilet, sprijinit de gramofon. M-am aşezat la pupitrul său şi mi-am plimbat degetele peste cerneală.

A venit vremea. Caută-mă în Sala Primăriei.

L-am aruncat în tăciunii din şemineu. În întuneric, am întors arcul gramofonului şi am mutat acul pe disc. Avea să fie ultima dată când îl auzeam cântând. Indiferent ce se întâmpla în seara asta, n-aveam să mă mai întorc niciodată în Turnul Ctitorilor.

Camera se umplu cu glasuri scăzute, reverberante. Am citit titlul de pe disc. *I'll be Home.* Da, voi ajunge acasă. Dacă totul mergea conform planului, voi ajunge acasă până dimineaţă. Mă săturasem să-i văd pe arlechi trăind în sărăcie şi să fiu obligată să le zic „arlechi". Mi-era de-ajuns să mă uit la Liss în timp ce mânca unsoare şi pâine uscată, pentru că nu avea cu ce altceva să supravieţuiască. Mi-era lehamite de tunici stacojii şi de Emimi. Mi-ajunsese să mi se spună 40. Mă săturasem de tot locul ăsta afurisit şi de toţi cei de-aici. Nu mai rezistam încă o noapte.

Pe covor se auzi un foşnet de hârtie. Am îngenuncheat lângă uşă şi am cules biletul împins pe dedesubtul ei.

Biletele Custodelui îmi dăduseră o idee. Îl încurajasem pe Julian să organizeze un grup de curieri, asemănător cu cel al lui Jax, din Citadelă, şi să ţină oamenii la curent cu ceea ce se întâmpla, trimiţându-le bilete prin amaurotici.

Orfeu a reuşit. Totul e gata.
Norocosul

Mi-am îngăduit să zâmbesc. Felix. Îl pusesem să folosească un nume fals pentru mesaje. Orfeu era Michael.

Nu-mi fusese greu să-l conving pe Duckett să ne pună la dispoziţie experienţa sa specială. După ce l-am ameninţat că-i spunem Nashirei despre cuibuşorul lui de droguri („Vai, nu, vă rog, aveţi milă de un bătrân amărât“), Julian şi cu mine l-am obligat să le pregătească o surpriză tunicilor stacojii. Ceva care să le încetinească reacţiile când aveam să pornim împotriva Refaiţilor. Cu o oarecare lipsă de tragere de inimă, se supusese („N-o să scăpaţi, o să vă ciopârţească, la fel ca pe cei dinaintea voastră!“). Praf de steliţă vineţie îndoită cu somnifere. Era perfectă.

Când am terminat, am folosit o cantitate din propria lui steliţă albă ca să-i şterg memoria. Nu-mi plăceau laşii.

Amestecul obţinut i-l strecuraserăm lui Michael. Fusese fericit să dreagă vinul roşu oferit tunicilor stacojii la ospăţul de dinaintea Bicentenarului. Dacă mergeau toate bine, niciunul n-ar fi avut puterea să se apere.

M-am uitat pe fereastră. Emisarii ajunseseră la ora opt, înţoliţi în cele mai bune haine, escortaţi de străjeri înarmaţi. Bărbaţi şi femei din Scion, sosiţi ca să fie martorii unui nou acord, Marele Act Teritorial, care le permitea Refaiţilor să înfiinţeze un oraş de control la Paris, primul din afara Angliei. Sheol II.

Scionul n-avea să mai fie un imperiu embrionar. Avea să se nască. Avea să trăiască. Acesta era doar începutul. Dacă Refaiţii puneau să fie închişi toţi văzătorii în colonii penitenciare, restul omenirii nu mai avea nicio cale să lupte împotriva lor. Eterul era singura noastră armă. Dacă n-o putea folosi nimeni, eram pradă sigură. Absolut toţi.

Dar subiectul nu mă interesa în seara asta. Pe mine mă interesa cum să mă întorc la Şapte Cadrane. La Sindicatul corupt. La banda mea. La

Nick. În acel moment, era tot ce-mi doream pe lume.

Gramofonul cânta în continuare. M-am aşezat la masa de scris, privind prin fereastră la lună. Nu era plină, ci pe jumătate. Pe cer nu se vedea nicio stea.

Liss, Julian şi cu mine ne petrecuserăm ultimele săptămâni răspândind sămânţă de scandal prin oraş, folosind casa conspirativă drept ascunzătoare. Suhail şi Supraveghetorul nu ne puteau auzi acolo. Liss îşi revenise complet de pe urma crizei şi, cu o nouă hotărâre de a trăi, participase activ la strângerea rândurilor, printre arlechi. Tot speriată fusese, dar într-una din seri cedase.

— Nu mai pot trăi aşa, spusese. Şi nu vă pot împiedica să vă răsculaţi. Hai s-o facem, şi gata.

Aşa că am făcut-o.

Majoritatea tunicilor şi comedianţilor fuseseră de acord să ne ajute. Cei care-l văzuseră pe Custode în timp ce o vindeca pe Liss erau mai încrezători. Erau siguri că vor primi un oarecare sprijin de la Refi. Cu trecerea săptămânilor, ne puseserăm laolaltă proviziile şi le ascunseserăm în anumite puncte-cheie. Câţiva arlechi îl prădaseră pe Duckett, cel a cărui memorie o ştersesem, lipsindu-l de chibrituri şi de cutii Sterno. Două tunici albe curajoase încercaseră să se aventureze în Casă, dar măsurile de securitate se înăspriseră de când Kraz fusese găsit mort. Nimeni nu se putea apropia. În schimb, fuseserăm nevoiţi să reciclăm tot ce puteam. N-aveam multe arme de foc, dar n-aveam nevoie de arme ca să ucidem.

Doar Julian, Liss şi cu mine ştiam unde e intrarea în tunelul trenului. Nu mai spuseserăm nimănui acest lucru. Era prea periculos. Ceilalţi nu ştiau altceva decât că urma să se deschidă o cale de ieşire. Locul avea să fie marcat printr-o rachetă de semnalizare.

Mi-am aruncat picioarele jos din pat. Prin uşa de la baie se vedea oglinda. Arătam ca o păpuşă de porţelan alb, dar se putea şi mai rău. Puteam arăta

ca Ivy. Ultima dată când o văzusem, mergea în spatele lui Thuban şi-a altui om, atât de murdară şi de slabă, că abia o recunoscusem. Nu plângea, doar mergea şi atât. Fără niciun cuvânt. Mă uimise că mai trăia, după ceea ce se întâmplase în Casă.

Custodele nu îmi permisese să ajung într-o asemenea stare. Pe măsură ce se apropia luna septembrie, devenea din ce în ce mai reticent. De frică, bănuiam. Se temea de eşecul acestei răzvrătiri, aşa cum se întâmplase şi data trecută. Câteodată era mai mult decât frică. M-am gândit că era supărat. Supărat că avea să mă piardă. Să piardă lupta împotriva Nashirei.

Am alungat gândul. La fel ca toţi ceilalţi, tot ceea ce dorea Custodele era să-mi protejeze darul.

N-avea niciun rost să mai prelungesc aşteptarea. Trebuia să înfrunt ce mi se pregătise la Primărie. M-am ridicat şi am întors din nou arcul gramofonului. Era o mângâiere pentru mine să-l aud cântând şi să ştiu că, orice s-ar fi întâmplat în afară, o vreme camera asta goală avea să se umple de muzică. Am închis uşa turnului.

Portarul de noapte tocmai îşi începuse tura. Avea părul împletit pe ceafa, într-un coc lucitor, şi se dăduse cu ruj de culoare roz.

— XX-40, spuse. Eşti aşteptată la Primărie în zece minute.

— Da, mulţumesc. Ştiu.

De parcă nu mi-ar fi spus Supraveghetorul de atâtea ori.

— Mi s-a cerut să-ţi reamintesc instrucţiunile în seara asta. Nu ţi-e permis să vorbeşti cu ambasadorii sau cu sponsorii din Scion, în afară de cazul în care ai un însoţitor Refait. Spectacolul începe la ora unsprezece. Vei intra pe scenă după piesă.

— Pe scenă?

— Da… Hm…

— Se uită din nou în registru.

— Nu-i nimic. Scuze. Mesajul era pentru altcineva.

Am încercat să mă uit, dar acoperi hârtia.

— Chiar aşa?

— ’mnă seara.

Am ridicat ochii. Era David. Purta costum şi cravată roşie şi era proaspăt bărbierit. Mi se strânse stomacul. Nu părea drogat. Michael trebuie s-o fi făcut, *trebuie* să fi reuşit.

— M-au trimis să te duc la Primărie.

Îmi întinse braţul.

— Suverana de sânge vrea să te duci acolo, acum.

— N-am nevoie de escortă.

— Ei sunt de părere că ai.

Nu se împleticea în timp ce vorbea. Nici măcar nu se atinsese de amestecul lui Duckett. Am trecut pe lângă el şi m-am făcut că nu-i observ braţul întins, luând-o în josul străzii. Seara nu începea bine.

Prin oraş se deschisese o alee străjuită de felinare aprinse. Primăria era situată aproape de Casă şi-şi căpătase numele după cel al sediului central al DPN din Londra. Văzătorii invitaţi la Bicentenar erau cei care deveniseră tunici stacojii sau roz, ori arlechii deosebit de talentaţi. Nashira făcuse reclamă evenimentului prezentându-l ca pe o recompensă pentru comportamentul lor merituos. Urma să li se îngăduie să mănânce şi să danseze alături de alţi oameni. În schimb, trebuia să demonstreze cât se poate de clar nu numai că le făcea plăcere tovărăşia tutorilor lor, ci şi cât de recunoscători erau pentru „reabilitarea“ lor. Că le place să fie ascunşi de societate într-o colonie penitenciară mizerabilă. Că le place să le fie smulse mâinile şi picioarele de către Emimi.

Cei mai mulţi n-aveau nevoie să se prefacă. Carl era fericit. Toţi stacojiii erau fericiţi. Ei îşi găsiseră un loc în această colonie, ceea ce eu n-aveam să reuşesc niciodată. Eu aveam să scap, naibii, de aici.

— Grozavă şmecherie, spuse David. Aia cu vinul.

N-am îndrăznit să mă uit la el.

— A pus puţin prea mult băiatul tău. Cunosc Regalul după miros. Dar nu-ţi face griji, cu cei mai mulţi şi-a făcut treaba. Departe de mine să stric aşa o surpriză.

Pe stradă au năvălit doi arlechi, amândoi cu respiraţia tăiată. Cărau nişte vălătuci de pânză. S-au strecurat în strada dintre vechea biserică şi Reşedinţa Suzeranei, calea pe care o stabiliserăm pentru incendierea Camerei. Probabil că urmau să plaseze fitiluri acolo. Fitiluri şi parafină.

Julian sugerase să dăm foc clădirilor din centrul oraşului. Se dovedise un tactician al naibii de bun. Arlechii urmau să creeze o diversiune, eliberându-ne alte străzi pe care să ne putem îndrepta spre nord, spre pajişte. Aveau s-o facă în primele ore ale dimineţii, când oboseau emisarii. Estimase că n-aveau să zăbovească mult peste ora două dimineaţa. Dacă porneam la miezul nopţii, aveam timp suficient să ne desfăşurăm. Vom prelua controlul. Şi mai bine mai devreme decât mai târziu. Nu existaseră plângeri. Totul mergea conform planului, dar stacojiul isteţ de lângă mine putea distruge tot.

— Cui i-ai spus? l-am întrebat pe David.

— Să-ţi dau un subiect de gândire, spuse, fără să ia în seamă întrebarea mea. Crezi că Scionului îi *place* să fie la ordinul Refaiţilor?

— Bineînţeles că nu.

— Şi, cu toate astea, o crezi pe Nashira când spune că se află sub controlul ei. Nu crezi că măcar o persoană din istoria Scionului s-ar fi gândit să lupte împotriva ei?

— Ce vrei să spui?

— Răspunde numai la întrebare.

— Nu s-au gândit. Le e prea frică de Emimi.

— Poate ai dreptate. Ori poate Acropolei i-a mai rămas un strop de raţiune.

— Ce vrea să însemne asta?

Când nu a răspuns, m-am oprit în faţa lui.

— Ce naiba are de-a face Acropola cu toate astea?

— Are totul de-a face.

Păşi înainte, pe lângă mine.

— Dă-i înainte cu evadarea ta din închisoare, prinţesă a străzii. Nu-ţi bate capul cu mine.

Dispăru înainte să-i pot răspunde, trecând pe lângă intrarea în holul victorian şi pierzându-se în mulţime. Am simţit un fior pe şira spinării. N-aveam nevoie de tunici stacojii ticăloase în jur, mai ales dacă era vorba de cineva aşa de misterios precum David. Se putea preface că-i urăşte pe Refaiţi, dar nici de mine nu părea să-i placă prea tare. Îi putea spune Nashirei despre vin, iar ea ar fi adulmecat imediat că ceva nu era în regulă. Multe, foarte multe erau în neregulă.

Înăuntrul Primăriei fuseseră aprinse mii de lumânări. De îndată ce am trecut pragul, Michael şi o tunică albă m-au zorit pe nişte scări, lăsându-l pe David să-i adune pe ceilalţi căutători de oase. Refii îi încredinţaseră lui Michael sarcina să se asigure că nimeni nu avea vânătăi la vedere şi că nu purta zdrenţe – un pretext perfect pentru o ultimă adunare.

Când am ajuns la galerie, m-am întors cu faţa la ei.

— Gata?

— Şi în aşteptare, spuse tunica albă. Charles, criomant în stăpânirea lui Terebell. Înclină capul către sală, unde Refaiţii se amestecau cu emisarii.

— Căutătorii de oase au început să pice. Refii n-or să bage de seamă decât atunci când va fi prea târziu.

— Bun.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă liniştesc.

— Bine lucrat, Michael.

Michael purta un costum cenuşiu simplu. Zâmbi.

— Ai adus şi rucsacul meu?

Mi-l arătă. Rucsacul, plin cu medicamente, stătea sub băncile din galerie. Nu-l puteam lua chiar atunci, dar arlechii ştiau că se află aici, în caz de nevoie. Era unul dintre multele puncte în care adunaserăm provizii.

— Paige, întrebă Charles, la ce oră se lansează semnalul luminos?

— Aştept să mi se spună. O să lansez un semnal de îndată ce găsim drumul.

Charles dădu din cap. M-am uitat din nou jos, spre sală.

O groază de oameni gata să-şi rişte vieţile. Liss, căreia îi fusese atât de frică. Julian, care făcuse atâtea ca să mă ajute. Arlechii. Tunicile albe

Şi Custodele. Acum îmi dădeam seama ce însemna pentru el încrederea pe care o avea în mine. Dacă-l trădam, cum făcuse omul acela ultima oară, ar fi fost nu numai însemnat, ci de-a dreptul măcelărit. Era ultima lui şansă.

Trebuia însă să acţionăm acum, când Refilor le mai rămăsese încă un licăr de compasiune. Dacă piereau cei însemnaţi, speranţa aceea ar fi dispărut cu totul.

Uşa galeriei se trânti. În prag se ivi Suhail. Îl apucă pe Charles de tunică şi-l trase înapoi pe scări.

— Suveranei de sânge nu-i place să aştepte, mârţoagă, spuse. N-ai voie în galerie. Cară-te jos!

Dispăru, la fel de repede precum venise. Michael aruncă o privire spre uşă.

— E timpul.

L-am strâns de mână.

— Mult noroc. Nu uita, încearcă să treci neobservat şi uită-te după semnal.

Michael dădu din cap.

— Supravieţuieşte! a fost tot ceea ce mi-a spus.

Am traversat parterul Primăriei ţinând capul plecat. Nimeni nu mă observă în timp ce intram.

Sistemul Scion era folosit de nouă ţări europene, inclusiv de Anglia. Spre deosebire de Anglia, totuşi,

restul n-aveau unde să-şi trimită clarvăzătorii, însă toate cele nouă guverne îşi trimiseseră emisarii aici. Chiar şi Dublinul, cel mai tânăr şi controversat oraş Scion, trimisese un delegat: pe Cathal Bell, un vechi prieten de-al tatălui meu. Era un individ nervos, nehotărât, copleşit de îndatoririle funcţiei. Când am dat cu ochii de el, m-a străbătut un fior – poate că ne putea ajuta –, dar pe urmă mi-am amintit: nu mă văzuse de când aveam cinci sau şase ani. N-avea cum să mă recunoască, iar aici nu aveam nume. În plus, Bell era un fricos. Partidul lui era cel care pierduse Dublinul.

Primăria arăta spectaculos. Avea un plafon împodobit, din ipsos, de care atârnau candelabre, şi o podea netedă, imensă. Întunericului îi ţineau piept lumina lumânărilor şi muzica lui Chopin. Delegaţilor li se acordaseră toate onorurile. Erau liberi să se îmbuibe cu tot felul de mâncăruri delicioase sau să stea de vorbă unul cu altul la un pahar de mecks. Amauroza lor era un privilegiu, un drept. Mâncarea le era servită de sclavi amaurotici, printre care şi Michael, care fuseseră deghizaţi în participanţi voluntari la programul de reabilitare. Ceilalţi amaurotici erau probabil prea subnutriţi ca să-şi facă apariţia.

Sus, deasupra dansatorilor, era Liss, agăţată de mătăsurile ei suspendate, aşezându-se în poziţii graţioase, precum o balerină aeriană. Se sprijinea doar pe puterile ei ca să nu se prăbuşească de la o înălţime mortală.

Am aruncat o privire prin sală, încercând să-l localizez pe Weaver. Nu se vedea nicăieri. Poate că întârziase. Altor ţări li s-ar fi iertat să nu-şi trimită Inchizitorii, dar nu şi Angliei. Am recunoscut alte câteva personalităţi oficiale ale Scionului, inclusiv pe Bernard Hock, comandantul Securităţii. Era un bărbat masiv, chel, cu un gât musculos, supradezvoltat, foarte bun la adulmecat văzători – de fapt, bănuisem dintotdeauna că e adulmecător.

Chiar şi acum avea nările dilatate. Mi-am însemnat în minte să-l omor, dacă mi se ivea ocazia.

Un amaurotic îmi oferi un pahar de mecks alb. L-am refuzat – tocmai îl zărisem pe Cathal Bell.

Bell avea un pahar în mână şi-şi tot aranja cravata. Încerca să poarte o conversaţie cu Radmilo Arezina, ministrul adjunct pentru migraţie din Serbia. Am zâmbit în sinea mea. Arezina fusese suficient de prost încât să autorizeze transferul lui Dani la Londra. M-am îndreptat către ei.

— Domnul Bell?

Bell tresări şi-şi vărsă vinul.

— Da?

M-am uitat la Arezina.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule ministru, dar pot să vorbesc o clipă cu domnul Bell?

Arezina mă măsură din cap până-n picioare. Buza de sus i se arcui.

— Scuzaţi-mă, domnule Bell, spuse. Trebuie să mă întorc la ai mei. Plecă să se adăpostească printre membrii delegaţiei sale. Am rămas în faţa lui Bell, care-şi ştergea pata roşie de pe jachetă.

— Ce vrei, nefireasco?

Se bâlbâia.

— Eram în mijlocul unei conversaţii foarte importante.

— Ei, acum mai puteţi purta una.

I-am luat paharul şi am sorbit din el.

— Îţi aminteşti Raidul, domnule Bell?

Bell încremeni.

— Dacă te referi la Raidul din 2046, da. Sigur că da.

Îi tremurau degetele. Avea încheieturile vinete, umflate de artrită.

— De ce întrebi? Cine eşti?

— Vărul meu a fost arestat în ziua aceea. Vreau să ştiu dacă mai e în viaţă.

— Eşti irlandeză?

— Da.

Îmi aruncă o privire chiorâşă.

— Cum te cheamă?

— Nu contează. Contează cum îl cheamă pe vărul meu. Finn McCarthy. Din Trinity College. Îl ştii?

— Da.

Răspunsul veni imediat.

— McCarthy a fost închis la Carrickfergus[3] alături de alţi lideri ai studenţilor. A fost condamnat la spânzurătoare.

— Şi l-au executat?

— Eu… Eu nu sunt la curent cu amănuntele, dar…

Ceva întunecat şi violent crescu în mine. M-am aplecat înspre el şi i-am suflat în ureche:

— Dacă vărul meu fost executat, domnule Bell, te voi considera responsabil personal. Guvernul *dumitale* a fost cel care a pierdut Irlanda. Guvernul dumitale a cedat.

— Nu eu, icni Bell.

Nasul începuse să-i sângereze.

— Nu-mi face rău…

— Nu dumitale, domnule Bell. Doar celor de teapa dumitale.

— Nefireasco, îi scăpă. Dispari!

M-am topit în mulţime, lăsându-l să-şi stăvilească hemoragia nazală.

Simţeam că tremur. Am mai înhăţat un pahar de mecks şi l-am dat pe gât dintr-o mişcare. Totdeauna crezusem că Finn e mort, dar o părticică din mine se agăţase de amintirea lui, de ideea că ar putea fi încă în viaţă. Poate că mai era, dar n-aveam cum să aflu asta de la Cathal Bell.

Am zărit-o pe Nashira, stând în picioare la baza unui podium. Alături de ea era Custodele, angajat într-o conversaţie cu un emisar grec. După ce sunase clopotul de noapte, îşi căpătase prima doză de amarant, şi câţiva stropi îl transformaseră. Era înveşmântat în negru şi auriu, cu o piatră de hiacint la gât, iar ochii îi străluceau ca nişte felinare. I-am

recunoscut pe cei mai apropiaţi de Nashira: gărzile ei de elită. Unul dintre ei mă observă şi, după mişcarea buzelor, am ghicit că îşi informa şeful. Era înlocuitoarea Ameliei.

Nashira privi peste capetele gărzilor şi-i scăpă un râs slab. La auzul lui, Custodele se răsuci. Ochii i se înfierbântară foarte tare, foarte rapid.

Nashira îmi făcu semn. M-am apropiat, dându-i paharul gol unui amaurotic.

— Doamnelor, domnilor, spuse celor adunaţi în jurul ei, aş vrea să v-o prezint pe XX-59-40, una dintre clarvăzătoarele noastre cele mai talentate.

Delegaţii vociferară: surprinşi, neîncrezători, dezgustaţi.

— Acesta este Aloys Mynatt, Mare Raconteur de Franţa. Iar aceasta e Birgitta Tjäder, Şefa Securităţii din Citadela Scion, Stockholm.

Mynatt era un omuleţ scund, rigid, fără trăsături care să-l scoată în evidenţă. Dădu din cap.

Tjäder mă fixă doar cu privirea. Era trecută de treizeci de ani, avea păr blond şi des, iar ochii îi erau de culoarea uleiului de măsline. Nick îi zisese dintotdeauna Coţofana – dominaţia ei drăcească asupra Stockholmului era notorie. Îmi dădeam seama că nu suporta să stea în apropierea mea: buzele palide îi erau întinse peste dinţi, gata parcă să muşte. Nici eu nu eram tocmai încântată de prezenţa ei.

— Să nu se apropie de mine, spuse Tjäder, confirmându-mi bănuiala.

— Dar nu e de preferat să fie aici, la noi, decât pe străzile oraşelor voastre? întrebă Nashira. Aici nu pot face niciun rău nimănui, Birgitta. Nu-i lăsăm noi. După înfiinţarea Sheol III, nu vei mai fi niciodată nevoită să dai cu ochii de vreun clarvăzător.

O a *treia* colonie penitenciară? Aveau planuri şi pentru Stockholm? Nici nu voiam să mă gândesc la Sheol III, cu Coţofana în calitate de tartoriţă.

Tjäder nu-şi lua ochii de la mine. Nu avea aură, dar i se citea dezgustul pe fiecare centimetru al chipului.

— De-abia aştept, spuse.

Pianistul se opri din cântat, smulgând un ropot de aplauze. Cuplurile care dansau se despărţiră. Nashira ridică privirea spre un ceas mare.

— Se apropie vremea, constată.

Vocea ei era foarte joasă.

— Scuzaţi-mă, spuse Tjäder.

Se întoarse şi porni, cu un pas marţial, înapoi către suedezi, lăsând un spaţiu liber între mine şi Custode. Nu am îndrăznit să mă uit în ochii lui.

— Trebuie să mă adresez emisarilor.

Nashira privi spre scenă.

— Arcturus, rămâi cu 40. O să am nevoie de ea când va veni vremea.

Aşadar, chiar plănuia să mă omoare în public. Am privit printre ei. Custodele îşi înclină capul.

— Da, Suverana mea.

Mă apucă brutal de braţ.

— Haide, 40.

Înainte să mă ducă de acolo, Nashira îşi smuci capul spre mine. Mă apucă de încheietură şi mă trase înapoi spre ea.

— Te-ai lovit, 40?

Pansamentele sterile de pe obrazul meu dispăruseră demult, dar mai rămăsese o cicatrice cât un fir de păr, de la cioburile de sticlă.

— Eu am plesnit-o.

Custodele mă ţinea strâns de braţ.

— Nesupunere. Am pedepsit-o.

Stăteam acolo ca o păpuşă de cârpă, cu câte un braţ în mâna fiecăruia dintre ei. Se priveau unul pe altul peste capul meu.

— Bine, spuse Nashira. După toţi aceşti ani, înveţi în sfârşit ce înseamnă să fii consortul meu.

Îi întoarse spatele şi intră în mulţime, trecând printre emisari.

Muzicianul, oricine ar fi fost acesta, începu să interpreteze nişte acorduri bine alese, la pian, acompaniat de voci fantomatice. Eram sigură că îi recunosc vocea, dar nu puteam spune exact cine era. Custodele mă conduse spre marginea sălii, în spaţiul lung de dedesubtul galeriei, şi se aplecă să mă privească.

— E totul gata?

Am dat din cap.

Muzicianul avea într-adevăr un glas frumos, un fel de falsetto subţire. Iscă un alt val de aplauze vagi.

— Eu şi tovarăşii mei am desfăşurat o şedinţă de spiritism aseară, spuse Custodele, iar glasul de-abia i se auzea. Vom avea şi spirite sub comanda noastră. Spirite umane, victimele celui de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor. O să treacă de partea voastră, împotriva Refaiţilor.

— Şi DPN-ul? Sunt aici?

— Nu li se permite accesul în Primărie decât dacă sunt chemaţi. Sunt pe poziţii, la pod.

— Câţi?

— Treizeci.

Am dat iar din cap. Emisarii aveau, cu toţii, cel puţin o gardă flecare, dar aceştia erau din DPD. Nu voiau să-i apere nişte nefireşti. Din fericire pentru noi, DPD nu putea folosi spirite în luptă.

Custodele privi în sus spre tavan, unde Liss urca pe mătăsurile aeriene.

— Liss pare să-şi fi revenit.

— Da.

— Atunci suntem chit. Totul s-a aranjat.

— Toate datoriile sunt plătite, am spus.

Ultima incantaţie. M-a făcut să mă gândesc la ce urma. Ce s-ar fi întâmplat dacă Nashira reuşea să mă omoare?

— Totul o să meargă conform planului, Paige. Să nu încetezi să speri.

Custodele privi spre scenă.

— Speranţa este singurul lucru care ne-ar putea încă salva pe toţi.

I-am urmărit privirea. Pe un soclu se înălţa clopotul de sticlă cu floarea lipsită de viaţă.

— Speranţă pentru ce?

— Pentru schimbare.

Muzica se îndreptă spre acordurile finale, iar de pe marginile ringului de dans răsunară aplauze. Am vrut să văd cine cântase şi-am aruncat o privire peste capetele emisarilor, dar n-am reuşit să disting nimic.

Pe scenă urcă o tunică stacojie. 22. Se clătina, semn că băuse sănătos din amestecul lui Duckett.

— Doamnelor şi domnilor, spuse, marea Suzerană, Nashira Sargas, Suverana de sânge a… a rasei Refaiţilor.

Coborî, împleticindu-se de pe scenă. Mi-am reţinut din nou un zâmbet. Cel puţin, încă o tunică stacojie era scoasă din joc.

Nashira urcă pe podium, întâmpinată de aplauzele prelungite ale publicului.

Ne privi, şi Custodele îi întoarse privirea.

— Doamnelor şi domnilor, spuse, fără să-şi ia privirea de la el, bine aţi venit în capitala Sheol I a Scionului. Aş dori să vă adresez mulţumirile noastre pentru participarea la sărbătoarea din seara aceasta.

Sunt două sute ani de la sosirea noastră în Marea Britanie. Am străbătut împreună un drum lung, foarte lung din 1859 şi până acum. După cum puteţi vedea, ne-am străduit din răsputeri să transformăm primul nostru oraş de control într-un spaţiu al frumuseţii, respectului, şi, mai presus de toate, al *compasiunii.* Datorită sistemului nostru de reabilitare, tinerii clarvăzători primesc acces în oraşul nostru, ca să se bucure de nişte vieţi de cea mai bună calitate.

Ca animalele într-o menajerie, mi-am zis.

— După cum ştim, clarviziunea nu apare din vina victimelor ei. Ca orice boală, aceasta provoacă

victime nevinovate, pe care le face să sufere de nefiresc.

Astăzi, Sheol I sărbătoreşte două sute de ani de strădanii. După cum vedeţi, s-a dovedit o iniţiativă de succes, prima din multele seminţe pe care dorim să le plantăm. În schimbul înţelegerii voastre, nu numai că v-am oferit un mijloc uman de eliminare a clarvăzătorilor din societatea obişnuită, ci am şi împiedicat sute de atacuri ale Emiţilor asupra Citadelei. Suntem un far care îi atrage la fel ca flacăra pe molii, cum se spune.

Ochii ei erau asemenea unor faruri în beznă.

— Numărul de Emimi creşte însă pe zi ce trece. Colonia aceasta, singură, nu va mai reprezenta un mijloc suficient de protecţie. Au fost identificaţi Emimi în Franţa, în Irlanda şi, mai recent, în Suedia.

În *Irlanda.* Iată motivul prezenţei lui Cathal Bell. Iată motivul nervozităţii lui, al aerului său atât de speriat.

— Este de cea mai mare importanţă să întemeiem oraşul Sheol II. Să aprindem încă un far, spuse Nashira. Metoda noastră este testată în practică. Cu ajutorul dumneavoastră şi al oraşelor dumneavoastră, sperăm ca bobocul alianţei noastre să poată în sfârşit să înflorească.

Aplauze. Custodele avea maxilarele încleştate. Pe chip i se citea o expresie groaznică, de furie şi violenţă. O furie ucigaşă.

Niciodată nu-l văzusem arătând în acest fel.

— Mai sunt câteva minute până la reprezentaţia piesei al cărei autor este Supraveghetorul nostru uman. În acelaşi timp, aş dori să vi-l prezint pe partenerul meu, cel de-al doilea Suveran de sânge, care doreşte să facă un scurt anunţ. Doamnelor şi domnilor – Gomeisa Sargas.

Întinse o mână. Înainte să-mi pot da măcar seama de prezenţa altcuiva pe scenă, mâna îi fu apucată într-o alta, mai mare.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Era îmbrăcat în veşminte negre, iar gulerul îi ajungea până în vârful urechilor. Era înalt şi suplu, cu păr auriu şi un chip supt. Gura lui avea buze cu colţurile trase parcă în jos de şirurile de nestemate de mărimea unui ochi pe care le purta la gât. Părea mai bătrân decât ceilalţi Refaiţi, impresie pe care ţi-o lăsa din cauza ţinutei şi a proporţiilor pur şi simplu copleşitoare ale planului său oniric. Îi simţeam planul oniric ca pe un zid care-mi apăsa craniul. Era lucrul cel mai vechi şi mai înspăimântător pe care îl simţisem vreodată în eter.

— Bună seara.

Gomeisa ne privi cu expresia neutră a Refaiţilor; cea a unui observator impasibil. Aura lui era precum o mână care acoperea soarele. Nu-i de mirare că Liss era atât de înspăimântată de el. Liss era înfăşurată în panglicile ei, încremenită şi tăcută. După o clipă, coborî de la galerie.

— Îmi cer scuze faţă de locuitorii umani din Sheol 1 pentru perioadele mele îndelungate de absenţă. Eu sunt emisarul principal al Refaiţilor în Acropola Westminster. În această calitate, petrec mult timp în capitală împreună cu Inchizitorul şi discutăm despre modalităţile cele mai potrivite de sporire a eficacităţii acestei colonii penitenciare.

Cum spunea şi Nashira, astăzi sărbătorim un nou început, zorii unei ere noi de strălucită colaborare între oameni şi Refaiţi, două rase înstrăinate de mult prea mult timp. Sărbătorim sfârşitul unei lumi revolute, stăpânite de ignoranţă şi de întuneric. Ne luăm angajamentul să ne împărtăşim înţelepciunea cu voi, la fel cum şi voi v-aţi împărţit lumea cu noi. Ne luăm angajamentul să vă protejăm, la fel cum şi voi ne-aţi oferit adăpost. Şi vă promit un lucru, prieteni: nu vom îngădui ca această înţelegere să se clatine. Aici, regula purităţii guvernează cu o mână de fier. Iar floarea păcatului nu va mai îmboboci niciodată.

M-am uitat la floarea uscată de sub clopotul de sticlă. O privi şi el, cu scârba cu care s-ar fi uitat la

un limax.

— Şi-acum, spuse, ajunge cu atâtea politeţuri. Să înceapă piesa.

28.Prohibiţia

Supraveghetorul ieşi năvalnic în scenă, costumat ca să impresioneze. Purta o mantie roşie, lungă, încheiată până la gât, care-l acoperea cu totul. Făcu o plecăciune.

— Omagiile mele, doamnelor şi domnilor. Vă urez un călduros bun venit în Sheol I! Eu sunt Beltrame, Supraveghetorul. Am în grijă populaţia umană a oraşului. Un deosebit de sincer bun venit celor dintre dumneavoastră sosiţi din regiunile neconvertite ale Continentului. Nu vă temeţi! După spectacol, veţi avea ocazia să vă preschimbaţi oraşele în Citadele Scion, aşa cum au făcut deja multe alte oraşe. Programul nostru permite guvernelor să stârpească fenomenul clarviziunii şi să-i separe pe clarvăzători încă din tinereţe de restul populaţiei, evitând necesitatea costisitoare a unor execuţii în masă.

Am încercat să nu ascult. Nu toate ţările foloseau Noctazmil ca să execute clarvăzători. Mulţi apelau la injecţia letală sau la plutonul de execuţie, ori chiar mai rău.

— Împreună cu Citadelele Scion Paris şi Scion Marsilia, am făcut deja planuri de înfiinţare a Sheol II, care va deveni prima Citadelă franceză satelit.

Aplauze. Mynatt zâmbi.

— Sperăm ca în seara aceasta să stabilim eventuale spaţii pentru amplasarea a cel puţin încă două oraşe de control pe Continent. Dar, înainte de toate, avem o mică piesă pe care o vom juca, pentru a vă dovedi că mulţi dintre clarvăzătorii noştri îşi folosesc abilităţile în scopuri benefice. Piesa noastră ne va aminti de zilele întunecate de

dinaintea sosirii Refaiţilor, când puterea era încă în mâinile Regelui Sângeros, regele care şi-a întemeiat dinastia pe vărsare de sânge.

Se auzi bătaia ceasului. I-am privit pe comedianţi cum se aliniau – în total, douăzeci de inşi. Urmau să interpreteze povestea vieţii lui Eduard al VII-lea, de la momentul achiziţionării unei mese de spiritism, la cele cinci crime prin înjunghiere înfăptuite în apartamentele lui şi până la fuga din Anglia, alături de restul familiei. Începutul aşa-zisei epidemii şi o mărturie cu privire la motivele care justificau existenţa Scionului. Liss era şi ea acolo, în picioare, în spatele scenei. De-o parte şi de alta se aflau Nell – dublura ei din perioada în care avusese şocul spiritual – şi o străvăzătoare pe care cred că o chema Lotte. Toate trei erau costumate în victime ale Regelui Sângeros.

În centrul scenei, Supraveghetorul îşi aruncă mantaua şi scoase la vedere însemnele monarhului. Mulţimea râse batjocoritor. Juca rolul lui Eduard, de pe vremea când acesta era urmaşul reginei Victoria la tron, gătit cu blănuri şi bijuterii.

Prima scenă părea să aibă loc în iatacul regelui, unde se auzea *Daisy Bell*, ciripită de o orgă cu aburi de proastă calitate. Comediantul cel mai apropiat de public se prezentă ca fiind Frederick Ponsonby, primul Baron de Sysonby – secretarul privat al lui Eduard. Urma ca piesa să fie văzută prin ochii lui.

— Alteţă, îi spuse Supraveghetorului, ce ziceţi de-o tură pe-afară?

— Ai jacheta scurtă, Ponsonby?

— Numai un frac, Înălţimea Voastră.

— Socoteam că *toată* lumea trebuie să ştie, explodă Supraveghetorul, cu un accent aristocratic care stârni râsete, că la întâlnirile intime de dimineaţă se poartă întotdeauna jachete scurte cu pălărie de mătase. Iar pantalonii aceia sunt cu siguranţă cei mai dizgraţioşi pe care i-am văzut vreodată în viața mea!

Huiduieli. Fluierături. Animalul acela libidinos îndrăznea să-şi zică moştenitorul reginei Victoria! Ponsonby se întoarse spre public.

— Abia după ce a suferit îndelungi şi supărătoare neajunsuri, cum au fost, de exemplu, cele cu fracul şi cu sărmanii mei pantaloni – se auziră râsete –, prinţul s-a plictisit de fineţuri. În chiar aceeaşi după-amiază, mi-a cerut să-l însoţesc într-o excursie. Vai, dragi prieteni! Niciodată n-a fost suferinţă omenească mai mare decât durerea reginei, văzându-și fiul cum o ia pe calea cea rea.

M-am uitat peste umăr, să văd reacţia Custodelui, dar el nu mai era acolo.

Replicile dintre Eduard şi Ponsonby continuară o vreme. Fiecare scenă era astfel construită încât să-l înfăţişeze pe Eduard ca pe un idiot, libidinos, crud şi o dezamăgire pentru mama lui. M-am trezit urmărind piesa, fascinată. Îi exagerau până la ridicol rolul în moartea Prinţului Albert, introducând chiar un duel. Regina Victoria, acum văduvă, îşi făcea şi ea apariţia, gătită cu coroniţa cu diamante şi cu voal.

— Nu-l pot privi, acum şi în veci şi pururi, fără să mă înfior, recunoştea ea în faţa publicului. E la fel de nefiresc pentru mine ca un prunc schimbat în leagăn.

Ovaţii.

Regina era un monument de bunătate, ultimul monarh neîntinat de dinainte de ciuma văzătorilor. Emisarii erau fermecaţi de actriţă, iar eu nu pierdeam ceasul din ochi. Trecuse cam jumătate de oră, şi tot nu ştiam la ce oră avea să plece trenul.

Urma punctul culminant al piesei. Şedinţa de spiritism. Scena fusese împodobită cu felinare roşii. Când m-am uitat din nou la scenă, a trebuit să-mi înăbuş râsul. Supraveghetorul intra, cu toată seriozitatea, în pielea personajului.

— Puterea pământească nu-i de-ajuns, spunea, aproape gâfâind sub povara răutăţii pure a personajului său.

Fusese aşezată şi masa de spiritism, iar el îşi unduia braţele, desenând cercuri peste ea.

— Epoca victoriană, zice-se? Dar epoca lui Eduard ce va fi? Ce rege se poate ridica, când are de purtat povara cătuşelor caracterului său muritor?

Se aplecă peste masă, zguduind-o cu mâinile.

— Da, ridicaţi-vă! Ridicaţi-vă din umbră! Pătrundeţi prin porţi, spirite ale celor duşi! Pătrundeţi în mine şi în adepţii mei! Înmulţiţi-vă în însuşi sângele Angliei!

În timp ce vorbea, felinarele roşii au fost mutate de pe scenă, purtate de actori îmbrăcaţi în negru, care reprezentau spiritele nefireşti. Se împrăştiară prin întreaga sală, înhăţând oamenii din public şi făcându-i să ţipe. Erau ciuma stării nefireşti.

Muzica şi râsul actorilor erau prea stridente. Mi se învârtea capul. Supraveghetorul îşi urla incantaţiile. În întunericul şi în confuzia din sală, Custodele mă apucă de braţ.

— Repede.

Vocea lui îmi bubuia în ureche.

— Vino cu mine.

Mă conduse în cuşca sufleurului: un spaţiu mic, întunecat, de dedesubtul scenei, plin ochi cu lăzi cu obiecte de recuzită. Singura lumină era cea care se strecura prin scândurile scenei. Roşie, ca şi felinarele. Într-o parte, pe toată lungimea încăperii, atârnau draperii grele de catifea, care ne ascundeau de vederea publicului din sala de deasupra. Nu-mi era uşor, în acest spaţiu întunecat, să mă gândesc la ce mă aştepta în curând, sus, pe scenă.

Aici era mai linişte. Actorii dansau deasupra noastră, dar sunetul era înăbuşit de duşumea. Custodele se întoarse spre mine.

— Tu o să joci scena finală a piesei. Ultimul act.

Avea ochii fierbinţi. Continuă:

— Am auzit-o în timp ce vorbea cu Gomeisa.

Mă înţepa pielea din cauza emoţiei şi i-am răspuns:

— Ştiam că asta urmează.

— Da.

Ştiusem. Ştiusem de la început că Nashira avea de gând să mă omoare, dar, auzit din gura lui, acest fapt devenea şi mai real. O parte din mine sperase că poate o să aştepte – măcar câteva zile, dându-mi o şansă să evadez cu trenul, alături de ceilalţi –, dar Nashira era crudă. Bineînţeles că voia s-o facă în public, în faţa Scionului. N-avea nici cea mai mică intenţie să rişte şi să mă ţină în viaţă.

Lumina din ochii lui adâncea umbrele. Era ceva diferit în ei: ceva crud, ceva volatil.

Am simţit fiori reci în picioare şi-n abdomen. M-am lăsat să cad pe o ladă.

— Nu mă pot lupta cu ea, am spus. Îngerii ei…

— Nu, Paige. Gândeşte-te. De luni de zile aşteaptă, cu răbdare, să reuşeşti să posezi un alt corp. Dacă nu ar fi fost clar că eşti înzestrată cu acest dar, exista pericolul să nu îl poată fura de la tine. Te-a făcut tunică galbenă ca să se asigure că Emimii nu o să-ţi mai pună niciodată viaţa în pericol. Te-a pus sub protecţia propriului ei consort. De ce s-ar strădui atât de tare să îţi cruţe viaţa, dacă nu ai avea un dar pe care nu numai că şi-l doreşte, dar de care se şi teme?

— Tu m-ai învăţat cum să fac toate lucrurile acestea. Instrucţia de pe pajişte. Fluturele şi căprioara. Antrenarea spiritului. M-ai condus la moarte.

— Ea mi-a încredinţat sarcina să te pregătesc. Iată de ce mi-a permis să te iau la Magdalen, spuse, dar eu nu am nicio intenţie ca tu să fii a ei. M-am angajat să îţi dezvolt darul, însă pentru *tine,* Paige. Nu pentru ea.

N-am răspuns. Nu era nimic de spus.

Custodele smulse una dintre draperii. Cu o mână uşoară, începu să-mi cureţe faţa de farduri. L-am lăsat. Buzele mi-erau amorţite, pielea mi-era ca de gheaţă. Peste câteva minute puteam fi moartă, plutind în jurul Nashirei într-o stare de servitute lipsită de voinţă. Când termină, Custodele mă

mângâie şi-mi îndepărtă părul de pe faţă. L-am lăsat. Nu mă puteam concentra.

— Să nu îndrăzneşti, spuse. Să nu îndrăzneşti să o laşi să vadă. Tu eşti mai mult decât atât. Eşti mai mult decât ce vrea ea să îţi facă.

— Nu mi-e frică.

Îmi cercetă faţa cu privirea.

— Ar trebui să îţi fie, spuse. Dar să nu o arăţi. Pentru nimic în lume.

— O să-i arăt ce vreau eu! Cine eşti tu să-mi dai ordine?

Mi-am tras capul dintre mâinile lui.

— Trebuia să-mi dai drumul, pur şi simplu. Trebuia să-l laşi pe Nick să mă ducă înapoi în Cadrane. Nimic mai mult decât atât. Acum puteam fi acasă.

Se aplecă pentru a ajunge la nivelul feţii mele.

— Te-am adus înapoi, spuse, pentru că nu am putut găsi forţa să lupt cu ea fără tine. Pentru acelaşi motiv, însă, o să fac tot ce îmi stă în putere să ajungi în siguranţă în Citadelă.

S-a făcut tăcere. I-am susţinut privirea.

— Leagă-ţi părul.

Glasul i se schimbase, devenise mai scăzut. Îmi puse un pieptene ornamental în mână.

Pieptenele era rece. Îmi tremurau degetele.

— Nu cred că pot.

Am tras aer în piept, profund, încet.

— Vrei să mi-l strângi tu?

Nu spuse nimic. Însă luă pieptenele în mână. Ca şi cum ar fi mânuit cel mai diafan borangic, îmi dădu deoparte părul de pe gât, apoi îl strânse în coc. Nu într-un coc precum acela pe care mi-l făceam eu de obicei: o coafură complicată, împletită, care mi se aduna la ceafa. Degetele lui bătătorite mi se plimbau pe pielea capului, potrivind pieptenele. Am simţit un fior uşor pe şira spinării. Custodele îmi dădu drumul părului, iar cocul se dovedi ferm.

Atingerea lui mi se păruse ciudată. Mai caldă. Nu mi-am dat seama decât în momentul în care i-am

văzut mâinile.

Nu purta mănuşi.

Mi-am ridicat braţele spre păr, urmărind modelul complicat. Era uimitor cum nişte mâini aşa de mari ca ale lui reuşiseră să înfăptuiască o astfel de lucrare complexă.

— Trenul pleacă la ora unu fix, îmi suflă în ureche. Intrarea este sub terenul de antrenament. Chiar acolo unde am stat noi.

Aşteptam de-atâta vreme cuvintele astea.

— Dacă mă omoară, trebuie să-i anunţi pe ceilalţi.

Mi se puse un nod în gât.

— Trebuie să le arăţi drumul.

Mă mângâie cu degetele pe dosul braţului.

— Nu o să fie nevoie să îi conduc eu, spuse. O să o faci tu.

Tot trupul îmi era străbătut de fiori, dar nu din cei la care m-aş fi aşteptat. Când am întors capul să îl privesc, îmi aranjă o buclă rătăcită în spatele urechii. Cealaltă mână i se opri pentru câteva clipe pe pântecele meu, trăgându-mă spre el şi lipindu-mi trupul de pieptul său. Căldura prezenţei lui era reconfortantă.

Şi-i puteam simţi foamea. Nu pentru aura mea, ci pentru mine.

Îşi mângâie capul de obrazul meu şi-mi plimbă degetele peste claviculă. Planul lui oniric era aproape, iar aura i se împletea cu a mea. Cel de-al şaselea simţ al meu se ascuţi, absorbindu-l.

— Ai pielea rece, spuse răguşit. Niciodată…

Se opri. Mi-am împletit degetele cu degetele lui, lipsite de mănuşi. Îmi ţineam ochii deschişi.

Buzele i se mişcară, îndreptându-se spre maxilarul meu. I-am condus mâna spre şold. Ispita atingerii lui era chinuitoare. Nu mă puteam clinti. Nu-l puteam refuza. Voiam să se întâmple asta, înainte de sfârşit. Voiam să fiu atinsă, să fiu văzută – aici, în această cămăruţă întunecată, în această

liniște roșie. Am ridicat bărbia, iar buzele lui se închiseră peste ale mele.

Dintotdeauna știusem că raiul nu există. Așa-mi spusese Jax, de multe ori. Chiar și Custodele zicea asta. Nu era decât lumină albă, ultima lumină: un răgaz final pe muchia conștiinței, locul în care toate lucrurile își găsesc sfârșitul. Dincolo de asta, cine mai știa ce se întâmplă? Dar dacă raiul exista totuși, așa ar fi trebuit să fie. Să pot atinge eterul cu mâinile goale. Niciodată nu m-aș fi așteptat la așa ceva, nu din partea lui. Din partea nimănui. I-am strâns spatele, lipindu-l de mine. Îmi cuprinse ceafa. Îi simțeam fiecare bătătură de pe palme.

Respirația îi frigea. Sărutul a fost lent. *Nu te opri, nu te opri.* Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la aceste cuvinte: *nu te opri.* Mâinile lui îmi alunecară pe coaste, pe spate, și mă cuprinseră. Mă ridică pe o ladă. I-am așezat mâna pe gât. I-am simțit pulsul viguros. Ritmul lui. Ritmul meu.

Îmi ardea pielea. Nu mă puteam opri. Nu mai simțisem așa ceva în viața mea, talazul acesta în piept, nevoia aceasta de atingere fizică. Buzele mi se lăsară convinse de ale lui să se depărteze. Am deschis ochii. *Oprește-te. Oprește-te, Paige.* Am început să-mi îndepărtez capul de al lui. Îmi scăpă un cuvânt, poate a fost „nu“, sau poate a fost „da“. Poate numele lui. Îmi încadră fața în mâinile lui, urmărindu-mi buzele. Îmi plimbă degetul mare peste obraji. Frunțile ni se atinseră. Planul meu oniric fu cuprins de flăcări, iar macii puși pe jar. *Nu te opri, nu te opri.*

Nu trecuse decât o clipă. L-am privit, și m-a privit și el. O clipă. O alegere. A mea. A lui. Apoi mă sărută din nou, aspru, de data asta. L-am lăsat. Brațele lui mă înconjurară, ridicându-mă. Și îmi doream acea îmbrățișare. Cu tot dinadinsul. Prea mult. Atât de mult. Mâinile mele erau în părul lui, îl strângeau de grumaz. *Nu te opri.* Buzele îi erau pe gura mea, pe ochi, pe umeri și pe căușul gâtului. *Nu te opri.* Își alunecă palmele în josul coapselor mele.

Mişcări hotărâte, îndrăzneţe, pline de siguranţă. Care trezeau.

I-am descheiat cămaşa. Mi-am lăsat degetele să alunece peste pieptul lui. I-am sărutat gâtul care palpita, iar el îmi apucă o şuviţă groasă de păr. *Nu te opri.* Nu-i mai atinsesem pielea până atunci. Era caldă şi netedă, şi mă făcea să-i doresc şi restul corpului. Mâinile îmi pătrunseră pe sub cămaşa lui şi-i găsiră spatele. Am simţit cicatrici sub degetele. Crestături prelungi, dovedind cruzime. Ştiusem dintotdeauna că-s acolo. Cicatrici de trădător. Se încordă sub atingerea mea.

— Paige, spuse încet, dar nu m-am oprit. Scoase un sunet slab din gâtlej, iar buzele i se întoarseră către ale mele.

Nu-l voi trăda. Cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor era o pagină încheiată de istorie şi nu avea să se repete.

Două sute de ani erau mult prea mulţi.

Cel de-al şaselea simţ mă scutură din năuceală. M-am tras înapoi de lângă Custode. Îşi păstră mâinile pe talia mea, înlănţuindu-mă lângă el.

Dar deodată, pe jumătate ascunsă în umbră, apăru Nashira. Inima mi se căzni să bată surd, bolnăvicios.

Fugi, mă îndemna creierul amorţit, dar nu puteam. Văzuse totul.

Acum nu-i mai scăpa nimic. Pielea mea, lucind de sudoare, buzele mele umflate, părul despletit, sălbatic. Mâinile lui încleştate încă pe şoldurile mele. Cămaşa descheiată. Degetele mele încă pe teritoriul interzis al pielii lui.

Nu le puteam mişca. Nici măcar nu-mi puteam muta privirea.

Custodele mă trase în spatele lui.

— Am forţat-o, spuse, cu glas scăzut şi aspru.

Nashira nu zise nimic.

Păşi în lumina slabă care se strecura prin draperii.

Şi avea ceva în mâini – clopotul de sticlă. M-am uitat în el, cu tâmplele zvâcnindu-mi. Înăuntru se afla o plantă. O floare pe deplin deschisă, ciudată şi frumoasă, cu opt petale umede, plină de nectar. Floarea care fusese, cândva, moartă.

— Pentru *aşa ceva,* nu poate exista milă, spuse.

Custodele se uită o clipă la floare, cu ochii în flăcări. Îşi aţinti privirea într-a ei. Nashira lăsă clopotul de sticlă să-i cadă din mâini. Sticla se sfărâmă de podea, trezindu-mă din amorţire.

Tocmai distrusesem totul.

— Arcturus Mesarthim, eşti Consortul meu de sânge. Eşti Custodele din Mesarthim. Aşa ceva însă nu se mai poate întâmpla.

Nashira păşi spre noi.

— Există un singur fel de a înăbuşi trădarea, şi anume pedeapsa exemplară pentru trădători. O să-ţi atârn hoitul de zidurile oraşului.

Custodele nu făcu nicio mişcare.

— Mai bine să stea acolo decât să fie folosită pentru plăcerile tale, îi spuse.

— Mereu aşa de neînfricat. Sau de nesăbuit.

Nashira îi atinse faţa cu degetele.

— Voi avea grijă să-ţi distrug toţi vechii tovarăşi.

— Nu. Am ieşit din spatele lui, păşindu-i în faţă. Nu poţi…

Nu am avut timp să mă mişc. Lovitura pe care mi-o aplică mă doborî la pământ. Colţul unei lăzi îmi şterse fruntea, tăindu-mă deasupra ochiului. Mâinile îmi aterizară direct pe sticla spartă. L-am auzit pe Custode rostindu-mi numele, cu glasul străbătut de furie, însă Thuban şi Situla erau la post, servitorii ei de încredere, cei care n-aveau de gând să-l lase să scape. Thuban apucă de-un capăt al cuţitului său şi-l izbi de capul Custodelui. Însă el nu căzu. De data asta, nu mai avea de gând să îngenuncheze în faţa celor din familia Sargas.

— O să mă ocup mai târziu de faptele tale, Arcturus! Îţi retrag statutul de Consort de sânge!

Nashira se depărtă de el.

— Thuban, Situla, duceţi-l la galerie!

— Da, Suverană, spuse Thuban.

Îl apucă pe Custode de gât.

— A sosit vremea să-ţi plăteşti datoriile, trădător de carne.

Situla îi înfipse degetele în umăr, ruşinată de vărul ei trădător. El nu rosti niciun cuvânt.

Nu, nu. Nu se putea încheia aşa, nu la fel ca în Sezonul al XVIII-lea. Nu mai era Consort de sânge. Era distrus. Stinsesem şi ultima rază de lumină. I-am căutat privirea, disperată să găsesc ceva dătător de speranţă, demn de a fi salvat, dar ochii îi erau inerţi şi întunecaţi, şi tot ceea ce puteam simţi era tăcerea lui. Thuban şi Situla îl târâră afară de acolo.

Nashira păşi peste sticla sfărâmată. Am rămas pe loc, pe podea, printre cioburi. În ochi îmi creştea o fierbinţeală amară. Ce proastă eram! Ce era în mintea mea? Ce *făceam?*

— Ţi-a sunat ceasul, Călătoareo.

— În sfârşit. Din rana de la cap îmi curgea sânge. Ai aşteptat destul.

— Ar trebui să te bucuri. Din câte înţeleg, Călătorii sunt însetaţi de eter. În seara asta, poţi să fii una cu el.

— Lumea asta n-o să-ţi aparţină niciodată.

Am ridicat privirea, cu trupul scuturat de tremur – de furie, nu de frică.

— Mă poţi omorî. Mă poţi revendica. Pe mine, dar nu pe *noi.* Cele Şapte Peceţi aşteaptă. Jaxon Hall aşteaptă. Tot Sindicatul te aşteaptă.

Am ridicat bărbia şi am privit-o în faţă.

— Mult noroc.

Nashira mă luă de păr şi mă trase în picioare. Îşi apropie faţa de a mea.

— Ai fi putut fi mai mult, spuse. Mult mai mult. Din întâmplare, curând n-ai să mai fi nimic. Tot ce-ai fost va fi al meu.

Cu o smucitură de braţ, mă aruncă în strânsoarea de fier a unui Refait.

— Alsafi, ia sacul ăsta de oase şi du-l pe scenă! A venit vremea să-şi predea spiritul.

Nu am apucat să mă gândesc la nimic, în timp ce Alsafi mă târa pe trepte. Peste cap aveam un sac. Buzele mă usturau, obrajii mă ardeau. Nu puteam respira sau gândi limpede.

Custodele dispăruse. Îl pierdusem. Avusesem un singur aliat Refait, şi îngăduisem să fie prins. Nashira n-o să se mulţumească să-l ucidă, nu acum când el se coborâse atât de jos, încât să atingă un om cu mâinile goale. Era mai mult decât trădare. Sărutându-mă, strângându-mă în braţe, Consortul de sânge îşi înjosise întreaga familie. Nu mai era un candidat demn. Nu mai era nimic.

Alsafi mă strângea puternic de braţ. Urma să mor. În mai puţin de zece minute, o să mă contopesc cu eterul, ca toate celelalte spirite. Struna mea de argint se va rupe. N-o să mă mai pot niciodată întoarce la propriul corp, cel în care sălăşluiam de nouăsprezece ani. Din acel moment, voi fi obligată s-o slujesc pe Nashira.

Sacul îmi fu scos de pe cap. Mă aflam într-o parte a scenei, urmărind sfârşitul piesei. Cei doi Refi, Alsafi şi Terebell, mă încadrau. Terebell se aplecă spre mine.

— Unde-i Arcturus?

— L-au dus la galerie. Thuban şi Situla.

— Ne ocupăm noi de ei.

Alsafi îmi eliberă braţul.

— Trebuie s-o faci să întârzie pe Suverana de sânge, Călătoareo.

Ştiusem că Terebell era unul dintre colaboratorii Custodelui, dar nu şi Alsafi. Nu arăta ca un simpatizant al oamenilor, dar nici Custodele nu arăta aşa, la urma urmei.

Supraveghetorul fugi de pe scenă, cu costumul scăldat în sânge artificial, lăsându-şi în urmă cuţitul. Sala se umpluse de ecoul strigătelor prin care implorase milă. Emisarii aplaudau scena

urmăririi lui pe stradă de un grup de actori, toţi în uniforma Scionului. Aplauzele asurzitoare nu s-au oprit nici în momentul în care Nashira a urcat treptele, întorcându-se pe scenă.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate, doamnelor şi domnilor. Sunt încântată că v-a plăcut piesa.

Nu arăta deloc ca şi cum ar fi fost încântată.

— Sunt încântată, totodată, să închei această seară cu o scurtă demonstraţie a sistemului nostru de justiţie de aici, din Sheol I. Unul dintre clarvăzătorii noştri a dat dovadă de o atare nesupunere, încât nu i se poate îngădui să mai trăiască. Ca şi Regele Sângeros, trebuie alungată dincolo de graniţele populaţiei amaurotice, într-un loc unde nu mai poate face rău.

— XX-59-40 a mai trădat şi în trecut. Provine din ţinutul fermierilor din Tipperary, din sudul îndepărtat al Irlandei, o regiune asociată, dintotdeauna, cu răzvrătirea.

Era Cathal Bell, care se foi, stânjenit. Câţiva emisari murmurară.

— După ce a sosit în Anglia, s-a implicat imediat în acţiunile Sindicatului crimei organizate din Londra. În noaptea de 7 martie, şi-a ucis doi semeni clarvăzători, amândoi sub-agenţi în serviciul Scionului. A fost o faptă crudă, comisă cu sânge rece. Niciuna dintre victimele lui 40 n-a avut parte de o moarte rapidă. În aceeaşi seară, a fost adusă în Sheol I.

Nashira se plimba pe scenă.

— Speram s-o putem educa, s-o învăţăm să-şi controleze darul. Ne doare pierderea unor clarvăzători tineri. Şi mă doare să recunosc eşecul eforturilor noastre de a o reeduca pe 40. Ne-a răsplătit compasiunea cu insolenţă şi brutalitate. Nu ne-a mai rămas nicio opţiune în ceea ce o priveşte, decât s-o prezentăm judecăţii Inchizitorului.

Am privit pe lângă ea. Pe scenă nu era niciun eşafod, nici vreo targă sau vreun butuc. Dar era o sabie.

Sângele îmi îngheţă în vene. Nu era o sabie obişnuită. Avea o lamă de aur şi un mâner negru. Era Mânia Inchizitorului, sabia cu care se decapitau trădătorii politici. Nu se folosea decât atunci când se descopereau spioni clarvăzători în interiorul Acropolei Westminster. Eram fiica unui remarcabil om de ştiinţă din Scion. Un trădător în mijlocul fireştilor.

Alsafi şi Terebell dispărură dedesubtul scenei. Am rămas să mă confrunt cu Nashira. Întoarse capul.

— Fă un pas înainte, 40.

Nu am ezitat.

Când am ieşit din spatele draperiilor se lăsă liniştea.

— Trădătoareo, strigă Cathal Bell, urmat de câteva huiduieli din partea emisarilor.

Tot nu m-am uitat la ei. Mare neobrăzare din partea lui Bell să mă facă *pe mine* trădătoare.

Am mers ţinându-mi capul sus, străduindu-mă să mă concentrez doar asupra Nashirei. Nu m-am uitat la emisari. Nu m-am uitat la galerie, unde îl duseseră pe Custode. M-am oprit la câţiva metri distanţă. Nashira îmi dădea târcoale, încet. Când ieşea din raza mea vizuală, priveam drept înainte.

— Vă întrebaţi, poate, cum împărţim dreptatea pe aici. Cu spânzurătoarea, ori prin focul din vremurile de demult. Iată sabia Inchizitorului, trimisă nouă din Citadelă.

Arătă spre Mânie.

— Înainte s-o folosesc, aş vrea să vă arăt altceva: marele dar al Refaiţilor.

Se iscă un murmur.

— Eduard al VII-lea era un om curios. Ştim cu toţii prea bine că se amesteca în lucruri interzise. A încercat să controleze o putere aflată dincolo de cunoaşterea umană. O putere pe care noi, Refaiţii, o cunoaştem foarte bine.

Birgitta Tjäder se holba la scenă, încruntată. Mai mulţi emisari, printre care şi Bell, aruncară priviri

gărzilor de corp din DPD.

— Imaginaţi-vă cel mai puternic tip de energie de pe Pământ.

Nashira întinse o mână spre un felinar din apropiere.

— Electricitatea. Vă alimentează stilul de viaţă. Vă luminează oraşele şi casele. Vă îngăduie să comunicaţi. Eterul, Izvorul – forţa vitală a Refaiţilor – seamănă cu electricitatea. Poate aduce lumină în întuneric, cunoaştere în mijlocul ignoranţei.

Felinarul străluci, luminându-se brusc.

— Folosit incorect, însă, poate distruge. Poate ucide.

Lumina se stinse.

— Am un dar care s-a dovedit a fi foarte util în ultimele două secole. Există clarvăzători umani înzestraţi cu puteri total neobişnuite. Aceştia canalizează eterul – tărâmul morţilor – în moduri care pot duce la nebunie şi la violenţă. Regele Sângeros avea o astfel de putere, care s-a încheiat printr-un tragic măcel. Eu sunt în măsură să elimin aceste mutaţii periculoase ale darului.

Făcu semn spre mine.

— Clarviziunea, ca şi energia, nu poate fi distrusă, ci doar transferată. Când moare 40, alt clarvăzător îi va dobândi, în cele din urmă, darul. Ţinându-l însă în mine, mă asigur că nu va mai fi niciodată folosit.

— Îţi place să inventezi, nu-i aşa, Nashira?

Am vorbit înainte să apuc să gândesc. Se întoarse şi mă privi ţintă. Scotea flăcări pe ochi.

— N-o să mai vorbeşti, spuse cu glas scăzut.

Am riscat să arunc o privire către galerie. Era goală. Sub mine, Michael îşi strecură o mână în haină. Avea o armă de foc.

În spatele sălii, se deschise o uşă. Terebell, Alsafi şi Custodele. I-am întâlnit privirea peste capetele emisarilor. Struna de aur tremură. Am văzut imaginea cuţitului, cel de pe podeaua de lemn, pe

care-l lăsase pe scenă Supraveghetorul. Zăcea la câţiva metri distanţă de Nashira.

În timp ce ea se întorcea, din nou, cu faţa spre public, spiritul meu traversă spaţiul dintre noi. Cu fiecare strop de putere pe care-l puteam aduna, i-am pătruns în zona abisală. Nu se aşteptase la atac. Mi-am imaginat că iau o formă onirică masivă, un gigant, suficient de mare ca să sparg orice barieră.

Eterul răsună. Prin sală zburau spirite, atacând-o pe Nashira din toate unghiurile. Mi se alăturară la marginile planului ei oniric, sfărâmându-i armura străveche. Cei cinci îngeri încercau s-o apere, însă douăzeci de spirite, pe urmă cincizeci, şi în cele din urmă două sute pogorâră asupra ei, iar zidurile de apărare începură să cedeze. N-am pierdut nicio clipă. Mi-am croit drum printre umbre şi m-am aruncat chiar în inima planului ei oniric.

Vedeam prin ochii ei. Sala era o ceaţă învolburată de culoare şi de întuneric, de lumină şi de foc, un spectru de lucruri pe care nu le văzusem niciodată. Aşa vedeau Refii? Erau aure peste tot. Acum aveam darul viziunii, apoi eram oarbă, iar ochii ei refuzau să vadă. Nu voiau ca eu să văd. Nu erau ochii mei. I-am forţat să se deschidă şi mi-am coborât privirea spre mână. Prea mare, înmănuşată. Viziunea mi se încleştă. Se lupta cu mine. *Grăbeşte-te, Paige.*

Cuţitul. Cuţitul era acolo. *Grăbeşte-te.* M-am întins după el. Până şi simpla mişcare a mâinii mi se păru la fel de dificilă ca şi cum aş fi ridicat un butoi. *Omoar-o.* În urechi îmi răsunau ţipete şi sunete noi şi ciudate, voci, mii de voci. *Omoar-o.* Degetele cele noi mi se încolăciră în jurul mânerului.

Cuţitul. Era acolo. Mi-am tras braţul înapoi şi, cu o singură lovitură, mi-am înfipt lama în piept. Emisarii urlară. Vederea mi se îngustă din nou. Totul tremura. Am răsucit cuţitul cu mâna cea nouă, implântându-l în chestia din care era alcătuit trupul Nashirei. Nicio durere. Era imună la muşcătura

unei lame amaurotice. Am înjunghiat din nou, de data aceasta în stânga, ţintind unde ar fi fost inima unui om. Tot nicio durere. Dar, când mi-am ridicat braţul a treia oară, am fost aruncată din trupul ei.

Prin întreaga sală se împrăştiară spirite, care stinseră toate lumânările, până la una. Tot spaţiul se prăvăli în haos. Când îmi reveni vederea, nu zăream nimic. În urechi nu-mi răsunau decât ţipete.

Lumânările începură să pâlpâie din nou. Nashira zăcea pe duşumea. Nu se mişca. Cuţitul îi era înfipt în piept, până la plăsele.

— Suverană de sânge, strigă un Ref.

Emisarii rămăseseră fără grai. Mâinile îmi tremurau, în timp ce mă târâm pe podele, către Nashira. M-am uitat la faţa ei, la ochii lipsiţi de lumină. Spiritele celui de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor pluteau încă în jurul ei, ca şi cum ar fi aşteptat-o să li se alăture în eter.

Dar o strălucire slabă începu să i se strecoare apoi în ochi. Încet, întoarse capul. M-a cuprins un tremur incontrolabil când am văzut-o înălţându-se cu întreaga ei statură.

— Foarte inteligent, spuse ea. Foarte, foarte *inteligent.*

Am continuat să mă mişc, zgâriind podeaua cu degetele. În timp ce o urmăream, îşi trase cuţitul din piept. Publicul icni.

— Mai arată-mi!

Cădeau picături de lumină, ca lacrimile.

— N-am nimic împotrivă.

Cu o smucire a mâinii, cuţitul ajunse în aer. Atârnă acolo un moment, ca agăţat de un fir invizibil, după care zbură spre mine. Îmi atinse obrazul, lăsând o rană, în trecere. Lumânările sfârâiră.

Unul dintre îngerii ei era strigoi. Rareori se întâmpla să poată să ridice, efectiv, materie fizică, dar mai văzusem aşa ceva şi în trecut. Aport, aşa îi zicea Jaxon. Spirite care mişcă obiecte. O peliculă de sudoare rece îmi acoperea pielea. Nu trebuia să-

mi fie teamă. Mă mai confruntasem şi altă dată cu un strigoi. Spiritul îmi era matur acum, mă puteam apăra.

— Dacă insişti, i-am răspuns.

De data aceasta, n-o mai puteam lua prin surprindere. Îşi aruncă toate straturile de armură pe care le avea la dispoziţie în jurul planului oniric. Ca şi cum două uşi gigantice mi s-ar fi trântit în faţă, am fost azvârlită înapoi, direct în propriul trup. Inima începu să-mi bată nebuneşte. Presiunea asupra capului meu, care părea strâns într-un coif, se intensifică. În urechi mi-a răsunat un glas cunoscut, care pieri însă într-un sunet ascuţit, prelung.

Mişcă-te. Trebuia să mă mişc. N-o să se oprească. N-o să înceteze niciodată să-mi vâneze spiritul. M-am ridicat din nou, sprijinindu-mă pe coate, încercând să găsesc cuţitul. Conturul ei deveni din nou clar, în timp ce venea spre mine.

— Pari obosită, Paige. Renunţă. Te cheamă eterul.

— Probabil că nu l-am auzit, am spus cu greutate.

Ce s-a întâmplat pe urmă m-a luat pe nepregătite. Toţi cei cinci îngeri ai ei se uniră într-un singur fuior şi se năpustiră asupra mea.

Îmi nimiciră pavezele, ca un val negru. În afara planului meu oniric, capul mi se izbi de podea. Înăuntru, spiritele îşi sfâşiară cărări prin întinderea lui, risipind peste tot petale stacojii. Prin faţa ochilor mi se perindară diferite imagini. Fiecare gând, fiecare amintire era sfărâmată. Sânge, foc, sânge. Un câmp de flori muribunde. O mână uriaşă părea să-mi apese pieptul, ţintuindu-mă în loc. Într-o ladă, într-un sicriu. Nu puteam nici să mă mişc, nici să respir sau să gândesc. Cele cinci spirite mă spintecară precum o sabie, smulgându-mi bucăţi de minte şi de suflet. M-am rostogolit pe o parte, zbătându-mă ca o insectă călcată în picioare.

Spasme îmi cuprinseră muşchii din braţe şi din picioare. Am deschis ochii. Lumina mă arse. N-o vedeam decât pe Nashira, cu mâna întinsă şi cu lama strălucind sub lumânări. Pe urmă a dispărut.

Cu un efort care-mi stoarse lacrimi, mi-am ridicat capul de pe podea. Michael i se aruncase în spinare, distrăgându-i atenţia. Avea un cuţit în mână. Încercă să i-l implânte în gât, dar îşi greşi ţinta cu doar câţiva centimetri. Cu o mişcare scurtă a braţului, Nashira îl azvârli de pe scenă. Michael aterizâ peste unul dintre arlechi şi se prăbuşiră amândoi la pământ.

O să se întoarcă imediat, şi de data aceasta avea să termine cu mine. Chipul i se ivi deasupra mea, iar ochii i se înroşiră.

Trăsăturile i se pierdură într-o ceaţă. Mă vlăguia, să fie sigură că nu-mi mai puteam folosi spiritul. Îmi frângea legătura cu eterul. Eram moartă. Îngenunche lângă mine şi-mi cuprinse capul în scobitura braţului.

— Mulţumesc, Paige Mahoney. Vârful cuţitului îmi apăsa pe gât. N-o să risipesc un astfel de dar.

Atâta îmi fusese. N-aveam nici măcar un gând de final. Cu ultima rămăşiţă de energie, am reuşit să mă uit în ochii ei.

Şi pe urmă apăru Custodele. O împingea înapoi, mânuind fuioare imense, pe care le transforma în scuturi, cum fac înghiţitorii de flăcări cu torţele. Mi-a trecut vag prin minte că, dacă aş fi avut darul viziunii, ceea ce aş fi văzut ar fi fost, probabil, magnific. Terebell şi Alsafi îl însoţeau; şi alţii – cea de acolo nu era cumva Pleione? Contururile li se contopeau. Planul meu oniric îmi trimitea miraje bizare peste câmpul vizual. Pe urmă cineva mă ridică pe braţe, scoţându-mă de pe scenă.

Percepeam lumea în străfulgerări. Planul meu oniric era cuprins de furtună: amintiri care se revărsau prin fisuri care apăreau fulgerător, flori

sfâşiate de un vânt puternic. Mintea îmi fusese cotropită.

Nu eram decât pe jumătate conştientă de lumea din jur. Custodele era acolo. I-am recunoscut planul oniric, o prezenţă familiară lângă a mea. Mă ducea în sus, spre galerie, departe de ceea ce se întâmplase în cele câteva minute cât îmi pierdusem cunoştinţa. În timp ce mă lăsa pe podea, simţeam cum mi se usucă sângele pe faţă. Abia îmi puteam aduce aminte unde mă aflu.

— Paige, împotriveşte-te. *Trebuie* să te împotriveşti.

Mâna lui îmi mângâia părul. I-am privit faţa, încercând să-i împiedic trăsăturile să se estompeze.

Apăru o altă pereche de ochi. Am crezut că e tot Terebell. Mi-am pierdut cunoştinţa o vreme, doar ca să mă trezesc cu un vuiet dogit în urechi. Zgomotul îmi apăsa pe tâmple. Când durerea m-a împins înapoi către lumea cărnii, mi-am dat seama că, de deasupra mea, Custodele mă privea. Ne aflam în galerie, deasupra vuietului din sală.

— Paige, spuse. Mă auzi?

Suna a întrebare. Am dat din cap că da.

— Nashira. Nu puteam vorbi decât în şoaptă.

— Trăieşte. Dar şi tu la fel.

Trăia. Nashira era tot aici. Am simţit zvâcniri uşoare de panică, dar trupul mi-era prea slab ca să reacţioneze. Încă nu se terminase.

De jos răsună un foc de armă. În afară de ochii lui, totul era cufundat în întuneric. Era…

Custodele mi se aplecă mai aproape de buze, să mă audă.

— Era un strigoi. Are un… strigoi.

— Da. Dar ai venit pregătită.

Îmi urmări decolteul cu degetul.

— Nu ţi-am spus eu că ţi-ar putea salva viaţa?

Medalionul prinse lumina din ochii lui; obiectul sublimat, conceput să respingă strigoii. Cel pe care mi-l dăduse. Cel pe care încercasem să-l refuz şi pe

care ar fi fost posibil nici să nu-l port. Custodele mă ridică la pieptul lui, sprijinindu-mi capul cu o mână.

— Sosesc ajutoare, spuse, foarte încet. Au venit după tine, Paige. Peceţile au venit după tine.

Urmă un alt răstimp orb, în care zgomotul se intensifică. Planul meu oniric se lupta să se vindece. Stricăciunile fuseseră serioase; zile întregi de-acum încolo n-o să înceapă să se repare. Sau poate niciodată. Oricum, nu mă puteam mişca, iar timpul trecea repede – trebuia să ajung la pajişte, să găsesc ieşirea. Mă duceam acasă. *Trebuia* să merg acasă.

Când am deschis din nou ochii, mi-au fost opăriţi de o lumină crudă. Nu era lumina lumânărilor. Am încercat s-o blochez, în timp ce pieptul mi se ridica, puternic.

— Paige.

Cineva mă prinse de mâna întinsă. Nu era Custodele. Altcineva.

— Paige, iubito.

Cunoşteam glasul acela.

Nu putea fi aici. Trebuie să fie o apariţie, o imagine creată de planul meu oniric rănit. Când îmi luă însă mâna, am ştiut că e adevărat. Capul îmi era încă în poala Custodelui.

— Nick, am reuşit să îngaim.

Era îmbrăcat în costumul lui negru, cu cravată roşie.

— Da, *sötnos,* eu sunt.

Mi-am privit degetele. Se făceau cenuşii. Unghiile îmi erau încadrate de chenare de un albăstrui închis.

— Paige, spuse Nick, cu voce joasă şi insistentă, ţine-ţi ochii deschişi. Rămâi cu noi, dragă. Haide.

— T-trebuie să plecaţi, am spus răguşit.

— Plec. Şi vii şi tu.

— Mişcă-te, Vedenie. Nu-i timp de pierdut.

Altă voce.

— Micuţa Călătoare rătăcită o să ne-o doftoricim când ajungem în Citadelă.

Jaxon.

Nu, nu. De ce veniseră? Nashira o să îşi dea seama.

— Atunci va fi prea târziu.

Aceeaşi lumină aspră îmi luci în ochi.

— N-are reacţie pupilară. Hipoxie cerebrală. O să moară dacă n-o facem.

O mână îmi dădu la o parte părul de pe faţa umedă şi rece.

— Unde naiba-i Danica?

Nu-mi dădeam seama de ce nu vorbea Custodele. Era acolo, simţeam asta.

Alt leşin. Când îmi reveni vederea, aveam ceva prins peste nas şi gură. I-am recunoscut mirosul de plastic – PVS2, ruda portabilă a sistemului de susţinere a vieţii al lui Dani. Erau mai multe planuri onirice în apropiere, strânse ciorchine în jurul meu. Nick mă prinsese în scobitura braţului şi mă legăna, ţinându-mi masca lipită de gură. Am sorbit surplusul de oxigen, cu ochii grei. Niciodată în viaţa mea nu mă mai simţisem atât de complet secătuită de vlagă.

— Nu merge. Planul ei oniric e fracturat.

— Trenul ăla n-o să stea după noi, Vedenie.

Jaxon avea vocea tăioasă.

— Ia-o în braţe. Plecăm.

Cuvintele se târâră în creierul meu. Pentru prima dată în ultimele câteva minute, Custodele vorbi:

— Pot s-o ajut.

— Nu te apropia de ea, spuse Nick.

— Nu e timp de pierdut. DPN-ul e pe drum, vin dinspre pod. O să îţi vadă imediat aura, Dr. Nygård. O să îţi pierzi reputaţia din Scion.

Custodele se uită la ei.

— Paige o să moară dacă nu faceţi ceva. Rănile din planul oniric i se pot vindeca, dar numai dacă ne grăbim. Vrei să-ţi pierzi Călătorul, Înlănţuitorule Alb?

— De unde ştii cum mă cheamă?

Jaxon se răsuci ca un titirez. Nu-l puteam vedea în întuneric, dar îi simţeam schimbarea bruscă din planul oniric, simţeam cum i se ridicau pavezele.

— Avem metodele noastre.

Cuvintele le erau ca o succesiune de tipare, imposibil de descifrat. Nu înţelegeam o iotă. Nick se aplecă, suflându-mi aer cald în obraz.

— Paige, îmi şopti la ureche, omul acesta spune că te poate vindeca. Pot avea încredere în el?

Încredere. Recunoşteam cuvântul. O floare cotropită de soare, la marginea percepţiei, făcându-mi semn să intru într-o altă lume. O altă viaţă, înainte de lanul cu maci.

— Da, am spus.

De îndată ce am spus-o, Custodele făcu un pas spre mine. Peste umăr, o vedeam pe Pleione.

— Paige, trebuie să renunţi la toate scuturile mentale la care poţi renunţa, spuse. Poţi să faci asta?

Ca şi cum mi-ar mai fi rămas vreo fărâmă de apărare.

Custodele luă un flacon din mâna înmănuşată a Pleionei. Un flacon cu amarant, aproape gol. *Însemnatul.* Probabil că le puneau deoparte, economisind orice picătură puteau. Îmi puse un pic sub nas şi încă un strop pe buze. Sub piele mi se strecură căldură. Eterul părea că mă cheamă, cerându-mi să-mi deschid mintea. Mă cuprinse un val de căldură, care îmi cârpi fracturile din planul oniric. Custodele mă mângâie cu degetul pe obraz.

— Paige?

Am clipit.

— Eşti bine?

— Da, am spus. Aşa cred.

M-am ridicat în capul oaselor, apoi am încercat să stau în picioare. Nick mă ajută să rămân în picioare. Nicio durere. M-am frecat la ochi şi am clipit, încercând să mă adaptez la întuneric.

— Cum naiba aţi ajuns aici? am spus, strângându-l de braţ.

Nu-mi puteam lua ochii de la el. Era real, era aici.

— Cu delegaţia din Scion. Îţi explic mai târziu.

Mă înfăşură cu braţele, strivindu-mă la piept.

— Haide. Plecăm de aici.

Jaxon stătea la câţiva metri de noi, cu amândouă mâinile încleştate pe baston. Era încadrat de Danica şi de Zeke. Toţi purtau haine în culorile Scionului. De partea cealaltă a galeriei, Nadine ţintea emisarii cu pistolul. Cei doi Refaiţi mă urmăreau.

— Custode, cât…

Am tras aer adânc în piept.

— Cât timp mai avem?

— Cincizeci de minute. Trebuie să plecaţi.

Nici măcar o oră. Cu cât ajungeam mai repede la tren, cu atât mai curând puteam trimite un semnal luminos pentru ceilalţi văzători.

— Sper că n-ai uitat cui trebuie să-i fii devotat, Paige, spuse Jaxon.

Mă măsură din cap până-n picioare.

— Aproape că m-ai făcut să mă îndoiesc de tine, filida mea, după sceneta aia din Londra.

— Jaxon, mor oameni, mor *văzători* în locul ăsta. Putem să lăsăm deoparte incidentul acela şi să ne concentrăm să ieşim naibii de aici?

Nu mai apucă să răspundă. Un grup de Refi se năpustiră în galerie, înarmaţi cu fuioare mari de spirite. Custodele şi Pleione făcură un pas în faţă.

— Pleacă, spuse Custodele.

Mă simţeam ruptă, între cei doi. Jaxon o apucase deja în jos pe scări, urmat de ceilalţi.

— Haide *odată,* Paige, mă îndemnă Nick.

Pleione blocă un fuior. Custodele se întoarse spre mine.

— Fugi. Du-te la Port Meadow, spuse el. Ne întâlnim acolo.

N-aveam de ales. Nu-l puteam obliga să vină cu mine – nu puteam decât să-l ascult şi să sper că fac ceea ce trebuie. Nick mă apucă de braţ şi porniram,

amândoi, în fugă în jos pe scări, ieşind în holul Primăriei. N-aveam timp să ne mai oprim.

Arlechii şi Refii se revărsaseră pe străzi. Emisari panicaţi şi gardienii lor din DPN traversau în fugă holul. Nick îi urmărea. Vibraţia eterului mă opri în loc.

M-am întors cu faţa spre sală. Ceva nu era în ordine, eram sigură de asta. Înainte să-mi dau seama ce fac, alergam înapoi spre treptele netede din piatră. Jaxon strigă după mine:

— Şi *unde* crezi că te duci, mă rog?

— Vezi-ţi de treaba ta şi du-te la tren, Jaxon!

Nu i-am mai auzit răspunsul. Nick veni după mine şi întinse mâna să mă apuce de braţ.

— Unde te duci?

— Du-te cu Jaxon!

— *Trebuie* să plecăm. Dacă-mi vede DPN-ul aura…

Se opri din vorbit când am ajuns în sala pustie.

Fiecare colţ era acoperit de întuneric. Majoritatea lumânărilor se stinseseră, doar trei felinare roşii mai rămăseseră încă aprinse în locurile unde căzuseră. Draperiile din locul în care jucase Liss se prăbuşiseră în două grămezi mototolite. Am păşit spre ele, simţind pâlpâirea slabă a unui plan oniric. Am alergat peste pardoseala de marmură şi m-am aruncat în genunchi.

— Liss! Am apucat-o de mână. Liss, haide!

Ce o făcuse să se întoarcă la mătăsurile de pe scenă? Părul îi era năclăit de sânge. Nu putea fi moartă, nu după ce-i salvaserăm viaţa. Nu după toate eforturile pe care le făcuserăm împreună. Nu putea muri. Pierise Seb, de ce trebuia să-i urmeze Liss?

Liss îşi întredeschise ochii, doar un pic. Era costumată încă într-o victimă a regelui. Buzele îi schiţară un surâs slab când mă văzu.

— Bună. Respira şuierat. Iartă-mă că am… întârziat.

— Nu. Să nu îndrăzneşti să mori, Liss! Haide! Am strâns-o de mână. Te rog. Am mai crezut o dată că te pierduserăm. Nu ne face să te pierdem din nou.

— Mă bucur că-i pasă cuiva de mine.

Aveam lacrimi în ochi: lacrimi reci, tremurătoare, care nu se desprindeau. Din gură îi curgea sânge. Nu îmi puteam da seama unde se termina sângele de recuzită şi unde începea al ei.

— F… fugi, spuse ea, cu glas pierit. Fă tu ce n-am putut face eu – ce n-am putut, pur şi simplu. Voiam doar să… să-mi mai văd casa.

Capul îi căzu într-o parte. Degetele i se relaxară în mâna mea, iar spiritul îi alunecă în eter.

Am rămas câteva momente în poziţia aceea, privindu-i trupul. Nick îşi înclină capul şi îi trase un cearşaf peste faţă. *Liss nu mai e.* Mi-am impus să rostesc, clar, acest gând. *Liss nu mai e, la fel ca Seb. Nu i-ai salvat. S-au dus.*

— Ar trebui să rosteşti ultima incantaţie, murmură Nick. Eu nu ştiu cum o cheamă, *sötnos*.

Avea dreptate. Lui Liss nu i-ar plăcea să rămână aici, în închisoare.

— Liss Rymore – nădăjduiam că acesta îi era numele complet – pleacă în eter. Totul s-a rezolvat. Toate datoriile sunt plătite. Nu-i nevoie să mai rămâi printre cei vii.

Spiritul i se făcu nevăzut.

Nu-i puteam privi trupul. Nu era Liss – corpul, coaja, umbra proiectată asupra lumii pe care o lăsase în urmă.

Pistolul de semnalizare zăcea sub mâna ei rece. Fusese sarcina ei să tragă semnalul. I l-am desprins uşurel din strânsoare.

— Nu i-ar plăcea să renunţi. Nick mă urmărea în timp ce verificam dacă mai erau rachete în armă. N-ar fi vrut să mori pentru ea.

— Ba cred că da.

Cunoşteam vocea asta. Nu-l puteam vedea, dar glasul lui Gomeisa Sargas răsună prin toată

încăperea.

— Tu ai ucis-o, Gomeisa?

M-am ridicat în picioare.

— E destul de bună pentru tine, acum că e moartă?

Tăcerea era grea de reproş.

Din spate se auzi o voce scăzută.

— Nu te ascunde în umbră, Gomeisa.

M-am uitat. Custodele intrase în sală, iar privirea îi era aţintită spre galerie.

— Doar dacă nu te temi de Paige, continuă el. Afară oraşul arde. Masca falsă a puterii ţi s-a topit deja.

Râsete. M-am încordat.

— Nu mă tem de Scion. Şi-au închinat lumea în mâinile noastre pe o tavă de argint, Arcturus. Şi-acum ne vom aşeza să mâncăm.

— Du-te dracului, i-am spus.

— Nici de tine nu mi-e frică, 40. Ce motiv avem noi să ne temem de moarte, când *suntem* moartea însăşi? În plus, strămutarea din lumea asta care putrezeşte – micuţul vostru univers de carne şi de flori – ar fi aproape o binecuvântare. Numai de n-ar fi încă atâtea de făcut cu ea.

Zgomot de paşi.

— Nu poţi ucide moartea. Ce foc poate pârjoli soarele? Cine poate îneca oceanul?

— Sigur găsim noi o cale, am spus.

Glasul mi-era ferm, dar tremuram. De furie sau de frică, asta nu mai puteam spune. În spatele Custodelui, apăru un alt Ref. Un bărbat. Iar alături îi stătea Terebell.

— Aş dori să vă imaginaţi amândoi ceva. Mai ales tu, Arcturus. Ţinând cont de ceea ce ai de pierdut.

Custodele nu spuse nimic. Am încercat să-mi dau seama de unde se auzea, exact, vocea. De undeva de deasupra mea. Din galerie.

— Aş dori să vă închipuiţi un fluture. Imaginaţi-vă cum arată: are aripile colorate, irizate. E

splendid. E iubit. Iar apoi uitaţi-vă la molie. Aceeaşi formă, dar cât de mari sunt diferenţele! Molia e palidă, slabă şi urâtă. Ceva jalnic, care îşi conţine germenii propriei distrugeri. Nu se poate ghida singură, pentru că, dacă vede un foc, îi doreşte căldura. Şi, imediat ce găseşte flacăra, arde.

Vocea îi răsuna peste tot. În urechile şi în capul meu.

— Aşa e lumea voastră pentru noi, Paige Mahoney. O cutie cu molii, nerăbdătoare să fie arse.

Planul lui oniric îi era atât de aproape. Mi-am pregătit spiritul. Nu-mi păsa ce distrugeri aş fi provocat. El o omorâse pe Liss, acum urma să îl ucid eu pe el.

Custodele mă apucă de încheietură.

— Nu, îmi spuse. Ne ocupăm noi de el.

— Vreau s-o fac eu.

— N-o poţi răzbuna, Călătoareo.

Pleione nu-şi lua ochii de la inamic.

— Du-te pe pajişte. Timpul e scurt.

— Da, du-te pe pajişte, 40. Ia trenul *nostru* şi du-te în Citadela *noastră.* Gomeisa apăru din spatele coloanelor. Ochii i se împrospătaseră de aură – ultima bucăţică pe care o furase, vreodată, de la Liss Rymore.

— A fost chiar atât de îngrozitor aici, 40? Ţi-am oferit sanctuarul nostru, înţelepciunea noastră – un nou cămin. Aici nu erai nefirească; inferioară, da, dar aveai locul tău. Pentru Scion eşti un simptom al ciumei. O alergie pe pielea lor subţire.

Întinse mâna înmănuşată.

— Acolo nu-i casa ta, Călătoareo. Rămâi cu noi. Vezi ce se ascunde dedesubt.

Muşchii mi-erau întinşi la maxim. Se uita drept la mine – în ochi, în planul oniric, în cele mai întunecate părţi ale mele. Ştia că e logic ceea ce spune. Era un maestru al sofismelor bine răsucite, de două secole se baza pe ele şi le folosea ca să-i ispitească pe cei slabi. Înainte să-i pot răspunde, Custodele mă înşfacă şi mă trase înapoi cu braţul,

dărâmându-mă. Un tăiş curbat îi zbârnâi peste umăr, şi-mi trecu pe deasupra capului. Nu-l văzusem venind, în întuneric. În timp ce mă lăsasem la podea, se repezi spre Gomeisa. Terebell şi bărbatul îl urmară, strângând amândoi fuioare, scoţând sunete oribile. Nick mă trase înapoi pe picioare, dar nu-i simţeam mâinile. Nu simţeam decât eterul, unde Refaiţii dansau.

Aerul din jurul meu se subţie până când deveni o sită din argint. Deşi nu-i puteam vedea, simţeam mişcările celor patru Refi. Fiecare încordare a muşchilor, fiecare răsucire şi fiecare pas trimiteau prin eter o undă de şoc. Dansau pe muchia vieţii. Un dans de giganţi, *danse macabre.*

Spiritele Sezonului Oaselor zăboveau încă în sală. Fuiorul lui Terebell zbură printre coloane: treizeci de spirite, toate întreţesându-se şi ridicându-se laolaltă, unindu-se la nivelul planului său oniric. Nu exista vreun văzător care să poată supravieţui dacă era izbit de atâtea spirite, concomitent. Aşteptam ca lovitura să se prăvălească.

Râsul lui Gomeisa se ridică spre tavan. Cu o unduire a mâinii, zdrobi fuiorul. Precum cioburile dintr-o oglindă, spiritele se risipiră în toată sala. Corpul fără vlagă al lui Terebell fu proiectat într-un stâlp. Prin aerul rece răsună plesnitura de oase pe marmură. Când îl atacă celălalt Ref, Gomeisa doar tăie aerul în sus, cu mâna. Mişcarea îi azvârli atacatorul pe scenă. Sub greutatea lui, din scânduri săriră aşchii, proiectându-l în cuşca sufleorului.

M-am împins în spate, iar cizmele mi-au alunecat pe sânge. Era Gomeisa un fel de *strigoi?* Putea folosi aportul – să deplaseze obiecte fără să le atingă. Descoperirea îmi făcu inima să se izbească puternic şi iute de coaste. Mă putea sfărâma de tavan dacă avea chef.

Numai Custodele mai rămăsese. Se întoarse să se confrunte cu duşmanul, care arăta înfiorător în semiîntuneric.

— Ei, haide, Arcturus, spuse Gomeisa, deschizându-şi larg braţele. E timpul să plăteşti pentru mărinimia ta.

Şi-atunci scena a explodat.

29.Despărţirea

Suflul exploziei mă azvârli în partea cealaltă a încăperii, asurzindu-mă. Am aterizat dur, pe partea dreaptă, lovindu-mă zdravăn la şold. L-am simţit pe Nick cum mă înşfacă de încheietură, mă trage în picioare şi mă cară din drum, înspre hol. Abia am reuşit să ajungem la uşă înainte ca flăcările să ne prindă din urmă. M-am aruncat la pământ şi mi-am acoperit capul cu braţele. Din Primărie izbucniră flăcări, sfărâmând ferestrele. Am rămas pe vine, mişcându-mă cât de repede puteam. Pistolul de semnalizare îmi rămăsese în mână.

Niciunul dintre arlechi n-avea ordin să provoace o astfel de explozie. Probabil că Julian nu-mi spusese ceva. Unde găsise o mină, de unde avusese vreme s-o planteze? O luase din Ţara Nimănui? Şi ce fel de mină declanşa un incendiu atât de puternic încât să cuprindă dintr-odată întreaga clădire?

Prin fumul gros, Nick mă apucă de cot şi mă trase în picioare. Din păr îmi căzură cioburi de sticlă. Am tuşit din adâncul pieptului, simţind că-mi ard ochii.

— Stai.

M-am desprins din strânsoarea mâinii lui Nick.

— Custodele…

Nu putea să fi murit. Nick urla ceva, dar sunetul părea depărtat. Am încercat să folosesc struna de aur. Să văd, să simt, să aud. Nimic.

Afară, sirenele urlau, şi-n strada de alături un nor de fum se ridica dintr-un foc dezlănţuit. Camera scuipa flăcări şi nori negri. Una, nu, două reşedinţe erau cuprinse de pârjol. Una dintre ele era Balliol, singura clădire cu energie electrică. De-acum,

emisarilor le-ar fi fost greu să trimită vorbă în Citadelă. *Mulţumesc, Julian, Oriunde te-ai afla, mulţumesc.*

Nick mă ridică în braţe.

— Trebuie să ne mişcăm, spuse, cu glas hârşâit.

Privi la oraşul necunoscut pentru el, în timp ce pe chip i se citea neliniştea.

— Paige, nu cunosc locurile, cum găsim trenul?

— Ţine-o tot spre nord.

Am încercat să mă pun pe picioare, dar mă ţinea prea strâns în braţe.

— Pot şi eu să fug, ce mama naibii!

— De-abia ai scăpat de-o explozie şi de-un strigoi, ţipă Nick la mine.

Faţa i se aprinsese de mânie.

— Nu am venit până aici pentru tine ca să te văd cum mori, Paige. Măcar o dată în *viaţa* ta, lasă-te şi tu purtată pe braţe de altcineva.

Sheol I era în stare de război. Acum, că Primăria fusese cucerită, insurgenţii se răspândiseră şi împânziseră străzile, unde se împotriveau Refaiţilor cu toate forţele lor. Emisarii Scionului fugeau în toate direcţiile, târându-şi după ei gărzile, care deschiseseră focul asupra văzătorilor. Cei în sarcina cărora cădea incendierea clădirilor, şi care alcătuiau detaşamentul lui Julian, îşi îndepliniseră sarcina cu un entuziasm ucigaş – dăduseră deja foc aproape întregii Porumbării. Voiam să stau acolo, să mă lupt, dar trebuia să dau semnalul luminos. Aşa aş fi salvat mai multe vieţi.

Nick o luă pe calea cea mai sigură, departe de bătălie, urmând o stradă îngustă. Am zărit o altă încăierare. Arlechi care se băteau alături de amaurotici şi de tunici, unindu-şi forţele ca să doboare câte un Ref răzleţit – chiar şi Cyril se aruncase în încăierare.

Un ţipăt pătrunzător îmi ajunse la urechi. Am privit peste umărul lui Nick.

Nell. Doi Refi o prinseseră de mâini.

— Nu te duci nicăieri, 9. Trebuie să ne hrănim.

Unul dintre ei îi trase capul spre el, ţinând-o de păr.

— Nu. Ia mâna de pe mine! Nu te mai hrăneşti din mine, parazit ce eşti!

Tutorele ei îi acoperi gura cu mâna şi-i înăbuşi ţipetele.

— Nick, am strigat.

Îmi percepu disperarea din glas. Slăbi strânsoarea. Am alergat de cum am atins pământul, drept către Nell. N-aveam arme, dar îmi aveam darul. Nu-mi mai era un blestem. În seara asta, avea să salveze o viaţă, nu s-o ia.

Mi-am azvârlit spiritul către Reful mai solid. M-am izbit în planul lui oniric, deschizându-mi drum spre zona lui abisală, şi apoi am sărit înapoi în trup, tocmai la timp ca să-mi reped mâinile în faţă şi să nu mă lovesc cu bărbia de pământ. Fără să aibă habar despre ceea ce se întâmplase, Nell îşi smulse mâinile din strânsoarea Refilor şi-l înjunghie pe cel din dreapta ei, înfigându-i cuţitul adânc într-o coastă. În acelaşi timp, înhăţă din aer un spirit şi i-l aruncă în faţă. Reful scoase un mârâit îngrozitor. Tovarăşul lui se clătina încă, în urma atacului meu. Nell îşi înşfăcă proviziile risipite şi o rupse la fugă mâncând pământul.

Chiar răniţi, cei doi Refi tot erau o ameninţare. Cel pe care-l atacasem îmi aruncă o privire, iar ochii – portocalii – i se limpeziră. Scoase un tăiş dintr-o teacă de pe braţ.

— Înapoi în eter cu tine, Călătoareo!

Tăişul îmi fulgeră spre faţă. Nu m-am ghemuit suficient de repede şi îmi atinse braţul. Nick trase un foc. Glonţul îl lovi pe Ref în piept, dar degeaba. Mi-am trimis înapoi spiritul în planul lui oniric. Cel de-al doilea atac îl slăbi. Am luat de pe jos tăişul pe care-l aruncase şi i l-am înfipt în gâtlej.

Am făcut greşeala să uit de tovarăşul lui. Am rămas fără răsuflare când s-a izbit în mine, ţintuindu-mă la pământ. Pumnul lui uriaş se prăbuşi asupra mea, ratându-mi capul cu un centimetru.

Nick îşi aruncă arma. Când Reful ridică pumnul să mai încerce să mă lovească o dată, înşfăcă trei spirite de prin apropiere şi le azvârli rapid, unul după altul. Am simţit talazul din eter în momentul în care i-a trimis Refului o imagine foarte vie în planul oniric, orbindu-l. În secunda în care Reful se rostogoli de pe mine, luptându-se cu spiritele şi cu viziunea, am şi sărit în picioare, alergând înapoi către Nick.

Nu parcurseserăm o distanţă prea mare, când am simţit o împunsătură în cel de-al şaselea simţ. Am smucit capul ca să înfrunt ameninţarea.

— Nick!

Ştia. Cu o singură mişcare lină, îşi aruncă rucsacul şi se întinse după un alt fuior. Ţinta îmi era cunoscută: Aludra Chertan.

— Călătoareo! îmi şuieră.

Lui Nick nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Cred că ţi-am rămas datoare pentru mica demonstraţie din capelă.

— Nu te apropia, o avertiză Nick.

— Dar arăţi atât de *proaspăt.*

Ochii ei îşi schimbară culoarea.

Nick se schimonosi. I se prelingea sânge din canalele lacrimale şi vinele gâtului i se încordaseră.

— Aproape la fel de proaspăt precum Călătoarea, continuă Aludra, pornind spre noi. S-ar prea putea să te păstrez, oracolule.

Nick îşi strânse genunchii, străduindu-se să se ţină în picioare.

— L-am omorât pe moştenitorul tronului, am spus. Să nu crezi că n-am să fac şi cu tine la fel. Târăşte-te înapoi în iadul împuţit din care ai venit şi lasă-ne în pace.

— Kraz era o creatură arogantă. Eu nu-s aşa. Ştiu cărora dintre duşmani merită să le acord din minutele mele preţioase.

— Iar eu sunt unul dintre ei.

— O, da.

Am încremenit. În spatele ei era ceva: o umbră. O umbră masivă, greoaie. Iar ea era prea lacomă ca s-o vadă. Uriaşul putred. Am recunoscut acea pată neagră, în mijlocul eterului.

— Câte minute?

— Numai unul.

Aludra ridică mâna.

— Un minut însă e mai mult decât suficient ca să mori.

Apoi expresia i se schimbă. Pe faţă i se putea citi şocul. Îl simţise, dar nu a reuşit să se întoarcă destul de repede. Creatura a înhăţat-o înainte ca ea să poată face vreo mişcare. Ochi albi. Ochi morţi. Nu vedeam decât frânturi de imagini – felinarele cu gaz se stinseseră la apariţia lui –, dar era mai mult decât suficient ca să mi se întipărească pe veci în memorie, imprimându-se adânc în creier, scrijelindu-mi ţesătura delicată a planului oniric. Aludra n-a avut nicio şansă. Urletul i se curmă înainte de a începe.

— Da, am spus. Mai mult decât suficient.

Nick era înţepenit de groază. Ochii îi erau larg deschişi, gura încleştată. L-am apucat de mână şi am luat-o la goană.

Am fugit cât ne ţineau picioarele. Emimii intraseră în oraş. Exact ca în cel de-al XVIII-lea Sezon al Oaselor.

— Cât mai e? am strigat către Nick.

— Nu prea mult.

Mă apucă de mână, forţându-mă să alerg mai tare.

— Ce *era* chestia aia? Ce-a făcut Scionul în locul ăsta?

— Multe lucruri.

Am apucat-o pe o stradă lăturalnică, una dintre multele care duceau în oraşul fantomă. Din partea opusă alerga cineva, gâfâind. Şi Nick şi eu am reacţionat amândoi în acelaşi timp: Nick îi puse piedică, trântindu-l din zbor pe caldarâm, iar eu i-am pus mâna-n gât.

— Te duceai undeva, Carl?

— Dă-te la o parte!

Carl era scăldat în sudoare.

— Vin. Le-au dat drumul în oraş.

— Cine?

— Hoitarii. Hoitarii!

Mă îmbrânci în piept, aproape plângând.

— Trebuia tu să distrugi totul, nu? Trebuia să încerci să schimbi totul! Locul acesta e tot ce am – *nu* o să mi-l iei…

— Ai o lume întreagă afară. Ai uitat de ea?

— O lume întreagă? Sunt un monstru! Toţi suntem monştri, 40! Monştri care vorbesc cu morţii. De-aia avem nevoie de ei, spuse, împungând cu degetul înspre centrul oraşului. Nu înţelegi? Aici e singurul loc unde suntem în siguranţă. O să înceapă curând să ne măcelărească – să ne atace…

— Cine?

— Amauroticii. Când or să-şi dea seama ce vor Refaiţii. Nu mă mai întorc acolo niciodată. N-ai decât să-ţi păstrezi lumea ta preţioasă. N-ai decât!

I-am luat mâna din gât. Se adună de pe jos şi fugi ca din puşcă. Nick îl privi în timp ce alerga.

— O să ai multe de povestit când vom ajunge acasă.

L-am urmărit pe Carl în timp ce dispărea după colţ.

Până la pajişte mai era în jur de un kilometru, dar nu mă aşteptam să ajungem acolo fără să ne luptăm. Nashira era prin zonă, pe undeva, şi poate nu toţi căutătorii de oase băuseră din amestecul lui Duckett. Ne ţineam aproape de ziduri, dibuindu-ne calea prin oraşul fantomă.

În depărtare răsună o explozie. Nick nu se opri. Ferestrele clădirilor zăngăniră. Nu puteam gândi limpede. Oare o apucaseră oamenii peste câmpul minat, încercând să scape? Probabil că se iscase panică, probabil că toţi se întrebaseră unde e semnalul luminos şi începuseră să alerge printre copaci, ca să scape. Trebuia să-i aduc la adăpost.

Am alergat până în capătul străzii măturate de explozie, apoi o cotirăm pe cărarea spre Port Meadow. De aici se vedeau gardurile şi semnul cu inscripţia. Câţiva văzători şi amaurotici se adunaseră în faţă. Probabil că se gândiseră că pe acolo puteau ieşi din oraş.

Şi Custodele. Era acolo. Murdar. Acoperit de cenuşă, dar în viaţă. Mă prinse în braţe.

— Unde naiba ai plecat?

Cuvintele mi-au ţâşnit din gură.

— Iartă-mă. M-au abătut din drum.

Privirea i se mută înspre oraş.

— Nu tu ai pus dispozitivul acela incendiar sub scenă.

— Nu.

M-am apucat de genunchi, încercând să-mi trag sufletul.

— Doar dacă…

— Dacă?

— 12. Oracolul, tunica stacojie. Zicea ceva despre un plan de rezervă.

— Hai să ne concentrăm şi să vedem cum ieşim de aici.

Nick îi aruncă o privire Custodelui, apoi îşi întoarse ochii către mine.

— Unde e intrarea în tunel? Noi am sosit aici pe lumină.

Acum era întuneric beznă pe pajişte, prea întuneric ca să te poţi orienta.

— Nu prea departe, spuse Custodele.

— Bine.

Nick îşi privi vechiul lui ceas Nixie. Îi tremura mâna când se şterse pe buza de sus.

— Înlănţuitorul a scăpat?

— Poţi să-i foloseşti numele adevărat, Nick.

Simţeam cum îmi curge sudoarea pe spinare.

— Ştie.

— Domnul Hall şi trei dintre tovarăşii lui sunt pe pajişte, te aşteaptă, spuse Custodele.

Nu-şi lua ochii de la oraş.

— Paige, te sfătuiesc să foloseşti unul dintre semnalele luminoase. Mai ai timp.

Nick se îndreptă spre uşa securizată, unde Jaxon părea că studiază gardul eteric. M-am dus lângă Custode.

— Îmi pare rău de Liss, spuse.

— Şi mie.

— O să am grijă ca Gomeisa să nu uite de moartea ei.

— Nu l-ai omorât?

— Ne-a întrerupt explozia. După ce tocmai se hrănise, Gomeisa s-a dovedit mult mai puternic decât noi, dar am reuşit să-l slăbim. Incendiul din Primărie poate că a făcut restul.

Tot purta mănuşi, chiar şi acum. În mine se răscoli ceva: durere, poate. Crezusem că avea să se schimbe atât de uşor?

Custodele nu-şi lua privirea din ochii mei. Struna de aur tremură, numai un pic. Nu ştiam ce încearcă să transmită, dar dintr-odată era mai concentrat, mai hotărât. Am apucat mânerul pistolului de semnalizare. Custodele făcu un pas înapoi. Am găsit un punct deasupra pajiştii, am armat pistolul şi mi-am ferit capul.

Semnalul luminos atârna deasupra pajiştii, pulsând într-un ritm rapid. Stăteam lângă Custode şi urmăream semnalul care se carboniza şi scotea fum. În ochii lui şi la picioarele noastre licări o lumină roşie.

M-am uitat dincolo de semnalul luminos, spre stele. Poate era ultima dată că mai vedeam astfel de stele, într-un oraş fără lumină, fără poluare. Ori poate că, într-o zi, toată lumea avea să arate aşa. Lumea de sub stăpânirea Nashirei. Un singur oraş închisoare, coborât în beznă.

Custodele îmi puse o mână pe spate.

— Trebuie să plecăm.

L-am însoţit prin punctul de trecere securizat. Când deschise poarta, prin ea pătrunseră pe pajişte

văzătorii şi amauroticii – opt la număr. Ajunşi în partea cealaltă, Custodele deschise larg poarta şi scoase un alt flacon. Avea mai multe flacoane decât ar fi avut în dotare un spiţer.

Flaconul conţinea nişte cristale alburii. Sare. Presără o linie subţire de-a curmezişul uşii securizate. Tocmai voiam să-l întreb despre Emimi, când Jax mă înhăţă de braţe şi mă trânti de un stâlp. Simţeam energia din gard, atât de aproape că-mi zbârlea părul.

— Idioato.

Jax mă apucă de pieptul rochiei.

— Tocmai le-ai arătat exact unde ne aflăm, copil netot.

— Le arăt *tuturor* unde ne aflăm. Nu las oamenii ăştia să moară aici, Jaxon, am spus. Sunt văzători.

Muşchii feţei îi zvâcniră. Chipul îi era schimonosit de furie. Acesta era Jaxon cel de care mi-era teamă. Proprietarul existenţei mele.

— Am fost de acord să vin aici ca să-mi eliberez Călătoarea, şuieră. Nu ca să salvez o pleavă de prezicători şi de auguri.

— Nu-i problema mea.

— Ba e în foarte mare măsură problema ta. Dacă mai faci ceva care să pună în pericol acest demers – demersul al cărui obiect, aş putea adăuga, e salvarea ta, mucoasă mică şi nerecunoscătoare –, o să mă asigur că ai să tragi targa pe uscat câte zile oi avea. Te trimit pe Insula lui Iacob şi poţi să ghiceşti pe stradă, cu extispiciştii şi cu splanchomanţii şi cu toate celelalte roiuri de *scursuri* aduse de apă la marginea lumii. Să vezi ce au să-ţi facă ei ţie.

Mâna lui rece îmi poposi pe gât.

— Oamenii ăştia sunt cantităţi neglijabile. Noi nu. Poate ai dobândit aici puţină independenţă, drăguţa mea, dar o să faci ce ţi se spune. Iar lucrurile vor fi din nou la fel ca înainte.

Cuvintele lui îmi jupuiau planul oniric. Redevenisem, brusc, fata de la şaisprezece ani, speriată de lume, speriată de tot ce era înlăuntrul

meu. Dar apoi mi-am făurit o armură în jur şi m-am transformat în altcineva.

— Nu, am spus. Îmi dau demisia.

Expresia i se schimbă.

— Nu poţi să-ţi *dai demisia* din Şapte Peceţi, spuse.

— Tocmai ce mi-am dat-o.

— Viaţa ta e proprietatea mea. Am încheiat o înţelegere. Ai semnat un contract.

— Nu dau doi bani pe ce spun ceilalţi mimbaroni. Dacă sunt proprietatea ta, Jaxon, atunci contractul meu de angajare nu-i altceva decât o formă de sclavie.

L-am împins departe de mine.

— Mi-a ajuns pentru tot restul vieţii de câtă sclavie am avut parte.

Deşi eu le rostisem, cuvintele nu păreau să vină din capul meu. Începeam să amorţesc.

— Dacă nu te pot avea eu, atunci n-o să te poată avea nimeni.

Degetele i se strânseră.

— N-o să cedez altcuiva o Călătoare onirică.

Vorbea serios. După cele întâmplate în Piaţa Trafalgar, înţelegeam că e însetat de sânge. Aura îl trăda. Mă omora dacă plecam din slujba lui.

Nick ne văzuse.

— Jaxon, ce faci?

— Îmi dau demisia, am spus.

Şi-am spus din nou:

— Îmi dau demisia.

Trebuia să mă aud rostind aceste cuvinte.

— Când ajungem la Londra, nu mă mai întorc în I-4.

Nick îşi mută privirea asupra lui Jaxon.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse. Acum n-avem timp. Mai sunt doar cincisprezece minute.

Îmi amintise de ce mă aflam acolo, şi-am simţit o săgeată rece trecându-mi prin stomac.

— Trebuie să-i urcăm pe toţi în tren. Imediat.

Se întorsese Nadine.

— Unde-i intrarea?

Era plină de transpiraţie.

— Am ieşit pe pajiştea asta printr-un pasaj. Unde e pasajul?

— O să-l găsim.

Am privit în spatele ei. Nu mai era nimeni, în afară de Zeke.

— Unde-i Dani?

— Nu răspunde pe transmiţător. Poate să fie oriunde.

— Chiar lucrează pentru Scion, spuse Nick. Ar putea să scape dacă se dă drept emisar. Dar nu e soluţia ideală.

— Eliza a venit?

— Nu, am lăsat-o la Cadrane. Aveam nevoie de o Pecete în Citadelă.

Jaxon se ridică în picioare şi-şi curăţă hainele.

— Hai să ne-mpăcăm cu toţii acum. Neînţelegerile ni le putem discuta după ce ne întoarcem.

Făcu un semn din cap.

— Diamant, Clopot – acoperiţi-ne, dacă nu vă e cu supărare. Trebuie să prindem trenul.

— Ce facem cu Dani? Zeke părea neliniştit.

— Se descurcă ea, băiete dragă. Fata aia se descurcă şi într-un câmp minat.

Jaxon trecu pe lângă mine, aprinzându-şi o altă ţigară, din mers. Cum putea fuma într-un astfel de moment? O făcea pe nepăsătorul, ştiam eu mai bine. Nu voia să mă piardă. Nici eu nu eram sigură că vreau să-l pierd. De ce spusesem toate lucrurile alea? Nu era el oracol sau prezicător, dar cuvintele lui Jaxon sunau profetic. Nu-mi puteam dori să sfârşesc ghicind pe stradă sau, şi mai rău, să ajung o pasăre de noapte într-o mahala de văzători precum Insula lui Iacob. Existau lucruri mult mai rele decât să fii în slujba lui Jaxon, în zona sigură a sectorului I-4.

Voiam să-mi cer scuze. *Trebuia* să-mi cer scuze. Eu sunt filida –, el e mim-baronul meu. Dar

mândria mă opri.

Am mai expediat un semnal luminos. Pe ultimul. O ultimă şansă pentru cei din urmă supravieţuitori. Apoi am luat-o la fugă, pe urmele lui Jaxon. Custodele mă urmărea ca o umbră.

Lumina semnalului ne arăta calea. La punctul de trecere securizat mai sosiră câţiva oameni. Ne urmară pe pajişte – unii în perechi, alţii singuri. Cei mai mulţi erau văzători. Când Michael ajunse şi el, mă prinse de braţ. Avea o tăietură urâtă pe faţă, pornind de la sprâncene şi până la maxilar, dar se putea ţine pe picioare. Îmi puse rucsacul în braţe.

— Mulţam, Michael, nu trebuia…

Clătină din cap, iar pieptul îngust i se ridică, greu. Mi-am aruncat o bretea peste umăr.

— Mai vine cineva?

Făcu trei semne rapide.

— Emisarii, traduse Custodele.

— Vin împreună cu gărzile lor.

— Cât mai avem?

Înălţă două degete.

Două minute.

— Trebuie să fim cu mult înaintea lor când sosesc.

Era un coşmar. Am privit peste umăr.

— Nu ne pot lăsa să plecăm, pur şi simplu?

— Trebuie să li se fi spus să reţină absolut toţi martorii evenimentului. S-ar putea să ne aştepte o bătălie în toată regula.

— Le vom da atunci ceea ce caută.

Am simţit o înţepătură într-o parte. Pe iarbă, în calea noastră, zăcea întins un bărbat rănit. Respira întretăiat, iar pieptul i se ridica şi îi cobora scurt. Aveam jumătate de minut să pun rănitul pe picioare, altfel ar fi trebuit să-l lăsăm acolo.

— Luaţi-o înainte, i-am spus Custodelui. Spune-le că vin. Poţi deschide tunelul?

— Nu fără tine.

Îşi coborî privirea spre bărbatul rănit. Nu-mi dădeam seama la ce se gândea.

— Grăbeşte-te, Paige.

O luă înainte, împreună cu Michael. Am îngenuncheat lângă bărbat. Zăcea pe spate, cu ochii închişi şi cu mâinile împreunate pe piept. Ar fi arătat ca o efigie, dacă n-ar fi purtat uniforma Scionului – cravată stacojie, costum negru, toate îmbibate cu sânge. Când i-am verificat pulsul, a deschis un ochi. Cu o forţă subită, mă apucă de mână cu degetele sale încărcate de inele.

— Tu eşti fata.

Am încremenit.

— Cine eşti?

— Portofel. Vezi înăuntru.

După o clipă, am scos un portofel de piele din interiorul hainei sale. Înăuntru era o carte de identitate. Era un membru al Cabinetului.

— Lucrezi pentru Weaver, am spus încetişor. Nemernic nenorocit, ticălos ce eşti! Tu ai făcut toate astea. Toate astea de aici. Te-a trimis să mă priveşti cum mor? Să supraveghezi iadul în care ne-a aruncat pe toţi?

Era un personaj obscur, al cărui nume nu l-am recunoscut.

— O să d… distrugă… tot.

Pe buze îi lucea sânge.

— Cine?

— C… creaturile.

Trase aer în piept, cu greutate, scoţând un gâjâit din piept.

— Găseşte… găseşte-l pe Rackham. Găseşte-l…

Cu aceste vorbe, muri. Îi ţineam portofelul în mână, tremurând în frigul care mă cuprinsese brusc.

— Paige?

Nick se întorsese după mine.

— Era unul din Scion.

Am clătinat din cap, epuizată.

— Nu mai înţeleg nimic, i-am spus.

— Nici eu. Ne fac să jucăm după cum vor ei, *sötnos.* Dar încă nu ştim ce jucăm.

Mă strânse de mână.

— Haide.

L-am lăsat să mă tragă înapoi pe picioare. În clipa în care m-am ridicat, am auzit în depărtare o împuşcătură. Spatele mi se încordă, devenind rigid. *Emisarii.* Probabil că ajunseseră la punctul de trecere securizat. În aceeaşi clipă, eterul îmi dădu un semnal ciudat. Spre noi se îndreptau patru creaturi cu ochi galbeni.

— Refi, am spus.

Picioarele îmi erau deja în mişcare.

— Fugi, Nick, *fugi!*

Nu obiectă. Cizmele ne bocăneau pe pământul rece, dar Refii ne prindeau din urmă, alergând mai repede ca noi. Am scos un cuţit din rucsac şi m-am întors, hotărâtă să-l înfig într-un ochi, dar mâna îmi fu oprită de Terebell Sheratan.

— Terebell, am spus, gâfâind. Ce vrei?

Terebell mă privi în ochi. Cu ea mai erau Pleione, Alsafi şi o femeie mai tânără, pe care n-o cunoşteam. Iar în spatele lor, cu cămaşa ruptă şi plină de sânge, era Dani. Mi s-a luat o piatră de pe inimă când am văzut-o.

— Ţi-am adus prietena, spuse Terebell.

N-avea decât foarte puţină lumină în ochi.

— N-o să reziste mult aici.

Fără să ne bage în seamă, Dani trecu şchiopătând pe lângă mine, îndreptându-se spre un grup de întârziaţi. Arăta ca moartea însăşi.

— Ce doriţi în schimb? am întrebat, precaută. Nu vreţi să urcaţi în tren.

— Dacă am vrea să venim şi noi, nu ne-ai sta tu în cale. Am salvat cu toţii vieţi omeneşti. Ţi-am adus prietena şi am întârziat Divizia de Pază Nocturnă. Ne eşti îndatorată.

Alsafi mă fixa cu privirea.

— Din fericire pentru tine, Călătoareo, destinaţia noastră nu este Citadela. Am venit după Arcturus.

— O să vină când e gata.

Mai aveam încă nevoie de Custode.

— Atunci transmite-i un mesaj. Urmează să ne întâlnim în luminiş imediat după ce plecaţi. O să-l aşteptăm.

Dispărură la fel de rapid pe cât veniseră, îndreptându-se către garduri. Se pierdură în beznă, ca praful în umbră, fugind din calea răzbunării inevitabile a familiei Sargas. M-am întors şi am pornit-o spre platforma de antrenament, luminată de două felinare care luminau prin abajururi de sticlă pictată.

Să ajungem aici fusese partea cea uşoară. Acum trebuia să-i conduc pe oamenii ăştia în tunel şi să-i urc în tren.

Întârziaţii se adunaseră la marginile unei platforme de beton, dar nu era platforma corectă. Aceasta era dreptunghiulară. Nick examina chipul lui Dani. Avea o tăietură adâncă deasupra ochiului, dar nu o băga în seamă. Pe latura din spate a dreptunghiului, Jaxon privea cu răceală oraşul. Nici urmă de Julian. Fusese înghiţit de foc, exact ca Finn. Speram, cel puţin, să se fi dus rapid.

— Trebuie să plecăm, am spus. Nu mai putem aştepta.

— N-are niciun rost, se lamentă un băiat amaurotic apucându-se de păr, cu încheieturile degetelor albite din cauza efortului. Vine DPN-ul.

— Noi am ajuns primii.

Mai multe perechi de ochi se luminară. Am tras lanterna din rucsac şi am aprins-o.

— După mine, i-am îndemnat. Mişcaţi-vă cât puteţi de repede. Pe răniţi duceţi-i în braţe, dacă se poate. Trebuie să ajungem la o altă platformă – una ovală. Nu e mult de mers.

— Te-ai dat cu Refii, rosti un glas înverşunat. Nu merg nicăieri cu o trădătoare.

M-am întors către bărbatul care vorbise şi am arătat cu braţul către oraş.

— Preferi să te întorci acolo?

Nu zise nimic. Am trecut pe lângă el, fără să iau în seamă junghiul din coastă, şi m-am repezit într-o

altă goană dureroasă.

Odată trecuţi de balta de ghicit, mi-am amintit cu uşurinţă care era locul. Custodele stătea chiar acolo unde ne antrenaserăm cu multe luni în urmă.

— Intrarea e aici, spuse el când ne apropiarăm, arătând ovalul de beton. Nashirei i-a plăcut foarte mult ideea ca trenul să treacă pe sub terenul de antrenament.

— Crezi că a murit?

— Ar însemna să sper prea mult.

Am alungat gândul. Nu mă puteam gândi acum la Nashira.

— Te aşteaptă, am spus. În luminiş.

— N-am intenţia să plec încă împreună cu ei.

Cuvintele lui au fost o mare uşurare pentru mine. Mi-am coborât privirea spre oval.

— Nu e păzită, am spus. Dar n-au lăsat-o pur şi simplu deschisă.

— Nu sunt atât de proşti.

Custodele dădu deoparte nişte straturi de muşchi, descoperind un lacăt de argint. În mijloc apăru o dungă subţire de lumină albă, de parcă s-ar fi activat un bec înăuntru.

— Lacătul ăsta conţine o baterie eterică. Are un strigoi înăuntru. Urma să trimită un străjer Refait care să îi însoţească pe emisari şi care să-l descuie înainte ca electricitatea să revină în şina trenului, dar, dacă *tu* îl poţi convinge să plece, o să se întrerupă alimentarea cu energie şi lacătul o să se deschidă.

Vechile mele cicatrici de pe mână mă înţepară.

— Nu te poate atinge în formă onirică, Paige.

Ştia.

— Eşti cea mai aptă să lupţi cu un prefăcător.

— Jaxon e un înlănţuitor.

— Asta nu poate rezolva problema. Strigoiul trebuie convins – sau obligat – să părăsească obiectul, şi nu înlănţuit. Până nu e eliberat de cătuşele sale fizice, prietenul tău nu îl poate înlănţui.

— Şi ce ai vrea să fac?

— Poţi călători prin eter. Spre deosebire de noi, poţi să comunici cu strigoiul fără să atingi, fizic, lacătul.

— Nu există „noi“, Refule.

Era vocea unui augur, un pic mai în vârstă decât mine.

— Dă-te deoparte de lângă lacăt.

Custodele se ridică în picioare fără să protesteze, dar nu-şi luă ochii de la augur. Acesta ţinea o ţeavă grea în mână, o armă improvizată în oraş.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Nu există baterii eterice, scrâşni din dinţi. Mă ocup eu de asta. Eu unul am de gând să ies de aici.

Roti ţeava prin aer şi lovi, izbind-o de lacăt.

Eterul fu străbătut de un şoc, aruncându-l pe augur câţiva metri în spate. Urla:

— Nu, vă rog, nu! Nu vreau să mor. Vă rog! Nu! Nu *vreau* să fiu sclav! Nu!

Îşi arcui spatele, fu străbătut de un fior şi rămase nemişcat.

Recunoşteam cuvintele astea.

— M-am răzgândit, am spus. Mă ocup eu de strigoiul ăsta.

Custodele dădu, aprobator, din cap. Poate că înţelesese.

— Uite-i că vin!

Am ridicat privirea.

Sub lumina lunii, DPN-ul pornise la atac pe întinderea pajiştii. Erau înarmaţi cu scuturi de apărare pentru lupte stradale şi cu bastoane, şi escortau un grup de emisari, printre care Birgitta Tjäder şi Cathal Bell. Tjäder fu prima care ne zări şi scoase un strigăt de furie. Nick înălţă arma şi îi ţinti capul. N-avea rost să foloseşti fuioare împotriva amauroticilor.

M-am întors cu faţa spre prizonieri. Pentru prima dată de când sosiseră aici, aveau nevoie de o încurajare. Aveau nevoie să audă o voce care să le spună că vor izbândi. Că aveau o valoare.

Iar vocea aceea avea să fie a mea.

— Îi vedeţi pe străjerii ăia? Am arătat cu braţul, ridicând glasul. Străjerii ăia au de gând să încerce să vă împiedice să scăpaţi. Au de gând să ne omoare, pentru că, nici măcar acum, nu ne vor în capitala aia a lor. Nu vor să spunem şi altora ce-am văzut. Vor să murim, aici şi acum.

Eram răguşită, dar am continuat, pe un ton apăsat. Eram obligată să continui.

— Voi deschide această trapă de acces şi vom pleca toţi, la timp, din oraşul acesta. Promit că vom fi la Londra până în zori. Şi n-o să mai existe niciun clopot de zi care să ne trimită înapoi în celule!

Se auziră murmure de aprobare, de furie. Michael bătu din palme.

— Dar am nevoie de voi ca să apăraţi pajiştea. Am nevoie să faceţi acest ultim lucru înainte să putem părăsi locul pentru totdeauna. Dăruiţi-mi două minute, iar eu vă voi dărui libertate.

N-au spus nimic. Fără strigăte războinice, fără urlete. Dar au pus, cu toţii, mâna pe armele improvizate, au convocat orice spirit disponibil şi au năvălit spre agenţii DPN. Nadine şi Zeke îi urmară, aruncându-se în încăierare. Spiritele pajiştii li se alăturară, zburând spre DPN de două ori mai rapide ca gloanţele. Jaxon stătea nemişcat, măsurându-mă.

— Excelent discurs, spuse el, pentru un amator.

Era un compliment. Lauda unui mim-baron către filida lui. Dar eu ştiam că nu era cu adevărat admiraţie în glasul său.

Aveam două minute. Aşa promisesem.

— Dani, am spus, am nevoie de masca de oxigen.

Dani băgă mâna în buzunarul pardesiului. Fruntea îi era acoperită de sudoare.

— Poftim.

Mi-o aruncă.

— Vezi că nu prea mai are oxigen. Foloseşte-l cum trebuie.

M-am întins pe iarbă, poziționându-mă cât de aproape se putea de lacăt. Nick îl privi pe Custode.

— Nu ştiu cine eşti, dar sper să ştii ce faci. Ea nu e o jucărie.

— Nu-ţi pot îngădui să îi duci pe oamenii ăştia prin Ţara Nimănui.

Custodele îşi mută privirea spre pădure.

— Dacă nu te poţi gândi la o altă soluţie, Dr. Nygård, asta e singura cale.

Mi-am acoperit gura şi nasul cu masca. Aceasta se închise ermetic şi imediat se aprinse o lumină, care indica un flux constant de oxigen.

— N-ai prea mult timp, spuse Dani. O să te scutur când e timpul să te întorci.

Am dat din cap.

— Custode, am întrebat, care era cel de-al doilea nume al lui Seb?

— Albert.

Am închis ochii.

— Cronometrez două minute, spuse Nick şi acesta a fost ultimul lucru pe care l-am auzit, cel puţin în lumea cărnii.

Vedeam receptaculul minuscul în eter. Mă absorbi la fel ca orice plan oniric, aşa cum o mică picătură o poate absorbi pe alta. Şi pe urmă m-am întors ca să dau ochii cu un băiat rătăcit.

Nu am făcut nicio mişcare spre el. Stăteam pur şi simplu acolo. Iată-l: Sebastian Albert Pearce, băiatul pe care nu reuşisem să-l salvez. Izbea în pereţi, zguduia zăbrelele încăperii. Dincolo de zăbrele se întindea negura nesfârşită a eterului. Avea faţa plină de sânge, schimonosită de furie, iar părul îi era înnegrit de cenuşă.

Ultima dată când mă întâlnisem cu un strigoi aveam forma mea materială, dar Seb putea să-mi rănească şi spiritul. Trebuia să-l opresc.

— Seb, am spus, cât de blând puteam.

Nu-i trebui mult să-şi dea seama de invazie. Îmi dădu târcoale, alergând spre mine. L-am apucat de

încheieturi.

— Seb, eu sunt.

— Nu m-ai salvat. Mârâia, turbat. Nu m-ai salvat, iar acum sunt mort. Sunt *mort,* Paige! Şi nu pot, mai spuse izbind zidul, ieşi din camera asta!

Trupul lui subţire îmi tremura în braţe. Coastele şi oasele îi ieşeau prin piele, la fel ca înainte. Mi-am stăpânit frica şi i-am ţinut faţa între mâini. Vederea grumazului său frânt m-a făcut să tresar.

Trebuia s-o fac. Trebuia să potolesc furia strigoiului în care se transformase, altfel avea să rămână pe vecie în starea asta. Forma asta nu era Seb. Era înverşunarea şi ura şi durerea lui Seb.

— Seb, ascultă-mă. Îmi pare atât de rău, atât de rău. Nu meritai să ţi se întâmple aşa ceva.

Ochii îi erau negri.

— Te pot ajuta. Vrei să te-ntâlneşti din nou cu mama ta?

— Mama mă urăşte.

— Nu, ascultă, Seb, ascultă. Nu te-am eliberat, şi… şi-mi pare rău.

Aproape că mi se frânsese glasul.

— Dar acum ne puteam elibera unul pe celălalt. Dacă tu pleci din încăperea asta, pot pleca şi eu din oraşul ăsta.

— Nu pleacă nimeni. Ea a spus: „nu pleacă nimeni“.

Mă apucă de braţ, iar capul i se zguduia atât de tare că de-abia i se mai vedea.

— Nici măcar tu. Nici măcar eu.

— Pot *face* ca tu să pleci.

— Nu vreau să plec. De ce să plec? M-a omorât. Ar fi trebuit să mai trăiesc!

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să mai trăieşti. Dar chiar vrei să trăieşti în colivia asta pentru restul eternităţii?

Seb începu din nou să tremure.

— Pentru eternitate?

— Da, pentru eternitate. Nu-ţi doreşti aşa ceva.

Grumazul i se vindecă.

— Paige, şopti, trebuie să *plec* pentru eternitate? Nu mă mai pot întoarce?

Acum tremuram eu. De ce nu-l putusem salva? De ce n-am putut-o opri?

— Deocamdată.

Încet, cu grijă, i-am pus mâinile pe umeri.

— Nu te pot trimite chiar până la ultima dintre lumini. Ştii, lumina aceea albă pe care spun oamenii că o văd la sfârşit. Acolo nu te pot trimite. Dar te pot trimite departe, spre întunericul dinafară, astfel încât nimeni nu te va mai putea prinde vreodată în capcană. Iar apoi, dacă vrei cu adevărat, atunci te poţi întoarce.

— Dacă vreau.

— Da.

Am rămas acolo o vreme, cu Seb în braţe. N-avea puls, dar ştiam că trebuia să-i fie frică. Struna mea de argint tremură.

— Nu te duce după ea, spuse Seb, strângându-mi forma onirică. Nashira. Nu vor decât să ne soarbă până ne seacă. Şi mai e un secret.

— Ce secret?

— Nu pot să-ţi spun. Iartă-mă.

Mă luă de mâini.

— Pentru mine e prea târziu, dar pentru tine nu e. Încă poţi opri toate astea. O să te ajutăm. Noi toţi o să te ajutăm.

Seb îmi încolăcise braţele în jurul gâtului. Îl simţeam ca şi cum ar fi fost în viaţă. Exact aşa cum mi-l aminteam. Am murmurat ultima incantaţie:

— Sebastian Albert Pearce, dispari în eter. Totul s-a rezolvat. Toate datoriile sunt plătite. Nu mai e nevoie să rămâi printre cei vii.

Am închis ochii.

— Rămas bun.

Zâmbi.

Apoi dispăru.

Buzunarul de eter din numen începu să se prăbuşească. Struna de argint zvâcni, de data asta

mai puternic. Am făcut un salt, din fugă, şi planul meu oniric reveni înapoi în teaca lui.

— Paige. *Paige.*

Lumina neaşteptată îmi răni ochii.

— E bine, spuse Nick. Gata, am plecat de-aici. Nadine, adună-i.

— Custode, am murmurat.

O mână înmănuşată o strânse pe-a mea, şi-am ştiut că el era acolo. Am deschis ochii. Auzeam împuşcături. Şi bătaia inimii lui.

Custodele ridică trapa de acces: o uşă grea, acoperită cu un capac de beton, care ascundea o scară îngustă. Lacătul desfăcut se dădu deoparte, zornăind. Custodele m-a aruncat pe un umăr, iar eu mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său. Oamenii se revărsară pe trepte, trăgând încă asupra agenţilor DPN. Tjäder apucă arma unui străjer mort. Glonţul îl lovi pe Cyril în gât şi-l ucise. Am zărit oraşul – lumina de pe cer, farul în întuneric – înainte ca supravieţuitorii să fie urmaţi de Custode. Trupul lui cald, puternic, era singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra. Percepţia îmi revenea, dureros, puţin câte puţin.

Tunelul era rece. Îi simţeam mirosul: izul uscat, mucegăit al unei încăperi rar folosite. Strigătele de deasupra deveneau din ce în ce mai înăbuşite, transformându-se într-o cacofonie fără sens, ca un lătrat de câini. Mi-am încleştat degetele, strângându-l pe Custode de umăr. Simţeam nevoia de adrenalină, de amarant, orice.

Deschiderea tunelului nu era mare, abia dacă avea dimensiunea unui tunel standard de metrou, dar peronul era suficient de lung şi de lat cât să încapă pe el o sută de oameni, cel puţin. La capătul din depărtare erau tărgi, aşezate una peste cealaltă. Simţeam miros de dezinfectant. Probabil că erau folosite pentru a transporta văzătorii drogaţi cu flux de aici la unitatea de detenţie, sau cel puţin până în

stradă. Dar eram sigură că auzeam ceva în întuneric: bâzâitul energiei electrice.

Custodele făcu semn cu torţa către tren. O clipă mai târziu, se aprinseră luminile. Mi-am mijit ochii.

Curent electric.

Trenul era o garnitură de metrou uşor, care nu fusese proiectată să transporte mulţi pasageri. Pe partea din spate a garniturii erau înscrise cuvintele SISTEMUL SCION DE TRANSPORT AUTOMAT. Vagoanele erau albe şi purtau însemnele Scionului pe uşi. În timp ce le priveam, uşile s-au deschis şi s-au aprins luminile din interior. *Bun venit la bord,* spunea vocea lui Scarlett Burnish. *Garnitura va pleca peste trei minute. Destinaţia: Citadela Scion, Londra.*

Oftând uşuraţi, supravieţuitorii intrară în vagoane, lăsându-şi armele improvizate pe peron. Custodele rămase nemişcat.

— O să-şi dea seama.

Glasul îmi suna obosit.

— O să-şi dea seama că în tren nu e cine trebuie. O să ne aştepte.

— Iar voi o să îi înfruntaţi. Aşa cum înfruntaţi toate lucrurile care vă stau împotrivă.

Mă lăsă jos, dar nu-mi dădu drumul. Mâinile sale îmi învăluiau protectoare şoldurile. Mi-am ridicat privirea către el.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti pentru libertate, Paige. E dreptul tău.

— Şi al tău.

— Tu mi-ai redat libertatea mea, Paige. Mi-a luat douăzeci de ani să-mi recâştig puterea de a încerca. Iar pentru asta nu trebuie să îţi mulţumesc decât ţie.

Răspunsul îmi rămase în gât. În tren se îmbarcară alţi câţiva oameni, printre care Nell şi Charles.

— Ar trebui să urcăm, am spus.

Custodele nu răspunse. Nu ştiam foarte bine ce se întâmplase în ultimele şase luni – dacă era real ceva din toate lucrurile astea –, dar inima îmi era

plină şi pielea îmi era caldă, şi nu-mi era frică. Nu acum. Nu de el.

Se auzi un sunet depărtat, ca de tunet. Altă mină explodase. Altă moarte inutilă. Zeke, Nadine şi Jax intrară împleticindu-se în tunel, sprijinind-o pe Dani, pe jumătate lipsită de cunoştinţă.

— Vii, Paige? întrebă Zeke.

— Urcaţi-vă voi. O să vin şi eu.

Se suiră într-un vagon aproape de coada trenului. Jaxon se uită din uşă la mine.

— Vorbim, mica mea Călătoare, spuse. Când ne întoarcem, vorbim.

Lovi butonul din interiorul vagonului, iar uşile alunecară şi se închiseră. În vagonul următor se urcară, împleticindu-se, un amaurotic şi un prezicător, unul dintre ei având cămaşa plină de sânge. *Un minut până la plecare. Vă rugăm să vă aşezaţi confortabil.* Custodele îşi strânse mai tare braţele în jurul meu.

— Ce ciudat, spuse, că e atât de greu.

I-am studiat faţa. Ochii îi erau lipsiţi de strălucire.

— Nu vii, am spus. Nu-i aşa?

— Nu.

Înţelegerea acestui fapt mă pătrunse încet, precum crepusculul învăluie lumina unei stele. Mi-am data seama că nu mă aşteptasem niciodată să vină, sperasem doar la asta, în ultimele ceasuri. Când era deja prea târziu. Iar acum pleca. Sau rămânea. De-acum încolo, urma să rămân singură. Şi, în singurătatea aceea, aveam să fiu liberă.

Îşi atinse nasul de al meu. O mâncărime dulce se stârni în mine, şi nu aveam nicio idee ce să fac. Custodele nu-şi lua ochii de la mine, dar eu mi-am coborât privirea. M-am uitat la mâinile noastre, la mâinile lui mai mari aşezate peste ale mele, apărate de mănuşi, ascunzându-i pielea aspră de dedesubt, şi la mâinile mele palide, cu râuri de vene albastre revărsându-se pe piele. Unghiile mele, purtând încă urme de irizări liliachii.

— Vino cu noi, am spus.

Mă ustura gâtul, buzele îmi ardeau.

— Vino… Vino cu mine. La Londra.

Mă sărutase. Mă dorise. Poate că încă mă dorea.

Dar între noi nu se putea întâmpla nimic. Şi, privind în ochii lui, am ştiut că nu era suficient să mă dorească.

— Nu pot merge în Citadelă.

Îşi roti degetul peste buzele mele.

— Dar tu poţi. Te poţi întoarce la viaţa ta, Paige. Nu-mi doresc altceva decât ca tu să ai şansa asta.

— Dar nu e tot ce-mi doresc.

— Ce-ţi doreşti?

— Nu ştiu. Vreau doar ca tu să fii alături de mine.

Nu mai rostisem niciodată astfel de vorbe cu glas tare. Acum, că puteam simţi gustul libertăţii, voiam ca el să o împărtăşească cu mine.

Dar el nu-şi putea schimba viaţa pentru mine, iar eu nu-mi puteam sacrifica viaţa ca să fiu cu el.

— Acum trebuie s-o vânez pe Nashira din umbre.

Îşi apăsă fruntea de a mea.

— Dacă o pot atrage departe de aici, restul ar putea să plece. Ar putea să renunţe.

Ochii i se deschiseră, şi îmi imprimă vorbele în minte cu litere de foc.

— Dacă nu mă întorc – dacă n-ai să mă mai vezi niciodată –, asta înseamnă că totul e în ordine. Că am reuşit să o omor. Dar dacă mă întorc, asta va însemna că nu am izbândit. Că pericolul nu a trecut. Şi atunci am să te găsesc.

I-am susţinut privirea. Aveam să-mi amintesc promisiunea asta.

— Acum ai încredere în mine? întrebă.

— Ar trebui?

— Asta nu-ţi pot spune. Asta *e* încrederea, Paige. Să nu ştii dacă ar trebui sau nu ar trebui să te încrezi.

— Atunci am încredere în tine.

Ca de la mare distanţă, se auzi o izbitură. Pumni în metal, strigăte înăbuşite. Nick intră alergând în tunel, însoţit de supravieţuitorii care mai rămăseseră. Aceştia se îngrămădiră în tren chiar înainte ca uşile să se închidă brusc.

— Paige, urcă-te! strigă.

Numărătoarea inversă se încheiase. Nu mai era timp.

Custodele se îndepărtă de lângă mine, cu ochii fierbinţi, plini de remuşcare.

— Fugi, spuse. Fugi, Călătoare mică.

Trenul se pusese în mişcare. Nick se aruncă peste o şină, în spatele lui, şi-mi întinse o mână.

— PAIGE!

Vocea lui mă readuse în simţiri. Inima îmi bătea să iasă din piept şi toate simţurile mă îmboldeau, de parcă m-aş fi lovit de un zid de metal. M-am întors şi am alergat de-a lungul peronului.

Trenul câştigă viteză, aproape prea repede. Am prins mâna întinsă de Nick, am sărit peste şină şi-am ajuns în tren, la adăpost. Peste linie zburau scântei, iar caroseria de metal mi se scutura sub picioare.

N-am închis ochii. Custodele dispăruse în întuneric, ca o lumânare stinsă de vânt.

N-aveam să-l mai văd niciodată.

Dar, în timp ce priveam tunelul care-mi alerga prin faţa ochilor, am fost sigură de un singur lucru: că aveam, într-adevăr, încredere în el. Acum mai trebuia doar să învăţ să am încredere în mine însămi.

GLOSAR

Termenii de argou folosiţi de clarvăzători în *The Bone Season* se bazează, în mare, pe cuvintele din lumea interlopă a Londrei secolului al XIX-lea, cu unele modificări de sens sau de uzaj. Alţi termeni au fost preluaţi din engleza modernă colocvială sau au fost reinterpretaţi. Termenii specifici Familiei – oamenii care locuiesc în Sheol I – sunt marcaţi printr-un asterisc*.

(A fi) detronat [verb sau adjectiv]: A-şi reveni complet de sub influenţa steliţei vineţii.
(A) domni [verb]: A consuma steliţă vineţie.
Amaurotic [substantiv *sau* adjectiv]: (Persoană) lipsit(ă) de darul clarviziunii.
Amauroză [substantiv]: Lipsa clarviziunii.
Arap [substantiv]: Moneda principală. Folosit mai ales în comunitatea consumatorilor de droguri eterice. Literal, cuvântul *para* rostit invers.
Arlechi* [substantiv]: Comedianţi.
Bar de oxigen [substantiv]: Local de socializare aflat în general sub patronajul unor răufăcători.
Barosane [substantiv]: Cărţi folosite în scop de prezicere, de obicei cărţi de tarot.
Boială [substantiv]: Machiaj.
Bun [adjectiv]: Prosper, rodnic (din fr. *Bonne).*
Cafegiu [substantiv]: Denumire pentru taseograf.
Camarot [substantiv]: Chelner într-un bar de oxigen.
Călător [substantiv]: Denumire prescurtată pentru Călător oniric.
Călăuză [substantiv]: O gardă de corp stradală, închiriată pentru a proteja cetăţenii de nefireşti în

timpul nopţii. Identificată printr-o lanternă verde.

Căutător de oase* [substantiv]: Termen peiorativ pentru tunica stacojie.

Ciolane* [substantiv]: Morţi.

Ciripitor [substantiv]: Poliglot.

Ciuma minţii [substantiv]: Termen argotic pentru *fantasmagorie,* o febră epuizantă provocată de Fluxion 14.

Coajă* [substantiv]: Pâine veche.

Comediant* [substantiv]: Locuitor uman din Sheol I, care nu a reuşit să treacă de teste şi se află sub comanda Supraveghetorului.

Cuib [substantiv]: Locuinţă.

Curtean [substantiv]: Dependent de steliţă vineţie. Denumirea provine de la Curtea Sfintei Ana, din cartierul Soho al Londrei, unde, la începutul secolului XXI, a apărut comerţul cu steliţă vineţie.

Divinaţie [substantiv]: Arta vizualizării şi a înţelegerii informaţiilor din eter, prin intermediul numenelor. Se poate realiza cu ajutorul unui iscoditor.

Dugheană [substantiv]: Prăvălie de amanet.

Duhul timpului [substantiv]: Spiritul vremurilor, Zeitgeist. Termen folosit în sens metaforic de majoritatea văzătorilor, deşi unii îl consideră o zeitate şi îl tratează ca atare.

Ecto [substantiv]: Ectoplasmă, sau sânge al Refaiţilor. De un galben chartreuse, luminiscentă şi uşor gelatinoasă. Poate fi folosită pentru deschiderea petelor de gheaţă.

Emimi [singular Emim]: Presupuşii duşmani ai Refaiţilor; „cei groaznici“. Conform descrierii Nashirei Sargas, sunt carnivori şi fioroşi, preferând carnea de om. Existenţa lor este învăluită în mister.

Eter [substantiv]: Tărâmul spiritelor, accesibil clarvăzătorilor. Numit şi Sursă.

Falsificator [substantiv]: Un individ specializat în falsificarea documentelor, angajat de mim-baroni

pentru a oferi acte false de călătorie angajaţilor acestora.

Familia*[substantiv]: Comunitatea umană din Sheol I în totalitatea ei, cu excepţia căutătorilor de oase şi a altor trădători.

Fantomă [substantiv]: Spirit care a ales un anumit loc în care să sălăşluiască, cel mai probabil acesta fiind locul în care el/ea a murit. Mutarea unei fantome din locul pe care îl bântuie o va irita.

Felinare [substantiv]: Ochi.

Fiare [substantiv]: Arme de foc.

Filidă [substantiv]: Clarvăzător tânăr asociat cu un mim-baron sau cu o mim-baroneasă. De obicei, considerat: [a]: iubitul/iubita baronului şi [b]: moştenitorul sectorului respectiv.

Floxi [substantiv]: Oxigen aromat, inhalat printr-o canulă. Înlocuitorul alcoolului în Scion. Servit în majoritatea covârşitoare a localurilor de divertisment, inclusiv în barurile de oxigen.

Flux [substantiv]: Fluxion 14, substanţă psihotropă care, la clarvăzători, provoacă durere şi confuzie.

Fuior [substantiv]: Grup de spirite. A face un fuior: a aduna spirite laolaltă.

Ghicit ambulant [substantiv]: Servicii de clarviziune în schimbul banilor. Majoritatea ghicitorilor ambulanţi se oferă să facă previziuni în schimbul banilor. Nu este permis în Sindicatul clarvăzătorilor.

Gogonată [substantiv]: O minciună cusută cu aţă albă.

Hoit [substantiv]: Cadavru.

Hoitar* [substantiv]: Emim.

Iscoditor [substantiv]: Persoană care încearcă să capete informaţii din eter. Poate pune întrebări sau poate oferi jertfe fizice (sânge sau bucăţi de carne) pentru a citi eterul. Pot fi folosiţi de profeţi şi de auguri pentru a se concentra asupra anumitor zone ale eterului, în vederea facilitării prezicerilor.

Întuneric exterior [substantiv]: Regiune îndepărtată a eterului, inaccesibilă clarvăzătorilor.

Jiletcă [substantiv]: Haină fără mâneci.

Jupân [substantiv]: Angajator lacom, exploatator.

Manglitor [substantiv]: Hoţ de buzunare.

Mânuitor de barosane [substantiv]: Termen ieşit din uz pentru cartomant. Este încă recunoscut dacă e folosit în conversaţie, dar e folosit rareori în Citadelă.

Mecks [substantiv]: înlocuitor nealcoolic pentru vin. Are consistenţa unui sirop dulce. De diferite soiuri: alb, rosé, roşu, sângeriu.

Mim-baron [substantiv]: Şef de bandă din Sindicatul clarvăzătorilor; specialist în mim-crimă. Are în general un grup de cinci-zece adepţi, dar deţine controlul global asupra tuturor clarvăzătorilor dintr-un sector al unei cohorte. Membru al Adunării Nefireştilor.

Mim-baroneasă [substantiv]: Mim-baron de gen feminin.

Mim-crimă [substantiv]: Faptele care implică folosirea universului spiritelor sau comunicarea cu acesta, în special în scop de câştig bănesc. Conform legii Scionului, constituie un act de trădare.

Nas [substantiv]: Spion sau informator.

Numen [substantiv, plural *numene*]: Obiect folosit de prezicători şi auguri în scopul stabilirii legăturii cu eterul, printre care se numără oglinzi, cărţi de joc, oase.

Pâine [substantiv]: Bani, trai. A-şi câştiga pâinea: a-şi câştiga traiul.

Para [substantiv]: Termen de argou pentru o monedă de aur; o liră sterlină britanică.

Paradit [adjectiv *sau* verb]: Stricat, distrus.

Pasăre de noapte [substantiv]: Persoană care îşi vinde talentele de clarvăzător împreună cu serviciile sexuale.

Pată de gheaţă [substantiv]: O mică breşă între eter şi lumea materială. Se manifestă ca un loc permanent îngheţat. Poate fi folosit, cu ajutorul ectoplasmei, pentru deschiderea unui canal către Lumea de Dincolo de Eter. Materia corporală (de exemplu, sângele şi carnea) nu poate trece printr-o pată de gheaţă.

Plan oniric [substantiv]: Spaţiul interior al minţii, în care se stochează amintirile. Este împărţit în cinci zone sau „inele de echilibru“: zona însorită, crepusculară, înnegurată, obscură şi abisală. Clarvăzătorii îşi pot accesa în mod conştient propriile planuri onirice, în timp ce amauroticii pot vizualiza frânturi din ele în timpul somnului.

Porumbăria [substantiv]: Mahala din Sheol I, în care sunt obligaţi să locuiască toţi comedianţii.

Precupeţ* (engl. *duckett.* „negustor“). Totodată, pseudonimul sub care este cunoscut cămătarul din Sheol I.

Prefăcător [substantiv]: Spirit care poate afecta lumea materială din cauza vârstei sau a clasei din care face parte. Sunt incluşi aici strigoii şi arhanghelii.

Puicuţă [substantiv]: Termen afectuos, deşi condescendent, folosit la adresa unei tinere femei sau fete.

Rătăcitori/ Hoinari [substantiv]: Spirite din eter care nu au fost mânate spre întunericul exterior sau ultima dintre lumini. Pot fi controlate, în continuare, de clarvăzători.

Ref [substantiv]: Refait.

Refaiţi [substantiv]: Nemuritori din punct de vedere biologic, locuitori umanoizi ai Lumii de Dincolo de Eter, despre care se ştie că se hrănesc cu aura clarvăzătorilor. Istoria şi originile lor sunt necunoscute.

Regina [substantiv]: Steliţă vineţie.

Robochelner [substantiv]: Termen generic, neutru, folosit pentru persoanele din domeniul serviciilor din Scion.

Romane de consum: Literatură ieftină, ilegală, produsă în Grub Street, centrul lumii literare a văzătorilor. Istorisiri de groază în foileton. Răspândite printre clarvăzători ca să compenseze lipsa de literatură fantastică produsă în Scion. Acoperă o gamă largă de teme cu caracter supranatural. Cuprind lucrări precum *Vampirii din Vauxhall, Eşecul filidei* şi *La cafea cu un cafegiu.*

Rotici [substantiv]: Amaurotic.

Sălta [verb]: A aresta pe cineva.

Sforar [substantiv]: [1]: o categorie de hoţi de buzunare; [2]: răufăcător talentat, subtil.

Sindicanţi [substantiv]: Membri ai Sindicatului criminal al clarvăzătorilor. Termen folosit în general de către Gardieni.

Sindicat [substantiv]: Organizaţie criminală de clarvăzători, cu sediul în Citadela Scion, Londra. Activă din prima jumătate a anilor 1960. Aflată sub conducerea unui Tartor şi a Adunării Nefireştilor. Membrii săi sunt specializaţi în mim-crimă, în scop de profit bănesc.

Sorţi [substantiv]: Categorie de numene utilizate de cleromanţi. Cuprinde ace, zaruri, chei, ace şi beţe.

Spaţiul cărnii [substantiv]: Lumea materială; Pământul.

Spălăcită [substantiv]: Femeie blondă. Termen uşor injurios.

Spiţer [substantiv]: Specialist în droguri eterice şi în efectele lor asupra planului oniric.

Stâlci [substantiv]: A rupe în bătaie.

Strălucire [substantiv]: Aură.

Strună de argint [substantiv]: Legătură permanentă între corp şi spirit. Permite persoanei să sălăşluiască mulţi ani într-o formă fizică anume. Este unică pentru fiecare individ în parte. Deosebit de importantă pentru Călătorii onirici, care-şi folosesc struna ca să-şi părăsească

temporar trupul. Struna de argint se erodează cu timpul şi, odată distrusă, nu se mai poate repara.

Strună de aur [substantiv]: Legătura dintre două spirite. Se cunosc foarte puţine lucruri despre ea.

Sublimare [substantiv]: Proces prin care un obiect obişnuit este transformat într-un numen.

Sufla [verb]: A trăncăni; a trăda.

Şterpeli [verb]: a fura cu pricepere din buzunare.

Şuierici [substantiv]: Termen condescendent folosit la adresa îmblânzitorilor sau a poligloţilor.

Tartor [substantiv]: Cap al Adunării Nefireştilor şi şeful mafiot al Sindicatului clarvăzătorilor. Locuieşte, în mod tradiţional, în Pogonul Diavolului, Cohorta I, Sectorul I.

Taxi pirat [substantiv]: Taxi neînregistrat, neautorizat, folosit în general de către clarvăzători.

Tincto [substantiv]: Laudanum. Narcotic ilegal. Termen argotic provenit de la denumirea sa comercială, tinctură de opiu.

Tunică albă* [substantiv]: Primul rang acordat tuturor oamenilor din Sheol I. Tunicile albe trebuie să facă dovada unui anumit grad de îndemânare în zona specifică de clarviziune pentru care sunt dăruiţi. Trecerea de testul respectiv le permite să devină tunici roz; nereuşita înseamnă exilul în Porumbărie.

Tunică galbenă*/Gălbejit* [substantiv]: Rangul cel mai de jos din structura socială a Sheol I. Se dă oamenilor care dau dovadă de laşitate în timpul unei încercări. Se poate folosi ca sinonim pentru *laş.*

Tunică roz/Rozalii* [substantiv]: Cea de-a doua etapă de iniţiere din Sheol I. Pentru a deveni tunici stacojii, tunicile roz trebuie să-şi dovedească valoarea în lupta împotriva Emimilor. Dacă nu trec de test, tunicile roz revin la rangul de tunici albe.

Tunică stacojie* [substantiv]: Cel mai mare rang la care pot ajunge oamenii în Sheol I. Tunicile

stacojii sunt răspunzătoare de protejarea oraşului de atacurile Emimilor. În schimbul serviciilor aduse, li se oferă anumite privilegii. Li se spune şi căutători de oase.

Ultima dintre lumini [substantiv]: Centrul eterului, locul din care spiritele nu se mai întorc niciodată. Se vehiculează că dincolo de lumina sfârşitului există o viaţă veşnică de apoi.

Ultima incantaţie [substantiv]: Şir de propoziţii folosit pentru trimiterea unui spirit spre întunericul exterior.

Văzător [substantiv]: Clarvăzător.

Zeamă* [substantiv]: Fiertură lipsită de consistenţă, pregătită din zeamă de carne.

Cuprins

MULȚUMIRI 6
1.Blestemul 14
2.Mincinosul 36
3.Închisă 50
4.O prelegere despre umbră 66
5.Indiferentul 79
6.Comunitate 102
7.Momeala 121
8.Despre numele meu 133
9.Varietate 140
10.Mesajul 157
11.Despre jale 185
12.Febră 200
13.Imaginea lui 213
14.Răsăritul 226
15.Prăbușirea unui zid 242
16.Încercarea 257
17.Testamentul 269
18.Dimineața cea bună 285
19.Bobocul 306
20.O lume mică 320
21.O corabie pârjolită 334
22.De trei ori nebun 360
23.Anticarul 374
24.Visul 391
25.Dizolvarea 405
26.Schimbarea 425

27.Aniversarea 444
28.Prohibiţia 462
29.Despărţirea 490
GLOSAR 516

[1] Sterno e un combustibil făcut din alcool denaturat şi gelatinizat, care se comercializează la cutie. *(n. trad.)*

[2] „Irlanda pentru veşnicie!“ (limba irlandeză, în original). (*n. trad.)*

[3] Carrickfergus (irlandeză: *Carraig Fhearghais*— „stânca lui Fergus“), castel fortificat din Belfast. (*n. trad.)*

Table of Contents

MULŢUMIRI 6 5
1.Blestemul 14 13
2.Mincinosul 36 36
3.Închisă 50 51
4.O prelegere despre umbră 66 68
5.Indiferentul 79 81
6.Comunitate 102 105
7.Momeala 121 124
8.Despre numele meu 133 137
9.Varietate 140 144
10.Mesajul 157 161
11.Despre jale 185 190
12.Febră 200 206
13.Imaginea lui 213 219
14.Răsăritul 226 233
15.Prăbuşirea unui zid 242 249
16.Încercarea 257 265
17.Testamentul 269 277
18.Dimineaţa cea bună 285 294
19.Bobocul 306 315
20.O lume mică 320 329
21.O corabie pârjolită 334 344
22.De trei ori nebun 360 371
23.Anticarul 374 385
24.Visul 391 402
25.Dizolvarea 405 416
26.Schimbarea 425 436

27.Aniversarea 444 456
28.Prohibiţia 462 475
29.Despărţirea 490 505
GLOSAR 516 531